

Giới thiệu Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ

Một câu chuyện ngôn tình hiện đại đong đầy nhiều cảm xúc được tác giả Ngọc Như Phan gửi đến người đọc qua tiêu đề Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ. Nếu thật sự có lượt luân hồi, như vậy, kiếp sau, để cho anh sớm một chút cầm tay em.

"Ca ca, về sau đến lượt em đi bảo vệ các người."

Một câu hứa hẹn, cô trở thành nữ nhân của anh, kỳ hạn một năm.

Tro mắt nhìn anh kết hôn, tân nương là bạn duy nhất từ nhỏ đến lớn của cô.

Nhưng là, đêm động phòng hoa chúc cũng là anh và cô cùng nhau vượt qua.

**

"Anh trong mắt em rốt cuộc tính cái gì?"

Gặp nhau lần nữa, anh hỏi như vậy cô.

Rối rắm khi trong lòng suy nghĩ giống như thủy triều vọt tới.

Sáu năm, cô biệt vô âm tín, vốn tưởng rằng là vĩnh biệt, lại chưa từng nghĩ thế nhưng duyên tiền định lại một lần nữa gặp.

**

"Là chồng bạn tôi"

Cô trả lời như vậy, khóe miệng có ý cười nhạt nhẽo .

Sáu năm, cô sớm không phải tiểu nha đầu lúc trước không tim không phổi.

**

"Mẹ a, tại sao muốn đem con nhét vào trong tủ quần áo?"

"Ngoan, mẹ cùng con chơi trốn tìm, mẹ không kêu đi ra nhất định không cần đi ra a."

"A, kia vạn nhất con ngủ làm sao bây giờ?" Về mặt nghỉ hoặc nho nhỏ nhìn cô..

"Yên tâm đi, mẹ nhớ rõ cho con đắp mấy bộ quần áo."

Mời bạn thưởng thức truyện online với nhiều cung bậc cảm xúc diễn ra trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Độ Cứng Giống Như Không Đủ

Editor: thanh huyền

Tùng cái địa phương, lên tới khách sạn Thất Tinh, xuống đến phố ngõ hẹp, bất kể là mang họ Tinh hay là không mang họ Tinh, nó sau hạng nhất định đều là Lão Thử cùng làm bạn thùng rác, như lúc này, ánh trăng mờ lung chiếu rọi xuống, một ít đồ sắp xếp rõ ràng đứng ở đó, ả ả còn có thể nghe được tiếng kêu xèo xèo..

Dưới loại tình huống này tản ra mùi vị tanh tưởi, còn lại là buổi tối tại đây thấy không rõ năm ngón tay, vốn hẳn nên không có người, nhưng là lúc này, tại góc sáng sủa đen sẫm kia lại truyền đến một âm thanh như có như không *

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn .

"Mau bắt lấy cô ta, đừng làm cho nữ nhân chết tiết chạy mất, bắt được cô ta, đêm nay huynh đệ mỗi người có phần a." Đột nhiên, một người nam nhân

thở giọng tại ban đêm yên tĩnh nghe qua phá lệ đột ngột.

"Hóa Hoan, Lão Từ cũng là xem thật kỹ xem, cô còn có thể chạy bao lâu, không cho cô điểm nhan sắc nhìn xem, cô thật đúng là không biết Mã vương gia có 3 con mắt."

Nam nhân hùng hùng hổ hổ nói, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái bóng người hướng bên này cấp tốc lao đến, theo sát ở sau lưng cô, là một đám nam nhân cao lớn thô kệch.

Rõ ràng chỉ có vài bước khoảng cách, nhưng là nhoáng lên một cái, cái bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Trong ngõ lập tức yên tĩnh xuống, gián đoạn qua đi, tiếng than nhẹ theo gió truyền đến, dưới ánh trăng, rõ ràng phát hiện có một nam một nữ tựa vào bên trên tường liễu chết dây dưa.

Trong bóng đêm, thấy không rõ nam nhân, chỉ cảm thấy một màu đen áo gió bao vây ở dưới cơ bắp mang theo cường mà hữu lực, áo choàng thật dài theo gió giơ lên đem nữ nhân bao trong lòng, từ đầu đến chân. Đen như vậy sắc cùng ban đêm hoàn mỹ giao hòa lại với nhau, nếu không phải có tiếng truyền đến, ai cũng sẽ không nghĩ tới chỗ này sẽ có người.

Hướng trước truy cước bộ cứ như vậy định ở tại nơi đó, ba miệng, vừa mới còn kêu to một đám người trước hết khuôn mặt bu lại, "Huynh đệ, vừa mới có thấy một con nhóc đã chạy tới hay không?" Vừa nói còn kiễng mũi chân muốn nhìn một chút dưới áo choàng rút cuộc cất dấu cái dạng quốc sắc thiên hương gì.

Không có người trả lời lời của bọn hắn, hay là là căn bản sẽ không thời gian trả lời lời của bọn hắn, chỉ nhìn thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng một thanh hàn quang lóe cứ như vậy chống đỡ ở tại phía trước một người rỗng, tốc độ kia nhanh đến căn bản cũng không có người thấy rút cuộc là như thế nào ra tay?

"Cút" một cái chữ giống như là theo Địa Ngục ở chỗ sâu xuất hiện bình thường mang theo một loại nồng đậm chết đi hơi thở đập vào mặt.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy một đám người mới vừa rồi còn điều võ dương oai nhất thời tan tác như ong vỡ tổ hướng bốn phía tản ra.

Ngẩn ngui huyền ảo qua đi, trong ngõ tắt một lần nữa khôi phục an bình.

Đúng lúc này, tại áo choàng thật dài kia chui ra chút bóng dáng mảnh khảnh, đầu nhìn chung quanh một lần, trên mặt lộ ra một chút ánh sáng cùng ý cười, cặp con ngươi kia sáng trong suốt ở trong bóng đêm đen như bảo thạch.

"Vừa mới cảm ơn nhiều" tùy ý phát phát tay, cô xoay người hướng trước đi đến, cũng đang đi rồi không đến mấy bước lại bị kéo trở về, "Bạn hữu, nói cho anh biết một cái bí mật nhỏ, anh. Nơi đó giống như độ cứng không đủ nha." Chương 1: Độ cứng giống như không đủ.

Editor: thanh huyền

Từng cái địa phương, lên tới khách sạn Thất Tinh, xuống đến phố ngõ hẹp, bất kể là mang họ Tinh hay là không mang họ Tinh, nó sau hạng nhất định đều là Lão Thử cùng làm bạn thùng rác, như lúc này, ánh trăng mờ mờ lung chiếu rọi xuống, một ít đồ sắp xếp rõ ràng đứng ở đó, ả ả còn có thể nghe được tiếng kêu xèo xèo..

Dưới loại tình huống này tản ra mùi vị tanh tươi, còn lại là buổi tối tại đây thấy không rõ năm ngón tay, vốn hẳn nên không có người, nhưng là lúc này, tại góc sáng sủa đen sẫm kia lại truyền đến một âm thanh như có như không *

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn.

"Mau bắt lấy cô ta, đừng làm cho nữ nhân chết tiết chạy mất, bắt được cô ta, đêm nay huynh đệ mỗi người có phần a." Đột nhiên, một người nam nhân thô giọng tại ban đêm yên tĩnh nghe qua phá lệ đột ngột.

"Hóa Hoan, Lão Từ cũng là xem thật kỹ xem, cô còn có thể chạy bao lâu, không cho cô điểm nhan sắc nhìn xem, cô thật đúng là không biết Mã vương gia có 3 con mắt."

Nam nhân hùng hùng hổ hổ nói, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái bóng người hướng bên này cấp tốc lao đến, theo sát ở sau lưng cô, là một đám nam nhân cao lớn thô kệch.

Rõ ràng chỉ có vài bước khoảng cách, nhưng là nhoáng lên một cái, cái bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Trong ngõ lập tức yên tĩnh xuống, gián đoạn qua đi, tiếng than nhẹ theo gió truyền đến, dưới ánh trăng, rõ ràng phát hiện có một nam một nữ tựa vào bên trên tường liễu chết dây dưa.

Trong bóng đêm, thấy không rõ nam nhân, chỉ cảm thấy một màu đen áo gió bao vây ở dưới cơ bắp mang theo cường mà hữu lực, áo choàng thật dài theo gió giơ lên đem nữ nhân bao trong lòng, từ đầu đến chân. Đen như vậy sắc cùng ban đêm hoàn mỹ giao hòa lại với nhau, nếu không phải có tiếng truyền đến, ai cũng sẽ không nghĩ tới chỗ này sẽ có người.

Hướng trước truy cước bộ cứ như vậy định ở tại nơi đó, ba miệng, vừa mới còn lớn hơn rỗng kêu to một đám người trước hết khuôn mặt bu lại, "Huynh đệ, vừa mới có thấy một con nhóc đã chạy tới hay không?" Vừa nói còn kiễng mũi chân muốn nhìn một chút dưới áo choàng rút cuộc cất dấu cái dạng

quốc sắc thiên hương gì.

Không có người trả lời lời của bọn hắn, hay là là căn bản sẽ không thời gian trả lời lời của bọn hắn, chỉ nhìn thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng một thanh hàn quang lờ lờ cứ như vậy chống đỡ ở tại phía trước một người rỗng , tốc độ kia nhanh đến căn bản cũng không có người thấy rốt cuộc là như thế nào ra tay ?

"Cút" một cái chữ giống như là theo Địa Ngục ở chỗ sâu xuất hiện bình thường mang theo một loại nồng đậm chết đi hơi thở đập vào mặt.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy một đám người mới vừa rồi còn điều võ dương oai nhất thời tan tác như ong vỡ tổ hướng bốn phía tán ra .

Ngẩn ngừ huyền não qua đi, trong ngực tất một lần nữa khôi phục an bình.

Đúng lúc này, tại ảo choàng thật dài kia chui ra chút bóng dáng mảnh khảnh, đầu nhìn chung quanh một lần, trên mặt lộ ra một chút ánh sáng cùng ý cười, cặp con ngươi kia sáng trong suốt ở trong bóng đêm đen như bảo thạch.

"Vừa mới cảm ơn nhiều" tùy ý phát phát tay, cô xoay người hướng trước đi đến, cũng đang đi rồi không đến mấy bước lại bị kéo trở về, "Bạn hữu, nói cho anh biết một cái bí mật nhỏ, anh. Nơi đó giống như độ cứng không đủ nha."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiểu Đệ Đệ Tức Giận

Editor: thanh huyền

"Độ cứng không đủ?" Nam nhân tiếng nói cùng một chút hơi thở nghiền ngẫm , áo gió thật dài lại một lần nữa giờ lên, vài cái sai bước, cả người cô đã bị anh ôm , "Cô là đang nói tôi sao?"

"Ách?" Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, vẻ mặt mờ mịt nhìn một chút bốn phía, "Chẳng lẽ nơi này còn có giống động vật đực nào khác?" Nói tới đây, cô mạnh mẽ vỗ một cái ót, "Đúng rồi, nghĩ tới, nơi này Lão Thử hẳn là có công a?"

Chỉ nghe thấy "Xi" một tiếng, nữ nhân núp ở góc sáng sủa bật cười, liếc về ánh mắt nam nhân kia muốn giết người, bất chấp cảm quần áo mặc đều, cứ như vậy vội vã chạy ra.

"Cô chê cười thật là lạnh. " nam nhân tiếng nói trầm thấp mà thuần hậu, như một vò rượu tốt nhất, chính là hơi hơi nồng cho người không khỏi say mê .

Mông lung dưới ánh trăng, một túm tóc ở giữa trán, chặn những ánh sáng ở con ngươi, nhưng cũng khiến cho anh có thêm một hương vị tà mị, giống như Tu La từ trong Địa ngục tới lấy mạng, chính là nhìn, Hỏa Hoan trong lòng sẽ không tùy vào lộ bộ hạ xuống, chẳng lẽ cô là vừa chạy ra hang rồng, lại bước vào hang hổ?

"Hắc hắc ~~~" nghĩ đến đây, trên mặt của cô lộ ra một chút ý cười nịnh nọt , "Hay nói giỡn, hay nói giỡn , không ảnh hưởng toàn cục chứ sao." Cho dù bị anh dán tại không trung, cô vẫn là cột nhà , nhưng là một lòng lại như là nổi trống kinh hoàng .

"Hay nói giỡn?" Nam nhân khỏe mỗi gọi lên một chút giống như cung tên, dừng ở khuôn mặt xem ra thanh lệ thoát tục, khỏe miệng nghiền ngẫm càng sâu, "Nhưng là tôi tương thật."

"Cái kia. Anh có thể trước tiên buông tôi ra không? Tuy rằng như vậy là có thể nhìn đến mặt mày, tôi cũng vậy biết anh suất kinh thiên địa quỷ thần khiếp, nhưng là tôi càng quen ngưỡng mộ ngài, thật sự." Cô về mặt ngưng ngưng cười, một bộ khúm núm nịnh bợ , kì thực ở trong lòng sớm đã đem mười tám đại tổ tông anh đều ân cần thăm hỏi một lần.

"Tôi là không sao cả, nhưng là tiểu đệ đệ tức giận? Làm sao bây giờ?" Hơi hơi nhú lông mày, nam nhân ung dung nhìn cô, bất quá nhưng thật ra theo lời cô buông xuống, nghĩ đến một tiểu nữ nhân cũng trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

"Đại nhân bất kể tiểu nhân, tôi đó là ngôn Vô Tâm, thật sự, tôi thề." Nói xong, Hỏa Hoan làm như có thật đưa tay cao cao , thoát nhìn giống như là tư thế đầu hàng .

"Cô tính như thế nào bồi thường tôi? Cô xem, nữ nhân của tôi cũng chạy mất, cô có phải nên có chút thành ý không?" Nam nhân khinh phiêu phiêu nói, vẫn không quên bắn ra bụi bậm trên người, chính là khỏe mắt tầm mắt luôn như có như không dừng ở trên người của cô.

"Tốt, chính là không biết anh muốn cái gì?" Nói xong, Hỏa Hoan tay mềm nhẹ sờ hướng về phía cà vạt của anh, dùng sức lôi kéo, đưa anh ngang cao cao đầu cấp kéo thấp một ít, bốn mắt đối diện liếc mắt một cái, một chút cười xấu xa ở trong con ngươi Hỏa Hoan quanh quẩn.

"Buổi tối trăng cao gió lạnh, một người nam nhân cùng một nữ nhân, cô nam quả nữ, cô nói tôi nghĩ muốn cái gì?"

Chương 3: Anh Lại Đây Đi

Editor: thanh huyền

Nhẹ nhàng khơi mào, nam nhân xem ánh mắt của cô, giống như là mèo gặp được chuột, không thể nghi ngờ, tiểu nữ nhân này bề ngoài nhìn như thanh tú kì thực thành công đưa tới sự chú ý của anh. Cùng nữ nhân trước kia so sánh có chút buồn tẻ vô vị, trên người của cô ẩn chứa nhiều kinh hi lắm.

"Trăng thanh gió mát?" Tròng mắt không ngừng loạn chuyển, Hòa Hoan giống như là mèo thích trộm đồ tanh, "Tôi đã biết."

"Chúng ta đây tiếp tục đi, cô là muốn ở chỗ này hay là đổi địa phương?" Vòng ở vai của cô, ngoài ý muốn thế nhưng phát hiện, của cô nhỏ cùng anh cao lớn thế nhưng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, nói không nên lời phù hợp.

"Tôi làm việc cho tới bây giờ cũng không phân địa phương." Lộ ra một chút cười, Hòa Hoan hướng về phía anh ngoắc ngón tay, một bên còn không ngừng lui về, chính là tâm mắt cũng thủy chung giao ở tại trên người của anh.

Không thể nghi ngờ, người nam nhân này là suất không thiên lương- ý nói đẹp trai, ngâm mình ở trong đồng mỹ nam lớn lên bọn ta không thể không tán thưởng, nhưng là cô cũng biết, nam nhân càng là lớn lên đẹp trai càng không đáng tin, này kết luận đã muốn dùng vô số chuyện thí nghiệm chứng nhận qua.

"Vậy là tốt rồi" nam nhân cúi đầu nở nụ cười, ở trước mặt cô hơi hơi rộng mở áo choàng, "Bảo bối, đến đây đi."

Chỉ là một mắt, Hòa Hoan vội vàng bưng kín hai mắt, cũng là từ trong khe ngón tay vụng trộm nhìn trước mắt một màn hoạt sắc sinh hương, xú nam nhân, đây không phải ý định mời cô đau mắt hột sao?

"Làm sao vậy?" Nam nhân trầm giọng hỏi, cho dù đứng ở nơi này loại địa phương dơ bẩn, khí thế của anh vẫn đang không tha bất luận kẻ nào khinh thường.

"Tôi thẹn thùng, cũng là anh lại đây đi." Ngoắc ngoắc ngón tay, Hòa Hoan lại lui về phía sau hai bước.

"Chơi trò chơi sao? Tôi thích." Nam nhân kia con ngươi sâu thẳm như đầm trong đã dấy lên đám lửa nhỏ nhỏ, nam nhân đối với nữ nhân dục nghênh còn luôn làm không biết mặt, cũng đúng, quá mức dễ dàng lấy được luôn không có gì mới mẻ, bởi vì thiếu lạc thú truy đuổi.

Đứng ở nơi đó, nhìn anh từng bước một tới gần, khoe miệng Hòa Hoan ý cười càng thêm mỉa mai, rộng mở song chường- mở rộng hai tay, cô làm ra một cái động tác nghênh đón anh vào lòng.

Thời gian ở một khắc này là yên lặng, trong mắt của bọn họ chỉ có lẫn nhau, cũng chỉ còn lại lẫn nhau.

Anh đi từ từ gần.

Từng bước một, mang theo lực lượng làm cho người ta không thể bỏ qua;

Hòa Hoan khoe miệng thủy chung nhộn nhạo một chút ý cười, kia rộng mở hai tay anh mỗi một lần tới gần bước chân rất nhỏ biến hóa.

"Tôi tới" anh ôn nhu nói, như cùng là người yêu cửu biệt cách biệt.

"Tôi chờ đây" cô cũng thấp giọng đáp lại, ngữ điệu kia mềm làm cho người ta tê hơn phân nửa thân thể.

Trong nháy mắt, vốn tưởng rằng sẽ có một hồi kiều diễm phát sinh, nhưng là hết thấy đều ra ngoài dự liệu, Hòa Hoan ôm lấy anh, nhưng là ngay sau đó, đã nhìn thấy thân mình kia cao lớn thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Chương 4: Tiêu Đề Báo Giải Trí

Đêm, ngày càng tối hơn, có đám mây che khuất ánh trăng, trong hẻm nhỏ tản ra một mùi tanh tươi hôi thối, có một người nam nhân xích lửa nằm ở đó, theo tiếng hít thở đều đều giống như nặng nề đi ngủ, ngay tại không xa anh ta, có chiếc áo gió màu đen đã thành nhà mới của chuột lớn, có hai con chuột nhỏ đang trên trên đó an ổn ngủ say.

Nhìn một màn trước mắt này, Hỏa Hoan đắc ý cười vui vẻ, vỗ vỗ tay, sau đó ngồi chồm hồm xuống ở bên cạnh người nam nhân.

"Ai ~~~, thật sự là đáng tiếc gương mặt hại nước hại dân này của anh, nếu anh không phải là không dùng não để nói chuyện với tôi..., tôi còn cố gắng phát lương tâm tìm cho anh một chỗ tốt hơn, nhưng là bây giờ anh chỉ có thể nằm ở nơi này."

Nói xong, cô vẽ mặt tiếc hận đứng lên, đi vài vòng quanh người anh ta, cuối cùng như sức nhớ ra cái gì đó, lại ngồi chồm hồm xuống bên cạnh anh ta.

Ngày hôm sau trên đầu đề của mặt báo xuất hiện một hình ảnh rất cổ quái kỳ lạ, trong một ngõ nhỏ có một người nam nhân xích lửa đang nằm, bên cạnh toàn là rác rưởi, nhất là hạ thân đánh cái kia Mosaic(nhân hiệu...chắc vậy) càng làm cho người ta nhìn không được suy nghĩ miễn man bất định.

"Tôi nói nhị thiếu này, lần này cậu đúng là có hành vi nghệ thuật kinh thiên động địa a, bất quá dù sao cậu vẫn nên tìm cái quần trong mặc vào a, như vậy nhìn rất kích thích, cậu sẽ không sợ đem lão gia tức chết a, vừa mới tôi nhưng là thấy có người nhận ra cậu a."

Đùng đưa tờ báo trong tay, một nam tử tuấn tú mặc áo trắng nói, khẩu khí kia nhất định là vui sướng khi người gặp họa.

"Diệp Toàn, cậu tin không tôi sẽ giúp cậu làm cho cái hành vi nghệ thuật này càng thêm đặc sắc a?" Mạnh mẽ xoay người, sắc mặt Đoan Mộc Minh vốn không tốt lại thêm đen, nữ nhân chết tiết kia, nếu như để anh bắt được..., anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô.

"Đừng, tôi còn muốn lưu giữ mạng nhỏ này hạo hạo mà hưởng thụ nhân sinh đâu." Hai tay chống bên người, vẽ mặt Diệp Toàn đề phòng nhìn anh, mới nói như vậy mà đã nhìn anh nham hiểm như thế, nếu một hồi thấy này tự anh chẳng phải là tức điên sao?

Trùng mắt liếc anh ta một cái, Đoan Mộc Minh xoay người vào thang máy, "Trong vòng 3 ngày cho dù lật tung chỗ này lên, cậu cũng phải tìm ra cô ta cho tôi."

Một tiếng thờ dài, Diệp Toàn ngẩng đầu nháy mắt cúi xuống, "Rõ ràng là cậu gây ra tai họa vì sao cuối cùng lại là tôi tôi thu thập tàn cục? Đoan Mộc Minh, tôi kháng nghị."

"Kháng nghị phải không?" Xuyên thấu qua bốn bề phản xạ kính, Đoan Mộc Minh vẽ mặt buồn rười rượi chột nộ nụ cười, "Không thành vấn đề."

Nhìn cái biểu tình kia, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy sau cột sống từng đợt lạnh cả người, cả người khẽ run rẩy, trên mặt anh hấn lập tức hiện lên biểu hiện tươi cười, "Làm sao có thể? Tôi đối với cậu sùng bái nhưng là nước sông liền miền không dứt, như Hoàng Hà tràn ra."

Một câu còn chưa nói hết, đã nhìn thấy tầm mắt Đoan Mộc Minh khinh phiêu phiêu quét lại đây, trong nháy mắt, lời nói còn lại hoàn toàn mắc lại trong cổ họng.

"Nói a, vì sao không nói?"

"Tôi đã nói rồi, cậu đi trên bờ sông còn làm giày ướt, cậu lần này a, chẳng những là giày ướt, quả thực chính à rớt xuống dưới khe rồi, ai ~~~, cố tình cậu còn có ham mê đặc biệt như vậy, giường lớn mềm mại thoải mái không tốt sao, cậu lại hướng tới chỗ bẩn, chui xuống địa phương sống của chuột lớn, lần này xong chưa."

Nói xong, Diệp Toàn nhanh chóng ngâm chặt

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hạ Sốt

Đem Diệp Toàn lăm điều để lại sau lưng, đóng cửa phòng tắm, Đoan Mộc Minh hít vào thở ra một hơi thật sâu, sau đó một quyền vung hướng về phía vách tường. Tầm mắt lơ đãng quay lại, sắc mặt của anh nhất thời tái rồi.

Hỏa Hoan chơi chỗ này.

Ở trước ngực của anh có một hàng chữ nhỏ đỏ tươi, chữ như gà bới quanh co khúc khuỷu.

Đáng giận hơn là, cô còn khi vẽ lên hai cái miệng rộng màu đỏ tươi, theo trong ngực xuống phía dưới nhìn sang, Đoan Mộc Minh giận suốt học máu, chỉ nhìn thấy vây quanh rón anh, vẽ một cái mặt quỷ gớm ghiếc, nhất là đầu lưỡi kia vuron ra vừa vượn khoát lên rón anh, xa xa nhìn sang, nơi đó giống như là chảy nước miếng, hơn nữa có một mũi tên có chết hay không chỉ xuống phía dưới vừa vượn chỉ ở nơi không nên chỉ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới anh như vậy tư thế bại lộ ở trong mắt của người khác, Đoan Mộc Minh phần nộ muốn giết người, cả người không khống chế run rẩy, hé ra da mặt trắng nõn sớm biến thành màu gan heo, đem bốn tấm lớn xả nước tràn đầy, anh đầu đắm vào.

Anh tắm rửa chừng ba giờ, đợi đến lúc anh từ trong phòng tắm đi ra, trong phòng ngủ rõ ràng có hai cặp mắt nhìn chăm chăm về phía anh.

"Nhìn cái gì vậy? Coi chừng dính ở trong mắt không rút ra được." Anh thoải mái nói, tựa như người không có việc gì.

"Anh không sao chứ?" Xem xem trán của anh, Diệp Toàn cẩn thận hỏi một câu, ngay sau đó hướng về phía người nam nhân mặt không hiểu lắc đầu một cái.

"Cũng không phải lần đầu tiên, còn có thể có chuyện gì a."

Trở lại quán bar nơi anh kinh doanh, ngồi ở trong phòng bao, sắc mặt của anh vẫn là rất bình tĩnh, chính là cặp con ngươi sâu âm u ngẫu nhiên thoáng hiện một tia ngoan tuyệt làm cho người ta kinh thị, từ nhỏ đến lớn, mỗi người nghĩ đến Đoan Mộc Minh ba chữ kia thì trong đầu hiện lên là anh ôn nhu, bộ dáng cười yếu ớt.

Đúng vậy, một người đàn ông sắc mặt dịu dàng cười yếu ớt.

Ngồi ở vị trí thuộc về của anh, anh rót xuống một ly lại một ly rượu mạnh, ánh mắt còn lại là gắt gao nhìn chăm chăm dưới lầu kia một đám người high tới cực điểm.

"Này, anh không sao chứ? Có muốn tìm nữ nhân cho anh hạ sốt hay không?" chất lỏng màu đỏ trong ly rượu lay động, Diệp Toàn vừa bước vào cửa, tầm mắt kia chưa từng rời đi trên người của anh, như vậy rõ quá bất thường.

"Hạ sốt? Ý kiến hay." Khóe miệng gọi lên một chút cong, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, hơi ngửa đầu, đem rượu trong chén một tia ý thức toàn bộ đổ xuống.

Nhìn anh, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy từ đầu lạnh đến chân, cả người không khỏi giật mình.

Lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường, Đoan Mộc Minh chậm rãi đứng lên, "Đem địa chỉ cho tôi."

"Ách?" Diệp Toàn lập tức ngây ngẩn cả người, "Địa chỉ gì?"

"Giả bộ hồ đồ với tôi có phải hay không? Cái thành phố này còn có người thứ hai gọi Hòa Hoan sao?"

Đoan Mộc Minh mặt chắc chắn nói, họ Hòa vốn cũng không nhiều, cho nên tìm được cô dễ dàng, mà người khác sống còn đều là ngã từ đâu liền từ nơi đó bỏ dậy, nếu như nữ nhân kia cho là coi như xong chuyện, rất xin lỗi, cô đánh giá anh quá thấp.

"Anh nghĩ xử cô thế nào?" Không biết tại sao, một khắc này, Diệp Toàn đột nhiên nổi lên đồng tình với nữ nhân Hòa Hoan.

"Không được tốt lắm a, không phải anh nói nha, tìm nữ nhân hạ sốt."

Cho đến cửa bao khép lại, Diệp Toàn vẫn là không hoãn quá thần lai, nhọt nhọt nếm một ngụm rượu trong chén, anh không khỏi lắc lắc đầu, ngay tại lúc anh vừa định vì Hòa Hoan thương tiếc một phen, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn hển.

Không hề nghĩ ngợi, một thoáng trong nháy mắt, anh cấp tốc liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bảo Bối, Đã Lâu Không Gặp

Hành lang âm u tối mờ trừ bỏ nhân viên tạp vụ ngoài ra không có một bóng người, nhìn xem hai phía, Diệp Toàn đột nhiên hoài nghi tiếng động vừa rồi có phải là mình nghe nhầm hay không? Nhưng là rõ ràng vừa rồi có nghe một ít tiếng kêu giống như tiếng của Minh.

Sờ sờ cái mũi, anh lại quay trở về, về địa bàn của mình rồi, anh chắc là không có chuyện gì đâu.

Trong rạp ở trong một căn phòng đồng dạng, Đoan Mộc Minh đang ngã ngồi trên sofa, trong ngực anh có một viên đen thui lù đang vòng đến vòng đi, bộ dáng kia cực kỳ giống như đứa nhỏ đang tìm sữa.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, anh hoàn toàn ngây dại.

"Cái kia.Cô." Nhìn cô thế nhưng luống cuống tay chân bới ra quần áo trên người mình, nháy mắt Đoan Mộc Minh ánh mắt trừng thật to,

anh mặc dù là thích chơi, nhưng là nếu như bị nữ nhân cưỡng, kia truyền đi thì thật khó nghe.

"Câm miệng, ngoan ngoãn nằm đừng nhúc nhích." Khi nói chuyện, đầu nữ nhân lại một lần thấp xuống, cùng một thời gian, áo của anh dưới sự linh hoạt gỡ ra của cô đã mở rộng ra, ngọn đèn ở đại sảnh ngẫu nhiên có hắt vào chút ánh sáng, chiếu ra nhan sắc bình thường đang ở trên ngực anh.

Ngẩn ngui ánh sáng qua đi, trong rạp nhất thời lại tối xuống, nhìn lại có thể thấy trong mắt cô hai tròng mắt như ngôi sao sáng rực rỡ.

Còn có thanh âm kia. Hình như đã nghe qua ở đâu đó?

"Cô có biết tôi là ai hay không?" Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, ở trong bàn tay bé nhỏ của cô thân mình càng trở nên nóng hơn, tiếng nói cũng không tự giác mang theo một tia khàn khàn, trong đèn tối này, nghe qua phá lệ chọc người.

"Ba ~~~"

Chỉ nhìn thấy thân thể kia ngược lên, giờ tay đối với mặt của anh đánh một cái tát, "Vô nghĩa, anh không phải là cái kia Nguru Lang sao?"

"Cô nói cái gì?" Đoàn Mộc Minh lập tức nổi giận, "Cô thế nhưng nói tôi là Nguru Lang?"

"Anh không phải sao?" Trong bóng đêm, giơ chân ở trên người anh, nữ nhân hung thần ác sát nói, "Tôi cảnh cáo anh a, đừng nghĩ chạy, anh là người tôi tốn tiền kiếm tới, muốn đi có thể, đem tiền trả lại tôi."

"Cô." Đoàn Mộc Minh lập tức hết chỗ nói rồi.

Tưởng anh thuận theo rồi, nữ nhân lại một lần nữa cúi đầu, một đôi tay nhỏ bé vẫn ở trên người anh sờ soạng không ngừng, chợt có ngọn đèn chiếu lại đây, đã nhìn thấy về mặt mê hoặc đó của cô.

"Cô rốt cuộc đang tìm cái gì? Nói ra, tôi sẽ giúp cô cùng nhau tìm." Đoàn Mộc Minh hào tâm nói, cô nếu cứ tiếp tục ngồi trên người anh như vậy, đều nhanh tra tấn anh đến điên rồi.

Đồng thời ngay tại lúc anh nói chuyện, nữ nhân vọt đứng lên, ngay sau đó, đã nắm trong tay tiểu đệ đệ đã giương cao của anh.

"Cô." Đoàn Mộc Minh hút một hơi khí lạnh, "Không cần trực tiếp như vậy đi?"

"Đi?" Biểu tình hoang mang trên mặt nữ nhân càng sâu, "Độ cứng tựa hồ vẫn là không đủ."

Độ cứng không đủ? Đoàn Mộc Minh trong lòng đột nhiên lộp bộp một chút, những lời này tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó, từ từ, anh một cái thả người nhảy dựng lên, đem nữ nhân vẫn còn khó hiểu đó đặt ở dưới thân mình.

"Anh nghĩ làm sao?" Nữ nhân lập tức ngăn cản cả người, hai tay giơ lên cao trên không trung không biết nên để ở nơi đâu.

"Bảo bối, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Tôi Thề

"Anh. Anh là ai?" Nữ nhân lắp bắp hỏi, trong đầu lại rất nhanh nhớ tới mấy ngày nay mình đã kết thù với ai?

Trên cao nhìn xuống khuôn mặt chỉ mang chút ngạc nhiên chứ không hề có chút sợ hãi nào, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, cô thật là trấn tĩnh ngoài dự đoán mọi người, bất quá xét thấy có vết xe đổ, lần này anh nhưng đã xốc lại một trăm hai mươi phần trăm tinh thần.

"Hóa Hoan, cô không nhớ tôi sao?" Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, ngoài ý muốn là, mặt cô lại cực kì trơn nhẵn giống như tơ lụa, giống như đứa nhỏ ham chơi phát hiện được đồ chơi thú vị, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng giữ lấy mặt của cô, trong lòng cũng đã hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Đều nói oan gia ngõ hẹp, quả nhiên là đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi được lại không mất công sức, không nghĩ cô thế nhưng tự đưa tới cửa.

Không chịu ngoại giới quấy nhiễu, Hòa Hoan vẫn là ngưng thần trầm tư, ngoài ý muốn là người nam nhân kia sờ tới mặt cô khiến cô lại có điểm chóng mặt, thế nhưng thực thoải mái.

"Hóa Hoan, vẫn là không nhớ rõ sao?" Đoàn Mộc Minh con ngươi nháy mắt cũng không nháy nhìn cô, dưới ánh đèn lò mờ, gọi tên như vậy, không hiểu sao có một loại cảm giác tiêu hồn.

Nữ nhân này cũng không làm cho anh chán ghét.

"Anh là cái kia biến thái? Ở trong ngõ hẻm chúng ta gặp qua đúng hay không?" Cả người giật mình, ánh lửa trong nháy mắt, Hòa Hoan đột nhiên nhớ lại anh, trách không được, trong tay xúc cảm quen thuộc như vậy.

"Chúng ta là gặp qua, chỉ là tôi không phải biến thái." Đem sức nặng toàn thân đặt ở trên người cô, Đao Mộc Minh tà tà nói, ngón tay mềm nhẹ đảo qua môi như cánh hoa của cô, thở dài một hơi nhẹ như lông vũ, "Cô nói tôi nên làm như thế nào báo đáp cô cấp cho tôi kinh hi?"

Hơi thở ấm áp đập vào mặt, mang theo một hương vị nhẹ nhàng thân nhiên nháy mắt đem cô bao vây lại, tham lam ngẩng đầu lên, Hòa Hoan nhẹ nhàng hôn một chút môi của anh.

"Không ảnh hưởng toàn cục vui đùa anh sẽ không để tâm chứ? Không phải nói, Tề tướng trong bụng có thể chống thuyền, anh một đại nam nhân tổng không nên cùng tôi một cô gái yếu đuối so đo đi? Huống hồ, hiện tại anh mạnh tôi yếu, muốn thế nào tùy anh định đoạt?"

Vòng lên cổ của anh, Hòa Hoan dán trên lỗ tai của anh nhỏ giọng nói, mảnh khảnh ngón tay còn không ngừng vuốt ve, dưới tay nàng như có nhưng âm thanh phiêu lãng của đàn dương cầm gọi lên.

Không thể nghi ngờ, loại trêu chọc như có như không này đối với nam nhân mà nói là trí mạng nhất, trong một khắc, nam nhân đã thề sẽ cắt da uống máu cô này cũng là choáng váng vui sướng, đem bóng dáng nhỏ bé của cô càng buột chặt hơn, Đao Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười.

"Tôi đối với nữ nhân luôn luôn thực ôn nhu, tôi thề."

Như là nếm được điểm tâm ngon nhất trên thế giới, lưỡi của anh từng chút mô tả đôi môi như cánh hoa của cô, giống như loại rượu ngon nhất, một đôi bàn tay to hứng thú vuốt ve khắp cơ thể cô, vốn là đôi mắt thâm thúy lúc này càng giống như hồ nước thu sâu thăm liếc mắt một cái cũng nhìn không thấy đáy.

"Tôi muốn chính mình cởi quần áo được không? Để anh cởi, tôi sẽ thẹn thùng." Hòa Hoan về mặt hờn dỗi nói, ngón tay còn nhẹ nhàng điểm trên đầu mũi của anh, thoạt nhìn giống như cô gái nhỏ đang làm nũng.

"Không thành vấn đề, chúng ta đều tự giải quyết từng người a, bảo bối, tôi đối với cô thật sự là càng ngày càng tràn ngập mong đợi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Anh Phạm Quy

Đứng lên, Hòa Hoan chậm rãi lùi ra sau một bước rồi dừng lại, kia áo nhỏ màu đen làm cho thân hình hoàn mỹ của cô càng thêm đẹp, nhất là trước ngực hai ngọn núi kia càng hấp dẫn, tay của cô đặt trên cúc áo đầu tiên, cô đột nhiên nở nụ cười.

"Chúng ta chơi một cái trò chơi được không?" Ánh mắt của cô ở dưới ánh đèn lơ mơ sáng trông suốt, mặt mày cong cong rất giống một đũa nhỏ hay đùa dai.

"Bảo bối, cô cho là lần này tôi còn tin cô sao?" Hai tay vòng ngực đứng ở nơi đó, Đao Mộc Minh về mặt nghiêng ngàm nhìn cô, người đều sẽ không mắc phải một sai lầm hai lần, huống chi hắn còn là nười tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh.

"Yên tâm đi, tôi lần này cái gì cũng không làm, chẳng qua là cảm thấy nên ôn lại chuyện quá khứ một chút, như thế nào? Anh không phải là một người nhất gan đi?" Chân thành đi lên trước, cô nhẹ nhàng mà vòng lên cổ của hắn, đôi môi tỏa ra một loại kiều diễm hoa lan ướt át, nhất là đôi mắt ngập nước kia thoạt nhìn có một loại cảm giác câu hồn đoạt phách.

"Tốt, cô nghĩ chơi cái gì? Tôi cùng cô chơi." Đem cổ tay mảnh khảnh của cô gát gao nắm ở trong tay, Đao Mộc Minh bất động thanh sắc nở nụ cười.

"Nơi này có hai chai Whiskey, mỗi khi uống xong một ly sẽ thoát của đối phương một chiếc áo quần, thẳng đến cởi sạch mới thôi, thế nào?" Hòa Hoan cười hi hi nói, không giả dụ, cũng không phản kháng, tựa hồ bọn họ là người quen biết đã lâu, lần này bất quá chính là lâu ngày gặp lại.

"Cô xác định?" Đao Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, bất quá nói thật, đề nghị này nghe qua rất thú vị, hắn đột nhiên rất muốn nhìn xem, nàng ở trước mặt mình cởi từng cái từng cái quần áo ra khi lộ ra biểu tình mê người này.

"Đương nhiên" Hòa Hoan trên mặt có một chút ý cười thân nhiên, một tay đụng đến cằm của hắn, ở trên môi mỏng của hắn hôn một cái, "Anh dám không?"

"Cô cứ nói đi?" Không thể phủ nhận, giờ khắc này, Đao Mộc Minh đột nhiên có một loại cảm giác tâm ngứa ngày khó chịu, một tiểu yêu tinh như vậy là nam nhân đều không chống cự được.

Ngực phập phồng kịch liệt, gian nan nuốt nước miếng một cái, hân ôm mạnh cô, một nụ hôn như mưa rền gió dữ trên môi cô, thừa dịp cô hé miệng, lưỡi hân linh hoạt xâm nhập địa bàn của cô, hơi thở hai người giao nhau, tùy ý cướp lấy mật ngọt.

"Anh phạm quy" Đẩy mạnh hân ra, Hỏa Hoan thờ phỉ phò từng ngụm, trong lòng đột nhiên có một loại khủng hoảng, trêu chọc phải hân, rốt cuộc là đúng hay sai?

"Bất quá là món khai vị thôi, dễ giận như vậy làm sao?" Vuốt vuốt cái mũi của cô, Đoan Mộc Minh lấy trong ngăn kéo ra hai cái ly đặt xuống chính tề trước bàn.

"Hiện tại, chúng ta bắt đầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phương Thức Đấu Rượu

Vặn mở miệng chai, đem hai cái ly đều đổ đầy tràn, Hỏa Hoan mắt cũng không nháy nhìn anh, "Anh trước hay là tôi trước?"

Liếc một cái trên người cô nhiều lắm sẽ không vượt qua năm bộ y phục, Đoan Mộc Minh mỉm cười lập tức bung ly rượu lên, "Loại chuyện này cũng không cần nữ sĩ ưu tiên rồi, vẫn là tôi tới trước đi." Nói xong, anh đem ly rượu một hơi uống đi xuống.

Chất lỏng lạnh lẽo theo yết hầu một đường lan tràn hướng về phía lục phủ ngũ tạng, lúc đầu lạnh lẽo chậm rãi chuyển hóa thành lửa nóng rực, xé rách cổ áo, Đoan Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, theo sau bung lên một ly nước lọc lại "Rầm rầm" rót xuống một ly lớn.

"Thật là tửu lượng giỏi, bội phục." Khi nói chuyện, Hỏa Hoan đem cái áo khoác nhỏ bên ngoài màu đen cởi ra, tùy tay giơ lên, cái áo văng vảng đã rơi vào trong lòng Đoan Mộc Minh, "Cầm chắc, đây chính là chiến lợi phẩm của anh."

"Đương nhiên" Ở trên áo thật sâu ngửi hai cái, Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, "Thật thơm."

"Ha ha ~~~" vút cho anh một ánh mắt mê hoặc, Hỏa Hoan lại một lần rót đầy rượu rồi, "Công bằng khởi kiến, chúng ta một người một ly, ai ngã xuống trước coi như thua, mà người thắng chính là có thể yêu cầu người thua làm bất cứ chuyện gì."

Chất lỏng xuyên thấu qua chén màu hồ phách, Hỏa Hoan hơi cười, về lấy gương mặt mờ mịt làm như có một loại ma lực Câu Hồn Nhiếp Phách, nhất là cặp mắt kia, chính là như vậy nhẹ nhàng nhìn khiến cho người không khỏi xao xuyên trong lòng.

Làm như ly rượu vừa mới phát huy tác dụng, lúc này, Đoan Mộc Minh mặt đỏ dị thường, nghiêng dựa vào trên sô pha, dưới ánh đèn mờ mờ, tản ra cánh môi mềm mại sáng bóng làm cho người ta hưng hăng muốn cắn lên một ngụm.

Vung tay lên, Đoan Mộc Minh làm ra một cử chỉ xin cứ tự nhiên.

Nhất thời, đã nhìn thấy Hỏa Hoan hơi ngửa đầu đem trọn ly rượu uống hết xuống, "Tôi uống cạn sạch, hiện tại đến phiên anh." Đem cái ly đảo lại, xác nhận bên trong không có một giọt rượu chảy ra, cô đem cái ly thả lại trên bàn.

"Tôi hiện tại liền coi sạch, được không?" Nhìn cô, Đoan Mộc Minh trong con ngươi như có một tầng sương mù, đem tây trang áo khoác cởi ra sau đó mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng.

"Ngừng, người phạm quy cũng tính là thua nha." Ngón tay mảnh khảnh ở ngực anh như có ý vừa tựa như vô ý vẽ lên vòng tròn, nơi tiếp xúc qua, cùng dấy lên từng ngọn lửa thật nhỏ.

Đúng lúc này, trong đại sảnh dưới lầu chợt bộc phát ra một tràng thanh âm vỗ tay như sấm rền, nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, Hỏa Hoan không khỏi nở nụ cười.

"Còn muốn tiếp tục uống sao?" Chủ động đưa lên môi, cô bung lên ly rượu tràn đầy tiến tới môi của anh, "Ngày cạn. Tôi dứt anh, thế nào?"

Khóe môi dâng lên một chút loáng thoáng cười, Đoan Mộc Minh liền ở tay cô uống xong một miệng lớn, ngay tại thời điểm cô âm thầm đắc ý, mạnh mẽ đỡ lấy mặt của cô, khoảnh khắc cô thất thần đem rượu mớm vào trong miệng của cô.

"Đây mới gọi là dứt, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Nghi Hoặc

Cô cười duyên rũ, nắm miệng của anh, Hòa Hoan đem ly rượu toàn bộ uống xuống, đem cái ly thả lại trên bàn, cô chậm rãi đứng lên.

Lúc này dưới lầu đã là phi thường náo nhiệt, nhưng cái kia kích động lòng người vẫn không có đến.

"Tôi phiên cô" nghiêng ngả lão đảo đứng lên, Đao Mộc Minh mạnh mẽ từ phía sau ôm cô, tay như con rắn mềm mại vỗ về vòng eo, ánh mắt càng thêm mê ly, hai bàn tay to xuyên thấu qua áo ngực mỏng chậm rãi xoa nắn, "khô khan, chúng ta không làm là không phải sống uống thời gian rồi?"

Một lớp sóng, một lớp sóng nhiệt khí thổi hướng bờ tai của cô, cắn cắn thùy tai mẫn cảm, Đao Mộc Minh khoe miệng gọi lên một chút tà mị cười, "Hòa Hoan, Tiểu Hoan.".

Cái loại thanh âm xấp xỉ nỉ non này, nghe được trong lỗ tai Hòa Hoan lại làm cho cô cả người không khỏi rung mình một cái, xoay người, cô nhẹ nhàng ôm hông của anh, đầu nhỏ không ngừng ở trong lòng ngực của anh cọ tới cọ lui, một bàn tay để trống từ trong túi tiền lấy ra một cây son môi.

"Tôi muốn đi trang điểm một chút, anh muốn cùng đi sao?" Tránh khỏi ngực của anh, xoay người một cái, Hòa Hoan "Khanh khách ~~~" nở nụ cười, không đợi anh nói chuyện, liền đóng lại cửa phòng rửa mặt.

Dùng sức quơ quơ đầu, Đao Mộc Minh lại rót xuống một chén nước, tuy rằng Uy kỷ sĩ là rượu mạnh, nhưng hai ly không thành vấn đề, cũng không biết vì sao, anh cảm thấy đầu óc hỗn loạn, vỗ về cái trán, anh thở ra một hơi thật dài. .

"Làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Ôn nhu nắm bắt bờ vai của anh, Hòa Hoan ngồi xuống trên đùi anh, trang điểm lại, cô đứng lên càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhất là xem môi đỏ búng, nửa khép nửa mở, đặc hữu phong vận làm cho Đao Mộc Minh nhìn choáng váng.

Nữ nhân anh gặp qua rất nhiều, trong đó cũng không thiếu mỹ nữ cực phẩm, nhưng giống cô như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, đôi khi, anh đều có một loại ảo giác, theo Hòa Hoan ngẫu nhiên hiện lên trên tức trong ánh mắt, anh cảm giác mình càng giống đồ chơi của cô.

Dừng ở anh, Hòa Hoan thần nhiên cười, vòng ở cổ của anh, chủ động hôn lên môi của anh.

Đều nói nam truy nữ cách tòa sơn, nữ truy nam cách tầng sa, mà cử động của cô còn lại là nháy mắt liền trạc phá tầng sa kia.

Như đã bị cổ vũ bình thường, Đao Mộc Minh hưng hăng hôn lên môi của cô, gấn bó cọ sát lẫn nhau, y phục của anh dĩ nhiên cởi ra. .

Mở to hai mắt, Hòa Hoan lẳng lẳng nhìn anh, xem ra vô cùng tinh xảo, trên mặt một chút dấu vết dục vọng đều không có.

"Ngoan, hảo hảo hưởng thụ đi." Khi anh trên trán hôn xuống một cái hôn nhẹ nhàng, Hòa Hoan vẽ mặt diêm dúa lẳng lơ nở nụ cười.

Nằm nghiêng ở trên sofa, trên mặt Đao Mộc Minh lại xuất hiện một loại biểu tình rất kỳ quái, đó là một loại biểu tình ở cực hạn vui thích sắp đi lên đỉnh núi, cả người không ngừng run rẩy, kèm theo một đạo thống khổ lại hưng phấn gằn nhẹ, trong rạp to như vậy nhất thời yên tĩnh trở lại.

Đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, Hòa Hoan lẳng lẳng nhìn ngoài cửa sổ, lúc này, đêm khuya tối hương diễm một màn rõ rệt xuất hiện. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kinh Hỉ

Trên khán đài ngọn đèn mê ly phát sáng như sương mù mộng ảo, lượn lờ ở trong sương mù, vài bóng dáng cô gái mặc áo quần mỏng manh đang bước đi tiêu sái trên võ đài, nơi đi qua, từng làn gió mang hương thơm kéo tới.

Dưới khán đài mọi người đang đánh trống reo hò đều giống như vừa được bơm thêm máu gà càng hưng phấn hơn, xoa tay, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Đứng ở cửa sổ ghé lò lâu hai, Hòa Hoan thần nhiên nở nụ cười, chậm rãi xoay người, trên xô pha phía sau đã trống không còn vật gì.

"Chuẩn bị thế nào?" Khẽ nâng cổ áo của mình, nụ cười của cô càng thêm đường hoàng.

"Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, cô chờ kinh hi đi." Bộ đàm đặt bên tai truyền đến một giọng nói trầm ấm của một người đàn ông.

Dưới đài sau khi các nữ nháy mắt xong, cảm xúc của mọi người đã tăng vọt, nhưng vào lúc này, tất cả ngọn đèn nháy mắt vụt tắt, chỉ chừa lại một chùm đèn ở trung tâm võ đài, đám người sau thời gian xôn xao ngắn ngủi bỗng im lặng như chết.

Tiết mục múa khoe thân này vẫn luôn là tiết mục được giữ lại, mỗi buổi tối đều có một kinh hi khác nhau.

Đột nhiên, âm nhạc tăng lên từng tiếng trống dồn dập, từng tiếng, từng tiếng đều khiến cho mỗi người không nhìn được càn hưng phấn hơn, mỗi người đều nín thở tập trung, sợ nháy mắt một cái sẽ bỏ lỡ màn phấn khích nào đó.

Chợt đột nhiên, một dải băng màu xanh từ trên không hạ xuống, theo dải băng hạ xuống còn có một vật thể được một tầng lụa mỏng bao quanh, không hẳn là một người.

Trong nháy mắt, mấy trăm con mắt đều nhìn chăm chăm vào đó, ngọn đèn đã từ từ tắt dần, cho đến khi không còn chút ánh sáng nào.

Hiện trường ngay đến tiếng nhạc cũng không có.

Yên tĩnh như chết, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của người cũng không nghe được.

Lầu hai ngồi ở ghế lô này, Diệp Toàn nhìn tất cả mà hoàn toàn không hiểu gì, chỗ này múa khoe thân luôn là một tiết mục được giữ lại để kéo khách, nhưng mà hôm nay. Tựa hồ thật là kì lạ.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc lại mạnh mẽ vang lên, ngọn đèn theo bốn phương tám hướng chiếu xuống một chỗ, trên võ đài đột nhiên xuất hiện một hình ảnh khác, tờ màu tím đung đưa, chiếu lên hình ảnh bên trong thay đổi càng khoa trương.

"Các bằng hữu thân ái, cho chúng ta nhìn xem đêm nay vương tử ngủ say sẽ là ai đâu? Hẳn đồng thời là ai điểm ngũ gặp được? Kính thỉnh chờ xem."

Màn che chậm rãi hạ xuống, sáu cô gái mang áo quần không thể ít hơn nữa, mà nằm ở giữa kia là một người chỉ che mỗi bộ vị.

"Wow, kiếm được rồi."

"Là hán, Đoan Mộc Minh, là kim vương lão ngũ có giá trị nhất trong thành phố này."

Trong đám người đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng hét chói tai, chỉ liếc mắt một cái, trên mặt Diệp Toàn hoàn toàn không còn giọt máu nào, xoay người, hán nhanh chóng lao xuống lầu.

Bên tai truyền đến tiếng huyền não làm cho Đoan Mộc Minh khó chịu nhăn mày lại, chậm rãi mở to mắt, trong nháy mắt, hán chỉ cảm thấy máu cả người xông lên hết trên đầu.

Lịch sử, thế nhưng lập lại đầy kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi Nghĩ Anh Thích Kinh Hi Như Vậy

"Hòa Hoan" hán nghiêng răng nghiêng lợi hô lên hai chữ này, cho dù có tiếng huyền não ở bên trong, thanh âm của hán vẫn như cũ truyền vào trong tai mỗi người ở đây.

Đứng ở phía sau đài, Hòa Hoan không khỏi đánh một cái rùng mình, nhìn thoáng qua tiêu khả ái trên người, nhẹ nhàng chiếc váy ngắn căn bản là không che được mông, cô thật sâu thở ra một hơi.

"Cô xác định cứ ra ngoài như vậy? Đừng quên, cô đã bại lộ trong tầm mắt mọi người, đừng nói tôi không nhắc nhở cô trước." Một người đàn ông tao nhã bên cạnh cô, nhẹ nhàng đẩy chiếc kính gọng vàng trên mũi, mắt nhìn về phía cô đầy dịu dàng, nhưng là trong mắt chợt xuất hiện một tia dò xét.

"Tôi biết, càng như vậy chơi mới càng vui không phải sao?" Nắm thật chặt y phục trên người, thật sâu hít vào một hơi, sau đó lại chậm rãi thở ra, Hòa Hoan khẽ gãi tay, sau đó chậm rãi hướng trên đài đi đến.

"Hòa Hoan, cô một ngày nào đó sẽ vì trò chơi của mình mà kéo cả cô vào trò chơi." Người đàn ông lầm bầm nói, nhưng không biết nhưng lời này thật sự sẽ đi theo Hòa Hoan trong cả cuộc đời cô.

Ngọn đèn lại dần tối đi, thừa dịp ánh sáng tối đi, thời điểm Đoan Mộc Minh vừa định đứng dậy, thỉnh thoảng một người đi ra từ phía sau ôm lấy hán.

"Hóa Hoan, tôi sẽ không bỏ qua cô." Nghe thấy mùi hương quen thuộc, Đoan Mộc Minh hưng tợn nói, chợt xoay người đem cô giam trước ngực, nhất thời nhìn thấy một tấm lụa xanh biếc trên thân thể bay bổng rồi rớt xuống sàn.

"Làm sao vậy? Tức giận? Tôi nghĩ anh sẽ thích kinh hi như vậy." Vòng ở cổ của hắn, Hỏa Hoan chủ động đưa lên môi thơm.

Mùi nước hoa mê hoặc vẫn còn vương lại nơi đó, hết thảy tình cảm giống như quay lại thời điểm trước đó, vừa đúng thời điểm.

Một phen chế trụ bờ eo của cô, Đoan Mộc Minh hưng hăng cắn một chút môi của cô, không thể tin người luôn đùa giỡn người khác như hắn, sẽ có một ngày bị một con nhóc đùa giỡn.

"Cô nói tôi nên trừng phạt cô như thế nào? Vật nhỏ không nghe lời." Bốn phía sương mù lại được mở ra, giống như tiên cảnh trong truyện cổ tích Elise, như ẩn như hiện dưới ánh đèn, Đoan Mộc Minh giống như là một con báo Châu Mỹ, cao quý mà tao nhã, nhưng là cao quý tao nhã như thế nào con báo cũng cuối cùng là con báo, sẽ luôn tràn ngập tính công kích.

Thở ra một chút khí như hoa lan, Hỏa Hoan cúi đầu nở nụ cười, trong một khắc khi ngọn đèn dập tắt, cô giống như một con cá bơi lội từ trong ngực hắn thoát ra.

"Hỏa Hoan" Đột nhiên xoay người, hắn rất nhanh đi tới hậu trường, tiếp nhận quần áo từ trên người thuộc hạ tùy ý mặc lên người, trên mặt nho nhã tuấn nễ lại xanh mét, tại trên địa bàn của chính mình, hắn thế nhưng nhiều lần lại bị một tiểu nha đầu trêu đùa, lời này nếu truyền đi, hắn quả thực cũng không cần sống.

"Lần này lại là sao lại thế này? Phiền toái cậu lần sau nếu như có hành động bất ngờ nào có thể đánh tiếng trước cho tôi được không? Trái tim của tôi không tốt, sợ không chịu nổi." Về mặt Diệp Toàn đây bắt đầu nhìn hắn, da đầu từng đợt run lên, hắn cũng không quên mình buổi trưa đã ở Đoan Mộc Gia cam đoan.

"Đào sâu ba thước, nhất định phải đào ra Hỏa Hoan."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Tôi Không Nhớ Rõ Bộ Dáng Của Anh Ta

Bầu trời đầy sao chiếu rọi xuống, gió đêm từ từ thổi, ở trong đêm khuya không có một bóng người trên đường cái, có hai người nắm tay nhau đang chạy giống như kẻ điên, nơi đi qua, để lại tiếng cười liên tiếp không ngừng.

Rốt cục, ở trong công viên trước một chiếc ghế dài, bọn họ ngừng lại, theo sau Hỏa Hoan không bận tâm đến hình tượng của mình ngồi phịch trên ghế.

"Doãn ca ca, em mệt chết đi được." Cô từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, môi đỏ mọng khê mở, bộ ngực phập phồng kịch liệt.

"Đêm nay chơi vui sao?" Nhìn sợi tóc rũ xuống trước trán cô, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Chơi vui, đùa giỡn người khác cảm giác thật sự là quá tốt." Gối lên trên đùi của anh, nhìn bầu trời đầy sao, trên mặt Hỏa Hoan hiện lên ý cười, trong đôi mắt sáng như ngôi sao kia lộ ra chút thần thái khác thường.

Nhìn cô, Doãn Mặc thân nhiên nở nụ cười, "Hỏa Hoan, về sau không được lại quấy rối não loạn như vậy nữa, biết không?" Lấy tay gạt đi sợi tóc dính trên trán cô đi, trong miệng lại không tiếng động thờ dài một hơi.

Không biết từ khi nào, tiểu oa nhi tinh quái kia đã trưởng thành nên bộ dáng hiện tại, thời điểm nhìn cô, thế nhưng thường thất thần.

"Đã biết, Doãn ca ca." An tâm nằm ở trong ngực của anh, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, không một chút chú ý tới người đàn ông thần sắc ngày càng u ám kia không thể không chế tiếng ho nhẹ.

Ho nhẹ hai tiếng, Doãn Mặc thật sâu hít vào thở ra một hơi, "Hỏa Hoan, Hỏa Tự ngày kia sẽ trở về đây."

"Ca ca muốn trở về rồi? Thật vậy chăng?" Hỏa Hoan mạnh mẽ ngồi dậy, vui mừng ngăn ngui qua đi, lại hé ra khuôn mặt nhất thời xụ xuống. "Doãn ca ca, không phải anh đã nói với ca ca cái gì chứ?"

"Không có a, từ nhỏ đến lớn, Doãn ca ca khi nào thì bán đứng em." Điểm điểm cái mũi của cô, Doãn Mặc vẻ mặt sùng nịch nở nụ cười.

"Vậy là tốt rồi, em vậy yên tâm rồi, anh nói ca ca lần này sẽ ở bao lâu đây?" Chớp một đôi mắt to, Hỏa Hoan lẳng lặng yên nhìn bầu trời đêm, cố gắng nhớ lại bộ dáng Hỏa Tự trong đầu, nhưng là nửa ngày sau cô lại lắc đầu cười khổ.

"Làm sao vậy? Yên tâm đi, có Doãn ca ca ở đây, Hòa Tự sẽ không đem em làm gì đâu." Nghĩ đến cô là lo lắng trở về bị xử phạt, Doãn Mặc vội vàng ra tiếng an ủi nài nỉ.

"Không phải, em đang suy nghĩ không biết ca ca lớn lên bộ dáng như thế nào nữa, em một chút ấn tượng đều không có, Doãn ca ca, anh nói cho em biết có phải ca ca cũng không nhớ đến bộ dáng của em là gì nữa rồi?"

"Đứa ngốc, làm sao có thể? Em là em gái mà hần yêu thương nhất." Doãn Mặc nhẹ nói nói, cho dù Hòa Tự không ở bên cô, nhưng là hần biết Hòa Tự cho đến giờ vẫn không giảm chút yêu thương nào đối với cô, thậm chí sớm đã theo năm tháng tiến sâu vào trong cốt tủy, sáp nhập vào trong máu.

"Nhưng anh ấy cũng không đến thăm em?" Chu miệng lên, hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang xụ xuống.

"Hòa Tự nói, lần này về sẽ không đi nữa, vĩnh viễn bồi ở bên cạnh em, được không?" Nhìn cô khổ sở, lòng mình thế nhưng cũng không hiểu sẽ đau nhói.

"Thật sự?"

"Đương nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quá Tổn Hại Thuần Phong Mỹ Tục

Trong buổi tối này, sắc mặt Doãn Mặc Minh đều là màu đỏ tím, anh dám khẳng định đây hết thảy đều là có người thiết kế trước, hơn nữa người này rất quen thuộc anh, hơn nữa còn rất quen thuộc người nơi này.

"Điều tra tất cả máy camera theo dõi, nhất là theo dõi ở đường đi tới hậu trường." Anh lúc này đã lại bộ dáng tây trang chỉnh tề, nhưng là khuôn mặt hằng năm nở nụ cười nay lại tràn đầy lạnh lùng.

"Không cần nhìn, tôi đã sớm điều tra rồi, thật là không phát hiện ra, chính là ——" nói tới đây, Diệp Toàn muốn nói lại thôi.

"Áp a ập ứng, nói." Mở trừng hai mắt, Doãn Mặc Minh ngửa đầu rót rượu vào ly, vốn là đang chóng mặt, lúc này về mặt càng mơ hồ.

"Tôi nghe người ta nói, Doãn Mặc đã trở lại, hơn nữa có tin tức nói, Hòa Tự cũng sắp trở về." Diệp Toàn thân nhiên nói, hôm nay ở đây gió thổi mây phun, Doãn Mặc cùng Hòa Tự đột nhiên trở về, chắc hai nhà hắc bạch sẽ nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Nhưng là lúc này đây, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng, hết thảy cũng không thể biết trước.

"Ý của cậu là nói, chuyện đêm nay cùng Doãn Mặc có quan hệ?" Doãn Mặc Minh nhún vai, nếu quả thật là tiểu tử đó làm, anh ——

Vừa nghĩ tới, Doãn Mặc có lẽ đang trốn ở góc nào đó nhìn anh xấu mặt, Doãn Mặc Minh đã cảm thấy tức giận không có chỗ phát, trong lòng dây cung đang căng đột nhiên đứt phụt một tiếng.

"Đây chỉ là phỏng đoán, không thể nào chứng minh thật." Diệp Toàn nhẹ giọng nói, dù sao bắt trộm phải có tang chứng, bắt kẻ thông dâm phải có bằng chứng, lúc này không có bất kỳ chứng cứ nào, hết thảy đều chỉ có thể xem như phỏng đoán.

"Trước mắt anh ta ở nơi nào?" Lại rót một ly rượu, Doãn Mặc Minh về mặt phiền chán nói, xem ra năm nay anh nghĩ muốn an an ổn ổn là không có khả năng.

"Không biết, phái người đi đến nay cũng chưa có tin tức trở về." Tựa tại trước bàn, Diệp Toàn về mặt dày nói, đánh một cái ngáp thật dài, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Đi dò tra anh ta và Hóa Hoan có quan hệ gì không?" Dùng sức khịt khịt mũi, Doãn Mặc Minh tựa hồ nghe thấy được vị của một loại âm mưu.

"Điều tra rồi, bọn họ chẳng qua là cùng lớn lên ở một cô nhi viện, cái khác, hoàn toàn không biết gì cả, hình như không có gì liên hệ máu mủ gì." Nói xong, Diệp Toàn lại đánh một cái ngáp, "Được rồi, chuyện còn lại chính cậu nghĩ đi, tôi đi ngủ trước." Nói xong, anh chậm rãi đi tới phía cửa, đang kéo cửa đột nhiên quay đầu lại.

"Còn có cái kia? Hôm nay cậu xem con nhóc tôi đưa đến trong phòng cậu, về phần chuyện còn lại làm như thế nào, không cần tôi dạy cho cậu đi, còn có, trăm ngàn không cần lại lấy tạo hình như vậy xuất hiện, quá hủy hoại thuần phong mỹ tục, thật sự."

"Cậu. . . ." Doãn Mặc Minh nhất thời chán nản, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cái ly từ không trung bay tới cái cửa, bịch một tiếng, đập phải trên ván cửa phát ra một âm thanh thanh thúy.

"Hóa Hoan, tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô." Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, cả đời này, anh và cô đã kết thù rồi, Nhị thiếu luôn luôn hô mưa gọi gió làm sao lại để cho một con nhóc đùa giỡn trong tay, cho dù là em gái của Hỏa Tự cũng không được.

Đúng lúc này, đang mùi mùi thơm của mì ăn liền Hỏa Hoan đột nhiên thỉnh thoảng xì một cái, dùng sức hít mũi, cô tiếp tục chăm chú vào bát mì ăn liền.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hôn Giỏi Nhất

"Nhìn em xem, như thế nào lại giống như trước đây vậy, về mặt khi được ăn này thật là." Doãn Mặc về mặt sùng sịnh nhìn cô, cầm lấy khăn mềm lau sạch trên mặt và quần áo dính mỡ của cô.

"Doãn ca ca, anh một mình chạy đến đây như vậy có thể bị người đại diện mắng không a? Thời điểm lần trước em thấy cô ấy, cảm giác cô ấy thật hung dữ nha." Hỏa Hoan về mặt khoa trương nói, giống như cô ấy đang ở trước mặt cô vậy, còn không tự giác co lại cổ.

"Em nói là Lãnh Mị a" Nhìn biểu tình khoa trương trên mặt cô, Doãn Mặc không tự chủ nở nụ cười, "Người cô ấy không xấu, chỉ là tính tình có điểm lạnh lùng."

"Phải không? Nhưng là em rất sợ cô ấy." Như là phối hợp với lời nói của cô, cả người cô cũng không khỏi run run.

"Yên tâm đi, có anh ở đây, cô ấy sẽ không làm gì em đâu."

Sát lại bên tai cô thì thầm, dưới ánh sáng ngọn đèn đường, da thịt của cô tản ra một loại ánh sáng như trân châu thượng hạng, trên má hiện lên hai vệt ửng hồng như là đào mặt chín làm cho người ta không nhìn được muốn cắn lên một ngụm.

Nhìn mặt của cô, bất tri bất giác, Doãn Mặc đột nhiên ngây ngốc.

"Doãn ca ca, hồi hôn đi, hồi hôn"

Thời điểm hoàn hồn lại, đã nhìn thấy Hỏa Hoan không ngừng ở trước mắt anh vậy tay, vốn là ánh mắt tròn vo giờ lại trừng lớn như cái chuông đồng.

"Ách? Sao. Làm sao vậy?" Doãn Mặc nói lắp bắp, nghĩ đến cô là nhìn thấu tâm tư của mình, cho nên vội vàng nhìn sang chỗ khác.

"Em muốn hỏi anh, ca ca khi nào thì trở về?" Hai chân ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà, đầu đầy tóc đen rối tung trên vai, càng thêm phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà như ngọc lộ trơn bóng, môi đỏ mọng mở ra khe khẽ, rõ ràng đang nói cái gì, nhưng là Doãn Mặc một chút âm thanh cũng không nghe được.

Hồn phách giống như thoát ra khỏi người, ánh mắt của anh nhìn cô chằm chằm, cuối cùng ma xui quỷ khiến ôm lấy eo cô.

"Doãn ca ca, Doãn ca ca." Hỏa Hoan ngơ ngác nhìn anh, lúc tiếng Doãn ca ca thứ ba của cô còn chưa hô ra, Doãn Mặc mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Nhẹ nhàng cắn cắn, ôn nhu mút lấy, hàng mi rủ xuống che đi đôi mắt hiện lên nét tà mị, thời điểm một loại dục vọng nguyên thủy sắp trỗi dậy, anh gắt gao đem cô ôm vào trong lòng.

"Hoan Hoan, thực xin lỗi, thực xin lỗi." Anh thì thầm nói, gian nan nuốt nước miếng một cái, bị tình huống thỉnh thoảng xảy ra làm cho hoảng hốt.

Anh vẫn luôn đem cô thành em gái mà anh yêu thương nhất, làm sao có thể? Làm sao có thể làm như vậy?

"Doãn ca ca, anh không sao chứ?" Đang nâng mặt của anh, Hỏa Hoan nháy mắt một cái nhìn anh chằm chằm.

"Em Không tức giận?" Doãn Mặc chợt đột nhiên ngây ngẩn cả người, bây giờ cô không phải nên cho anh một cái tát hay sao?

"Tức giận? Vì sao a?" Hỏa Hoan về mặt nghi hoặc nhìn anh, so với việc cô tìm Ngưu Lang kia, Doãn ca ca hôn là giỏi nhất rồi, ngày nào đó hẳn là thử lại một lần.

Thời điểm cô nghĩ như vậy, Doãn Mặc đột nhiên cả người đánh một cái run run.

"Doãn ca ca, anh rất lạnh sao?"

Khi bàn tay nhỏ bé của cô vuốt lòng bàn tay anh thì Doãn Mặc đột nhiên giống như bị điện giật rút tay về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Ngoài

Trong thành phố mọi âm thanh đều đã tắt, những ánh sao nhỏ như ẩn như hiện, tản mát ra một chút ánh sáng chiếu lên con đường mọi người về nhà, thành phố ánh đèn nê-on vẫn sáng như vậy, tại...nơi bóng đêm này lại tản ra một loại hương thơm lay động phong tình khác thường...

Trên sofa, Hòa Hoan đã ngã chổng vó tứ chi nằm trên đó, tóc đen tùy ý sỏa trên sofa, lông mi như cánh bướm chăm chú nhấp nháy, chơi rất vui vẻ, miệng còn không ngừng thổi bọt khí.

Ngồi xổm một bên sofa, nhìn vậy bộ dáng đáng yêu như vậy, Doãn Mặc không khỏi nở nụ cười....

Đúng lúc này, chiếc điện thoại ít ai biết số được lại vang lên.

"Doãn Mặc, là tôi." Trong tai nghe truyền đến một âm thanh trầm thấp mà từ tính vang lên, trong đêm này nghe như được uống một ly rượu lâu năm làm cho người ta say.

"Ừ, khi nào thì trở về?" Ngón tay vuốt vuốt trên tóc Hòa Hoan, khóe môi Doãn Mặc giờ lên thành độ cong đẹp mắt....

"Ngày mai lên máy bay, phòng chừng buổi tối có thể tới." Nói xong, kia đoạn truyền đến một đạo thật dài tiếng thở dài, "Hoan Hoan cô ấy..... Có khỏe không?"

"Nếu như quan tâm cô ấy như vậy, vì sao lâu như vậy cũng không trở về xem cô ấy? Cậu có biết hôm nay cô ấy hỏi tôi cái gì sao?" Nhìn khóe miệng cô chảy ra một chất lỏng trong suốt, Doãn Mặc cười càng thêm sâu.

"Cái gì?" Trong tai nghe truyền tới một âm thanh đột nhiên tăng cao vài phần, tựa hồ bộ dáng như có chút vội vàng....

"Cô ấy hỏi tôi, cậu có thể còn nhớ rõ bộ dạng của cô ấy hay không." Doãn Mặc thanh âm rất nhẹ rất nhạt, nhưng trong đêm yên tĩnh này lại không hiểu sao nghe lại có vẻ đau lòng chua xót.

"Hoan Hoan cô ấy bây giờ đàn ở đâu? Đang cùng cậu ở cùng nhau sao?"

"Ừ, cô ấy ngay bên cạnh tôi, nhưng là đã ngủ rồi, Tự, cậu biết không? Hình dáng ngủ của cô ấy thật đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được nghĩ cần một ngụm." Ngón tay thon dài quét nhẹ qua cánh môi đỏ mọng của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười....

"Doãn Mặc, tôi cảnh cáo cậu, cách xa cô ấy một chút, nếu không đừng trách tôi trở mặt." Quả nhiên âm thanh lạnh lùng nháy mắt đã khôi phục lại, cái loại cảm giác này thật giống như đang ở mùa hạ lập tức chuyển sang mùa đông.

"Tự, đừng như vậy mà, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tôi nhưng là anh em tốt nhất của cậu, chẳng lẽ cậu đối với cô ấy có ý đồ gì?" Doãn Mặc không chút để ý hỏi, đứng lên, lặng lẽ tiêu sái đến trước cửa sổ....

Điện thoại đột nhiên có một khoảng yên lặng rồi đập máy.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm "Tí tách tí tách tí tách.....", Doãn Mặc bắt đầu đi lắc đầu, tùy tay đưa điện thoại di động ném tới một bên.

Lấy ra một miếng thuốc, châm, sau đó hít thật sâu một hơi, cửa sổ sát đất rộng lớn phản chiếu ánh ngược một bóng dáng cao lớn tiêu điều, đôi mắt kia vốn dĩ tràn ngập ý cười, không biết có phải do bóng đêm mà dần nhuộm màu mê ly hay không....

Đêm trở nên thâm lương mà lạnh lẽo.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Làm Bạn Gái Của Anh, Được Không?

Thời điểm tia sáng đầu tiên xuyên qua đám mây chiếu sáng một vùng, một ngày mới liền báo hiệu bắt đầu....

Đánh một cái ngáp thật to, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, nhưng ngay sau đó, cô liền sững sờ tại chỗ, miệng giương thật to, đủ để nhét đầy một quả trứng

gà.

Ở bên người của cô, Doãn Mặc lẳng lặng nằm ở nơi đó, da thịt trắng nõn lộ ra một chút màu hồng, ngũ quan thanh tú lại mang theo một chút tuần tú, anh tuần lại không mất ôn nhu! Trên người anh phát ra khí chất thực phức tạp, như là các loại khí chất hỗn hợp, nhưng ở bên trong anh tuần cùng ôn nhu này, vừa có chính anh linh hoạt kì ảo cùng tuần tú...

Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy đích thị sẽ làm cho mọi người phụ nữ phải điên cuồng.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Hóa Hoan thật cẩn thận vươn tay ra, đầu ngón tay vừa chạm đến da mặt còn mịn màng hơn phụ nữ kia đột nhiên như bị điện giật lại rút tay về, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thế nhưng không tự chủ đỏ lên...

Cứ như vậy ngo ngắc nhìn mặt anh, thậm chí ngay cả anh mở to mắt khi nào cũng không biết.

"Nha đầu ngọc, nhìn đủ chưa? Lại nhìn nữa mà nói..., nước miếng đều phải chảy xuống." Ngón tay thon dài quét nhẹ qua đôi môi cô, Doãn Mặc về mặt ôn nhu nở nụ cười....

"Ách? Làm sao?" Hóa Hoan vội vàng lau chùi khoe miệng, tới khi nhìn thấy khuôn mặt đàn ông nở nụ cười xấu xa kia mới ý thức được mình là bị anh đùa bỡn, "Doãn ca ca, anh lừa em." Nói xong, cô làm bộ muốn đánh anh, nhưng là ngón tay nhỏ bé trong không trung lại bị anh nắm lấy.

...

"Hoan Hoan" nằm lý ở trên giường, nghiêng đầu nhìn cô, bộ dạng của Doãn Mặc bây giờ có một loại chết tiệt mê người cùng gọi cảm, nhất là anh cố ý đè thấp thanh âm của mình như ma lực vô tận, làm cho người ta bất giác không tự chủ được có điểm say.

"Ừ?" Giống như bị thôi miên, trong đôi mắt của Hóa Hoan đầy vẻ mê ly. "Anh bộ dạng có đẹp trai không?" Doãn Mặc lẩm bẩm nói, cầm bàn tay mềm mại của cô, khoe môi khẽ nhếch, gọi lên một độ cong...

"Đẹp" Hóa Hoan tỉnh tỉnh mê mê gật gù đầu, cả người không thể động đậy giống như bị thuật định thân.

"Vây..... Làm bạn gái của anh, được không?" Thanh âm của Doãn Mặc càng thêm ôn nhu, sâu trong đôi mắt lại bắn ra ngàn tia điện lưu, cố ý mê hoặc như vậy đối với Hóa Hoan hay nào loạn nhưng là người căn bản vốn không có kinh nghiệm tình trường mà nói không thể nghi ngờ là một kích trí mạng.

"Doãn ca ca" Về mặt Hóa Hoan đầy mê man nhìn anh, trong đầu phảng phất như có hai Hóa Hoan nhỏ đang không ngừng đánh nhau, một người la hét "Được", một cái lại la hét "Không được"....

"Gọi tôi là Mặc" Nâng lên cằm của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười, "Ngoan, kêu một tiếng."

Trong đôi mắt mang tia điện thôi miên kia, tất cả thần trí của Hóa Hoan đều giống như bị đoạt đi rồi.

"Mặc" cô nhẹ giọng kêu, bàn tay bị anh nắm giữ không ngừng run rẩy.

"Thực ngoan, từ hôm nay trở đi, làm bạn gái của anh, được không?" Nhìn cô, trên mặt Doãn Mặc cười càng thêm sáng lạn, tuy rằng anh cũng biết, dùng phương thức như thế mời cô đáp ứng không phải quang minh lỗi lạc, nhưng không biết vì sao, một khắc này, anh lại có xúc động muốn làm như vậy.

Anh phải làm như vậy, anh nhất định phải làm như vậy.

"Được....." Thời điểm cô còn chưa nói xong từ "Được", cửa phòng rồi đột nhiên bị người đập ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lòng Bị Thương

Editor: thanh huyền

"Doãn Mặc, tên hỗn đản này." diendanlequidon.....

Theo một thanh âm táo bạo, trên mặt Doãn Mặc nhất thời đã trúng một quyền thật mạnh. diendanlequidon.....

Trong lúc nhất thời, Hóa Hoan, thấy rõ người đến là ai thì trong con ngươi kia sáng trong rồi đột nhiên lướt qua vẻ mừng như điên, "Ca..... Ca ca." Khi nói chuyện, cô mạnh mẽ từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó ôm lấy người tới.

Hóa Tự thân mình nháy mắt cứng ngắc, cuối cùng tự nhiên mà vậy ôm eo của cô, cặp con ngươi kia sắc bén cũng đang từng điểm từng điểm lảng tri

Doãn Mặc. diendanlequidon.....

"Tự, cậu không cần ác như vậy đi? Tôi khuya còn có hội diễn xướng (biểu diễn)." Khẽ chạm vào khoe miệng, Doãn Mặc hút một hơi khí lạnh, cho đến nhìn đến Hòa Hoan giống như là bạch tuộc bình thường ở trên người Hòa Tự thì cặp từ nhãn xẹt qua một đạo thần sắc ghen tị. diendanlequidon.....

"Xứng đáng, tôi đã cảnh cáo cậu." Kéo Hòa Hoan ở một bên trên sofa ngồi xuống, Hòa Tự lạnh lạnh nói.

"Cái gì? Cậu không phải liên vì này mới vội vàng hòa hòa tới rồi à?" Che miệng, Doãn Mặc từ trên giường đi xuống, nhìn đến người khởi xướng thể nhưng một bộ không có việc gì, nhất thời một cỗ tức giận, đối với chân của anh ta hung hăng một cước, "Xử tiểu tử, gương mặt này nếu bị hủy, Lạnh Mị nhất định sẽ giết cậu." diendanlequidon.....

"Phải không? Tôi đã cho là tôi vì thể gian trừ bỏ đại hại." Trừng mắt liếc anh ta một cái, Hòa Tự đem Hòa Hoan ôm ngồi ở trên đùi, "Hoan Hoan, nói cho ca ca, cảm - thú không làm gì em đi?" diendanlequidon.....

"Hòa Tự, chú ý dùng từ một chút, tôi nhưng sẽ kiện cậu tôi vu tội nha." Một câu còn chưa nói xong, đối diện bay tới một cái gối ôm nhất thời thành công ngăn chặn cái miệng của anh ta. diendanlequidon.....

"Doãn ca ca?" Hòa Hoan vẻ mặt khó hiểu nhìn anh, "Không có a."

"Vây là tốt rồi, về sau cách người như vậy xa một chút." Nói xong, Hòa Tự chậm rãi đứng lên diendanlequidon.....

Anh cao ít nhất 1m8, quần áo thoáng bó sát người đem dáng người hoàn mỹ *****, tóc xinh đẹp làm cho người ta chắc lưỡi, cặp mắt kia trong suốt sáng ngời, lộ ra một chút tính trẻ con, mũi thẳng tắp, làn da bóng láng, môi mỏng manh bày biện ra màu hồng đáng yêu, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ sẽ làm nữ nhân nhìn thấy thét chói tai. diendanlequidon.....

Lúc này, trên mặt của anh lộ vẻ một chút loáng thoáng cười, cặp con ngươi kia vốn sắc bén bởi vì tiểu nữ nhân trước mắt mà trở nên nhu tình bốn phía.

Nhìn người kia trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, Doãn Mặc thật dài thở ra một hơi, cho đến tầm mắt nhìn đến Hòa Hoan thì cặp con ngươi kia vốn sâu u trong xẹt qua một tia hồ hững.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Không cút sao?" Hòa Tự ác thanh ác khí nói, quay đầu đối mặt Hòa Hoan, vừa cười thành một đóa hoa.

"Cậu muốn trước cút hay không, như thế nào vài năm không thấy, tính tình của cậu vẫn là giống nhau thôi a, Hoan Hoan lại đây, tâm Doãn ca ca bị thương." Chỉ vào lòng mình, Doãn Mặc đáng thương nói.

"Đi tìm chết, bên ngoài nhiều nữ nhân muốn vì cậu chữa thương phải là, cách muối muối của tôi xa một chút." Lại là một cái ôm gối phá không mà đến, bị Doãn Mặc hơi hơi nghiêng đầu tránh đi.

"Muối muối?" Tinh tế lặp lại xưng hô thể này, Doãn Mặc đột nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, vươn tay ngoắc ngón tay, "Hoan Hoan lại đây, Doãn ca ca nói cho em biết một bí mật."

"Cái gì a?"...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đem Cô Gả Cho Tôi, Được Không?

Editor: thanh huyền

"Cái gì a?"

Ngồi ở trên đùi Hòa Tự, Hòa Hoan không ngừng dao động, hưng phấn như đứa bé, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn khiến cho người nhìn không được muốn cắn lên một ngụm.

"Em nghe hẳn nói bừa, trong mồm chó nhà không ra ngà voi." Ném cho anh tôi một cái ánh mắt cảnh cáo, Hòa Tự thần nhiên nói, lập tức con ngươi nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chú vào Hòa Hoan, vài năm không thấy, tiểu nha đầu cao lớn, nhưng những năm qua, như vậy ngồi ở trên người anh, thể nhưng cũng làm cho anh có một loại cảm giác khát khô cổ khó nhịn ..

"Tự, tôi nhưng kiện cậu phi báng a, huống hồ trong mồm nhà các người chó có thể phun ra ngà voi sao? Nếu là thật nói vậy, cậu rõ ràng bán cho tôi tốt lắm." Không cam lòng chịu vắng vẻ, Doãn Mặc than thở thì thầm nói.

Liếc xéo anh ta liếc mắt một cái, Hòa Tự trực tiếp lựa chọn không nhìn, ai có thể nghĩ đến điện ảnh và truyền hình, tổ lấy Lạnh Mặc thì Doãn Mặc cũng

sẽ có như thế gà mẹ một mặt, một màn này nếu bị cái kia chút cái gọi là fan nhìn đến sẽ học máu a..

"Ca ca, anh lần này có thể theo giúp em thật lâu hay không?" Giống mới trước đây giống nhau, Hòa Hoan thật mạnh hôn một cái gương mặt của anh, lập tức "Khanh khách ~~~~" cười.

"Lần này trở về ca ca sẽ không đi rồi, cứ như vậy vĩnh viễn cùng em, được không?" Nhiều điểm đầu mũi của cô, Hỏa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười.

"Được" như là đứa nhỏ không rành thế sự, Hỏa Hoan về mặt thuần chân nở nụ cười..

"Ừ, đến trường đi thôi, lái xe ở bên ngoài chờ." Nhìn xem thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, Hỏa Tự đơn giản ôm cô đứng lên..

"Không cần, anh có phải vừa muốn thừa dịp em đến trường thời điểm rời khỏi hay không?" Xem ra vốn khuôn mặt nhỏ nhắn cảnh xuân tươi đẹp nhất thời xụ xuống, cái miệng nhỏ nhắn cong lên hé ra, Hỏa Hoan về mặt thống khổ nhìn của anh. "Sẽ không, ca ca cam đoan lúc em tan học, anh khẳng định ở cửa trường học chờ em, được không? Không tin, chúng ta ngoéo tay." Nói xong, Hỏa Tự đưa ra ngón tay út.

"Nói chuyện có thể coi là sỗ nha" dùng sức phác thảo ngón tay của anh dùng sức kéo vài cái, Hỏa Hoan trong con ngươi sáng trông suốt, "Lại lập một lời thề, nói dối anh là tiểu Cầu, không, là con gấu chó..".

"Được, là con gấu chó." Lấy lược chậm rãi chải vuốt sợi tóc cô hỗn độn, Hỏa Tự thần nhiên nở nụ cười, "Mau đi đi, nếu không đến muộn..".

"Vậy được rồi, em đi rồi, ca ca Saionara, Doãn ca ca Saionara." Nói xong, cô kiễng mũi chân ở trên gương mặt Hỏa Tự lại ấn xuống một cái hôn..

"Hoan Hoan, còn có anh." Chỉ chỉ gương mặt của mình, Doãn Mặc như tên trộm nói, phúc lợi như vậy nhưng là không hưởng trắng không hưởng

Nhìn anh, Hỏa Hoan đưa ngón tay đặt ở trên môi của mình, sau đó bá một chút 摀 hướng về phía mặt của anh, "Em đi đến trường sao, buổi chiều gặp."

Nhìn một ít bóng dáng nhảy nhảy dưng, Doãn Mặc dùng sức dụi dụi mắt con ngươi, không thể tin được tiểu cô nương này thanh thuần đáng yêu thật sự cùng tiểu ma nữ tối hôm qua cái kia là một người sao?.

"Nhìn cái gì vậy? Để ý xem ở trong ánh mắt không nhỏ ra được." Hỏa Tự lạnh lạnh nói, dùng sức đá anh một cước, ngó ngó cái kia nước miếng đều phải chảy xuống bộ dáng sắc lang..

"Tự, chúng ts thương lượng một chút được không? Chờ Hoan Hoan lớn hơn nữa một chút, cậu đem cô gả cho tôi, được không? Tôi cam đoan sẽ đối với cô tốt..".

"Năm mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ"..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Có Ít Người Không Hy Vọng Cậu Trở Về

Trong tủ rượu lấy ra một chai rượu, tự rót cho mình một ly, không hề nghĩ ngợi, Hỏa Tự trực tiếp từ chối..

Em gái mà hắn yêu thương nhất làm sao cứ như vậy giao cho người khác chứ, mặc dù thực tế mà nói thì người này cũng không đến nỗi, hơn nữa đối với Hoan Hoan cũng là yêu thương thật lòng, nhưng không biết vì sao, vừa nghĩ tới Hoan Hoan sẽ nằm trong lòng của người đàn ông khác, anh đã cảm thấy trái tim vừa nhói lại vừa đau..

"Dù thế nào? Chẳng lẽ cậu còn muốn để cô ấy đặt ở trong nhà làm bà cô già hay sao? Cho dù là cậu nguyện ý, Hoan Hoan người ta còn không chịu đâu." Doãn Mặc tức giận nói, đứng lên, một phen túm lấy ly rượu trong tay anh, ngửa đầu đem rượu bên trong uống sạch.

Nghe được lời của anh ta, Hỏa Tự về mặt ngẩn ra, lập tức hồ hững nhìn hướng về phía ngoài cửa sổ.

Không có ai biết, anh là cỡ nào muốn, hạnh phúc của Hoan Hoan là anh cho..

"Không phản đối đi? Tự, thời điểm nên buông tay phải dừng cảm buông tay, cậu nên thời khắc phải nhớ kỹ, tôi vẫn luôn đứng sau lưng cậu, làm người phải luôn kiên cường." Vỗ vỗ lên vai Hỏa Tự, về mặt Doãn Mặc nở nụ cười trên tức.

Nhìn anh một cái, Hỏa Tự không nói gì, khuôn mặt phút chốc đã lạnh xuống..

"Mấy ngày hôm trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tôi nghe nói Hoan Hoan gần đây trêu chọc phải một người?" Thanh âm của Hỏa Tự lạnh lùng, cùng bộ dáng tươi cười yếu ớt vừa rồi quả thực chính là như hai người..

"Không có việc gì, là tên côn đồ của vùng này, đã bị tôi xử lý rồi, yên tâm đi." Nghiêng người dựa vào trên sô pha, xuyên qua chất lỏng màu hổ phách, Doãn Mặc lắng lắng nhìn anh, vài năm không thấy, Tự dường như trên mặt càng âm trầm hơn..

Anh và Tự giống như hai đầu trái đất, một băng, một hỏa, tuy nhiên lại không ai biết, nhìn lạnh như băng nhưng trong lòng nóng như lửa, bề ngoài thoát nhìn không có gì... nhưng lại làm anh càng trở nên lãnh khốc..

"Vây là tốt rồi" Hòa Tự rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, khi anh ngồi xuống bên cạnh người cũng tự rót cho mình một ly rượu, "Mặc dù biết nói như vậy có chút khách sáo, nhưng là vẫn cảm ơn cậu mấy năm này chăm sóc Hoan Hoan."

"Thôi đi, còn có thể nói tiếng người được không, đây là cho người nghe đấy sao?" Dùng sức đá anh một cước, Doãn Mặc ngửa đầu uống cạn ly rượu..

Vỗ lên bờ vai của anh, Hòa Tự cũng không nói gì.

"Bên kia mọi chuyện đều xử lý thỏa đáng sao? Phải biết rằng lão gia hỏa kia cũng không phải là dễ đối phó như vậy." Từ trong túi lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít thật sâu một hơi, trong màn sương lượn lờ bốc lên, đôi mắt thâm thúy kia cũng trở nên mê ly.

"Đã kết thúc rồi, huống hồ vì hấn bán mạng mấy năm nay, hấn cũng nên biết đủ." Nhìn ngoài cửa sổ, Hòa Tự thản nhiên nói, trong ngữ điệu không có một chút gọn sóng..

"Vây là tốt rồi, sau khi trở về tất cả nên bắt đầu lại một lần nữa, bắt quá ——" nhìn anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy? Giữa chúng ta còn giấu diếm nhau chuyện gì sao?"

"Có ít người hình như không muốn cậu trở về".

"Thí dụ như nói ——"

"Thí dụ như nói Đoàn Mộc Minh"...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Sủng Nịch

Editor: thanh huyền

Khỏe miệng lộ ra một chút ý cười hồ hững, Hòa Tự theo trong lỗ mũi phát ra hừ lạnh một tiếng, "Hấn không muốn làm cho tôi trở về tôi liền không trở lại sao? Bắt quá lâu như vậy không thấy, tôi đến thật sự là tưởng niệm hấn đâu."

Nhọt nhạt nếm một ngụm trong chén rượu, trên mặt của anh đã mang theo nồng đậm trào phúng.

"Tự, còn có một sự kiện tôi không biết nên hay không nên nói cho cậu biết?" Lúc nói lời này, Doãn Mặc đã ở trước người anh một thước có hơn, khi mà anh nói, đó là khoảng cách tương đối an toàn.

"Có nên hay không?" Hòa Tự vẻ mặt nghiền ngẫm nở nụ cười, "Cái từ này dùng được, cậu nói đi." Hai chân vén đặt ở cùng nhau, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Không biết Hoan Hoan là thế nào gặp được hấn, dù sao hiện tại....." Nhìn thoáng qua anh ta đột nhiên âm trầm xuống, Doãn Mặc vẹo một chút ngậm chặt miệng.

"Nói tiếp" môi mỏng khẽ mở, thanh âm rất nhẹ rất nhạt, trong mắt lại ảm ảm lộ ra một đạo ánh sáng lạnh.

"Đoàn Mộc Minh đang ở cả thành phố tìm kiếm Hoan Hoan, hơn nữa tối hôm qua..... Tối hôm qua còn....." Vừa nghĩ tới tối hôm qua anh lại vẫn giúp đỡ Hoan Hoan treo cột Đoàn Mộc Minh, nhìn nhìn lại lúc này Hòa Tự kia âm tình bất định, Doãn Mặc thật sự là ngay cả chết đều có.

"Tối hôm qua làm sao vậy?"

Yên tĩnh trong không gian đột nhiên truyền đến từng đợt khóp xương "Bá bá bá ~~~~" làm tiếng vang.

"Không có việc gì không có việc gì, cái kia..... Tôi đã quên, Lãnh Mị để cho tôi hôm nay đi một chút tập luyện, tôi đi trước, buổi tối đừng quên đến xem tôi diễn xuất a." Vừa dứt lời, Doãn Mặc đã muốn nhanh như chớp chạy không thấy.

Nhìn đến cửa đóng chặt, ánh mắt Hòa Tự càng hiện sâu thẳm, đem trong chén rượu uống một hơi cạn sạch, anh chậm rãi đứng lên.

Nhìn cả phòng nơi nơi có thể thấy được quần áo, sách vở, giấy, Con Rối, thậm chí bên trong còn kèm theo vài gói mỳ ăn liền, lác đầu, anh về mặt bắt đầu đi thờ phào một cái.

Thu thập kia hỗn độn gì đó thì sách vở ở dưới một cái vật cứng làm cho anh lập tức ngăn cả người, cầm lên vừa thấy, đúng là một cái khung. Trong hình, Hoan Hoan ôm thật chặt cổ của anh, khoe miệng cười khế ý cười làm cho anh không khỏi cười một tiếng.

Ngồi ở trên sofa nhìn thật lâu, anh nhẹ nhàng đặt ở bên góc chỗ sofa, đứng dậy, yên lặng đem vệ sinh quét dọn một lần.

Nhìn phòng rức rỡ hẳn lên, anh không khỏi nở nụ cười.

Nâng cổ tay nhìn xem bề ngoài, còn có một giờ mười hai giờ, nhớ tới anh đáp ứng Hoan Hoan sẽ ở cửa trường học đợi cô, nhìn xem thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, cầm lên áo khoác, anh xoay người đi ra ngoài.

Đây là một vườn trường đại học, công viên phân biệt, nơi nơi có thể thấy được cây cối xanh lá mạ còn có một ít trẻ con chưa thoát, lại toả sáng bùng bùng sinh cơ, so sánh với bọn họ, Hỏa Tự đột nhiên phát hiện mình già đi.

Xa xa, liền thấy Hỏa Hoan hướng bên này chạy vội mà đến, có nhiều lần đều thiếu chút nữa bởi vì đụng vào người khác mà té ngã, theo trong xe đi ra, nhìn cô, Hỏa Tự không khỏi nở nụ cười.

"Ca ca" một cái con gấu ôm, Hỏa Hoan mạnh mẽ nhảy vào trong ngực của anh.

"Như thế nào còn giống đứa bé, không sợ đồng học chê cười sao?" chỉnh lại tóc cô hơi có vẻ lộn xộn, Hỏa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười.

"Cười liền cười, em yêu như vậy ôm anh, bọn họ không xen vào." Nghịch ngợm le lưỡi, Hỏa Hoan kiễng mũi chân trên gương mặt anh ấn xuống thật mạnh một cái hôn, "Ca ca, em đói bụng, mời em ăn cơm."

"Được, đi thôi." Đem cô lên trong xe, thời điểm đóng cửa xe, Hỏa Tự rõ ràng cảm giác được phía sau một đạo ánh mắt sắc bén bắn lại đây, mỉm cười, anh bắt đầu thanh sắc rời đi.

Khi phía sau, một chiếc xe Benz màu đen vô thanh vô tức theo đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sẽ Không Từ Bỏ Ý Đồ

"Ca ca, tại sao anh không ăn?" Trên bàn cơm, Hỏa Hoan đầy mơ hồ không rõ hỏi anh, nhưng vẫn không quên nhét vào miệng mình một khối cà tím kho tàu.

"Ca ca không đói bụng, em ăn đi." Nhìn cô, về mặt Hỏa Tự ôn nhu nở nụ cười, cầm lấy khăn tay lau lên khoe miệng dính mỡ của cô.

"Nha" cúi đầu lên tiếng, Hỏa Hoan tiếp tục đối với bàn đồ ăn trước mặt công thành đoạt đất, thẳng đến tiêu diệt hết mới thôi.

Từ từ uống rượu trong ly, xuyên qua phản chiếu của ly thủy tinh thấy khuôn mặt lạnh lùng của một người đàn ông, khoe môi Hỏa Tự nâng lên một độ cong nhỏ.

"Hoan Hoan, em ăn trước, ca ca đi chào hỏi một người quen." Nói xong, anh bưng ly rượu lên đứng lên, hai người đàn ông nhìn nhau cười, khi anh ngồi xuống đối diện nói, "Diệp Toàn, đã lâu không gặp."

"Thật là lâu, đã hai năm rồi đi, gần đây sống được không?" Diệp Toàn có thâm ý khác hỏi, trên mặt vẫn là nét cười ấm áp.

"Nhờ phúc của cậu, ít nhất còn có thể hít thở không khí của thành phố này." Nâng ly chào hỏi, môi mông Hỏa Tự hé ra nhấp ngụm rượu.

"Cậu vẫn như cũ, vẫn lạnh lùng như vậy." Nhìn anh một cái, Diệp Toàn thờ dãi một hơi, "Lúc này nhìn thấy cậu, tôi thiếu chút nữa không nhận ra."

"Phải không?" Không đáp hồi lại, Hỏa Tự ngẩng đầu liếc anh ta một cái, thời điểm quay qua nhìn Hỏa Hoan, trong đôi mắt lại hiện ra một chút ý cười ấm áp, "Trở về nói cho Đoàn Mộc Minh, bắt kẻ anh ta vì sao muốn tìm Hoan Hoan, nhưng chuyện giữa tôi và anh ta không hy vọng sẽ liên lụy tới người khác, cậu hiểu ý tôi sao?"

"Hiểu được, nhưng mà lần này có chút khó." Diệp Toàn lơ đãng nói, chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt kia của Đoàn Mộc Minh, anh ta đã cảm thấy người từng đợt rét lạnh.

Không có ai biết, thời điểm Đoan Mộc Minh cười càng ngây thơ thuần khiết thì càng nguy hiểm, cái loại giết người vô hình này làm người ta buống lòng phòng bị rồi cho người ta một kích trí mạng.

"Có ý gì?" Mây Hỏa Tự nhú lại, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

"Cậu xem trước một chút đi" Nói xong, Diệp Toàn đem một tờ báo đặt trước mặt anh.

"Đây là ——" nhìn người trong hình đó, Hỏa Tự đột nhiên có một loại xúc động muốn cười, "Rất không tồi, vài năm không thấy, hành vi vì nghệ thuật của anh ta vẫn sinh động như vậy."

"Đó là kiệt tác của em gái cậu, cậu cảm thấy lúc này cậu ta sẽ từ bỏ ý đồ sao?" Diệp Toàn thân nhiên nói, nâng chén làm một tư thế cung ly.

"Cậu nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Em Thích Cậu Ta Sao?

"Cậu nói cái gì?"

Hỏa Tự bất động thanh sắc hỏi, khóe mắt nhìn đến kia Hỏa Hoan ngồi ở một bên ăn được mùi ngon thì trong con ngươi xẹt qua một đạo nghi hoặc.

"Nếu tôi nhớ không lầm, lệnh muội tên là kêu Hỏa Hoan đi." Đưa mắt nhìn cái tiểu cô nương kia cười vô cùng thuần, Diệp Toàn đột nhiên rất ngạc nhiên, cô thật sự là tiểu ma nữ kia trên cột Minh sao?

"Đúng vậy, tôi nghĩ phương diện này khả năng có cái gì hiểu lầm, chuyện muốn làm rõ ràng trước, nói cho Đoan Mộc Minh tốt nhất không cần hành động thiếu suy nghĩ, cậu cũng không biết, tôi cũng không phải cái gì hảo tỷ khí nhân(người hiền lành), nhất là chuyện này còn quan hệ đến muội muội của tôi." Hỏa Tự lạnh lùng nói, chính là đẩy lòng lại ần ần mang theo một tia bất an.

"Ha ha ~~~" Diệp Toàn chính là cười cười, lập tức từ trong lòng ngực lại móc ra vài tấm hình, "Anh nhìn lại này đi."

Nhìn một cái, Hỏa Tự đem ảnh chụp cầm lại đây, cũng đang tiếp theo nháy mắt cảm thấy toàn thân máu đều như là bị đông cứng cứng.

Cho dù trong hình chính là cái kia nữ tử từ quần áo lớn mật bại lộ, cho dù kia trang dung vô cùng đẹp đẽ, đẹp đẽ đến thậm chí đã muốn tròng lên phía trước, nhưng là anh vẫn là liếc mắt một cái liền nhìn ra, cô gái kia là Hoan Hoan, bởi vì cặpcon ngươi kia linh động là không lừa được người .

"Ngày mai buổi tối mười giờ, quán bar Huyền Vũ, không gặp không về." Nói xong, Diệp Toàn đứng lên, dù sao nên nói anh đã nói xong .

Nhìn anh ta, Hỏa Tự không nói gì, chính là ánh mắt lại càng lạnh như băng .

Hướng về phía anh cười cười, Diệp Toàn xoay thân đi ra, đi ngang qua bên người Hỏa Hoan thì còn hướng cô giơ ngón tay cái lên, lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường đi ra.

"Ca ca, anh ta là ai vậy a? Như thế nào cảm giác là lạ ?" Vừa nhìn thấy anh ta rời đi, Hỏa Hoan nhất thời bu lại, kỳ quái là, ca ca sắc mặt vì sao khó coi như vậy?

Trên mặt băng tuyết nhìn thấy của cô một khắc này như kỳ tích tan rã rồi, từ trong túi tiền lấy ra khăn tay lau sạch khóe miệng cô cùng quần áo dính dầu mỡ, Hỏa Tự chậm rãi đứng lên.

"Ăn được hay không?"

"Ừ" thật mạnh gật gật đầu, Hỏa Hoan giống như là tiểu meo meo thuận theo khi anh bên cạnh.

"Đi, về nhà trước đi, đêm nay có Doãn Mặc diễn xướng hội, hần cảnh cáo chúng ta phải đi." Nhớ tới Doãn Mặc kia muốn nói lại thôi , Hỏa Tự nắm tay chặt chẽ nắm lại.

"Ca ca, anh làm sao vậy?" Hỏa Hoan không khỏi nhú mày, tay anh sức lực thật lớn, nắm cánh tay của mình đều như là nứt xương.

"Không có việc gì" Hỏa Tự nhẹ nói nói, kéo tay cô xoay người đi ra ngoài cửa, cũng đang mới vừa đi vài bước sau mạnh mẽ ngừng lại.

"Ca ca" ôm cái mũi, Hỏa Hoan về mặt bất đắc dĩ nhìn anh.

"Hoan Hoan, nói cho ca ca, em có thích Doãn Mặc hay không?"

"Doãn ca ca? Thích a."

"Phải không? Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đặc Biệt Vui Mừng

Một đêm kia, buổi biểu diễn dành riêng của Doãn Mặc làm chấn kinh cả thành phố, nhìn những người xung quanh hò hét khàn cả giọng, nhóm người đứng đưa cây phát sáng như muốn rút cả tay, Hỏa Tự lộ ra một chút ý cười kì quái.

"Ca ca, Doãn ca ca hát thật hay, không phải sao?" Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, Hỏa Hoan dành cho anh một cái ôm.

"Bình thường thôi" Hỏa Tự không có hứng thú nói, bất quá nhìn bộ dáng phong độ của tiểu tử đó trên sân khấu cũng không tồi.

Trên sân khấu, Doãn Mặc một thân áo trắng hát, nhảy, theo mỗi động tác biến hóa của anh, dưới sân khấu truyền ra vô số tiếng hét chói tai, vô số fan cầm cây phát sáng không ngừng đứng đưa, trong miệng reo hò tên của anh, mà Doãn Mặc hiển nhiên cũng không làm cho bọn họ thất vọng, sau một ca khúc nhẹ êm tai, lại gửi liên tiếp nụ hôn gió.

Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, khuôn mặt anh nhìn như gần, lại như mơ hồ.

"Wase, ca ca, Doãn ca ca thật sự là đẹp trai ngây người." Nhịn không được kích động trong lòng, Hỏa Hoan cũng đi theo đứng lên, đúng lúc này, một chùm tia sáng chiếu tới, chiếu qua người cô rồi tới người bên cạnh.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy cô mạnh mẽ ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu chui vào trong lòng Hỏa Tự.

"Ách?" Hỏa Tự lập tức ngây ngẩn cả người, "Hoan Hoan, làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Cái kia..... Ca ca, bụng em có điểm không thoải mái, em đi toilet." Nói xong, đem mái tóc buông xuống, cô vội vã hướng về phía toilet đi.

Nhìn bóng dáng hốt hoảng của cô, trong mắt Hỏa Tự hiện lên một tia nghi hoặc, nhất là khi nhìn thấy một bóng dáng hình như đã từng quen biết, anh cũng đứng dậy theo sát đi ra ngoài.

Nhìn những người xem ca nhạc điên cuồng chen lấn cả lối đi, nhìn bóng dáng đang đuổi theo phía sau, Hỏa Hoan chỉ cảm thấy trên đầu từng đám quạ đen bay qua.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Hai tay vòng ngực, Hỏa Hoan về mặt đề phòng nhìn người tới, chẳng lẽ cô thật sự đã chọc phải người không nên chọc?

"Không có nha, chính là ngẫu nhiên gặp, thuận tiện lại đây chào hỏi thôi, dù sao, em cũng tặng cho tôi vui mừng thực đặc biệt." Tựa vào trên vách tường, Doãn Mặc mỉm cười nói, vốn là không nghĩ tìm được cô nhanh như vậy, nhưng là trong nháy mắt cô ngoái đầu nhìn lại, khiến cho anh có một loại xúc động không rõ, anh vốn là loại người tùy tính.

"Tôi hôm nay không có thời gian cùng anh chơi, lần khác, được không?" Gọi lên một nụ cười câu hồn đoạt phách, Hỏa Hoan chạm nhẹ cằm của anh, kiễng mũi chân, trên đôi môi mỏng đó ẩn xuống một nụ hôn nhẹ.

Thân mình cứng đờ, Doãn Mặc Minh thân nhiên nở nụ cười, nhất là khi khóe mắt liếc về thân hình trong góc thì nụ cười càng sâu hơn, thời điểm Hỏa Hoan buông anh ra, anh liền mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng, trong lúc cô còn đang ngủ ngơ, mạnh mẽ hôn lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hôn Gió

editor: thanh huyền

Tránh ở góc chỗ, Hỏa Tự hai mắt nguy hiểm híp lên, cúi tại bên người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, thật sâu hít vào một hơi, lại chậm rãi phun ra, khoảng cách qua đi, anh xoay người đi ra.

"Bảo bối, nhớ kỹ anh gọi là Đoan Mộc Minh, từ nơi này một khắc bắt đầu, em là nữ nhân của anh." Thoáng nhìn bóng người kia biến mất, Đoan Mộc Minh bỗng dưng buông cô ra, khóe miệng một ít ý cười thoát nhìn đáng giận cực kỳ.

"Đi tìm chết" ngay sau đó, một cái cái tát thật mạnh đến trên mặt của anh, rất nhanh sửa sang tóc dài, Hỏa Hoan thở phì phì nói, trong lòng đột nhiên bị một loại tức giận thành linh xảy ra.

"Lại đánh tôi?" Đoan Mộc Minh trên mặt chẳng những không có một tia tức giận, ngược lại trên mặt cười càng thêm sáng lạn cùng diêm dúa lẳng lơ, giữ tay nhỏ bé của cô, tiến đến bên môi, nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn, "Tôi thích nữ nhân có cá tính, nhưng là phải nhớ kỹ một chút, trăm ngàn không cần đem dã mạn cũng cho rằng cá tính, nữ nhân như vậy không đáng yêu."

Thanh âm của anh rất nhẹ thực nhu, tại... diêm mệnh mộng ban đêm như một luồng gió nhẹ từ từ thổi vào đáy lòng.

"Đáng yêu?" Hỏa Hoan trên mặt đột nhiên lộ ra một loại biểu tình rất kỳ quái, "Anh không biết sao? Kia hai chữ cùng tôi không quan hệ." Nói xong, bỏ ra tay, cô xoay người hướng bữa tiệc khách quý đi đến, cũng đang mới vừa đi hai bước lại đột nhiên xoay người qua, "Tôi cảnh cáo anh, bắt kẻ anh là ai, nếu anh lại như vậy đi theo tôi mà nói..., đừng trách tôi không khách khí."

Khóe môi gọi lên một chút độ cong, Đoan Mộc Minh vút cho cô một cái hôn gió, xoay người không nói một lời bỏ đi.

Chùm tia sáng Ngũ quang thập sắc theo bốn phương tám hướng bắn lại đây, tại... này hôn ám dừng, cái kia bóng dáng thon dài thoát nhìn đúng là cao ngất như vậy, chết tiệt, nhưng lại làm cho người ta tâm cũng không khỏi rung rung xuống."Hỏa Hoan, mày thật sự là muốn chết, nam nhân như vậy chỉ thích hợp điều - tình, mày bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ gì?" Dùng sức vỗ vài cái đầu óc của mình, Hỏa Hoan than thở thì thâm tiêu sái trở về chỗ ngồi.

Trên đài, Đoan Mộc hát chính một ca khúc tình cảm rất đau đớn, tại cái đó phóng đại trên màn ảnh, cặp con người kia trong ngày thường tà mị trong lúc này lại là đã tràn ngập cảm xúc thương cảm, nhất là thời điểm ngược mắt, bên trong bi thương giống như là muốn tràn ra.

Dưới đài, vỗ tay như nước.

Ngồi lại chỗ ngồi, Hỏa Hoan lại lập tức an tĩnh.

Nhìn cô một cái, Hỏa Tự liền mạng áp tức giận trong lòng kia điên cuồng, theo bên cạnh người lấy ra một bó bách hợp mùi thơm ngát đưa cho cô, "Đi thôi."

"Ách?" Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, khi thấy Hỏa Tự cặp con người kia sáng ngời thì thể nhưng không hiểu có một loại chột dạ.

"Em đã quên em đã nói muốn đưa Đoan Mộc một bó hoa."

"A, lập tức đi, lập tức đi....."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đây Là Gì Vậy?

Trên đường trở về, Hỏa Hoan đặc biệt lặng yên, cùng người luôn lú rú thường ngày tựa như hai người.

Liếc xéo cô một cái, Hỏa Tự dời tầm mắt về phía trước, "Không có gì muốn nói với ca ca sao?" Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, hoàn toàn nghe không ra một chút cảm xúc.

"Nói? Nói cái gì?" Giống như bị kinh hách(ngạc nhiên), Hỏa Hoan mạnh mẽ bật lên, bất chợt, đầu cứ như vậy đụng phải mũi xe, "Ai da ~~~" một tiếng, cô lại ôm đầu ngồi xuống.

Đưa xe dừng ở ven đường, Hỏa Tự thở ra một hơi, "Đau lắm hả? Như thế nào vẫn giống như đứa trẻ tấy máy tay chân?"

"Còn không phải đều tại ca ca sao? Nếu ca ca không nói lời nói kì quái như vậy..., em làm sao có thể đụng vào đầu." Cong lên khóe miệng, Hỏa Hoan tức giận nói, đêm nay thật đúng là không hay ho, như thế nào chuyện xấu đều để cô gặp được.

"Là chính em kì lạ đi, anh cũng không phải lần đầu tiên hỏi như vậy, huống hồ lâu như vậy không thấy, em không muốn nói với anh gì sao? Nói thí dụ như em có bạn trai hay không." Cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn, nhưng tầm mắt lại chưa từng rời khỏi người cô.

"Không có, anh cũng biết em không thích đàn ông." Hỏa Hoan vẻ mặt kiên định nói, tuy rằng mày vẫn như cũ nhủ chặt, nhưng biểu hình trên mặt lại hòa

hoàn đi nhiều.

"Vì sao không thích? Con gái lớn đều phải lập gia đình." Đem tóc toán loạn của cô vén ra sau tai, Hỏa Tự lặng lặng đánh giá cô, thật không nghĩ tới đứa nhỏ anh ôm trong ngực lúc trước bây giờ đã lớn như vậy, giống như là chuyện chỉ trong chớp mắt.

"Em không cần lập gia đình, em chỉ cần có ca ca là đủ rồi." Làm nũng tựa vào trong ngực của anh, Hỏa Hoan ngọt nhơn nhớt nói, ở trong mắt của cô, tất cả đàn ông trên thế giới đều không bằng một đầu ngón tay của Hỏa Tự. "Đứa ngốc" Ở trên đỉnh đầu cô ẩn xuống một nụ hôn nhẹ, Hỏa Tự thần nhiên nở nụ cười, cúi đầu nhìn cô, vẫn không thể liên tưởng cô gái lúc trước và bây giờ với nhau.

"Hoan Hoan, ca ca có thể hỏi em một chuyện không?" Đem lọn tóc dài mềm mại của cô quấn trên đầu ngón tay, Hỏa Tự làm như không để ý hỏi.

"Cái gì? Chỉ cần không phải nói để cho em lập gia đình..., anh hỏi đi." Vuốt vuốt cúc áo trước ngực anh, Hỏa Hoan thấp giọng nói, một luồng sợi tóc rủ xuống dưới, che đi một chút biểu tình trên mặt cô.

"Em quen biết Đoàn Mộc Minh sao?" Hỏa Tự nhỏ giọng hỏi, không nháy mắt nhìn cô, sợ sẽ bỏ sót biểu tình nào đó trên mặt cô.

"Đoàn Mộc Minh? Đó là ai vậy?" Hỏa Hoan không trả lời mà hỏi lại, từ trong ngực của anh chậm rãi ngẩng đầu lên, "Anh ta là người em nên quen biết sao?"

"Không phải, anh chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi." Nhìn cô, Hỏa Tự muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói ra.

"Nha" đánh một cái ngáp thật to, tựa lưng vào ghế ngồi, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, "Ca ca, mệt mỏi quá, em ngủ trước, lúc nào về tới nhà nhớ gọi em."

"Ngủ đi" đem ghế điều chỉnh lại cho cô, may Hỏa Tự không tự giác nhíu lại, xem phản ứng của Hỏa Hoan tựa hồ là thật sự không biết, vậy một màn vừa rồi là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Như Thế Nào Mới Có Thể Rời Đi?

Editor: thanh huyền

Ban đêm quán bar Huyền huyền vũ vẫn là tiếng người ồn ào, ngồi ở lầu hai chuyên thuộc về trong mái hiên, Đoàn Mộc Minh nhọt nhọt mút lấy trong chén rượu, khi bên cạnh người, ngồi một nữ nhân thiên kiều bá mị, thịt bần ra hình dáng người cơ hồ toàn bộ dán tại trên người của anh.

"Nhị thiếu, anh lâu cũng không tìm người ta rồi, có phải có tân vui mừng liền đã quên cũ yêu hay không a?" Nữ nhân tiếng nói mềm mại cũng làm cho người tan đến tận xương tủy rồi, quay đầu nhìn cô ta một cái, Đoàn Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, ngón tay thon dài mềm nhẹ quét qua môi cánh hoa của cô.

"Cho dù đã quên tất cả nữ nhân trên thế giới này, anh cũng sẽ không quên em a, honey." Cúi người tại cánh môi kia đồ bưng ấn xuống một cái hôn nhẹ nhàng, Đoàn Mộc Minh dùng sức sờ soạng một chút trước ngực kia cực đại rất tròn.

"Chán ghét, chỉ biết nói những những lời này dỗ người ta." Nữ nhân về mặt giận dữ nói, cũng ngay sau đó mạnh mẽ chui vào trong ngực của anh.

"Tiểu yêu tinh" ở trên kiều đồn dùng sức vỗ một cái, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ xoay người đem cô đặt ở dưới thân mình, gấn bó cạp sát lẫn nhau, một phòng ngôn từ nũng nịu phóng đăng tại... này trong không gian to như vậy nhộn nhạo mở ra.

Chậm rãi đẩy cửa ra, Hỏa Tự lặng lặng nhìn một màn này, khóe miệng có một chút giống như giương ý cười, hai tay vòng trước ngực đứng ở nơi đó, nhìn hai người trên sân pha kịch chiến, tựa hồ là vì phối hợp tiết tấu bọn họ, lại vẫn huyết sáo, còn kém chưa cho bọn họ chỉ huy dàn nhạc.

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, Đoàn Mộc Minh trên mặt lộ ra một tia đắc ý cười, theo sau lại vui đầu cho cực đại rất tròn ở bên trong, nhẹ lay động chậm vãn về ở bên trong, toát ra một phòng cánh xuân. Hỏa Tự đột nhiên nở nụ cười, Đoàn Mộc Minh như vậy giống như là một đứa nhỏ khoe ra chính mình chiếm được kẹo, xoay người, nhọt nhọt một cái ghế ngồi xuống, bưng lên rượu trên bàn nhọt nhọt uống xong một ngụm nhỏ.

Ngoài cửa sổ, chùm tia sáng nhiều màu theo bốn phương tám hướng đánh tới, giữa sân một mảnh huyền ảo, đều nói cô đơn là một người cuồng hoan, mà cuồng hoan còn lại là một đám người cô đơn, nhìn bên ngoài ngợp trong vàng son hết thấy, Hỏa Tự chợt đột nhiên có một chút hoảng hốt.

Lại hoàn hồn thì đối diện hai người dĩ nhiên chấm dứt chiến đấu, giữa đầu rót hạ chén rượu, Đoàn Mộc Minh thật dài thở ra một hơi.

"Đã lâu không gặp" nâng chén ý bảo, Hỏa Tự thần nhiên nở nụ cười, ý cười lại rõ ràng không thể tới trong con ngươi.

"Rất là tưởng niệm đầu" một đôi bàn tay to vẫn đang ở thân thể nữ nhân xích - trắng trơn trên mềm mại dao động, cúi đầu thật mạnh hôn một chút môi của cô ta, Đoan Mộc Minh về mặt tà tử nở nụ cười, "Có hứng thú hay không? Nghe nói anh mấy năm này trôi qua so với hòa thượng hoàn thành khổ."

"Ha ha ~~~" chính là hơi cười cười, Hòa Tự nặng nề đem tầm mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ, đã lâu chưa từng hưởng thụ quá thời khắc như vậy rồi, nhớ tới qua lại đủ loại, không tự chủ thờ dài một hơi.

"Nói cho tôi biết, tôi làm như thế nào anh mới có thể lúc này rời đi thôi?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Mục Tiêu Kế Tiếp

Một tay đẩy ra người phụ nữ như bạch tuộc dính trên người mình ra, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, cùng anh nhìn cảnh sắc phía bên ngoài.

"Cậu liền như vậy sợ tôi sao? Tôi nghĩ tôi ở cũng không uy hiếp được cậu cái gì?" Xoay qua nhìn hấn một cái, về mặt Hòa Tự tự giấu nở nụ cười, "Cậu là ai a? Cậu nhưng là đường đường chính chính là nhị thiếu gia nhà Đoan Mộc, mà tôi, bất quá chính là một cô nhi bị người vứt bỏ, thân phận như vậy, cậu hình như không có lí do nào phải sợ tôi."

"Thật sự là cô nhi sao? Hòa Tự, trước mặt người biết chuyện cậu không cần phải tỏ ra hồ đồ như vậy." Ngửa đầu đem rượu trong ly một hơi cạn sạch, Đoan Mộc Minh đem ly rượu mạnh mẽ ném vào tường.

"A ~~~"

Ngay sau đó, một tiếng hét chói tai đem sự yên tĩnh trong căn phòng phá vỡ.

"Còn không cút ra ngoài cho tôi" quay đầu lại, Đoan Mộc Minh hung hăng trừng mắt nhìn người gây ra tiếng ồn, tiếp đó, về mặt lại vô tội nở nụ cười, "Bảo bối, lần khác gặp nha."

"Cái kia..... Em..... Được..... Được." Người phụ nữ ngồi trên ghế sofa sớm đã biến sắc hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy biểu tình thay đổi trong chớp mắt đó thì khuôn mặt như hoa của cô ta lại càng trắng bệch, bất chấp quần áo chưa mặc chỉnh tề cũng lao ra khỏi phòng.

"Tính tình của cậu vẫn không tốt như vậy, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại phát tác trên một người phụ nữ, Đoan Mộc Minh, sự khắc chế của cậu đúng là càng ngày càng kém." Liếc mắt nhìn anh một cái, trên mặt Hòa Tự lộ ra một chút ý cười như có như không.

"Bớt nói nhảm đi, trước khi lão già kia chưa phát hiện ra cậu, cậu nên rời đi lúc này thôi." Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, cùng bộ dáng phong lưu phóng khoáng thường ngày kia giống như hai người khác nhau.

"Thật xin lỗi, lần này trở về tôi không có ý định sẽ rời đi, đột nhiên cảm thấy lưu lạc qua ngày như vậy thật không tốt, hiện tại tôi muốn ổn định lại." Hòa Tự nói, hoàn toàn không để cảnh cáo của anh vào trong mắt.

"Cậu xác định?" Đoan Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, hai tay bên người đã siết thành nắm đấm.

"Đúng vậy" gật gù đầu, Hòa Tự hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra, "Hôm nay tới nơi này là có một việc muốn nói cho cậu, mặc kệ kục trước cậu và Hòa Hoan phát sinh cái gì, từ hôm nay trở đi, đều xóa bỏ đi, cô ấy không phải loại hình thích hợp cho cậu."

"Nga? Phải không?" Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, "Xem ra cậu thực để ý cái tiểu nha đầu kia, không cần nói cho tôi biết, cậu cũng yêu cô ấy."

"Đoan Mộc Minh" Hòa Tự về mặt đột nhiên trở nên lạnh như băng.

"Cậu kích động cái gì? Tôi bất quá là thuận miệng nói mà thôi, không ảnh hưởng đến vui đùa cậu cần gì phải để ý." Liếc anh một cái đầy khinh thường, Đoan Mộc Minh lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Bất quá có một câu tôi cũng muốn nói cho cậu biết, chỉ cần là vật tôi muốn, từ trước tới giờ đều không có gì là không có được, mà Hòa Hoan sẽ là mục tiêu kế tiếp của tôi."

"Được thôi, nếu cậu dám động đến một sợi tóc của cô ấy mà nói..., tôi sẽ cho biết hậu quả là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 29: Chính Là Lỗi Của Người Thấy

Editor: thanh huyền

Một đêm kia, anh ở bên ngoài lưu lại thật lâu, khi về nhà, Hòa Hoan đã nằm trên ghế sofa đang ngủ, trong lòng vẫn đang ôm một món đồ chơi to.

Ngồi xổm trước mặt cô, Hóa Tự không tự chủ thở dài một hơi, ngón tay thon dài mềm nhẹ vung qua hai má non mềm trắng nõn, "Hoan Hoan, muốn anh làm sao bây giờ?"

Cho tới bây giờ, anh và Đoàn Mộc Minh rất ít nói vẫn là nhiều tiếng ở tai, không biết vì sao, nhìn Đoàn Mộc Minh kia tình thế bất buộc, trong lòng anh đột nhiên cảm nhận được một loại âm thầm sợ hãi. Người khác anh có lẽ không rõ, nhưng là đối với Đoàn Mộc Minh, cho dù là hóa thành tro, anh vẫn là có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, đầu nhiều năm như vậy, đều muốn đối phương động vào rất rõ.

Thật dài thở một hơi, anh xoay người đem Hòa Hoan ôm lấy bỏ vào bên trên giường, nhìn cô điềm tĩnh ngủ, trong lòng đột nhiên một trận rung động, cúi người, đầu của anh chậm rãi thấp xuống, vốn định dừng ở mặt trên má hôn cứ như vậy đã rơi vào trên môi đỏ búng.

Giống nhau như bị chạm điện, ngay sau đó, Hóa Tự mạnh mẽ rút lui.

"Tự" cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hoảng sợ, quay đầu vừa thấy đã nhìn thấy Doãn Mặc đang lẳng lặng đứng ở cửa, trên mặt là một loại biểu tình không dám tin.

Nhìn anh ta, Hóa Tự không nói được một lời tiêu sái đi ra ngoài.

Trong phòng khách, hai nam nhân ngồi mặt đối mặt, lại ai cũng không có mở miệng trước nói chuyện, chính là rượu trên bàn lại từng điểm từng điểm thiếu.

"Làm sao cậu tới nơi này? Chẳng lẽ nơi này so với khách sạn năm sao còn thoải mái?" Hóa Tự thản nhiên nói, nhẹ nhàng loạng choạng ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng kia đậm kim sắc chậm rãi nhộn nhạo.

"Tự, nói cho tôi biết rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ nói mấy năm nay cậu vẫn đang không có buông tha cho cô? Nhưng là dù nói thế nào, hai người chính là anh em, chẳng sợ chính là trên danh nghĩa." Doãn Mặc con ngươi nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn, tay nắm ly rượu cũng đang hơi hơi run rẩy.

"Cái gì đều không cần nói, vừa mới chính là lỗi của người thấy." Hóa Tự lạnh lùng nói, ngửa đầu đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

"Tự, nếu cậu còn thừa nhận tôi là huynh đệ của cậu, vậy cậu rõ ràng nói cho tôi biết, đối với Hoan Hoan, cậu rốt cuộc tính làm như thế nào?" Doãn Mặc trầm giọng hỏi, xem ra như ngọc trên mặt có tiền lạnh lùng.

"Hết thầy cũng sẽ không thay đổi, tôi là anh trai của cô, cô là em gái của tôi, không hơn." Nói xong câu đó, Hóa Tự thật dài thở một hơi, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Tự"

"Biết không? Hoan Hoan đối với tôi, giống như là băng sơn trên Tuyết Liên – níu băng và hoa sen trắng, tôi sớm hai tay dính đầy máu tươi, cho dù là rơi vào tầng mười tám Địa Ngục đều là chết không có gì đáng tiếc, nhưng là tôi vẫn nguyện ý đem một mặt tốt đẹp nhất lưu cho cô, chẳng sợ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Em Là Của Tôi

Lại một hoàng hôn bầu trời như máu, sau khi kết thúc một ngày học tập vô vị, Hóa Hoan chạy thật nhanh như chạy trốn khỏi phòng học, thật sâu hít một hơi không khí bên ngoài, sau đó về mặt thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

"Hương vị liberdade a, thật sự là tuyệt vời." Hai tay đưa về phía trước, cô làm ra một cái tư thế ôm lấy liberdade, nhưng kỳ quái là, không ôm đến liberdade, ngược lại chạm đến một thân thể ấm áp.

Ngay sau đó, cô bỗng dưng mở mắt, lúc thấy rõ người trước mắt thì "Đặng đặng đặng ~~~" lui về phía sau vài bước.

"Anh..... Làm sao anh tìm tới nơi này?" Đem hồn trở về người, không đợi người ta trả lời, cô liền xoay người hướng cửa trường phóng đi.

"Hóa Hoan, phương thức yêu thương nhưng nhớ của em thật đúng là đặc biệt." Đánh giá chung quanh một phen, Đoàn Mộc Minh về mặt trên tức đi theo cô, đột nhiên có một chút hoài nghi, cô gái thanh thuần động lòng người như vậy thật sự là tiểu yêu tinh trên choker anh vào tối hôm đó sao?

"Cách tôi xa một chút, có thể cút xa bao nhiêu liền xa bấy nhiêu." Quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan tức giận nói, không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy anh ta, cô đột nhiên cả người giống như con nhím không ngừng dựng gai, trong đầu óc gì sét của cô phát ra từng tiếng chuông cảnh báo.

"Lăn sao?" Hai tay với tới, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ cầm cánh tay của cô, "Nếu không em lăn một chút cho tôi xem? Cái đó hình như kĩ thuật rất khó nha."

"Uy, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn như vậy..., cũng đừng trách tôi không khách khí." Quay đầu dùng tròng mắt anh, Hòa Hoan trên mặt lộ ra một chút ý cười xấu xa, kia khoe miệng khê nhếch bộ dáng không hiểu sao làm cho trái tim của Đoàn Mộc Minh nhảy lên thật nhanh, mong muốn tà ác trong cơ thể như điên cuồng tàn sát kêu gào muốn mở ra.

"A? Tôi mới mất mong chờ, dù sao em mỗi lần tặng cho tôi đều là niềm vui thực đặc biệt, lần này là cái gì đây? Làm sao bây giờ? Tôi đột nhiên bắt đầu mong đợi."

Ngón tay thon dài quét nhẹ qua cánh môi đỏ hồng của cô, Đoàn Mộc Minh tà tà nở nụ cười, thời điểm cô vì tức giận mà đỏ bừng cả mặt, mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng, trước mắt bao người, không kiêng nể gì hôn lên môi của cô.

"Anh....." Hòa Hoan lập tức ngậy ngẩn cả người, lúc cô đang kinh ngạc, lưỡi của anh cứ như vậy công khai xâm nhập lãnh địa của cô, trần trọc dây dưa, đưa tới từng trận hồ nhỏ của những người chung quanh.

Khoe miệng lộ ra một một độ cong nhỏ, Đoàn Mộc Minh bắt động thanh sắc nở nụ cười, chẳng những không có buông cô ra, ngược lại càng thêm cố gắng làm nụ hôn này càng thêm sâu.

Anh thích xem phụ nữ vì bộ dáng của anh mà mê mẩn, nhất là khuôn mặt đang ửng đỏ làm anh say mê này, một đôi bàn tay to ở phía sau lưng cô cũng không an phận, đi qua, kích thích từng trận nóng bỏng.

"Hòa Hoan, em là của tôi, đừng nghĩ lại trốn khỏi tôi, biết không?"

"Anh đi chết đi"

Ngay sau đó, đã nhìn thấy Hòa Hoan mạnh mẽ giơ chân lên, nhắm ngay mũi chân của anh dẫm xuống thật mạnh.

"Hòa Hoan" nhất thời, một tiếng thét như heo bị giết vang lên...ở nơi trường học yên tĩnh này vang vọng đi thật xa trong không trung.

"Xú tiểu tử, lần sau còn dám tới tìm tôi, anh nhất định phải chết, biết không?" Ném những lời này, vừa ác độc trừng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan xoay người thô phì phò bỏ đi.

"Hòa Hoan, tôi thề, em sẽ trốn không thoát được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Có Anh Ở Đây

Dường như phía sau có người đuổi theo mình, Hòa Hoan thở hổn hển chạy thực mạng ra ngoài cửa trường học. Cô đang cảm thấy rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông anh tuấn đang đứng dựa vào xe ở trước mặt thì ánh mắt lại trở nên ủy khuất.

Một tiếng "Anh" hờn dỗi, cô chạy như bay cắm đầu vào ngực anh, "Hôm nay sao anh lại có thời gian tới đón em vậy? Không phải anh đang có rất nhiều việc bận sao?" Trên gương mặt thật mạnh hơn một cái, cô giống đứa bé nở nụ cười.

"Công việc có bận đến đâu thì cũng không quan trọng bằng em gái anh được". Thanh âm nhẹ nhàng thổi vào cái mũi cô, vẻ mặt sùng nịnh nở nụ cười nhìn vào phía ánh mắt cô, bên trong nhu tình bốn phía, nhưng đáy mắt lại rõ ràng mang theo một tia rồi rầm cùng gãy dựa, đó là sự giằng co giữa dục vọng cùng lý trí.

"Anh, bây giờ chúng ta đi đâu đây?" Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hòa Hoan ngẩng lên hỏi, con ngươi không chớp mắt nhìn anh, hai tay vòng ở cổ anh, thân mình không ngừng dao động sáng ngời, thoạt nhìn giống như là tiểu cô nương đang làm nũng vậy.

"Đi ăn cơm trước nhé". Anh ôn nhu vuốt ve tóc cô một chút, khuôn mặt thân nhiên nở nụ cười, nhưng xoay người lại nhìn thấy người kia thì khuôn mặt bỗng nhiên cứng lại.

"Hi, bảo bối, em bỏ anh đi có phải là vì có người mới rồi không?" Ở phía sau bọn họ, Đoàn Mộc Minh với vẻ mặt kì lạ đang đứng ở đó, khoe miệng nhếch lên một chút giống như ý cười, thoạt nhìn rất đáng đánh đòn.

"Đoan Mộc Minh, tôi đã cảnh cáo anh rồi, anh cách xa tôi một chút, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu." Nói xong, Hóa Hoan kéo cánh tay của Hóa Tự "Anh, chúng ta đi thôi."

"Em biết người này sao?" Nhìn sang cô, Hóa Tự làm như không chút để ý mà hỏi một câu.

"Haizz, cũng chỉ là một lũ ruồi bọ không biết nặng nhẹ theo đuổi em mà thôi, anh cũng biết em gái anh quốc sắc thiên hương như thế nào rồi đấy." Khóe miệng lộ ra một chút cười khê. Hóa Hoan trực tiếp chui thẳng vào trong xe, không thèm để ý đến thái độ của Đoan Mộc Minh.

"À, nguyên lai chỉ là một con ruồi." Liếc xéo Đoan Mộc Minh một cái, Hóa Tự lạnh lạnh nói, thanh âm không lớn cũng không nhỏ nhưng lại vừa đủ để Đoan Mộc Minh nghe thấy.

Trên mặt Đoan Mộc Minh chợt lóe lên phần nộ, không nói gì mà đi tới chỗ xe bọn họ, qua cửa sổ thủy tinh anh lẳng lặng đứng nhìn và đánh giá Hóa Hoan, nhìn tới khuôn mặt thanh thuần của cô, "Bảo bối, đêm nay có thể ra ngoài không? Đột nhiên anh thực sự hoài niệm hương vị của em, mua bán bất thành nhân, điểm ấy mặt mũi hẳn là sẽ cho anh đi."

Hít sâu một hơi, Hóa Hoan vừa định phát tác, lại bị Hóa Tự ngăn lại, "Chẳng qua cũng chỉ là một con ruồi bọ mà thôi, không cần để ý, chúng ta đi."

"Ruồi bọ?" Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Anh đã từng gặp qua ruồi bọ đẹp trai như vậy sao? Hóa Hoan, anh nói rồi, em trốn không thoát đâu, ngày mai buổi tối gặp ở chỗ cũ, nếu không nghe lời....."

Nói được một nửa, Đoan Mộc Minh đột nhiên xoay người rồi đi, khóe miệng hiện một ý cười bí hiểm làm cho người ta nhìn không được rùng mình một cái.

"Anh", cả người Hóa Hoan khẽ run rẩy, theo bản năng cô rúc vào trong lòng Hóa Tự, không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Đoan Mộc Minh, nỗi sợ hãi trong lòng cô sẽ không tự chủ được mà sâu sắc hơn một phần.

"Đừng sợ, có anh ở đây, ai cũng không thể làm em tổn thương được."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cảm Giác Không Tội

Qua ba ngày lo sợ bất an, cứ tưởng rằng Đoan Mộc Minh sẽ xuất hiện một lần nữa nhưng ngoài ý muốn lại không có xuất hiện, thời điểm ngày thứ tư, Hóa Hoan cuối cùng vẫn tới trường học, nhưng mà nhìn thấy giảng viên thân bí gần đây được đưa tin thì mặt cô chợt tái ngắt.

"Đoan Mộc Minh, anh náo loạn đủ chưa? Nơi này là trường học, không phải chỗ cho anh giương oai." Bước tới bục giảng, cô một phen kéo cổ áo anh xuống, nhất thời, phía dưới nổi lên một trận kinh hô.

Nhìn cô, vẻ mặt Đoan Mộc Minh trên tức nở nụ cười, bàn tay to không những không đẩy tay cô ra mà còn nắm chặt hơn, "Vị bạn học này, giữa chúng ta có phải có hiểu nhầm gì hay không?"

"Anh cứ nhanh một chút cho tôi" dùng sức đá đầu gối anh một chút, Hóa Hoan hung tợn nói, nhìn ngoài cửa sổ, vẫn là ánh nắng tươi sáng, nhưng vì cái gì lại gặp tên hồng đầu này? Tâm tình vui vẻ nháy nhót buổi sáng nháy mắt đóng băng.

"Đi học tập kích thầy giáo, không biết nên bị xử phạt như thế nào? Xem ra, vì đề sau này được thuận lợi, chúng ta nên nói chuyện cho tốt một chút." Đem cô kéo đến bên cạnh mình, Đoan Mộc Minh đối với những người phía dưới lộ một nụ cười, "Các học sinh trước tự học đi, mười phút sau chính thức bắt đầu học." Nói xong, anh lôi kéo Hóa Hoan đi ra ngoài.

Vừa mới bước ra cửa phòng học, Hóa Hoan liền dùng sức giật tay ra khỏi tay anh. Thật sâu hít vào một hơi, lại hung tợn nhìn anh, "Đoan Mộc Minh, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Quên rồi sao, tôi đã nói rồi, em trốn không thoát đâu, huống hồ bầu không khí của đại học cũng không tồi, tôi cũng muốn ôn lại một chút kỉ niệm, chẳng qua lần này em là học sinh, còn tôi là thầy giáo." Hai tay đút túi quần, vẻ mặt Đoan Mộc Minh vô tội nói.

"Anh nói cái gì?" Hóa Hoan bỗng dừng mớ to hai mắt, "Anh không phát sốt đi? Nơi này là chỗ anh giương oai sao?"

Đôi mắt không nháy nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, Đoan Mộc Minh không tự chủ nuốt một miếng nước bọt, mạnh mẽ đem cô áp sát vào vách tường và lồng ngực anh, "Có người đã nói qua cho em hay chưa? Em chết tiệt cái dạng gọi cảm này, làm cho người ta nghĩ muốn áp xuống dưới thân." Lúc nói lời này, đầu của anh đã cúi xuống.

Ở lúc môi sắp phủ xuống môi cô có một ngón tay đột nhiên chắn ngang môi cô, nhìn vào đôi mắt đang nhắm chặt của cô, anh cười khê, "Xem ra em thực chờ mong nụ hôn của tôi".

Một cỗ hơi thở ẩm áp phun trên mặt cô, mang theo một loại hơi thở ma tính cứ vây quanh cô.

"Anh....." Nhìn biểu tình trên mặt anh, Hoà Hoan đột nhiên thẹn quá hóa giận, không chút suy nghĩ, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt anh.

"Thật sự là không ngoan" Ngay sau đó, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đem cô ôm vào trong lòng, một nụ hôn như sấm rền mưa lớn cứ như vậy rơi trên môi cô.

Ở một nơi trong trường học, tùy ý hôn như vậy, cảm giác thật đúng là không tồi.

Gắn bó giao hòa, Đoàn Mộc Minh hưng hăng cắn xuống môi cô, "Cô gái không ngoan, lần sau nếu còn dám vô lễ như vậy mà nói..., tôi nhất định đánh mông em."

"Anh....."

"Không tin sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ăn Được Gắt Gao

Từ lúc đó, cả ngày đi học Hòa Hoan đều là không yên lòng. Trong đầu cô luôn hiện ra bộ dáng tà mị của Đoàn Mộc Minh. Cô nhìn thời gian, còn có 10 phút nữa là sẽ tan học, nhìn người đàn ông trên bục giảng kia cười như hồ ly, trên đỉnh đầu cô lại hiện ra một đàn quạ bay bay.

"Uy, Hòa Hoan, cậu có quen biết với thầy giáo soái ca kia sao? Vậy thì cậu có số điện thoại của thầy không?" Cô bạn thân thiết - Tiểu Á với vẻ mặt thần thần bí bí nhìn Hòa Hoan, thấy thế nào đều cảm thấy quan hệ của bọn họ bất thường.

"Cậu muốn chết à, cậu có nhìn thấy khuôn mặt kia rất là lưu manh không hả? Có khả năng quen biết đấy sao?" Không chút suy nghĩ, Hòa Hoan trực tiếp một mực phủ nhận, bộ dáng kia rất giống chạm một giấy cũng sẽ bị dính vào.

"Làm sao mà kích động như vậy a? Mình không nói hai người quen biết, chẳng qua thấy bộ dáng hai người lúc ban sáng, thoát nhìn thật sự rất thân mật nha. Cậu nói xem tại sao thầy lại không gọi mình đi ra ngoài?" Ánh mắt si ngốc nhìn lên bục giảng, Tiểu Á thở dài một hơi.

"Đại háo sắc, cút sang một bên" nghe được những lời này của cô bạn thân, mặt Hòa Hoan đỏ lên một chút, ngón tay không tự chủ được xoa xoa môi của mình, chết tiệt, dường như hơi thở của anh ta vẫn quanh quẩn đầu đây xung quanh cô, trong nháy mắt làm rối loạn tất cả cảm quan thần kinh của cô.

Đứng ở trên giảng đường, vẻ mặt Đoàn Mộc Minh nở nụ cười tà mị, nhất là khi thấy cô nhú chặt mày thì khóe miệng anh cười càng thêm sáng lạn.

"Hòa Hoan, em hãy ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ đi." Trong lòng anh thầm nói, thời điểm vừa khép lại cuốn sách giáo khoa thì tiếng chuông tan học cũng vang lên, "Buổi học hôm nay tới đây là kết thúc, hẹn gặp lại các em vào ngày mai nha."

Trùng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan lấy thư trên bàn bỏ vào trong túi xách, nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, đứng dậy rời đi, lúc đi qua bên người anh, bị Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ cầm lấy cánh tay.

"Học sinh Hòa Hoan, thầy có vài vấn đề muốn thảo luận cùng em."

"Anh....." Nhìn anh, Hòa Hoan không khỏi liếc mắt.

"Còn nhớ lời tôi đã nói chứ, nếu em không ngoan không nghe lời, anh nhưng là biết đánh đòn a, bản thân anh là không sao cả, sợ trước nhiều người như vậy em sẽ ngượng ngùng." Cúi đầu xuống nói, giọng điệu của Đoàn Mộc Minh mang đầy uy hiếp, nhưng biểu hiện trên mặt lại cực kỳ vô tội.

"Đề tiện" Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, vọng tưởng bỏ ra sự kiểm chế của anh ta, mặc cho cô như thế nào giả vờ, vẫn là không thể trốn thoát được.

"Nếu em cứ tiếp tục kiên trì như vậy, em có tin tôi sẽ làm ra những chuyện còn đề tiện hơn không? Ví dụ như, ở trước mặt mọi người tôi sẽ hôn em một cái, em cũng biết, nụ hôn của tôi luôn luôn đặc biệt."

"Đoàn Mộc Minh, anh dám." Hòa Hoan hạ giọng nói, khi thấy ánh mắt điều tra của Tiểu Á kia quét qua thì trên mặt cô miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

"Có muốn thử một chút hay không?" Nói xong, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ cúi xuống

"A ~~~"

Âm thanh thét chói tai kia còn chưa kịp dứt, Đoan Mộc Minh nhanh tay bịt miệng cô lại, "Học sinh Hòa Hoan, trên đầu trò sao lại có tóc trắng?"

"Anh....." Nhìn thấy sự trên cọt trong mắt anh, Hòa Hoan nhất thời chán nản.

"Đi thôi, đêm nay thầy sẽ mời trò đi ăn."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thử Qua Mới Biết Được

Trong một nhà hàng trang nhã cao quý, phục vụ tỉ mỉ và chu đáo ở nhà hàng Tây này, Đoan Mộc Minh vừa vận nhìn thấy tướng ăn cô gái nhỏ, ly rượu trong tay nhẹ nhàng lắc lư, khoe miệng thủy chung mang theo một nụ cười thần nhiên.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ ăn cơm sao?" Ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan tức giận nói, đem miếng thịt bò cuối cùng trong đĩa vào miệng.

"Gặp qua, nhưng mà mỹ nữ như em thì lần đầu tiên." Từ từ nếm một ngụm rượu trong ly, Đoan Mộc Minh nói, bắt quá nhìn cô há to miệng ăn cơm như vậy, không hiểu sao lại gọi lên cho anh con thêm ăn.

"Hiện tại đã được chưa? Cơm cũng ăn rồi, tôi có thể về nhà sao?" Dùng khăn lau sạch sẽ miệng mình, dựa lưng về phía sau ghế, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, ánh mắt lại như có con dao sắc bén nhìn về phía anh.

"Không thể" Đoan Mộc Minh về mặt thành thật nhìn cô, sau đó chậm rãi lắc lắc đầu, "Cuộc sống về đêm giờ chỉ mới bắt đầu, hiện tại muốn đi, chẳng phải sẽ rất mất hứng sao?" Đầu lưỡi khẽ liếm môi mỏng kêu gọi, nụ cười của anh rõ ràng mang theo hương vị tà ác, nhìn về phía cô ánh mắt giống như thợ săn nhìn thấy con mồi.

"Đoan Mộc Minh, tôi không cần biết anh muốn làm gì, nhưng tôi nói rõ cho anh biết, không có khả năng, còn có tôi mặc kệ anh dùng phương pháp nào vào trường của tôi, nhưng là tôi chỉ còn học ở trường này mấy tháng nữa, tôi hi vọng chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu không nghe lời....."

Về mặt uy hiếp nhìn của anh, Hòa Hoan chậm rãi đứng lên, "Cám ơn bữa tối của anh, mùi vị rất ngon."

Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh bất động thanh sắc nở nụ cười, về mặt vô tội nhún vai, "Tôi cho là chúng ta sẽ có một đêm tuyệt vời."

Thật sâu hít vào một hơi, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn cùng anh có một đêm tuyệt vời, chính là ——" nói tới đây, cô mạnh mẽ tiến tới bên người anh, kiễng mũi chân đến gần lỗ tai của anh, "Anh xác định anh không cần dùng thuốc kia? Còn có, nghe nói vật kia dùng nhiều đối với thân thể không tốt, tuy rằng tôi có thể lí giải tâm tình bức thiết của anh, nhưng thân thể mới là tiền vốn của cách mạng."

"Em đang ở đây lo lắng cho tôi sao?" Đoan Mộc Minh thấp giọng nói, trong nháy mắt quay đầu, môi làm như lơ đãng quét qua môi như cánh hoa của cô, đôi mắt kia sâu thẳm như biển, cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm chặt trong lòng.

"Tôi đối với đàn ông bắt lực không có hứng thú." Liếc anh một cái đầy khinh bỉ, Hòa Hoan cười rất nhẹ rất nhạt.

"Có phải bắt lực hay không thử qua mới biết được không phải sao?" Một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun bên tai cô, dẫn tới người cô không tự chủ run run.

"Bảo bối, em bắt đầu phản ứng."

Hai tay để ở trước ngực của anh đẩy ra một kẽ hở nhỏ, Hòa Hoan đột nhiên cảm giác được trên mặt một trận nóng bỏng, hơi thở nam tính như bao vây lại một tia ý thức của cô.

Giờ khắc này, vừa thực im lặng, lại có một cổ ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đỏ Mặt

Tư thế ái muội, không khí xấu hổ, hơn nữa ánh mắt dò xét từ bốn phía liên tiếp phóng lại đây, lúc này nếu có một cái động, Hỏa Hoan cũng nhất định sẽ không chút ngần ngại mà chui vào.

"Mặt của em đỏ kìa" ngón tay thon dài khẽ vuốt gương mặt cô, Đoan Mộc Minh nói thật nhỏ, cố ý phả vào mặt cô một ngụm nhiệt khí, "Đã có ai từng nói với em rằng, bộ dạng lúc này của em khiến đối phương muốn cắn một cái?"

Vừa dứt lời, anh đã tự động cắn một cái rồi, không phải rất đau, nhưng trong nháy mắt, làm cho người ta cảm giác được trên người phảng phất có điện lưu thông qua.

"Anh....." Hít sâu một hơi, Hỏa Hoan hung tợn nhìn anh, nhưng hiển nhiên, ánh mắt kia không có lực sát thương chút nào, mà người nào đó chẳng những không dừng lại động tác, mà ngược lại thêm được một tác lại muốn tiến một thước xoa môi cô, "Trước mắt bao người ở đây, có nghĩ là đến việc kịch liệt hơn không? Nói thí dụ như, một cái hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn?."

"Đoan Mộc Minh, anh có bị làm sao không vậy?" Cả người căng thẳng, Hỏa Hoan cường tự đề xuống sự rung động trong lòng, rõ ràng là uy hiếp, nhưng từ trong miệng cô nói ra lại trở thành lời mời chào.

"Nếu em thực sự muốn thì anh không ngại." Đoan Mộc Minh mặt dày nói, hướng về bốn phía tung liên tiếp ánh mắt, ngược lại lôi kéo cô ngồi xuống chỗ ngồi "Xem ra chúng ta nên ngồi thấp một chút, để em khỏi thẹn thùng, tôi cũng sẽ ngồi xuống."

"Vô si" Hỏa Hoan tức giận nói, đột nhiên cảm thấy thân mình lao đảo một cái, cả người té ngã trong ngực anh, mà cái kia xinh đẹp còn vô cùng tinh chuẩn ngồi ở trên địa phương vốn không nên ngồi. "Hấp ~~~" cả người cứng đờ, Đoan Mộc Minh bỗng dưng đem cô giữ chặt hơn, "Xem ra em nóng lòng hơn so với anh nghĩ."

"Buông ra, anh mà làm gì, tôi sẽ kêu lên đấy." Nhìn quanh trong phòng ăn, Hỏa Hoan cố gắng tự trấn định tâm lý mình, nhìn cái áo anh đang mặc có chút xộc xệch, chắc hẳn mọi người đang nghĩ bọn họ có chuyện gì.

"Kêu đi" cánh tay anh hơi hơi nói lỏng ra, Đoan Mộc Minh ung dung nhìn cô, "Càng nhiều người, tôi càng cao hứng, chỉ cần em không ngại là tốt rồi." Nói xong, anh hôn lên môi, bàn tay ôm lấy cái eo cô, chiếc lưỡi linh hoạt cường ngạnh cạy mở khớp hàm của cô, cô bỗng kêu lên một tiếng nhỏ, anh công khai xâm nhập lãnh địa của cô.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, Hỏa Hoan đột nhiên quên mất tất cả phản ứng, cả người lẳng lẳng nằm ở trong ngực anh để mặc anh càn quấy.

"Đưa ngọc, nhắm mắt lại, sau đó nhớ rõ thở đều, tôi không muốn em sẽ là người phụ nữ đầu tiên từ vong do hôn môi quá độ dẫn đến hít thở không thông."

Về mặt Đoan Mộc Minh trên tức nói, đôi bàn tay to thì đang hứng thú dạo quanh khắp thân thể cô, làn da thực mềm mại, xúc cảm không sai, ba vòng chuẩn số đo anh thích, sẽ không quá lớn, cũng sẽ không quá nhỏ, cảm giác vừa vặn một tay ôm. Môi cô mang theo hương bị ngọt ngào, làm cho anh lại càng say mê.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Phiền Người Đàn Ông Của Cô Lấy Tay Ra

Anh tùy ý nhắm nháp dư vị ngọt ngào của môi cô, giống như hút thuốc phiện muốn ngừng mà không ngừng được, ngay tại lúc động tác chuẩn bị thêm một bước, một tiếng nói đầy đố kị vang lên.

"Minh, anh lâu như vậy cũng không tìm đến người ta, là bởi vì cô ta sao?"

Thân thể cứng đờ, Đoan Mộc Minh bất động thanh sắc buông cô ra, nhưng mà cánh tay vẫn như cũ tuyên bố bá đạo trên người cô, đôi mắt thời điểm nhìn về phía người tới hiện lên một chút nghi hoặc.

"Cô là ——" Trong đầu nhanh chóng lật lại danh sách một lượt, nhưng mà đối với dạng nhan sắc bình thường, toàn thân miễn cưỡng nhìn trước ngực cũng có thể xem là phụ nữ mà nói, anh thật sự là không nhớ nổi cô ta rốt cuộc là ai?

"Chán ghét, em là Laury a, anh đã quên sao? Lần trước chúng ta không phải còn tại Khải Duyệt trải qua một buổi tối tốt đẹp sao, anh còn tặng em một cái vòng cổ kim cương mà, anh xem, em vẫn luôn đeo trên người." Như là để chứng minh lời nói của mình, ở nơi nổi lên của phụ nữ, nhất thời, lộ ra bộ ngực được miêu tả sinh động.

Nhìn một màn này, Hỏa Hoan bất đắc dĩ thở dài một hơi, đều cùng là phụ nữ, cô thật sự là xấu hổ.

Cúi đầu nhìn cô một cái, Đoàn Mộc Minh vẻ mặt tà mị nở nụ cười, "Nga, là em à, có chuyện gì sao?"

"Anh không phải nói sẽ gọi điện thoại cho người ta sao, vì sao lâu như vậy cũng không gọi đến? Anh không biết sao? Người ta bởi vì nhớ anh đều nhanh bị bệnh rồi." Khi nói chuyện, người phụ nữ tự xưng Laury kia đã tới bên anh dán người xuống.

Ngay sau đó, một mùi nước hoa kém chất lượng ập tới. "Hất xì"

Hỏa Hoan không hề nể tình đánh một cái hất xì thật to, "Cái kia..... Phiên cô có thể ngồi cách xa tôi một chút được không?" Dùng sức xoa xoa mũi, trên mặt của cô tất cả đều là nụ cười.

"Cô là ai? Phải tránh xa một chút là cô mới đúng chứ." Thời điểm nhìn về phía cô, trong mắt Laury tất cả đều là ghen ghét, nhưng khi tầm mắt chuyển tới Đoàn Mộc Minh thì lại biến thành một biểu tình háo sắc.

"Được được được, tôi đi, tôi trả chỗ cho các người." Vừa nói, Hỏa Hoan vừa gỡ tay anh muốn đứng lên, nhưng mặc cô giãy giụa như thế nào, cánh tay của Đoàn Mộc Minh vẫn không... thả lỏng chút nào, bàn tay không thả lỏng, ngược lại bởi vì động tác của cô mà càng siết chặt hơn.

"Anh..... Anh là muốn ghim chết tôi sao?" Quay đầu, cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

"Không có, tôi chỉ ở đây dạy em cách giữ địa bàn của một người phụ nữ, cô gái giống như em không hề có nguyên tắc nhượng lại địa bàn của mình như vậy, tôi rất giận." Đoàn Mộc Minh nửa thật nửa giả nói, một bộ dáng xem kịch vui.

"Phải không?" Thanh âm của Hỏa Hoan đột nhiên mềm nhẹ, quay đầu, thời điểm nhìn về phía Laury, trong đôi mắt lộ ra một nụ cười xấu xa, "Tiểu thư, phiên cô có thể bảo người đàn ông của cô lấy tay của anh ta ra được không?"

"Hỏa Hoan" Đoàn Mộc Minh nhất thời chán nản, tay vừa định đánh mông cô, đúng lúc này, Laury lại như một bạch tuộc dán người lên.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cứu Mạng A, Bắt Cóc

"Tiên sinh à, con mất chọn lựa phụ nữ của anh thật sự là đặc biệt nha. Tôi không quá rầy hai người nữa, chúc hai người có một buổi tối tuyệt vời." Vẻ mặt của Hỏa Hoan trên tức nói, như một con lươn trượt ra khỏi tay anh.

"Hỏa Hoan, nếu như em dám rời đi nửa bước, nhất định em phải chết." Đoàn Mộc Minh gian nan nói, này một đôi to lớn đều nhanh chen chúc bẹp, đột nhiên thực hoài niệm cảm giác của cô cái loại một tay có thể cầm.

"Nhất định chết hay không thì cũng phải chờ sau khi tôi rời khỏi đây thì mới biết được đúng không?" Cô hướng về phía Laury gợn ngón tay cái lên, Hỏa Hoan nhanh như chớp chạy không thấy, cô cũng không phải đưa ngón, sẽ không ở nơi này tự tìm phiền toái đâu.

"Hỏa Hoan..." Đoàn Mộc Minh cảm thấy hô hấp khó khăn nhất là khi nhìn thấy trước lúc bỏ đi Hỏa Hoan để lại một nụ cười trên đầu, lúc này đây bộ ngực lớn như bị đè ép không thở được, theo bản năng, anh hung hăng cắn một cái.

"A ~~~, thật thoải mái." Một thanh âm mềm mại truyền đến, chỉ thấy thân mình Laury đang run lên, dùng hết sức ôm sát vào anh, lực đạo to lớn này suýt nữa làm cho anh hít thở không thông.

"Hỏa Hoan, nhất định cô phải chết." Đoàn Mộc Minh một mặt âm thầm nhấn nhủ ở trong lòng, một mặt cố gắng đẩy người đang quấn như bạch tuộc trên người ra, nhưng vào lúc này, âm thanh "Rắc rắc rắc rắc ~~~" cứ liên tiếp vang lên.

Sắc mặt chuyển lạnh, anh đẩy mạnh cô ra, thân mình Laury bỗng chốc lão đảo, đầu đập mạnh một cái vào góc bàn, máu đỏ chậm rãi chảy xuống.

Đoàn Mộc Minh cảm lấy áo khoác, liếc mắt nhìn một cái cũng không thèm nhìn, đứng dậy đi ra, trên mặt u ám bỗng nở một nụ cười bất cần đời, hai tay duỗi thẳng theo thân người, dường như những ngón tay hơi gấp lại siết thành những quả đấm, trong ánh mắt hừng hực lửa giận kia như muốn đem tất cả những gì xung quanh đốt cháy sạch sẽ.

Một Đoàn Mộc Minh xa lạ như vậy khiến người khác sợ hãi!

Đang đi trên đường, Hỏa Hoan nhảy lên nhảy xuống, miệng còn giương nụ cười nhỏ, chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt đàn như heo vừa rồi của Đoàn Mộc Minh kia đã khiến cô cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng.

"Muốn đầu cùng tôi hả, anh còn non lắm, tốt nhất là tu thêm vài năm nữa đi." Hai tay trên không trung khua khoắng thành đủ loại tư thế, cô cười khanh khách.

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, không đợi cô phục hồi lại tinh thần, một người lạ mặt đã xuống xe bắt lấy cô và nhét lại vào trong xe.

"Cứu mạng a, bắt cóc ~~~~~" cô theo bản năng hô to một trận, nhưng khi định mở miệng thì trên môi lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc ập tới. Nhất thời cô như một pho tượng điêu khắc bằng gỗ đứng sững sờ ở chỗ này.

Đoan Mộc Minh...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thật Hưởng Thụ Nụ Hôn Của Tôi

Dùng sức nâng ót cô lên, anh cố gắng làm sâu thêm nụ hôn này, đáy lòng không hiểu sao nổi lên một cổ tức giận khiến tâm tình của anh rất kém, cô gái này rốt cuộc đem anh trở thành cái gì? Anh đúng là thực tùy tiện, nhưng cũng không đến mức khiến cô luôn tránh anh như vậy, chẳng lẽ trên người anh có bệnh sao?

Mất mớ thật to, Hòa Hoan đầu óc lại một lần thành công chết máy.

"Cô gái ngốc, tôi chưa nói qua cho em, thời điểm hôn môi phải nhắm mắt lại, còn có không nên quên thở sao?" Bỗng dưng buông cô ra, Đoan Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, nhìn một bộ dáng ngốc nghếch như vậy của cô, nếu không phải biết cô là một người lớn còn sống, anh còn tưởng rằng chính mình đang hôn một cái cọc gỗ mà.

"Anh..... Anh..... Đồ lưu manh" Hòa Hoan lẩm bẩm nói, ngay sau đó, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt anh.

"Em còn dám đánh tôi?" Một phen cầm cổ tay của cô, đôi mắt của Đoan Mộc Minh như một con dao sắc đâm sâu vào mắt cô, "Đừng cho rằng đã man là cá tính, đây là một lần cuối cùng tôi cảnh cáo em"

"Anh..... Anh..... Tôi....." Hòa Hoan lắp bắp nói, đột nhiên phát hiện đầu óc trống rỗng, cánh tay bị anh cầm chặt trong tay, dường như muốn bẻ gãy tay cô vậy, gất gao cần môi dưới, cô buộc mình không thể phát ra một âm thanh nào.

"Đầu lưỡi bị mèo ăn mất rồi? Miệng nhỏ của em không phải luôn nói được sao?" Trong nháy mắt, trên mặt Đoan Mộc Minh hiện lên một nụ cười thần nhiên, đẩy nhẹ người cô một cái, một nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước rơi trên môi cô, "Lần sau không cần lại ngổ nghịch với tôi như vậy, biết không?"

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, lại mang theo một ma lực khiến cho người ta không thể chống lại được, đôi mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm mắt của anh, Hòa Hoan vô ý thức gật đầu.

"Thật sự là cô gái ngoan" ngón tay thon dài quét nhẹ qua hai má mím mím của cô, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, tựa như rất hài lòng hiệu quả mà mình tạo ra.

Bóng người trên đường, như cũ là người đến người đi, nhìn một màn kì lạ này, mọi người đều dừng chân nhìn xem, đúng lúc này, bên ngoài đám người lại có một chùm ánh sáng chiếu tới.

Khóe miệng gợi lên một độ cong, Đoan Mộc Minh đột nhiên kéo Hòa Hoan ôm vào trong lòng, thời điểm ở trên mặt của cô ấn xuống một nụ hôn, còn hướng về phía màn ảnh lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nếu không đoán sai, đầu đề của các tờ báo ngày mai lại là hình của anh rồi.

"Hòa Hoan, nhớ kỹ, em là cô gái của tôi, về sau trăm ngàn lần không cần lại tới khiêu khích tôi, bởi vì hậu quả là em không thể gánh nổi, biết không?" Kề sát vào tai cô, anh thì thầm nói, từ xa nhìn lại giống như một đôi tình nhân đang thủ thủ với nhau.

Giống như là nghe được một lời nguyện rủa, cả người đột nhiên kích động, Hòa Hoan bỗng dưng ngẩng đầu lên, đôi môi thoáng sưng đỏ không báo trước sượt qua môi anh như cánh hoa chạm nhẹ xuống.

"Xem ra em thật hưởng thụ nụ hôn của tôi" Về mặt Đoan Mộc Minh tà ác nhìn cô, thật sự là yêu chết rạn mây hồng trên mặt cô lúc này.

"Biến - thái" hung hăng đập anh một cước, Hòa Hoan lập tức chạy trốn, nhưng kì lạ là, trong não thể nhưng lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Ngày hôm sau, đúng như dự đoán, trên trang đầu các báo giải trí ngập tràn hình ảnh của Đoàn Mộc Minh, nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật chụp ảnh rất tuyệt.

Dưới ánh mặt trời màu vàng, môi của anh khẽ lên trên môi của cô, hai mắt khép hờ, từ bên ngoài nhìn vào trông rất đẹp.

"Không phải cậu đã thực sự thích cô ấy chứ?" Đang cầm xem tờ tạp chí mới ra, Diệp Toàn lại kêu lên, anh dám khẳng định, Hòa Hoan nhất định là khắc tinh của đời anh, bởi vì mỗi lần bọn họ gặp nhau đều không có chuyện gì tốt cả, sau mỗi lần đó anh đều phải đi dọn dẹp những hậu quả rối rắm.

"Chưa, nhưng mình đang cố gắng." Đoàn Mộc Minh vươn người đứng dậy, khẽ môi gọi lên một chút ý cười, trong đầu không tự chủ được lại hiện lên hình dáng bé nhỏ của cô, còn có đôi môi ngọt ngào kia nữa.

"Cố gắng?" Diệp Toàn chợt cảm thấy máu chảy không thông, "Lão đại à, chuyện này dừng ở đây đi, được không? Còn có ——, việc tới trường học kia cậu cũng dừng lại đi, nếu như bị Hòa Tự phát hiện, chúng ta sẽ chết vô cùng thảm đó."

"Cậu rất sợ anh ta à?" Liếc xéo Diệp Toàn một cái, Đoàn Mộc Minh lãnh lạnh hỏi, thuận tay cầm lấy chiếc áo khoác bên cạnh lên.

"Mình không muốn nghĩ đến việc cuối cùng cũng không biết mình chết như thế nào cả." Diệp Toàn nhỏ giọng than thở, anh đã hứa với Hòa Tự sẽ không đi treu chọc Hòa Hoan nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh như băng của Hòa Tự kia, anh liền cảm thấy toàn thân đều ớn lạnh.

"Ha ha ~~~" Về mặt Đoàn Mộc Minh buồn rười rượi nhưng lại nở nụ cười, "Thế cậu có muốn biết bây giờ phải chết như thế nào không?"

"Nhị thiếu à" Diệp Toàn nhất thời xụ mặt xuống. Vì sao? Vì sao mạng của anh lại khổ như vậy? Qua nhiều năm như vậy, người bên cạnh anh vốn không có một ai là bình thường cả.

"Đưa nhò nghe lời mới có đường ăn nha" Đoàn Mộc Minh vỗ nhẹ đầu vai Diệp Toàn, miệng nở nụ cười rạng rỡ, tay chỉ vào đồng công văn chất cao như núi trên bàn kia, làm ra một tư thế cổ lên, rồi anh xoay người rời đi. Không biết tại sao, thời khắc Đoàn Mộc Minh đóng cửa lại, Diệp Toàn đột nhiên không khỏi rung mình một cái.

Trong phòng khách lịch sự tao nhã kia, Hòa Tự lặng lẽ ngồi một chỗ, mặt lạnh như đao, môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sắc bén, thoạt nhìn khiến cho người ta sợ hãi.

Ở trên bàn trà trước mặt anh là tờ tạp chí đã bị vò nát, bàn tay đặt ở trên lưng sofa kia đang gặt gao nắm thành hình quả đấm.

Hòa Hoan đang đi chân trần, ngập ngừng mấy cái từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy anh thì khẽ miệng lộ ra nụ cười ngây thơ.

"Anh, một ngày tốt lành." Cô ôm cổ, ngồi xuống trên đùi anh, nhẹ giọng nói, cái đầu rúc rúc vào trong ngực anh, hai mắt liền nhắm lại.

Thân thể Hòa Tự bỗng cứng đờ, anh không nói không rằng mà đẩy cô ra, trong cặp mắt thâm thúy kia có một chút cảm xúc rối rắm, anh hít thật sâu một hơi, làm bộ như không có việc gì đứng lên.

"Điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi, đi ăn sáng thôi."

"Anh"

Hòa Hoan khó hiểu nhìn anh, nhưng tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng cô độc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chạm Rãi Đun Nóng

Ngày nào đó, Hòa Tự lần đầu tiên phá lệ không đưa cô đến trường, sau khi ăn qua điểm tâm, đem chính mình nhốt tại trong thư phòng, nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, trong lòng Hòa Hoan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy bất an.

"Anh, em đi học, buổi tối gặp." Cô nhẹ giọng nói, nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Ngoài phòng trước sau như một ánh nắng chiếu đầy, nhưng không biết vì sao, trong lòng của cô đột nhiên lo lắng, vô số sương mù đem cô vùi lấp.

Đứng ở trước cửa sổ, Hòa Tự lẳng lặng nhìn cô đi, nhìn cô lên xe, nhìn chiếc xe kia càng chạy càng xa, đến lúc không còn nhìn thấy gì nữa, trong đôi mắt sâu thẳm đầy u buồn kia không thể nhìn thấy đáy, xoay người, một đám thật mạnh của anh đánh về phía bức tường, nhất thời, lưu lại trên vách tường trắng kia một vết màu đỏ.

Đang ở trong văn phòng múa bút thành văn đột nhiên Diệp Toàn lạnh cả sống lưng, ngay tại thời điểm anh ta vừa định rót một cốc nước ấm, cửa ban công bị một người mạnh mẽ đập ra.

"Đoan Mộc Minh ở nơi nào?" Trên mặt Hòa Tự bao phủ đầy sương lạnh, hai mắt bị tơ máu che kín nhìn chăm chăm vào trên người Diệp Toàn, hai tay bên người nắm thật chặt, dường như đang kìm nén không dám thẳng vào phía trước.

Ngước mắt vừa thấy, mặt Diệp Toàn nhất thời tái nhợt, nguyên lai nên đến sớm muộn gì cũng đến.

"Đoan Mộc Minh tên khôn khiếp kia rốt cuộc ở nơi nào?" Một phen nhắc cổ áo của anh, Hòa Tự lạnh giọng nói, thanh âm giống như vừa ngâm qua nước đá lạnh lẽo.

"Anh ta không ở đây, có việc gì anh có thể nói với tôi." Thật dài thở ra một hơi, bộ dáng Diệp Toàn ra vẻ nhận mệnh.

"Nếu tôi nói tôi nghĩ muốn giết anh ta rồi, cậu cũng muốn thay anh ta chết sao?" Lực đạo đang nhắc cổ áo của anh ta không khỏi tăng lên vài phần, nếu lúc này ánh mắt của anh ta có thể hóa thành con dao sắc mà nói..., như vậy Diệp Toàn đã bị chết nghìn lần. "Có chuyện có thể từ từ nói, sao phải làm tổn thương hòa khí anh em." Diệp Toàn chân chó nở nụ cười, không có biện pháp, hai bên đều là ông lớn, ai cũng không thể đắc tội.

"Không nói phải không, được, tôi cho dù có đem nơi này lật lên tận trời cũng nhất định phải tìm được anh ta." Nói xong, giống như lúc đến, Hòa Tự giống như một trận gió đi ra ngoài.

Nghe ở cửa đóng lại một tiếng rầm, nhìn cánh cửa đang rung lên kia, Diệp Toàn bắt đầu đi thở dài một hơi.

Trong trường học, vừa mới xuống xe, Hòa Hoan liền cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh hướng về phía mình, tuy cô luôn là người thích làm theo ý mình, nhưng bị nhìn chỉ trở như vậy khiến cho cô đặc biệt phiền chán.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ sao? Có tin tôi móc hết mắt của các người hay không." Cô tức giận nói, tầm mắt lơ đãng nhìn lại, thấy được phía trước người đàn ông ác độc kia thì bàn tay nắm chặt lại, cô nhìn không chớp mắt theo bước anh đi tới.

"Bạn học Hòa Hoan, sáng tinh mơ con tức rất lớn à, có cần thầy rót cho em một cốc nước để uống không?"

Hiển nhiên, tại không khí tươi mát buổi sớm này, có người không tính cứ như vậy buông tha cô.

"Tôi cảnh cáo anh, không cần làm bộ đáng tựa như chúng ta rất quen thuộc như vậy, chúng ta một chút cũng không quen."

"Phải không? Không quen không sao cả, tôi sẽ chậm rãi đun nóng, thẳng đến chín người mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tư Thế Không Lịch Sự

Đoan Mộc Minh vẽ mặt trêu tức nhìn cô, không biết có phải tên đàn ông này giờ thói xấu, cô càng không nhìn anh ta, anh ta lại càng tưởng cô chấp nhận, đột nhiên rất muốn biết, người phụ nữ này khi ở bên dưới thân anh hầu hạ anh sẽ có một cảm giác tuyệt vời như thế nào.

"Của anh đang không có khí thế" nhìn hai tay nắm chặt, Hòa Hoan lạnh lùng nói, sớm biết người đàn ông này là ôn thần, cô có chết cũng không muốn trêu chọc anh ta.

"Không quan hệ, cơ thể của tôi đang rất nóng." Đoan Mộc Minh vẽ mặt tà mị nhìn cô, đầu lưỡi như vô ý liếm nhẹ môi mình, như nụ hoa, như là cố ý mời, "Tư vị của cô rất tuyệt, biết không? Tôi đếm qua thức trắng chưa ngủ."

Thanh âm của anh ta như ni non, ánh mắt nhìn về phía cô như có dòng điện chạy qua không ngừng chiếu lên trên người cô, tiếc rằng, người nào đó tâm tình hiện tại vô cùng xấu, sớm đã biến mình thành vật cách điện.

"Buông tay, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh, cho dù anh là ai cũng vậy thôi." Hòa Hoan trên mặt mang vẻ hững hờ, so với lúc trước là một tiểu yêu tinh vô cùng tức giận, hoặc về thanh thuần mê người của cô không giống nhau.

"Sao?" Đoan Mộc Minh bất động đầu lông mày chau lên nở nụ cười, lực đạo ở tay đang nắm chặt cổ tay cô gia tăng thêm chút.

“Còn không đi sao?” Nhìn bốn phía đang có nhiều người đang nhìn họ tò mò, trên mặt Hòa Hoan không thể có một nét tươi tỉnh.

Khóe môi gọi lên một chút độ cong, nụ cười trên mặt Đoàn Mộc Minh ngày càng đậm, “Nếu dễ dàng như vậy thì đâu đáng nói... , tôi vừa mới bắt đầu chưa có động thủ mà.”

Vừa dứt lời, ngay sau đó, đã nhìn thấy thân thể anh lộ ra đường cong quyến rũ, đang lúc mọi người đang không để ý, Đoàn Mộc Minh vội vàng ổn định tâm thần, tuy rằng ngã xuống đất với tư thế bất nhã, nhưng cũng không đến mức coi là ngã gục.

Liếc xéo nhìn anh một cái, vỗ vỗ hai tay, Hòa Hoan như không có việc gì, miệng nở nụ cười châm chọc như khắc sâu vào trong mắt Đoàn Mộc Minh.

Đề lộ ra trang phục màu trắng vốn không có một nếp nhăn, khóe môi Đoàn Mộc Minh nổi lên một đạo tà mị, hướng mắt về bốn phía, sải bước hướng ký túc xá đi tới.

Khi đó ở phía sau bọn họ, vô số những đôi đang chụp đầu tâm tình với nhau, miệng không ngừng huyên huyên mà cùng nói đến sự việc trên báo sáng nay, có người còn đưa tin một trời một vực toàn bộ sự việc.

Xa xa, một người đàn ông quần áo rộng thùng thình đeo kính râm che gần hết nửa khuôn mặt, kính che hết mắt nên không nhìn rõ được biểu tình trên mặt anh ta, chỉ nhìn thấy đôi môi đang nhếch lên kia, làm cho đám người đang bàn tán rồi đi, anh ta đập mạnh chân ga, xe phóng vút đi bỏ lại một làn khói, mau chóng đuổi theo sau.

Một ngày này, mọi chuyện như không có chuyện gì, tựa hồ như một ngày mới bắt đầu, tất cả mọi thứ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Đột Nhiên Mê Hoặc

Cả một ngày, Hòa Hoan trên mặt không có một ý cười, bản mặt lạnh lùng, làm cho mọi người không dám đến gần.

“Này, nha đầu, có chuyện gì chúng ta cùng tâm sự đi.” Đứng ở bên cạnh cô, Tiểu Ái cũng không thể im lặng lên tiếng hỏi.

“Rất phiền, có chuyện gì chúng ta sau này hãy nói.” Ánh mắt cũng không thèm nhìn, Hòa Hoan lạnh lạnh nói, giống như trong một đêm cô mất đi toàn bộ sức lực.

“Trên báo là nói thật sao? Cậu cùng tên đó thật sự có quan hệ như thế này?” Không để ý về mặt hững hờ của cô, Tiểu Ái vẫn cố tình hỏi, vừa nghe câu hỏi của cô, bốn phía vốn đang rối như ong vỡ tổ bỗng nhiên như một đàn ong đang cùng xông tới người cô.

“Báo chí là sao? Bà cô đây chưa bao giờ xem báo, cậu không biết sao?” Nói xong, cầm túi xách lên, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, lại quên không mang chìa khóa, cô lo lắng đến phát cuồng như muốn giết người.

“Hòa Hoan, trước kia cậu có bao giờ thế này đâu.” Nói xong, Tiểu Ái lấy báo trong tay đập mạnh xuống mặt bàn, đôi mắt sáng long lanh kia rõ ràng như là không tin được sự thật này.

Liếc xéo tờ báo trên mặt bàn một cái, trong nháy mắt Hòa Hoan chỉ cảm thấy máu trong người như đang đông cứng lại. Bản thân như không tự chủ mang theo túi sách run rẩy chạy đi.

“Hòa Hoan, nói cho mình biết, Cậu không phải là người trên báo đúng không.” Hai tay đặt ở bả vai của cô, con người Tiểu Ái ánh lên suy nghĩ phức tạp khó hiểu, nhưng hình ảnh thật như vậy làm tê tái lòng cô, làm sao có thể? Không thể như vậy được.

“Tiểu Ái, chúng ta quen biết không phải một hai ngày, nếu cậu nghĩ mình là cái người như vậy, mình không có gì để nói.” Bỏ tay của Tiểu Ái ra, Hòa Hoan cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước ra khỏi lớp.

Cửa phòng được đóng lại trong nháy mắt, một giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt lạnh lẽo chảy xuống, dùng sức hít mũi một cái, dùng sức dụi mắt, cắn cắn môi dưới, sau một lát, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười.

“Hòa Hoan, chết tiệt, mày đang ở đây buồn bã cái gì chứ? Không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Dám làm sẽ dám nhận, nếu không mày chính là một đứa nhu nhược.” Cô nhỏ giọng nói để tiếp thêm cho mình dũng khí, đầu lại ngẩng lên vên vào tự đắc, lại là Hòa Hoan không coi ai ra gì.

Ở cuối hành lang, Đoàn Mộc Minh lẳng lặng nhìn chăm chú một màn vừa xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười tán dương, không hổ là người con gái anh coi trọng, rất thú vị, hơn nữa khi mọi chuyện đã xảy ra lúc này mà có thể không hề sợ hãi đủ để thấy cô cũng không phải là một tiểu thư công chúa gì.

Chính là giờ khắc này, anh đột nhiên như bị mê hoặc, rốt cuộc đầu mới thực sự là con người thật của cô?

Khi thấy thoáng bóng dáng cô đang đi về phía này, anh vội vàng lấp vào một bên, hôm nay trước hết buông tha cho cô, dù sao thời gian cũng còn dài, trong nháy mắt anh cảm thấy đây không đơn thuần là một trò chơi, bởi vì anh muốn từ cái trò chơi này có được nhiều hơn thế.

Ngay tại thời điểm anh đang ngu ngơ, điện thoại trong túi rung” Ông ơng Ông...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Câu Nói Này Tôi Thu Hồi Lại

Đến chiều, Hòa Hoan bước ra từ trường học, xa xa liền nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng đang lẳng lẳng đỗ ở cổng trường học, ngay sau đó đã thấy trên mặt cô nở nụ cười ngọt ngào, không để ý đến hình tượng cô chạy nhanh tới.

Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt điển trai anh tuấn mái tóc đen theo gió lay động, càng thêm tà mị, làm cho người khác không khỏi kiềm chế mà quay lại ngắm nhìn.

“Doãn ca ca” Hòa Hoan nũng nịu kêu, trên mặt ánh lên tia vui mừng từ trong tâm trí.

“Nha đầu ngọc, anh có chạy đi mất đâu? Em chạy gấp như vậy, té ngã thì làm sao bây giờ? Có phải em muốn làm cho anh đau lòng không?” Nhẹ nhàng vỗ về cô, Doãn Mặc nửa thật nửa giả nói, một câu nói dài như vậy cứ thế bật ra.

“Doãn ca ca” Hòa Hoan vẽ mặt nghi hoặc nhìn anh ta, “Anh lại đang tìm em diễn kịch hay sao?”

“Cái gì?” Doãn Mặc lập tức ngăn cả người, chờ cho anh kịp phản ứng, trên mặt lộ ra biểu cảm rối rắm, chẳng lẽ mấy năm nay những lời này nha đầu ngọc này lại coi như đó là lời thoại của kịch bản sao?

“Không phải sao?” Hòa Hoan không khỏi nhũn mày, “Sao hôm nay nhìn anh là lạ?” Cô là một cô gái sống rất thật, cho nên giác quan thứ sáu của cô cũng vậy.

“Có sao?” Vỗ vỗ mặt mình, Doãn Mặc thân nhiên nở nụ cười, “Có thể là gần đây anh quá mệt mỏi, đi thôi, muốn ăn cái gì? Hôm nay anh mời.”

“Được, chờ một chút, em gọi điện thoại gọi anh em, bảo anh ấy cùng đến đây đi ăn.” Nói xong, Hòa Hoan hứng trí bưng bưng lấy di động ra, đột nhiên điện thoại bị Doãn Mặc giật lấy.

“Anh Doãn Mặc” cô khó hiểu nhìn anh, không rõ anh làm sao thế?

“Tôi hôm nay cơm chỉ có hai người chúng ta cùng ăn với nhau, còn có... về sau không cần gọi câu lệ như thế đâu, cứ gọi anh là Mặc hoặc là Doãn Mặc đều được.” Nhìn cô thật lâu một cái, đeo kính râm lên, Doãn Mặc mạnh mẽ đập chân ga.

Ngơ ngác nhìn thái độ của anh, Hòa Hoan nửa ngày không phản ứng kịp, không rõ người luôn luôn cột nhà, đối với cô luôn che chở bảo vệ, Doãn ca ca tự nhiên lại biến thành như thế này?

“Hoan Hoan, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?” Nghiêng đầu nhìn cô bé, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, cho dù qua một lần kính râm, Hòa Hoan rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh.

“Hai mươi” Theo bản năng, cô trả lời một câu như vậy, mười ngón tay xoắn lại với nhau, Doãn Mặc như vậy cô thấy thật xa lạ tận đáy lòng cô có cảm giác rất bất an.

“Còn nhớ anh đã từng nói gì không?” Ngón tay khẽ chọc tay lái, Doãn Mặc làm như không có chút để ý gì đến câu hỏi của mình, kính râm che gần hết nửa khuôn mặt nên không biết anh có suy nghĩ gì, lại càng không hiểu làm cho cô thấy áp lực.

“Cái gì?” Hòa Hoan vẽ mặt nghi ngờ nhìn anh, lời anh nói nhiều lắm, cô không biết anh muốn hỏi đến câu nào?

“Chính là anh từng nói qua, anh mãi không có yêu cầu gì, chỉ cần em luôn coi anh là anh là được.”

“Ách?” Nghe anh nói vậy, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người.

“Hiện tại em hãy nghe cho kỹ, từ giờ phút này trở đi, anh thu hồi lại những lời nói đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Diễn Quá Sâu

“Từ giờ trở đi, em hãy coi anh là một người đàn ông chân chính, dùng tình cảm giữa nam với nữ đối với anh.” Đầu ngón tay của anh khẽ chạm vào tay cô, lời nói vừa rồi như một tiếng nổ vang lăm cho Hỏa Hoan nhất thời ngáy dại.

Những tình huống này ở trong xe không gian im lặng, xa xa có một chiếc xe mau chóng đuổi theo.

Đến khi xe dừng hẳn, Doãn Mặc xuống mở cửa xe cho cô, thì cô vẫn còn đang mải mê trong suy nghĩ vừa rồi vẫn chưa định thần lại, đặt ở trên đầu gối hai tay nắm vào rồi lại mở ra, ngồi ở trên ghế thân hình thẳng tắp.

Nhìn cô, Doãn Mặc đột nhiên nở nụ cười, “Nha đầu ngốc, xuống xe đi, chẳng lẽ em định ngồi đây mãi.”

Anh lại khôi phục lại bộ dạng bất cần đời như lúc trước, có chút du côn, nhưng lời nói ôn nhuận kia lại làm cho người ta say mê.

Yên lặng ngắt đầu nhìn anh, Hỏa Hoan tò mò nhìn anh, “Anh Doãn, những lời anh vừa nói không phải sự thật đúng không?”

“Đương nhiên không phải” Doãn Mặc rất nhanh trả lời, thành công đem tâm sự tận đáy lòng kia che dấu đi, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khom người tháo dây an toàn cho cô bé, “Nhóc con, không phải lúc này anh dọa em đó chứ? Đây là lời thoại của bộ phim tiếp theo của anh, thế nào? Rung động không?”

“Thì ra là như vậy, làm em sợ muốn chết.” Hỏa Hoan như chút được gánh nặng thở phào một cái, cho tới bây giờ cô mới có cảm giác hít thở dễ dàng.

“Hoan Hoan” lấy tay cô bé đặt lên lồng ngực của mình, Doãn Mặc nhìn vào mắt cô không hề chớp, “Nếu những lời nói vừa rồi tất cả đều là những lời thật lòng của anh, em sẽ làm sao?”

Ngực bỗng dựng căng thẳng, nhìn vẻ mặt không biết thật hay giả, Hỏa Hoan đột nhiên bật cười, “Doãn ca ca, Anh diễn quá sâu.”

Ngay sau đó, đã nhìn thấy Doãn Mặc lộ ra một chút thương tâm, đầu nghiêng một cái thuận thế dựa vào vai cô, làm bộ dạng chú chim nhỏ đang nép vào cô, “Hoan Hoan, anh thật đau lòng, không tin, em sờ xem, hiện tại anh đang khóc.”

“Anh Doãn, bộ dạng này thật khó coi.” Nghiêng đầu nhìn anh, Hỏa Hoan bất đắc dĩ thở dài.

Dáng người 1m85 thon dài dựa vào người cô cao không quá 1m65, nhìn thế nào hình tượng này cũng thấy không cân đối, nói không chừng còn có thể trông buồn cười, nhưng bây giờ, cô thật sự cười không nổi, nhất là ở xung quanh ánh mắt của mọi người đang hướng về phía bọn họ.

"Anh Doãn, chú ý hình tượng một chút, có rất nhiều người đang xem chúng ta đó."

“Sợ cái gì? Anh thích như vậy, bọn họ thích xem, cứ để bọn họ xem, tưởng bộ dạng này không phải là để cho người khác xem sao.” Nói những lời này, Doãn Mặc chợt nhếch lên một nụ cười tự giễu mình, vòng tay ôm cô theo bản năng lại siết mạnh hơn chút, để cho thân hình cô càng phù hợp để dựa vào anh.

“Anh Doãn, em không muốn trở thành nhân vật chính trong bộ phim này của anh đâu.” Hỏa Hoan nhỏ giọng than thở, cô rất nhất gan, sợ bất chợt đi trên đường bị người ta ném đá. Cô đã từng may mắn chứng kiến đám fan cuồng nộ kia của anh.

"Yên tâm, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Nỗi Lòng Hỗn Loạn

Đây là của một hội viên mở kinh doanh buôn bán, Doãn Mặc kéo tay cô tiến vào, không gian to như vậy chỉ có một vài người đang tụ lại để nói chuyện phiếm, nhạc nhẹ nhàng phiêu đảng, trong tiếng Saxo, nỗi lòng nôn nóng bất an nhưng lại giống như chậm rãi.

“Thích nơi này sao?” Anh kéo ghế cho cô ngồi xuống, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, đột nhiên đã nghĩ dẫn cô vào thế giới của anh, cũng có lẽ chỉ có như vậy, cô mới có thể hiểu được, anh rốt cuộc là người như thế nào.

“Rất thích.” Nhìn khắp bốn phía, Hỏa Hoan tán dương gật đầu, không có...chút nào xấu hổ, từ trước cô vẫn tự tin khí chất như vậy, mặc dù lần đầu tiên bước vào đây, nhưng cũng không có chút gì gọi là lạ lẫm không thích ứng được, giống như cô trời sinh là thích hợp cho những nơi như thế này.

“Nhìn xem em muốn ăn cái gì? Nơi này đồ ăn tuyệt đối ngon.” Nhìn cô, Doãn Mặc nở nụ cười sùng sịnh

“Em thấy cái gì cũng muốn ăn?” vuốt vuốt bụng, ánh mắt Hòa Hoan thành hình Nguyệt Nha, liếm nhẹ đôi môi hồng nhỏ, bụng cóc nước uống một ngụm lớn.

Một động tác không thể bình thường hơn, Doãn Mặc lại cảm thấy toàn thân như bị điện giật, máu như sôi trào, nuốt nước miếng, yết hầu không ngừng lên xuống, tay đặt ở trên đùi vì tim đập nhanh mà gắt gao nắm chặt lại.

“Anh Doãn, có thể chứ?” Nhìn anh không nói gì, Hòa Hoan lại hỏi lại một câu, đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh, có chút ngô nghê mê hoặc.

“Hả... có thể” Doãn Mặc lấp bắp, mạnh mẽ đứng lên, “Cái kia... anh đi toilet một chút, anh quay lại ngay.” Nói xong anh đi như chạy trốn.

“Kỳ quái.” Hòa Hoan nhỏ giọng than thở một tiếng, rồi lại cúi đầu cẩn thận xem thực đơn, nhất thời đôi mắt sáng rực.

Dùng nước lạnh hắt lên mặt, nhìn hình trong gương, Doãn Mặc thở dài một hơi, một động tác nhỏ như vậy lại làm cho một người luôn cao cao tự đại như anh không thể kiểm soát được. Cảm giác này làm cho anh càng ngày càng thấy bất an.

Lấy khăn lau tay, anh xoay người đi ra ngoài, ngực vẫn như cũ “Bùm bùm...” không ngừng đập mạnh, nhưng là, khi thấy bóng dáng quen thuộc kia anh đột nhiên nở nụ cười.

Cho tới bây giờ cũng không biết, ở bên cô như thế này thật vui vẻ hạnh phúc.

“Anh Doãn, nhìn xem em chọn món, có cần phải thay đổi món nào không?” Đưa tới trước mặt anh, Hòa Hoan cười vui vẻ nói.

Những gì vừa thấy, Doãn Mặc nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Em xác định là ăn được nhiều như vậy?”

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì không? Nhưng cả ngày nay em chưa ăn gì, anh biết không? Hiện tại bây giờ cả một đầu voi đặt ở trước mặt em, em đều có thể ăn hết.”

“Được, vậy chọn những món này đi.”

Bọn họ nhẹ giọng trò chuyện với nhau, nói đến chỗ hiểu ý nhau, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười, hồn nhiên không phát giác ở cách đó không xa có một đôi mắt đang tức giận nhìn chăm chú vào họ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bởi Vì Cô Ấy Là Phụ Nữ Của Tôi

"Tôi nói nhị thiếu, tôi biết nơi này người đẹp như mây, nhưng là anh có thể thu hồi cặp mắt mê đắm kia của anh hay không, chuyên tâm nghe tôi nói, chuyện này thật sự là rất cấp tốc."

Diệp Toàn về mặt bắt đầu dĩ nhiên, nhìn bộ dáng đương sự không sao cả, trên ót anh nhất thời đỏ đầy mồ hôi.

"Có lời cứ nói có rắm mau thả, tôi không nhiều thời gian rồi ở trong này nghe anh tốn hơi thừa lời như vậy." Bụng ỉu rượu lên nhọt nhọt nếm một ngụm rượu trong chén, Đoan Mộc Minh lạnh lạnh nói, tầm mắt thủy chung tập trung ở trên người một đôi nam nữ xuất sắc cách đó không xa, bộ dáng nghiêng rãnh nghiêng lợi kia rất giống là bắt được vợ hồng hạnh xuất tường.

"Hôm nay Hòa Tự đã tìm tới, anh nói làm thế nào chứ? Còn như vậy đi xuống, tôi thật sự sẽ chết không toàn thây." Dùng sức hít mũi một cái, Diệp Toàn giả bộ một bộ dáng con dâu đáng thương.

"Anh có toàn thây hay không cùng tôi có quan hệ gì." Liếc xéo anh một cái, trong con ngươi Đoan Mộc Minh rõ ràng tất cả đều là trào phúng.

"Anh nói cái gì?" Vỗ một cái thật mạnh trên bàn, Diệp Toàn mạnh mẽ đứng lên, "Đoan Mộc Minh, anh đừng được một tác lại muốn tiến một thước a, chúng ta đến cùng phải bạn bè hay không?"

"Là bạn bè a, nhưng là anh đã quên sao? Bạn bè chính là dùng để bán đứng." Đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, vút cho anh một cái nhảy mắt, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh, một bộ biểu tình thâm thúy nói, "Anh em, nỗ lực lên, nếu anh thật sự bất hạnh hy sinh thân mình cho tôi rồi, tôi sẽ hậu táng anh thật tốt, ăn thật ngon một chút, nhớ tôi trên trường là được."

Nói xong, anh xoay người đi ra.

Ở vị trí yên lặng trong góc kia, Doãn Mặc cùng Hòa Hoan im lặng ăn bữa tối, ánh mắt ngẫu nhiên đối diện thì cũng chỉ là mỉm cười.

"Nhìn em xem, đều nhanh ăn thành mèo Tiểu Hoa, nhiều người, ăn cơm còn giống đứa bé." Doãn Mặc vẻ mặt sùng nịch nói, cầm lấy khăn tay ôn nhu lau đi khóe miệng cô quần áo dính dầu mỡ.

"Hắc hắc ~~~" Hỏa Hoan ngây ngốc nở nụ cười, đem một khối bột tét cuối cùng trong mâm đưa vào miệng.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hơi trêu tức bọn họ vang lên bên cạnh.

"Bảo bối, em bỏ anh ăn cơm cùng người đàn ông khác như vậy, em sẽ không sợ anh tức giận sao? Anh đã nói với em nếu không ngoan ..., anh nhưng muốn đánh em cái rắm - nha."

Khi nói chuyện, Doãn Mặc Minh đã ngồi xuống gần sát Hỏa Hoan, một cánh tay còn vắt ngang hông của cô, lấy một loại tư thế vô cùng bá đạo đem cô gắt gao giam cầm ở trong lòng, ánh mắt thị uy nhìn về phía Doãn Mặc.

"Doãn Mặc Minh" quay đầu vừa thấy, mặt Hỏa Hoan vốn mỉm cười nhất thời rét lạnh xuống dưới, "Buông."

"Không cần, anh thích ôm em như vậy." Nói xong, Doãn Mặc Minh càng khoa trương hơn đem cô kéo vào trong lòng thêm vài phần, khóe môi giống như gương cung, lộ ra một chút cười thực đáng đánh đòn.

Ngồi ở đối diện, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn một màn này, khi thấy tay Doãn Mặc Minh làm như lơ đãng dờn xuống thì mặt tao nhã nhất thời lạnh lùng.

"Buông cô ấy ra" thanh âm kia giống như theo hơi lạnh trong hầm băng, mang theo một loại lãnh ý lạnh lạnh.

"Vì sao?" Đầu lông mày chau lên, Doãn Mặc Minh thân nhiên nở nụ cười.

"Bởi vì cô ấy là phụ nữ của tôi."

Doãn Mặc lạnh lùng nói một câu làm Hỏa Hoan cả kinh giống như muốn rút cằm, một đôi mắt to không dám tin nhìn của anh, nếu như nói, trong lời nói của Doãn Mặc Minh làm cô phiền chán, trong lời nói kia của Doãn Mặc lại đủ để cho cô khóc không ra nước mắt rồi, bởi vì đối với hành động của người đàn ông siêu quần này, cô căn bản là nhận không ra rốt cuộc câu nào thật? Câu nào là giả?

"Phụ nữ của anh?" Doãn Mặc Minh không động thanh sắc hỏi lại anh một câu, tay ôm Hỏa Hoan lại càng dùng thêm sức.

"Không cần để cho tôi phải nói lần thứ hai" khi nói chuyện, Doãn Mặc đã muốn đứng lên, một phát bắt được cổ tay Hỏa Hoan mạnh mẽ đem cô lôi dậy.

Lúc này, trên mặt tao nhã bình tĩnh trước nay chưa có, cái loại bình tĩnh này thật giống như trước khi bão táp tiến đến, có một loại cảm giác làm cho người ta hít thở không thông.

"Doãn Mặc, lâu như vậy không thấy, tính tình của anh vẫn như cũ không thay đổi, bất quá, nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là thích không phải loại hình này, nao ~~~" cảm hứng bên phải gương lên, Doãn Mặc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Anh thích loại hình đến đây."

"Doãn Mặc Minh, tôi không thích nói lần thứ hai, anh nên biết." Doãn Mặc thân nhiên nói, thậm chí khóe môi còn gương lên một chút ý cười, nắm thật chặt tay Hỏa Hoan, lực đạo to lớn làm cho cô nhú mày lại.

"Tôi biết, khả năng anh cũng có thể biết, chỉ cần là phụ nữ tôi xem trọng, cho đến tận lúc này, còn không có một người có thể chạy ra lòng bàn tay của tôi." Đầu lông mày chau lên, Doãn Mặc Minh vẻ mặt cười đắc ý, cúi người, nhợt nhạt hôn lên môi của cô.

"Anh., lưu manh" ngay sau đó, đã nhìn thấy Hỏa Hoan hung hăng quăng cho anh một cái tát, lúc âm thanh thanh thúy vang lên, trong không gian lớn như vậy, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Nhìn một màn này, Diệp Toàn không khỏi hít vào một hơi.

"Người đẹp, em rất không ngoan ngoãn, không cần lần nữa khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, bởi vì tính nhẫn nại của tôi vốn là không nhiều lắm, nếu duy nhất dùng hết rồi, mặt kia ngày sau em sẽ rất khó trôi qua." Nhìn cô, Doãn Mặc Minh nhẹ nói, trên mặt thủy chung tràn đầy một chút cười thân nhiên.

"Tôi cũng đã nói vậy, lại đến trêu chọc tôi, anh tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt." Ánh mắt gắt gao theo dõi anh, một cổ tức giận không rõ cứ như vậy từ đáy lòng của cô nảy sinh ra.

"Phải không? Xem ra chúng ta còn có rất nhiều khác nhau, tìm một chỗ câu thông một chút đi." Nói xong, Doãn Mặc Minh mạnh mẽ dùng lực, đem cô từ bên người Doãn Mặc mạnh mẽ kéo ra, lực đạo to lớn cùng nụ cười trên mặt hoàn toàn là không thành có quan hệ trực tiếp.

"Doãn Mặc Minh" con người Doãn Mặc càng thêm rét lạnh.

"Vấn đề của chúng ta sau đó lại tiếp tục, hiện tại tôi muốn cùng phụ nữ của tôi câu thông một chút vấn đề, Sayonara, chúc anh có một buổi tối tuyệt vời." Đem Hỏa Hoan đến trong lòng, Doãn Mặc Minh vẻ mặt trêu tức nói, bàn tay to gương lên, phụ nữ xinh đẹp vừa mới đứng ở xa xa lượn lờ Nana tiêu sái lại đây, khi bọn họ vừa dờn bước chân, người phụ nữ điệu dàng kia cũng thuận thế bò lên thân thể Doãn Mặc.

Không khí ở trong nháy mắt ngưng trệ, đứng ở nơi đó, Doãn Mặc mạnh mẽ đẩy ra người đàn bà kia, cũng đang lúc anh vừa định giẫm chân tại chỗ bắt

lấy Hòa Hoan, trước người anh, năm sáu người đàn ông mặc tây trang canh nơi đó.

"Bảo bối, chúng ta đi." Quay đầu, lộ ra một chút ý cười tà mị, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem Hòa Hoan mang rời nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Phụ Nữ Đẹp Nhất

Phía sau bọn họ, hai tròng mắt Đoãn Mặc nguy hiểm híp mắt lên, tại bên người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

Vừa mới bước ra cửa hội sở, Hòa Hoan một cái phản thủ, khuỷu tay thật mạnh đảo hướng về phía bụng của anh, thét lớn một tiếng, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ nắm lấy tay cô.

"Hòa Hoan, hôm nay đây hết thấy đều là bản thân mình tìm." Đoan Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, mở cửa xe, một tay đẩy cô đi vào, mình cũng ngồi lên, ngay sau đó, nụ hôn của anh như cuồng phong như mưa to hạ xuống.

Dùng sức xô đẩy anh, Hòa Hoan tâm không hiểu hoảng sợ. Đột nhiên, môi dưới truyền đến một trận đau đớn, "A.", cô không khỏi hít vào một hơi.

"Tôi đã nói rồi không được ngỗ nghịch với tôi, đây là đại giới em phải thừa nhận." Thừa dịp lỗ hổng cô hô nhỏ, lưỡi anh linh hoạt đã công khai xâm nhập lãnh địa của cô, tùy ý quấy bên trong mật hoa, dẫn tới cô cả người từng đợt run rẩy.

Nhìn về mặt dần dần say mê, Đoan Mộc Minh khoe miệng gọi lên một chút ý cười trào phúng, chưa từng có phụ nữ có thể chạy ra lòng bàn tay của anh, cô, cũng sẽ không là ngoại lệ.

Một đôi bàn tay to ở trên người của cô cao thấp di chuyển, chẳng biết lúc nào, ghế ngồi vừa mới dĩ nhiên biến thành giường đơn độc mềm mại thoải mái.

Ngoài xe, người đến đi như thoi đưa, nháy mắt nghịch ngợm, đèn đường trong treo nhưng lạnh lùng cùng nhiều màu hoa lẫn, buộc vòng quanh một bộ cảnh đẹp giống như ảo mộng.

Ở bên trong xe, ngón tay thon dài đã thuần thục cỡi bỏ nút thắt trước ngực của cô, làm làn da lỗ lổ kia nổi nà giống như cơ - khi lộ trước mắt thì trong con người Đoan Mộc Minh lộ ra một chút rõ ràng sợ hãi.

Biết cô là xinh đẹp, nhưng là giống đoạt hồn nhiếp phách như vậy vẫn là lần đầu tiên, cô lúc này, hai gò má ửng đỏ, thở gấp vút vút, trong thanh thuần lộ ra một loại trí mạng dụ - mê hoặc, đôi môi vừa mới trải qua lễ rửa tội đầu hôn ở dưới ánh sáng có một loại Thủy Nhuận sáng bóng.

"Bảo bối, em là phụ nữ đẹp nhất tôi đã gặp." Bám vào bên tai của cô, anh lầm bầm nói, đầy đặc hôn theo cái trán của cô vẫn kéo dài đến lồng ngực của cô, nơi đi qua, đều giống như có vô số ngọn lửa điên cuồng nhúc nhích.

Bị động thừa nhận hết thấy, con người Hòa Hoan mê ly lộ ra một tia mờ mịt, sức nặng kia đặt ở trên người cô cơ hồ khiến cô không thở nổi, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, cô thể nhưng không bài xích loại cảm giác này.

Ngẩng đầu nhìn, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, theo sau ấn xuống một cái hôn một chút cũng không có thương tiếc.

"Bảo bối, có nghĩ là muốn thể nghiệm cảm giác trong xe?" Thời khắc đó dề thấp tiếng nói trong có mê hoặc rõ ràng, khoe miệng giương một ít giống như ý cười mời cô, này vốn là Hòa Hoan không chịu nổi đầu óc càng thêm mơ hồ.

"Cảm giác trong xe?" Cô cúi đầu lặp lại một lần, không ngừng nhìn tròng mắt của anh.

"Đúng, cảm giác trong xe là cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Dùng Phương Thức Thở Độc Như Thế

"Đúng, cảm giác trong xe là cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới." Đoan Mộc Minh ôn nhu nói, bộ dáng kia rất giống là dự dõ tiểu hồng mao ăn quả táo độc của lão vu bà.

Đầu óc trong nháy mắt có chỗ trống, đợi cô kịp phản ứng thì Đoan Mộc Minh đã đem sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người cô, cô vẫn không nhúc nhích chỉ có thể giương mắt nhìn nhưng không có biện pháp gì.

"Bảo bối, là em trêu chọc anh trước, nếu ngay từ đầu em cứ ngoan như vậy mà nói..., có lẽ anh cũng không chú ý em." Mười ngón như đàn dương cầm ở trên thân thể cô để lại liên tiếp âm phủ tuyệt vời, khóe miệng anh ý cười cũng càng ngày càng tà mị.

"Anh. Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Hỏa Hoan run giọng nói, giờ khắc này, cô là thật sự có chút sợ rồi, nhất là cái loại rung động xa lạ trong thân thể này càng làm cho cô có một loại cảm giác bối rối bất an.

"Không được tốt lắm, chính là làm một ít chúng ta có thể làm, việc làm yêu." Hơi hơi nâng lên trên thân, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem áo của cô cởi ra.

Là da trắng nõn- làn da lộ ra ở trong không khí, cái loại xúc cảm hơi lạnh này làm cho toàn thân Hỏa Hoan đều rung rung xuống.

"Lạnh không?" Trên mặt của anh có một chút tà tà cười, thời điểm cô còn không kịp phản ứng, đem cô gắt gao đặt ở dưới thân mình, một chút không khí cuối cùng trong phổi cô giống như là cũng cùng nhau chen chúc.

Hỏa Hoan từng ngum từng ngum thở hồn hển, nhưng là cô thở ra một hơi, khí lực của anh liền gia tăng một phần, cúi ở phía trên mặt cô cũng càng ngày càng thêm mơ hồ, nhưng là tay vuốt ve thân mình cô lại ôn nhu như cũ.

Khi cô sắp hít thở không thông mà chết, anh mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi của cô, trần trọc, nhẹ nhàng cắn xé, dùng phương thức như thế cho cô cơ hội thở dốc.

Ngoài xe, từng trận tiếng gió, cuộn cuộn nổi lên hạt cát gỗ cửa kính xe phát ra một trận thanh âm bùm bùm, nhưng là không có người biết, trong xe, Hỏa Hoan lại đang nhắm nháp cái loại tư vị băng hỏa lưỡng trọng thiên* này(lúc nóng lúc lạnh).

"Nhìn anh, nói em yêu anh." Bỗng dưng buông cô ra, hai tay cường thế cố định mặt của cô, thanh âm của Đoan Mộc Minh thấp như lẩm bẩm

Mở hai mắt sương mù, Hỏa Hoan đột nhiên nở nụ cười, nhưng là đôi tròng mắt kia lại rõ ràng đã không có thông minh phía trước.

"Người đẹp, anh nghĩ đến một cái tuyệt hơn." Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ theo trên người của cô ngồi dậy, lấy thảm mỏng che lên thân thể lồ lộ của cô- thân thể mềm mại lộ bên ngoài, khóe miệng cũng lộ ra một chút loại cười đắc ý.

Xe ở trong bóng đêm đi về hướng ngoại ô, cảnh vật ven đường nhanh chóng lui về, ngồi ở trên ghế ngồi, một đôi tay Hỏa Hoan lại bị anh nắm chặt trong tay.

Cúi đầu hôn ở giữa trán, anh tà tứ mà cuồng dã như vậy, nhất là ý cười ở khóe miệng kia giống như gương cung, hơn nữa ngũ quan xem ra hoàn mỹ như giống như điêu khắc, cả người làm cho người ta một loại cảm giác giống như mị hoặc.

Nhìn nhìn, Hỏa Hoan thậm chí có một loại cảm giác lạnh thấu triệt nội tâm, thẳng đến thân mình bị ném nhộn nhạo trong giường nước, cô vẫn đang không từ trong loại mê hoặc này đi ra.

"Bảo bối, cảm giác trong nước có thể so với trong xe rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mạnh Mẽ Xổ Xuyên Qua

Khi ngón tay thon dài của anh khẽ chạm vào gương mặt của cô thì Hỏa Hoan không khỏi đánh rùng mình một cái, rõ ràng hơi thở của anh là ấm áp như vậy, nhưng là cái loại lạnh phảng phất là theo dây lưng xông tới, từng đợt rồi lại từng đợt, theo giường nước phập phồng không chừng không ngừng lay động .

"Rất lạnh sao?" Khoi mào người của cô, vẻ mặt Đoan Mộc Minh tà mị nở nụ cười, đột nhiên yêu chết bộ dáng cô hiện tại, cặp mắt kia trong suốt giống như là một đầu dê đợi làm thịt, thoạt nhìn có một chút đáng thương như thế, có như vậy trong nháy mắt, anh đột nhiên cảm giác mình là cái loại đạo tặc hái hoa, nhưng là anh vẫn là không tính buông tha cô.

"Hoàn hảo " thanh âm của Hỏa Hoan có một chút trống rỗng, cho tới bây giờ, cô không biết mình là không phải điên rồi mới có thể đi theo anh đến nơi đây, rõ ràng có nhiều cơ hội như vậy cô hoàn toàn có thể chạy thoát .

"Ngoan, một hồi em sẽ nóng, tin tưởng anh đúng vậy." Tháo ra thăm trùm cô, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Làm yêu tinh tức giận", một tiếng lầm bầm trầm thấp, anh thả người đánh tiếp, ở thời điểm cô còn không kịp chống đối, mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Bốn phía ngọn đèn mê ly mà tối, trong phòng to như vậy lại chỉ lộ ra giường nước, nằm ở mặt trên, tựa hồ cũng có thể cảm nhận được nước gợn sóng, theo từng cái động tác anh có ý gia tăng mà đóng đưa .

Nhìn anh ở trước ngực không ngừng cùng đến cùng đi tới như mực, Hỏa Hoan đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng gọi lên một chút ý cười vũ - my, cánh tay thon dài vòng lên cổ của anh.

"Em tuyệt đối là tiểu yêu tinh trời phái xuống dưới trừng phạt đàn ông." Ngẩng đầu nhìn cô, Đoan Mộc Minh thở hắt ra nói, thân thể một loại chỗ buộc chặt giống như cũng muốn nổ.

"Tôi đây trừng phạt đến anh sao?" Ngón tay mảnh khảnh trên mặt anh đi một chút ngừng ngừng, Hỏa Hoan vẽ mặt chọn - đậu nhìn của anh, nếu anh muốn chính là chỗ này, cô kia không ngại cho anh.

"Em cứ nói đi?" Ở trên môi của cô hạ xuống một cái hôn nhột nhột, Đoan Mộc Minh chấp lên tay nhỏ bé của cô một đường trượt xuống dưới, "Nghe thấy được sao? Từng cái tế bào của anh đều kêu gọi em."

"Này xem như mời sao?" Tham đứng người dậy, Hỏa Hoan vươn đầu lưỡi nghịch ngợm liếm một chút môi của anh, đôi tròng mắt kia thoát nhìn diêm dúa lấp lờ mà Câu Hồn Nhiếp Phách.

"Là" nói xong, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng, tựa hồ là muốn cô tiến vào trong cơ thể mới bỏ qua. Ngay tại thời điểm anh vừa định có động tác tiến thêm một bước, Hỏa Hoan mạnh mẽ 攔 ở tay anh.

"Bảo bối, nhịn nữa đi xuống anh sẽ chết." Anh gian nan nói, trên trán có mồ hôi to như hạt đậu mới rơi xuống.

"Tôi có một cái điều kiện, muốn anh đáp ứng tôi trước."

"Em nói, chỉ cần anh có thể làm được, anh tất cả đều đáp ứng em." Đoan Mộc Minh thuận miệng có lệ, thân thể dường như muốn nứt ra rồi, liều mạng tưởng tượng tìm kiếm một chút thanh lương.

"Sau lúc này đây, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, từ đó về sau, anh đi con đường của anh, tôi qua cái cầu của tôi, không còn liên quan."

"Không được"

Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh đã mạnh mẽ xò xuyên qua cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tôi Không Chơi, Chết Cũng Không Chơi

"A ~~~~~"

Một tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu lên trời, phiêu tán ở ngoài cửu thiên, cái loại đau đớn như tê liệt này làm cho Hỏa Hoan theo bản năng liền cắn lên cánh tay cường tráng của anh.

"Em" Đoan Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn cô, mắt mở thật to, "Làm sao có thể? Làm sao em có thể sẽ là ——"

"Chết tiệt, anh mau xuống đây, phải chết người." Hỏa Hoan vẫn là ở nơi nào gào khóc thảm thiết, cái loại đau này đều nhanh làm cô hít thở không thông, hơi hơi động xuống, đều cảm giác thân mình như là bị cắt thành hai nửa.

"Chớ lộn xộn" mạnh mẽ ở trong cô, Đoan Mộc Minh nhìn không được hít vào một hơi, cặp con ngươi kia vốn là thâm thúy lúc này lại liếc mắt một cái đều trống không đến, cả người mỗi một chỗ cơ bắp đều là buộc chặt, từng cái tế bào đều ở điên cuồng muốn giải phóng, mồ hôi to như hạt đậu cứ như vậy một viên một viên nhỏ trên mặt cô, trên cổ còn có trên ngực.

"Đau, thật sự đau. . . ." Về mặt thống khổ nhìn anh, xem ra ngũ quan xinh xắn đều gất gao rồi rầm thành một đoàn, tay khoát lên sau lưng anh, móng tay thật dài rơi vào trong thịt thật sâu.

"Ngoan, anh cam đoan, một hồi liền hết đau, thật sự, một hồi." Hôn nhẹ nhàng ôn nhu vào trên trán cô người đau đớn mà ẩm ướt, Đoan Mộc Minh nhẹ giọng an ủi, theo cô gái lột xác thành phụ nữ, đây là một quá trình cần phải trải qua, anh thực may mắn ở bên trong quá trình này, là anh ở dẫn dắt cô.

"Không cần, anh tránh ra, tôi không chơi, chết cũng không xong rồi." Hòa Hoan dùng sức tránh thân thể, về sau cô sẽ không bao giờ tin tưởng chuyện mà quý gát người này nữa, cái gì không đau a? Cái gì dục tiên dục tử a? Tất cả đều là gát người .

"Tiếng phụ nữ huyền ảo " rớt cuộc không chế không nổi cảm giác trong lòng rung động cùng thân thể kia cấp dục bạo liệt, thật sâu hôn lên môi của cô, Đoan Mộc Minh tung hoành ngang dọc .

Đêm, dần dần tối lại rồi, chân trời ánh sao như ẩn như hiện lóe ra hào quang, gió nhẹ nhẹ nhàng vung lên rèm cửa sổ, tựa liên Nguyệt Nương đều đỏ bừng mặt lén lút núp ở phía sau rặng mây.

Trong phòng, tiếng thở đàn ông cùng tiếng rên nhẹ của phụ nữ tình té giăng co thật lâu thật lâu.

Một đêm kia, anh tựa như tiểu hài tử không biết thỏa mãn, một lần lại một lần đòi lấy trên người cô, thẳng đến cô rút cuộc không chịu nổi loại kích động xa lạ này mê man đi qua, anh mới ý do vị tấn ngồi xuống, sau đó từng chút từng chút lau đi mồ hôi trên trán cùng trên người cô.

Nhìn cô mệt mỏi ngủ, đứng dậy xuống giường, anh xoay người đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, anh lại đi ra, ngồi chỗ cuối đem cô ôm vào.

Ánh đèn sáng ngời, trên người cô dấu hôn xanh xanh tím tím làm cho anh trong khoảng thời gian ngắn quật khởi một tia áy náy, đem cô bỏ vào trong nước ấm áp, theo nước giảm bớt đau đớn cho cô, người sau lần đầu tiên tất nhiên sẽ có đau nhức.

"Tiểu mỹ nhân, anh thật sự là đối với em càng ngày càng hiếu kỳ." Ngón tay thon dài khẽ chạm vào hai má phần nộn của cô, tầm mắt của anh thủy chung giao ở trên mặt của cô, chân dài mềm mại, mình cũng bước vào trong bồn tắm hình tròn, một tay lấy cô xả vào trong lòng.

"Em rút cuộc là một cái dạng người gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chứng Có Khi Dễ

Đã tỉnh rồi sao? Ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, cô hơi xoay mình nhưng cả người khó chịu không ngừng.

"Muốn chết quá" hai mắt còn nhắm, cô thì thầm than thở. Cô đột nhiên cảm thấy trước ngực mình có một cái gì đó cứ cọ đi cọ lại khiến cho mình thực sự khó chịu.

"A ~~~" một tiếng, cô không chút suy nghĩ liền tát một cái.

"Người phụ nữ này, đây là lần thứ mấy em đánh tôi rồi? Xem ra không giáo huấn em cô một chút thì em không thể ngoan được nhỉ?" Đoan Mộc Minh hung tợn nói, cảm giác thương hoa tiếc ngọc lúc này không còn sót lại chút gì cả.

Một phen kéo cái chăn trên người cô ra, thân hình cao lớn cường tráng cứ như vậy thẳng tắp đè lên.

"Ách?" Hòa Hoan hét lên một tiếng, hai mắt mở to nhìn, khi thấy rõ người trước mắt thì khuôn mặt đều tái nhợt.

"Không phản đối chứ?" Đoan Mộc Minh như tên trộm nhìn cô, ngón tay ấm áp mềm nhẹ đảo qua cái môi thoáng sưng đỏ của cô, "Nhiều ngoan như vậy, tôi không thích người hung dữ."

Hai mắt trừng lên, Hòa Hoan cố dùng sức đẩy anh xuống, vừa định đứng dậy, bỗng nhìn thấy chính mình đang không mặc gì thì lại chui tọt lại vào trong chăn, khuôn mặt cũng tự giác đỏ lên.

"Việc này Anh Anh . . ." Cô lắp bắp nói, sáng sớm ngày ra mà cô lại đối diện với người đàn ông này trong tình trạng như này, cô thực thấy mình sẽ vì chuyện này mà giảm thọ mười năm.

"Tôi không dậy nổi, mệt chết đi được, hiện tại một chút khí lực cũng không có, tôi muốn đi ngủ." Một cái xoay người, cánh tay dài thẳng khoát lên bên hông cô, một cái ôm vô cùng bá đạo đem cô cố định chặt chẽ ở trong lòng anh.

"Anh." Hòa Hoan nhất thời chán nản, nhìn người đàn ông bên cạnh già chết, cô thật muốn giết người, muốn đập anh một cái xuống sàn.

"Bảo bối, làm tình nhân của tôi nhé." Anh nhắm mắt lại, cầm tỉ lên vai cô, Đoan Mộc Minh nhẹ nói, mặt mày rạng rỡ giọng điệu ngọt ngào như mật ong.

"Tình nhân?" Hòa Hoan hung hăng trừng mắt anh một cái, rồi đột nhiên nở nụ cười.

"Tình nhân bí mật, em thấy thế nào? Những người phụ nữ bình thường rất khó để có vinh hạnh đặc biệt này." Đoan Mộc Minh than thở một câu, chỉ có

trời biết có bao nhiêu thiếu nữ xếp hàng dài đợi chờ lọt vào mắt xanh của anh mà anh cũng không liếc mắt đến một cái đâu.

"Tình nhân? Còn là bí mật nữa? Có phải tôi nên cảm ơn sự ân sủng của anh không?" Hỏa Hoan lạnh lạnh nói, cô mạnh mẽ đứng dậy, không hề phòng bị đá anh một cái xuống dưới giường.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy Đoàn Mộc Minh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Bỏ chăn ra, Hỏa Hoan chậm rãi mặc quần áo, dù sao cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn anh ta đều nhìn rồi.

Ngay tại lúc cô đứng dậy, cô lập tức sững sờ.

Trên tấm ga trải giường trắng như tuyết kia có một đóa hồng mai nở rộ.

"Bảo bối, đây chính là chứng cớ em bắt nạt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Anh Không Biết Liêm Sĩ Sao?

"Bảo bối, đây chính là chứng cớ em bắt nạt tôi." Cánh tay chỉ vào đóa hồng mai xinh đẹp nở rộ, Đoàn Mộc Minh lạnh lạnh nói, ánh mắt kia lại nói không ra đáng thương cùng vô tội.

"Cái gì?" Cài xong cái cúc áo cuối cùng, Hỏa Hoan không dám tin nhìn anh, "Đoàn Mộc Minh, anh thật không biết liêm sĩ."

"Tùy em nghĩ nha." Hướng về phía cô nháy nháy mắt vài cái, Đoàn Mộc Minh từ trên giường nhảy dựng lên, gắt gao ôm cô vào trong lòng, hơi thở ấm áp cứ như vậy quấn quanh ở tai cô, "Bảo bối, tôi thật sự không muốn để em đi chút nào."

Nhìn anh, vẻ mặt Hỏa Hoan trào phúng nở nụ cười, "Tôi đang thấy hoài nghi, sói đội lột người như thế nào còn có thể làm thầy giáo được? Y quan cảm-thú, thành ngữ này dùng để hình dung anh quả thực rất chuẩn xác."

"Bingo" - một cái vỗ tay vang lên, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng nâng người cô lên, "Bảo bối, đây là lời khen ngợi đúng đắn nhất tôi đã từng nghe."

Thở dài một hơi, Hỏa Hoan hơi hơi lắc đầu, ánh mắt hết thuốc chữa nhìn về phía anh, "Buông ra, tôi phải đi."

"Đêm nay tôi sẽ tới tìm em." Đầu ngón tay mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, thời điểm cô vừa muốn cất bước, anh kéo mạnh cô lại, hôn như cuồng phong bão táp.

"Ồ ô ô ~~~~" Hỏa Hoan dùng sức đẩy anh ra, nhưng sức lực yếu ớt gầy còm như vậy chẳng khác gì châu chấu đá voi, căn bản không tạo nên một chút tác dụng gì, ngược lại tạo lên sự hứng thú cho anh.

Một lúc lâu sau, Đoàn Mộc Minh bỗng dưng buông cô ra, nhìn đôi môi thoáng sung đỏ, một bộ phận chết tiệt nào đó trong thân thể anh lại không khống chế được mà bắt đầu phản ứng.

Vừa ôm mặt cô, trên mặt anh lại xuất hiện nụ cười tà mị, khàn khàn cất tiếng "Lần sau thời điểm hôn môi, nhớ là phải nhắm mắt lại."

"Anh chết đi", cô cầm lấy chiếc gối bên cạnh hung hăng đánh vào người anh, Hỏa Hoan bán sống bán chết chạy ra ngoài, chỉ đồ điên mới có lần nữa với anh ta. Cho tới lúc này, từng tế bào trên người cô đều đang đau muốn chết. Chuyện như vậy cô cũng sẽ không làm tiếp.

Nhìn cánh cửa đang chậm chậm mở ra, Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, ngón tay khẽ chạm vào làn môi kêu gọi, tầm mắt chuyển tới đóa hoa trên giường kia thì con người càng thêm u tối, anh đi tới giường, đem tấm ga trắng gấp lại gọn gàng rồi sau đó bỏ vào tầng dưới cùng của ngăn tủ.

Hỏa Hoan không ngừng chạy về phía trước, mãi đến khi xác định phía sau không còn tiếng bước chân nào nữa thì cô mới dừng lại. Cô dùng sức vỗ ngực, thở phì phò. Cô chạy thực mạng khiến tim như muốn nhảy ra ngoài.

Một lúc lâu sau, mãi đến khi bình định được hơi thở, cô mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người ở phía trước mặt bỗng nhất thời cảm thấy sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tôi Nói Rồi

Ở phía bên kia đường, Doãn Mặc đang lẳng lặng vừa dựa vào thân xe vừa nhìn cô, gió thổi vào mái tóc anh khiến một vài sợi dính ở giữa trán, thoát nhìn rất mê người, nhưng cặp mắt thâm thúy kia lại như đang rơi vào hồ sâu lạnh buốt. Hai tay anh vòng ở trước ngực, anh đứng đó rất bình thản khiến người ta đoán không ra rốt cuộc cảm xúc chân thật trong lòng anh là cái dạng gì.

"Doãn. Ca ca" Vẻ mặt nao nao, Hòa Hoan lập tức nở nụ cười, bước chân chậm chậm về phía đối diện, nhào vào trong ngực anh, giống như khi nhỏ mỗi lần cô phạm phải sai lầm, chỉ cần nhào vào lòng anh là lần nữa, hết thấy sai lầm đều tan biến.

Cơ bắp toàn thân cứng đờ, Doãn Mặc không nói không rằng tránh cô, đi vòng sang phía bên kia mở cửa xe cho cô vào.

Nhìn xem chính mình hai tay không, lại nhếch đôi môi, Hòa Hoan ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Trên đường về nhà, Doãn Mặc không nói gì cả, mắt chỉ nhìn về phía trước, tay nắm tay lái bởi vì dùng sức mà khiến cho các khớp xương lộ ra trắng hếu.

"Doãn ca ca, em——" Hòa Hoan nhìn sắc mặt của anh, cẩn thận nói với vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

"Không cần nói gì cả, nếu Tự hỏi thì nói tôi qua em ở cùng chỗ với anh." Doãn Mặc lạnh lùng nói, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

"Em kỳ thực." Mười ngón tay cô bắt an đan vào một chỗ, Hòa Hoan lắp bắp giải thích, nhưng nửa ngày rồi cũng chưa thể nói ra một câu đầy đủ.

"Cứ nghe theo những gì anh vừa nói, bây giờ không cần giải thích gì cả." Vừa nói chuyện, Doãn Mặc giẫm mạnh vào chân ga, sau đó xe như lao như bay hướng xa xa mau chóng đuổi theo.

Trong tích tắc xe đã về đến nhà. Đứng trước cửa, Hòa Hoan hít vào thở ra một hơi thật sâu, đẩy cửa ra một khe nhỏ đủ để người cô đi vào, xác định lại lần nữa trong phạm vi tầm mắt không có một bóng người thì cô mới len thân mình tiến vào cửa. Vừa bước đầu tiên bước vào, một giọng nói lạnh như băng kia liền cất lên.

"Đứng lại", từ phía trước cửa sổ, Hòa Tự chậm rãi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo như đao kia dò xét tới trên người cô.

"Ca. Ca, chúc một ngày tốt lành." Hòa Hoan nhìn anh nở nụ cười nịnh nọt, hai tay đưa ra vén cổ áo lên cao.

"Tôi hôm qua em đã đi đâu?" Nhìn cô không một cái chớp mắt, Hòa Tự không tự chủ được chau mày lại, trong chiếc gat tàn ở trước mặt chất đầy đầu mẩu thuốc lá.

"Việc này.Em." Tay cô chia chia ra cửa, rồi lại chia chia vào phòng, nửa ngày không nói ra được một câu. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ lừa dối được anh, việc này ít nhiều cũng tạo thành một chút bóng ma trong lòng cô.

"Tôi hôm qua Hoan Hoan ở chỗ tôi, sau khi nói chuyện phiếm thì cô ấy cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ và ngủ tại đây luôn." Đúng lúc này, Doãn Mặc xuất hiện ở phía sau cô, nói là giúp đỡ cô, nhưng tầm mắt lại không nhìn vào cô.

"Đúng vậy đúng vậy, em cùng Doãn ca ca ở cùng một chỗ, a ~~~, buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ tiếp, các anh nói chuyện đi nhé." Nói xong, cô nhanh như chớp chạy lên lầu.

"Doãn Mặc" Hòa Tự quay đầu lạnh lùng nhìn anh, đốt ngón tay bị nắm chặt tới kêu rắc rắc.

"Tôi nói rồi, tôi thích Hoan Hoan."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lòng Tham Lúc Bây Giờ Đây, Không Được Sao?

"Tôi nói rồi, tôi thích Hoan Hoan." Vẻ mặt Doãn Mặc kiên định nhìn Hòa Tự.

"Thế thì sao?" Trên mặt Hòa Tự không có một chút biểu tình nào, hai tay đặt cạnh bên người gắt gao nắm thành hình quả đấm.

"Nếu như cậu đồng ý, cho phép Hoan Hoan trở thành vợ của tôi, tôi sẽ đối xử với cô ấy tốt cả đời này, được chứ?"

Con người không nháy mắt nhìn Hòa Tự, Doãn Mặc nói vô cùng kiên định, theo tuổi nhỏ liền nảy mầm ra tình tố cho tới bây giờ đã sớm bắt tri bắt giác trưởng thành đại thụ che trời, muốn nhổ tận gốc, trừ phi mình đã chết.

"Khốn nạn, đây là việc cho phép cậu nói bừa sao?" Một quả đấm thật mạnh của Hỏa Tự giáng xuống mặt Doãn Mặc, rốt cục anh cũng không thể chịu đựng được cảm giác tức giận, người khác có lẽ không biết, nhưng anh biết rất rõ rằng rãnh mạch Hỏa Hoan chiếm vị trí gì trong cuộc sống của anh, không phải chỉ là em gái không thôi sao?

"Cậu đánh đi, nếu như làm như vậy có thể khiến cậu hết giận thì lần này tôi tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù cuối cùng cô ấy có ở cùng một chỗ với tôi hay không, nhưng tôi nghĩ chân chính vì chính mình liều một lần. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi có một khát vọng muốn có được một người thuộc về mình như vậy."

Lau đi vết máu ở khóe miệng, Doãn Mặc thản nhiên nở nụ cười, cũng là lần đầu tiên, anh cảm thấy cuộc sống đột nhiên có phương hướng.

"Im miệng, cậu đừng nói thêm gì nữa, nếu không tôi thật sự sẽ giết cậu đấy." Nắm thật chặt cổ áo, Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ngoài Hoan Hoan ra, cậu muốn bắt cứ cái gì, tôi đều có thể cho cậu, cho dù là cả cái mệnh này của tôi."

"Không cần, trên thế giới này, ngoài cô ấy ra tôi không cần gì khác. Tôi thật sự muốn cô ấy, Tự, tôi biết cậu cũng yêu cô ấy, nhưng tình yêu của tôi tuyệt đối sẽ không ít hơn so với cậu một phần, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều."

Doãn Mặc lẩm bẩm nói, nhớ tới quãng thời gian tốt đẹp vừa qua, trên miệng bỗng chốc nở nụ cười sáng lạn.

"Tốt lắm, cậu lựa chọn đi, cậu muốn tôi hay là Hoan Hoan? Anh em hay phụ nữ chính cậu chọn đi." Mạnh mẽ buông tay ra, Hỏa Tự xoay người ngồi xuống trên sofa, cầm lấy điều thuốc trên bàn châm lửa, sau đó hít một hơi thật sâu.

"Hai người tôi đều cần, hai người là sự tồn tại đặc biệt đối với tôi. Tự, về sau đừng dùng những lời như vậy để xác minh tình cảm giữa chúng ta, nếu không tôi sẽ trở mặt."

"Mặc à, quả nhiên cậu vẫn là tham như vậy." Nhìn anh, vẻ mặt Hỏa Tự tự giấu nở nụ cười, hơi hơi lắc đầu, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Tôi biết, lần này là tôi nổi lòng tham, nhưng là đối với một người vừa ra đời đã bị vứt bỏ như vậy mà nói, tôi muốn tham thử một lần, không được sao? Tự, tôi cũng nghĩ tới hạnh phúc, cũng muốn có được người phụ nữ mình yêu, mỗi ngày thức giấc có thể nhìn thấy cô ấy, nhìn cô ấy cười, rất ấm áp rất vui vẻ, tôi vẫn muốn sống những ngày như vậy."

"Đừng nói nữa" mảy nhíu lại, Hỏa Tự gian nan nuốt nước miếng một cái.

Ai cũng rõ khát vọng có một gia đình hoàn chỉnh của những đứa trẻ mồ côi là như nào, khát vọng đó của Doãn Mặc không phải cũng chính là khát vọng của Hỏa Tự sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Rốt Cuộc Là Ai?

Dựa người vào tường sau cửa nghe bọn họ nói chuyện, không biết tại sao, trong lòng Hỏa Hoan đột nhiên có một cảm giác lạnh lạnh.

Trong lòng có vài chuyện nghĩ vẩn, cô làm bộ như đau bụng, một phen kéo cửa ra liền xông ra ngoài.

Nhìn thấy cô, hai người đàn ông đều thấy bất ngờ, sau đó tầm mắt không hẹn mà nhìn tới trên người cô.

"Ememem đau bụng." Tay cô chỉ chỉ vào toilet, miệng ngượng ngùng nở nụ cười, vừa muốn cất bước thì lại bị Hỏa Tự bắt trở về.

"Đây là cái gì?" Nhìn da thịt trắng nõn trên cổ bị điểm vài dấu vết thâm tím môi son, sắc mặt Hỏa Tự trong nháy mắt thay đổi mấy lần, giọng nói cũng không tự chủ được mà run run, "Doãn Mặc."

Quay đầu nhìn Doãn Mặc, ánh mắt của Hỏa Tự đủ để giết người.

"Ca.Ca, không liên quan gì tới Doãn ca ca đâu, là do em." Dùng sức cắn môi dưới, giờ khắc này, đột nhiên Hỏa Hoan có ý định muốn giết Doãn Mặc Minh. Vừa mới nghĩ sao để tránh được một kiếp, thế nhưng Hỏa Tự đã tháo được tấm khăn quàng cổ của Hỏa Hoan xuống.

"Nói, rốt cuộc sao lại thế này?" Động tác rất mạnh, Hỏa Tự chỉ cảm thấy trong lòng đau như dao đâm, cái loại đau này khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông, nhưng lại bất lực.

"Tự, cậu đang làm đau cô ấy, trước buông tay đi." Nhìn Hỏa Hoan bởi vì đau đớn mà mặt mũi vặn vẹo, Doãn Mặc nhẹ nói, nhưng vừa đi tới bên cạnh đã bị anh mạnh mẽ đẩy ra.

"Nói cho anh biết, là ai? Rốt cuộc là ai?" Hỏa Tự quát khàn cả giọng, khuôn mặt anh tuấn lúc này bởi vì phẫn nộ mà trở nên dữ tợn.

"Ca ca" Hỏa Hoan bị phản ứng quá khích của anh dọa đến phát sợ, giống như một con thỏ nhỏ co rúm không tự chủ được hướng phía Doãn Mặc cầu cứu.

"Rốt cuộc là ai? Là ai?" Ánh mắt Hỏa Tự gắt gao nhìn chăm chăm cô, dường như những dấu hôn trên cổ cô dần dần biến hình thành những miệng cười, cười nhạo sự bất lực của anh. Đúng lúc này, trong đầu anh đột nhiên chọt lóe lên hình ảnh một người, ngay sau đó, anh buông tay ra, cả người liền xông ra ngoài.

"Tự"

"Ca ca"

Doãn Mặc cùng Hỏa Hoan đồng thời ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhấc chân đuổi theo, nhưng cũng không thể đuổi kịp.

"Doãn ca ca, ca ca anh ấy sẽ ——" Hỏa Hoan lo lắng nói, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy qua ca ca mình giận giữ như vậy.

"Cậu ấy sẽ không có việc gì, yên tâm đi." Nhìn cô bất an, Doãn Mặc nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, ngửi mùi hương quen thuộc kia, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Ca ca đang giận em, đúng không? Là em khiến anh ấy giận." Hỏa Hoan nhất gan nói, hai tay không tự chủ ôm chặt hông Doãn Mặc.

"Không phải, làm sao có thể thế chứ. Trên thế giới này, cậu ấy có thể giận bất kỳ ai nhưng duy nhất sẽ không em đâu. Em là em gái mà cậu ấy yêu thương nhất, em còn nhớ không, hồi nhỏ cũng bởi vì anh ăn mất một miếng bánh của em mà lần đó Tự đã đánh anh gãy hai cái răng đấy thôi."

"Nhưng mà em vẫn rất sợ."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Có rúc ở trong ngực của anh, Hỏa Hoan không ngừng run rẩy, trong đáy lòng cô thật sự khủng hoảng, thời điểm anh mất lạnh như băng của anh ta dừng trên người cô, trong nháy mắt đó, cô cảm giác như mình phạm phải một tội tày trời vậy.

"Đừng sợ, có anh ở đây rồi." Dừng sức ôm chặt cô vào trong lòng, Doãn Mặc thì thầm nói, cầm khoát lên đỉnh đầu của cô, ngửi mùi hương quen thuộc trên mái tóc cô, từng đợt từng đợt đau đớn dâng lên trong lòng anh.

Từ góc độ của anh nhìn thấy, trên cổ cô có dấu hôn rõ ràng như vậy, từng vết từng vết như những nhát dao hung hăng cắm vào ngực của anh, đau đến hít thở không thông, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy thật xa xỉ, mặc dù vậy trên mặt của anh vẫn như trước mang theo tia nhợt nhạt nhưng nụ cười lại ấm áp như mùa xuân.

Hít vào một hơi thật sâu, Hỏa Hoan đem mặt vùi sâu vào trong ngực của anh.

Phòng hội nghị của tập đoàn UK nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, lúc này, tràn ngập mùi thuốc súng, những người ngồi bên trong đều mang vẻ mặt kinh sợ, bộ dạng nom nớp lo sợ, duy chỉ có người đàn ông ngồi ở trung tâm mang vẻ an nhàn lười biếng, thoạt nhìn trông rất thoải mái.

"Chỉ là như vậy sao?" Ngón tay khẽ chọc chọc mặt bàn, Đoàn Mộc Minh thản nhiên nói, khóe miệng luôn mang nụ cười như có như không đó, chỉ là cặp mắt kia đang híp lại mang cái nhìn sắc bén.

"Tổng. Tổng giám đốc, chúng ta cần thêm thời gian." Cố vấn Allen nhìn mọi người rồi đứng lên, khi cô nói xong câu nói đó cô nhận ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm như thế nào.

"Cần thêm thời gian?" Đoàn Mộc Minh cúi đầu lặp lại một lần, ánh mắt nhìn về phía cô đầy nghiền ngẫm, "Cần thêm bao lâu?"

"Cái này. . . ." Allen ngập ngừng, tầm mắt chạm phải gương mặt như đang cười đó thì cô không khỏi rung mình một cái, "Cái này. . . ."

"Một tuần ? Một tháng? Hay một năm?" Chậm rãi đứng lên, Đoàn Mộc Minh ung dung nhìn những người này, bọn họ được trả lương hậu hĩnh, vào thời khắc mấu chốt này lại không dùng được người nào cả, trong con mắt rõ ràng hiện lên ý khinh miệt.

"Này. . . ." Allen há miệng không nói được, và cũng không biết nên nói cái gì. Lúc này, toàn bộ phòng họp đang mang bầu không khí ngột ngạt, đúng lúc này, cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra.

“Tiên sinh, tiên sinh, ông không thể vào nơi này.....” Trong không gian yên tĩnh, âm thanh của thư ký vội vàng truyền đến.

“Đoan Mộc Minh, ra ngoài chúng ta nói chuyện.” Đứng ở cửa Hỏa Tự lạnh lùng nhìn như đang muốn đánh nhau, hai tay nắm lại thành nắm đấm.

“Được” Đầu lông mày nhíu nhẹ, Đoan Mộc Minh cười càng thêm ma mị, quay đầu nhìn đám nhân viên ngây như phỗng kia, phát lên câu lạnh tanh, “Ba ngày, nếu trong vòng ba ngày mà không tìm ra phương án giải quyết như đã nói....., các người không cần phải đến công ty nữa đâu.”

Nhẹ nhàng gõ gõ áo, trên mặt lộ ra nụ cười bí hiểm, anh ta xoay người đi ra ngoài. Đi ngang qua người Hỏa Tự anh nhẹ nhàng nói một câu.

“Đi Thiên Thai đi, để xem rốt cuộc anh muốn cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tôi Nhường Anh Càng Đau

Lúc này tại thiên thai là một mảng đất trống, bốn phương tám hướng gió lồng lộng.

Gió tùy ý làm bay vạt áo, tóc bay rối tung, nhìn Hỏa Tự lạnh lùng nhìn về phía đối diện, rõ ràng cảm thấy Đoan Mộc Minh đang rất khoái chí.

“Hỗn đản, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám trêu chọc Hoan Hoan, cậu nhất định sẽ chết.” Lạnh lùng nhìn chăm chú vào anh ta, Hỏa Tự lạnh lùng nhìn vào anh ta, Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, các đốt ngón tay kêu răng rắc.

“Ha ha....Phải không?” Anh ta làm như không thấy sự uy hiếp của Hỏa Tự, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, đầu lưỡi khẽ liếm môi, con ngươi lại nhìn về phía xa xa, “Cậu có tin không? Nếu như cậu buống bình đi xuống, tôi sẽ hủy hoại cô ta, hủy diệt một phụ nữ đối với tôi mà nói dễ dàng như bóp chết con kiến.”

“Cậu dám?” Hỏa Tự nắm cổ áo anh ta, ánh mắt lạnh lùng đe dọa nhìn anh ta, “Nếu cậu dám động vào một cọc tóc của Hỏa Hoan...tôi sẽ cho cậu chết không có chỗ an táng.”

“Hỏa Tự, cậu thật không biết nghe lời.” Nhẹ nhàng đẩy tay Hỏa Tự ra, Đoan Mộc Minh cẩn thận sửa sang lại nếp uốn nơi cổ áo, sau đó không chút để ý móc từ trong túi ra một mảnh lụa mềm màu trắng, phía trên tám lục, một đóa hồng mai yên Nhiên nở rộ.”

Nhìn anh ta, lại nhìn mảnh lụa trắng trong tay anh ta, Hỏa Tự không thể nói được gì.

“Không hiểu kỳ sao? Có lẽ tôi nên nói cho cậu biết.” Đem tám lục kẹp vào ngón giữa đang đưa chậm rãi, nụ cười trên mặt Đoan Mộc Minh càng tà mị, một lát, anh đem tám lụa lên mũi ngửi, hít vào thật sâu rồi lại hạ xuống, trên mặt mang một vẻ mặt say mê, “Biết không? Chỗ... hương vị thật ngọt, làm cho tôi muốn ngừng mà không được, có lẽ cậu nên đem cô bé tặng cho tôi, tôi sẽ cưng chiều cô ta hết mình.”

Vừa dứt lời, một nắm đấm mang theo tiếng gió nồng đậm đánh về phía mặt của anh ta.

“Hỗn đản” giọng Hỏa Tự càng thêm lạnh băng, một đòn kia dồn toàn bộ sức lực của cậu vào đó.

Khóe miệng có vị mặn mặn, Đoan Mộc Minh không hề giận mà ngược lại còn cười, “Đau lòng phải không? Cho nên tôi khuyên cậu lúc này nên rời đi, nếu không, tôi sẽ làm cho cậu đau càng thêm đau, so với hiện tại đau hơn hàng vạn hàng ngàn lần.”

Thanh âm của anh ta vẫn mềm mại như cũ, lại mang theo một tia ngoan tuyệt, ánh mắt giống như lưỡi kiếm chạm đến người của Hỏa Tự.

Yên lặng đứng ở nơi đó, Hỏa Tự khó khăn nuốt nước miếng một cái, sau một lúc lâu, mới lẻ từng bước chân lặng lẽ đi về phía xa.

Khi đó ở phía sau cậu, chuông điện thoại của Đoan Mộc Minh vang lên, chỉ một nháy mắt, sắc mặt anh thay đổi hoàn toàn.....

Lái xe loanh quanh thành phố, đột nhiên cảm thấy giữa trời nắng như vậy mà vẫn không thấy ấm áp, thậm chí còn cảm thấy lạnh lạnh thấm xương. Trời đất bao la, cái thành phố này cũng rất lớn, nhưng anh không biết đâu mới là nhà của mình.

Bất tri bất giác anh lái xe đến cửa nhà, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn đang ngồi cuộn tròn trên bậc thang thì tâm trí Hỏa Hoan bỗng dưng rối rắm.

Tâm, cuối cùng cũng vì cô mà đau, kia là người mà anh yêu thương nhất, là người con gái anh tưởng sẽ che chở được cả đời, nguyên lai cũng vì sự xuất hiện của anh làm cho cô đau khổ.

“Anh”

Tìm anh đập mạnh và loạn nhịp một cái, bóng dáng mảnh khảnh lao nhanh về hướng anh.

Chương 58: Đáp Ứng Với Anh Một Việc

Nhìn cô, Hỏa Tự chậm rãi dang rộng vòng tay, vẻ mặt cưng chiều mỉm cười ôm cô vào lòng.

“Anh” một tiếng gọi khe khẽ, nước mắt vòng quanh mắt, gắt gao ôm lấy cổ anh, tùy ý để nước mắt chảy ướt hai gò má, từng giọt từng giọt thấm lên y phục của anh, thấm vào da thịt anh vẫn còn ấm nóng.

“Đưa ngực, khóc cái gì? Không phải anh vẫn ở đây sao?” Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài mềm mại của cô, Hỏa Tự thì thầm nói, có một làn hơi nước làm mờ mắt anh.

“Em nghĩ anh tự trách mình, không bao giờ muốn gặp em nữa.” Gắt gao ôm cổ anh, Hỏa Hoan thút tha thút thít nói, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không biết phải thế nào để ngăn được.

“Là anh sai, anh không tốt, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, ngoan, đừng khóc.” Nâng mặt cô lên, nhìn đôi mắt đỏ ửng vì khóc kia, Hỏa Tự thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khuôn mặt kia.

“ô ô ô.....” Nhìn gương mặt anh, Hỏa Hoan lại càng khóc nhiều hơn.

“Tốt lắm, lại khóc nữa rồi, em lại khóc không nhớ lời anh nói sao.” Sắc mặt Hỏa Tự nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả bộ không nói gì, lại tiếp tục lau nước mắt cho cô, “Ng Sloan, có đói bụng không? Anh làm đồ ăn ngon cho em nhé, được không?”

Dùng sức hít mũi một cái, Hỏa Hoan tròn to hai mắt đang dầm lệ nhìn anh, một lát lại đột nhiên nở nụ cười, khi anh hung hăng hôn lên trán một cái, “Em muốn ăn thịt nướng.”

“Được, còn muốn ăn gì nữa không?” Đem cô nhìn từ trên xuống dưới, mặt lộ ra ý cười bất đắc dĩ, nhóc con này, từ nhỏ đến lớn chỉ có điểm này là không thay đổi, chỉ cần nhắc đến ăn là mọi chuyện đều quên sạch.

“Còn muốn ăn cà tím kho tàu, cá hấp, thịt viên hoa quế, còn có.....” Nghĩ nửa ngày, cô cuối cùng cũng chỉ ôm lấy cổ anh, “Chỉ cần là anh làm, em đều thích.”

“Mèo tham ăn” nhéo nhéo đầu mũi cô, Hỏa Tự hơi hơi lắc đầu, nắm tay cô, đi vào nhà.

Trong phòng khách, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn một màn này, khóe miệng hơi cong, cho đến khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Hỏa Hoan thì rõ ràng lộ ra một vẻ mặt cười cười.

“Đừng khóc? Anh còn tưởng nước mắt của em có thể nhấn chìm căn phòng này rồi đây chứ.” Anh mang vẻ mặt trêu tức nhìn cô, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ vẻ yêu thương.

“Anh Doãn bị ghét nhất rồi, không để ý tới anh, một lát anh làm đồ ăn em sẽ không cho anh ăn cùng.” Nép vào trong lòng Hỏa Tự, Hỏa Hoan hung hăng trừng mắt với anh một cái.

“Đi, anh một chút cũng không thèm ăn, anh ăn hai cái rồi.”

“Không được” hướng về phía anh làm mặt quỷ trêu anh, hôn mạnh lên mặt Hỏa Tự một cái, Hỏa Hoan nhanh như chớp chạy vào phòng ngủ.

Cô vừa đi khỏi, nụ cười trên mặt hai người đàn ông không hẹn mà biến mất.

“Tự, nếu không phải anh, tôi sẽ không chút chần chừ giết anh ta rồi.” Giọng Doãn Mặc lạnh như băng nói.

Thở một hơi dài, Hỏa Tự không hề chớp mắt nhìn anh.

“Doãn Mặc, đáp ứng với tôi một việc, vĩnh viễn không cần cho Hoan Hoan biết, con bé không phải em gái của tôi.”

Chương 59: Tại Sao Muốn Dẫn Anh Trở Về?

“Đưa anh ta đến đây đi” tại thư phòng truyền đến một già nua, trước bàn đọc sách, Đoàn Mộc Minh đứng thẳng tắp, chính là trong ngày thường anh cả lơ phất phơ nhưng trong lúc này một chút biểu tình đều không có.

“Không có khả năng, trừ khi tôi chết.” Đoàn Mộc Minh nói như đinh chém sắt, cúi tại bên người hai tay gắt gao nắm chặt để bên người.

“Làm càn, dù cho thế nào thì nó cũng là em trai con, con một chút cũng không niệm tình cảm anh em này sao?” Vừa dứt lời lại truyền đến một tràng kho kịch liệt.

“Tình cảm anh em?” Về mặt Đoàn Mộc Minh vô cùng trào phúng nở nụ cười, “Những lời này từ trong miệng ông phát ra ông có thấy thật buồn cười không? Nếu tôi nhớ không lầm, ông từ nhỏ đã dạy chúng tôi, nhân chi phân hữu dữ, nhân hòa vô dụng nhân, nếu đối với tôi mà nói, tên đó chính là người vô dụng, cho nên tôi là gì mà dẫn cậu ta trở về?”

“Mày.....”

Trong không gian rộng lớn như vậy nhất thời tất cả đều yên lặng, rất lâu sau đó, âm thanh già nua lại vang lên, chính là lần này âm thanh như có chút bất đắc dĩ, “Quên đi, con đi xuống trước đi.”

Nhìn cũng chưa từng nhìn liếc qua một cái, Đoàn Mộc Minh xoay người khép cửa đi ra ngoài.

“Thằng bé này, có phải khi nào ta chết con mới trở về ngôi nhà này phải không?” Người phụ nữ phong thái yếu đuối bất đắc dĩ nhìn anh, kéo tay anh ngồi xuống sô pha, “Con trai, về nhà ở không phải tốt hơn sao? Con không có ở nhà, ngôi nhà này thật lạnh lẽo.”

“Sợ vắng vẻ thì có thể thuê thêm vài người giúp việc không phải sao.” Nhìn bà, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, tựa đầu vào vai của bà thờ dài một hơi.

“Đưa con bắt hiểu” Tất nhẹ vào lưng anh một cái, người phụ nữ trên mặt lộ ra nét thần thần bí bí, “Con trai, mẹ cho người tìm được mấy cô gái, con có muốn xem xem không?”

“Mẹ, đừng bận tâm đến những việc này, con đã nói rồi, người phụ nữ của con con sẽ tự tìm.” Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt mẹ, Đoàn Mộc Minh thờ dài, thật là, lại bàn tới việc này nữa rồi.

“Nói nhảm, nếu con có thể tìm được thì mẹ có phải bận tâm như thế này không, con xem con đó, cả ngày toàn dính lấy mấy cô gái không đứng đắn, thanh danh của cái nhà này đều bị con làm cho mất hết rồi, con nói xem con có thể an phận một chút, tìm một cô gái ngoan hiền lễ nghĩa mà kết hôn?”

“Mẹ, lại như vậy nữa, con vất vả lắm mới trở về nhà, mẹ cũng đừng nhắc tới việc này nữa được không, đầu con lại ong lên rồi, thật là.”

“Xú tiểu tử, được được được, mẹ không nói, chỉ mong trước khi chết có thể nhìn thấy cháu nội, ai...nuôn con lớn như vậy mà có được ích gì đâu?”

“Không phải chỉ là cháu nội sao? Điều này có gì đâu, chờ chút, quay đầu lại con chuẩn bị cho mẹ, cam đoan là chính phẩm.”

“Con.....” Bà làm như muốn đánh anh, “Thật sự là càng lớn càng không chính chắn.”

“Nếu không như vậy đi, con bây giờ sẽ cố gắng, cố gắng để mẹ không bao lâu nữa sẽ được làm bà nội.” Nói xong, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đứng dậy đi thẳng ra cửa.

“Đội đã, mẹ còn chưa nói xong đâu?”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi làm đẹp đi, khoe mắt có nếp nhăn rồi đó.”

Gió lạnh hiu hiu, buổi tối vui vẻ như thế này, thật thích hợp để chơi trò vận động.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bộ Dáng Sa Đọa

Nửa đêm, cái ồn ào náo động của thành thị đã lên đèn, bóng đèn đường trong đêm tối thật cô độc lẻ loi tỏa tia sáng lung linh mờ ảo nhưng thật lạnh lùng.

Trong không gian ban đêm lung linh huyền ảo này cùng bóng đèn nê nông như những ánh sao sáng trong đêm thật rất thích hợp cho âm mưu đen tối.

“Bảo bối, em càng ngày càng làm cho anh mê muội.”

“Đúng lúc này, trên đường không có lấy một bóng người lại truyền đến một giọng người đàn ông trầm thấp, trong không khí buổi đêm này, âm thanh đó phát ra giống như mê hoặc làm cho người ta không khỏi say,

“Đáng ghét, lâu lắm rồi anh mới đến tìm người ta.” Tiếng đáp trả giống như bình thường nhưng theo sau là âm thanh người con gái hờn dỗi.

“Không phải anh tới rồi đây sao? Trên thế giới này, em chẳng phải là người anh yêu nhất sao? Em làm cho anh mê muội.”

Ngón tay thon dài khẽ chạm vào làn da mềm mại, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như ánh trăng kia, ánh trăng tỏa sáng trong trẻo nhưng lại không thể với tới được.

“Chỉ biết nói là giỏi thôi.” Người con gái không thuận theo cong môi đỏ mọng, miệng thầm oán, nhưng trên mặt đã tươi như một đóa hoa. Đúng là những lời ngon tiếng ngọt như có độc được, tuy nhiên không có người nào có thể kháng cự nổi.

“Bảo bối, bốn bề vắng lặng, chúng ta còn chờ cái gì?” Vừa dứt lời, ghé ngồi bồng ngả ra thành chiếc giường đơn.

Đàn ông phong lưu cũng cần phải có tiền, tướng mạo, gia thế ít nhất cũng phải tốt, mà anh, là hàng cực phẩm của cực phẩm.

Không bao lâu, trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng thở dốc của người đàn ông và tiếng than nhẹ của người con gái, một loại luật động nguyên thủy nhất của loài người vang lên.

Đêm, dần dần tối, giống như trăng sao đều thẹn thùng, núp sau những mảng mây, tiếng vang cũng thật là lâu chưa bình ổn trở lại.

Rốt cục, có một tiếng gầm nhẹ ở bên trong, hết thảy đều trở lại yên tĩnh

“Minh, người ta.....” giọng con gái mềm mại lại vang lên, chính là lần này cô nói cũng không ra hơi, bởi vì một đạo lạnh như băng đã chặn đứng những lời cô muốn nói.

“Xuống xe” Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, bộ dáng nhu tình như nước vừa mới rồi đã biến mất chỉ còn con người lạnh lùng lúc này.

“Anh nói cái gì?” Cô gái lập tức ngây ngẩn cả người.

“Ngày mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô, từ nay về sau không cần xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” Giọng nói của anh càng thêm lạnh như băng, ánh mắt nhìn như là được ngâm trong hầm băng.

Cả người run rẩy, cô gái rời đi như chạy trốn.

Khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh nhạt, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đạp chân ga phóng đi trong bóng đêm.

Xe chạy ở trên đường cao tốc, bên trong mở nhạc cực lớn, âm thanh như muốn điếc tai nhwucs ốc làm cho mọi thứ như muốn rung lên. Khủy tay khoát lên cửa kính xe, ,mắt nhìn phía trước, trong con người Đoan Mộc Minh là một mảng lạnh băng, tốc bay theo gió phiêu diêu, làm cho gương mặt anh thêm tà mị thu hút không kiềm chế được.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, nhìn cũng không nhìn, anh trực tiếp ấn nút trả lời

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nếu Người Không Ngại Hàng Tôi Đã Dừng Qua Rồi

"Này, anh so với Xuân Hoa còn phong - lưu lại làm người đàn ông đang lêu lổng đâu? Không sợ nhiễm bệnh sao?" Điện thoại truyền đến một đạo thanh âm treu tức, mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa.

"An toàn của tôi luôn luôn làm được tốt lắm, nếu tôi thực sự bệnh, chỉ có thể nói rõ anh làm việc bất lợi." Nhìn về phía trước, Đoan Mộc Minh lạnh lạnh nói, nghe trong xe mùi son phấn dày đặc, anh đơn giản đem tất cả cửa sổ đều hạ xuống.

"Lão đại, anh tha cho tôi đi." Thanh âm kia quả nhiên trong nháy mắt xụ xuống, "anh chừng nào thì trở về?"

"Có việc? Hành tung của tôi còn không cần hướng anh báo đi." Cầm lấy khăn tay dùng sức xoa xoa môi của mình, lông mày Đoan Mộc Minh không khỏi nhăn, đột nhiên nhớ trên người cô cái hương vị kia... Hương vị ngọt.

"Phiền toái lão nhân gia ngài hạ mình đến một chuyến đi, cho dù là để cho tôi gặp ngài một mặt cuối cùng cũng được a." Diệp Toàn về mặt khổ ha ha nói,

nhìn ánh mắt người nọ đối diện đủ để đưa anh lắng trĩ, đầu cúi thấp hơn.

"Yên tâm đi, anh trước khi chết, tôi tuyệt đối sẽ cho anh gặp tôi lần cuối." Nói xong, Đoan Mộc Minh thẳng cúp điện thoại.

Điện thoại đang cầm không ngừng vang "Đô đô đô ~~~", Diệp Toàn đều muốn khóc lên rồi, "Anh xem, tôi nói tất cả, anh ta căn bản là không nghe lời của tôi."

"Nửa giờ sau tôi phải nhìn thấy anh ta, nếu không ——" nói tới đây, người tới thanh âm của lập tức dừng lại.

"Nếu không thì như thế nào?" Đoan Mộc Minh ung dung hỏi, tiếp nhận ly rượu trong tay Diệp Toàn uống một miệng lớn xong, ngay sau đó, dùng sức vỗ đầu của anh một cái, "Xú tiểu tử, rượu tốt tôi trân quý anh cũng dám uống?"

"Lão đại, tôi là oan uổng." Diệp Toàn nhất thời hết chỗ nói rồi, lại một lần cảm thán gặp người không quen của mình.

"Chúng ta nói chuyện" nhìn bọn họ phối hợp biểu diễn ăn ý, người tới trong giọng nói ần ần mang theo một tia bất đắc dĩ.

"Ha ha ~~~, nói chuyện gì? Doãn Mặc, lần trước tôi còn chưa tính cho anh đâu, anh thế nhưng tự động đưa tới cửa, nói đây là trời cũng giúp tôi sao?" Ở một bên ngồi xuống trên sô pha, đem chân khoát lên trên bàn trà, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Anh muốn thế nào mới có thể buông tha Hòa Hoan?" Doãn Mặc lạnh lùng nhìn anh, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, bạn bè ngày xưa thân mật khăng khít hiện tại biến thành bộ dạng này.

"Buông tha cô ấy?" Đoan Mộc Minh thì thào lặp lại một lần, như là nghe được chuyện chế cười của năm nay dường như xì một tiếng bật cười, "Doãn Mặc, vài ngày không gặp, tính hài hước của anh nhưng thật ra sở trường rồi, không hổ là diễn viên, hành động tuyệt đối tốt nhất."

"Làm thế nào mới có thể buông tha cô ấy?"

"Anh muốn sao? Nếu anh không ngại hàng tôi đã dùng qua rồi, bản thân tôi sẽ không để ý đem cô ấy tặng cho anh, anh cũng biết, phụ nữ của tôi bất quá chính là ném thử tiên thôi, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, t

Hít vào một hơi thật sâu, Doãn Mặc thật sâu nhìn anh, hai tay bên người gắt gao nắm thành hình quả đấm, ngay sau đó, quả đấm của anh thẳng tắp vung đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ước Định

Nắm tay mang theo tiếng gió hướng về phía trước mặt anh, lúc mắt thấy chạm được cái mũi của anh, Đoan Mộc Minh vươn tay nắm thật chặt tay của anh, trên mặt lộ ra một chút ý cười trào phúng, "Tôi nghĩ đến mấy năm nay anh đã học được nội liêm rồi, hiện tại xem ra, cũng bất quá như thế, Doãn Mặc, trình độ của anh chỉ có thể là như vậy phải không?"

"Tôi cảnh cáo anh, lần này tôi bỏ qua cho anh, nếu như có lần nữa..., tôi cam đoan sẽ làm cho anh chết không có chỗ chôn thân." Dùng sức bỏ tay anh ra, Doãn Mặc lạnh lùng nói, nếu ánh mắt cũng có thể giết người lời mà nói..., Đoan Mộc Minh hiện tại sớm đã bị thiên đạo vạn quả.

"Tự?" Đoan Mộc Minh trên mặt trào phúng càng đậm, "Đó là cái gì vậy? Còn có, tôi trước tiên nói cho anh biết một tiếng, người phụ nữ Hòa Hoan này tôi đã định rồi, chuyện tình của tôi là nhất cử lưỡng tiện cái gì không làm?"

"Anh." Các đốt ngón tay giữa ngón tay bị anh cầm vang lên rắc rắc, Doãn Mặc lại tự dè xuống xúc động trong lòng, "Như vậy đi, quy củ cũ, nếu anh thắng, tôi sẽ không xem vào chuyện giữa các người, nhưng là nếu anh thua, từ nay về sau, cách xa cô ấy ra, càng xa càng tốt."

Thở ra một hơi thật dài, Đoan Mộc Minh vừa nhắc mộng ngồi ở trên bàn, "Đua xe? Ha ha ~~~, anh tự tin anh có thể thắng tôi như vậy?"

"Có thể thắng hay không? Thử chẳng phải sẽ biết." Đem rượu trong chén uống cạn sạch một hơi, Doãn Mặc xoay người đi ra ngoài, "Ba ngày sau, chân núi Vô Ngân, tôi chờ anh."

"Không thành vấn đề" một cái vỗ tay vang lên, rượu trong chén đang đưa, tay Đoan Mộc Minh làm ra một cái thế cung ly với anh.

Cửa "Chi nha" một tiếng mở ra, lại "Loảng xoảng" một tiếng đóng lại. Nhìn cửa đóng chặt, trong con người Đoan Mộc Minh bắn ra một đạo sắc bén, tay nắm ly rượu không ngừng run rẩy.

"Anh thật sự vì một phụ nữ quyết đấu cùng anh ta sao?" Vẫn đứng ở một bên giữ im lặng Diệp Toàn đứng ở trước mặt của anh, thần sắc tất cả đều là khó hiểu.

"Anh cho là chỉ là vấn đề một người phụ nữ sao? Diệp Toàn, anh vẫn là không biết tôi." Đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Đoan Mộc Minh theo trên bàn nhảy xuống, xoay người đi ra ngoài, "Đêm nay đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy tôi."

"Anh lại muốn thế nào?" Diệp Toàn bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, mỗi lần thời điểm anh ta nói như vậy, anh luôn có một loại cảm giác kinh hồn táng đảm.

"Một mối, muốn nghỉ ngơi một chút." Nói xong, đầu anh cũng không quay lại đi ra ngoài.

Bên ngoài, đêm lạnh như nước, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng đưa bóng dáng của anh kéo đến rất dài rất dài.

Tựa vào trên thân xe, lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít một hơi thật sâu, lượn lơ bốc lên trong sương khói, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Mấy năm nay, anh rất bướng bỉnh sao? Nhưng anh là vẫn đang kiên trì, chỉ cần là bọn họ để ý, anh nhất định sẽ không chút lựa chọn hủy diệt, này nọ là như thế này, người cũng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mang Cô Đi

Ánh trăng nhô lên cao, gió lạnh phơ phất, lúc trở lại chỗ ở, rõ ràng phát hiện Hỏa Tự đứng ở dưới bóng đêm, trong tay cầm ly rượu, chất lỏng dập dòn bong bênh, thoát nhìn đã có chút men say.

"Sao lại đứng ở chỗ này? Có tâm sự?" Anh dừng lại bên cạnh, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn bầu trời đêm, ánh sáng như ngọc, nhưng cũng làm lòng người buồn đau.

"Cậu đi tìm anh ta rồi?" Lời của anh, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, Hỏa Tự đã nhẹ nhàng mở miệng, cặp con ngươi thâm thúy kia thoát nhìn xa xưa mà lâu dài.

"Ừ" sau một lúc lâu, Doãn Mặc chậm rãi gật gật đầu, "Yên tâm đi, tôi sẽ đem chuyện này chung kết hoàn mỹ."

"Cậu không cần làm như vậy, đây là ân oán giữa tôi cùng anh ta, về phần cậu, chỉ cần bàng quan là tốt rồi." Hỏa Tự thanh âm không có một chút cảm xúc, theo trong gió từ từ thổi tới, lại làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

"Đây là quyết định của chính mình tôi, còn anh nữa phải nhớ kỹ, chuyện này liên lụy đến hạnh phúc cả đời Hoan Hoan, tôi không có khả năng sẽ không động, cho dù là người cô ấy lựa chọn không phải tôi, nhưng là tôi cũng quyết không cho phép đem cô giao cho người như vậy."

"Cậu yêu cô ấy, đúng không?" Thật lâu sau, Hỏa Tự nâng lên con ngươi nhìn anh một cái, nơi đó sâu thẳm như đầm, bên trong nhiều điểm ánh sáng ngọc giống như ánh sao sáng rơi xuống hồ sâu.

"Tôi muốn cô ấy cả đời không lo." Không trả lời thẳng lời của anh, Doãn Mặc trả lời như vậy.

"Mang cô đi đi, trước khi hết thấy bắt đầu, lúc này mang cô ấy rời đi đi, không bao giờ trở về nữa." Hỏa Tự nói thật nhỏ, ngửa đầu nhìn trời, thở ra một hơi thật dài.

"Vậy còn anh?" Không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, Doãn Mặc chính là hỏi một câu như vậy.

"Đây là số mệnh của tôi, trốn không thoát đâu." Nói xong câu đó, Hỏa Tự xoay người đi vào phòng.

Không có người biết, giờ khắc này, tim của anh là đau như thế nào, giống như là bị người đào ra, sau đó phơi nắng ở tại dưới mặt trời, thống khổ, giãy dụa. , cuối cùng, lại phát hiện hết thấy chính là phí công.

Trong phòng ngủ, về mặt điểm tĩnh Hỏa Hoan ngủ say, lông mi thật dài, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, ngũ quan xinh xắn, một đầu tóc đen phơ tán ra, thoát nhìn giống như là mỹ nhân đồng thoại đang ngủ*. (người đẹp ngủ trong rừng).

Ở bên người của cô nằm xuống, Hỏa Tự không tiếng động thờ dài một hơi, ngón tay thon dài khẽ chạm vào gương mặt của cô, khóe miệng lộ ra một chút cười sùng nịch, ánh mắt tham luyến đi tuần tra mỗi một chỗ ở trên người cô, cuối cùng như là đã bị mê hoặc bình thường, đầu ngón tay mềm nhẹ quét qua môi của cô.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt, sắc trời đã sáng, đúng lúc này, Hỏa Hoan nhẹ nhàng trở mình, lộ ra làn da nõn nà trước ngực, phát ra một loại Pearl giống như trắng muốt sáng bóng.

Cổ họng căng thẳng, Hỏa Tự gian nan nuốt một ngụm nước miếng, tầm mắt mờ, ngay tại lúc anh vừa muốn đứng dậy rồi đi, phía sau truyền đến tiếng Hỏa Hoan ní non khẽ gọi: "Ca ca", theo sau một khối hương nhuyễn nhào vào trong ngực của anh.

Thân thể đột nhiên cứng đờ, một giọt mồ hôi cỡ hạt đậu cứ như vậy chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Trong Chăn Thật Ấm Áp

"Hoan Hoan"

Cổ họng của anh vô cùng khô rát, thân thể cứng tại nơi đó, một cử động cũng không dám, mũi thở ra tất cả đều là hương khí thanh nhã trên người cô, tầm mắt xem tiếp đi, một cánh tay tuyết trắng khoát lên bên eo của anh, màu trắng cùng quần áo màu đen trên người anh trong đã hình thành tiên minh rất đúng so với. Nhất thời, ngay cả hô hấp của anh đều tựa hồ ngừng lại, hầu kết không ngừng cao thấp lẫn lộn, động tác nuốt nước miếng cũng càng ngày càng cấp thấu.

Không biết lâu bầu một câu gì, cánh tay Hỏa Hoan ôm thắt lưng của anh càng thêm dùng sức ôm sát, cô không ngừng động tác, tơ mền dĩ nhiên chảy xuống đến ngực, tầng lớn cảnh xuân trước ngực nhìn một cái không sót gì.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Hỏa Tự mạnh mẽ ngăn tay cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, một tay lấy chăn kéo qua phủ cho cô, cách tầng chăn, anh găt gao đem cô ôm vào trong lòng.

Trời dần dần sáng lên, cho tới bây giờ, trái tim Hỏa Tự vẫn là "Bùm bùm ~~~" kinh hoàng, như là tùy thời đều có thể bật ra khỏi ngực.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ, trên mặt đất đã hình thành ánh sáng lớn nhỏ không đều, đánh một cái ngáp thật dài, Hỏa Hoan chậm rãi mở mắt, ngay sau đó, sức nặng bên hông nặng nề làm cô không hồn giật cau lại mày.

"Ca ca" ngược mắt trong nháy mắt, cô lập tức sững sờ, "Làm sao anh ở trong này?"

"A, tối hôm qua em nằm ác mộng, anh tới ngủ cùng em." Hỏa Tự nhẹ nhàng nói, vừa mới tỉnh ngủ trên mặt anh có một loại thần sắc hồn nhiên ngây thơ, giống như, bộ dáng khi anh mới gặp cô.

"Anh lại là một đêm không ngủ đi?" Nói xong, Hỏa Hoan đem thân mình hướng một bên xê dịch, vén chăn lên trông lên thân thể anh, "Anh ngủ một hồi đi, trong chăn thật ấm áp nha." Nói xong, tựa đầu đứng ở chỗ cổ của anh, găt gao ôm hông của anh, cô lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

"Hoan Hoan" cổ họng căng thẳng, khi thân thể mềm mại của cô chạm vào trên người anh thì Hỏa Tự chỉ cảm thấy cả người máu đều giống như muốn động lại, khuôn mặt trắng đến đỏ bừng, hai tay giơ lên cao, nhưng không biết nên làm sao phóng tới.

"Ca ca, chúng ta đã lâu không có cùng nhau ngủ như vậy nữa, có bao nhiêu năm? Năm năm vẫn là sáu năm?" Khi anh trong lòng, Hỏa Hoan lẩm bẩm nói, đầu dùng sức hướng trong ngực của anh nhích lại gần, trên mặt biểu tình điềm tĩnh mà an tường.

"Em a, như thế nào còn giống như đứa nhỏ chưa trưởng thành, về sau không được như vậy, biết không?" Về mặt bắt mắt dĩ nhiên cô, Hỏa Tự thở một hơi thật dài, cánh tay đưa đến bên ngoài chăn đem cô dùng sức ôm.

"Ca ca, nếu chúng ta có thể vĩnh viễn như vậy cùng một chỗ, có bao nhiêu tốt, có anh, có em, còn có Doãn ca ca, ba người chúng ta vĩnh viễn đều ở cùng nhau, tựa như trước đây như vậy."

Hỏa Hoan nhẹ giọng nói, cái loại gắn bó ấm áp này vẫn luôn là mê luyện thật sâu của cô, khi đó, tuy rằng thực khổ, tuy nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

"Đứa ngốc, con gái lớn một ngày nào đó phải gả đi, em cũng không muốn trở thành bà già không chồng đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Nghĩ Nơi Này Đau Đau

Ngón tay thon dài một túm phát nhẹ nhàng giữa trán của cô vuốt vuốt, Hỏa Tự vẽ mặt sùng nịch nhìn cô, khóe miệng nổi lên một chút cười thần nhiên.

Chính là thân thể có một loại phản ứng mãnh liệt cho anh biết, cô sớm không phải đứa ngớ ngẩn thơ lúc trước kia.

"Không lấy chồng, cả đời này cũng không lập gia đình." Ôm thật chặt hông của anh, Hòa Hoan thì thầm nói, cô không có dũng khí cùng người đàn ông khác tư thù cả đời.

"Đứa ngốc" thở ra một hơi thật dài, Hòa Tự nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô, "Tốt lắm, mau rời giường đi, hôm nay không phải còn có lớp sao? Nếu không sẽ đến muộn."

"Ca ca, em Có thể không cần đi học?" Hòa Hoan ngập ngừng nói, nhớ tới lúc Đoàn Mộc Minh, đã cảm thấy da đầu từng trận run lên.

"Còn có một tháng nữa là tốt nghiệp, buông tha như vậy có phải có điểm đáng tiếc hay không? Huống hồ, làm một nhà thiết kế không phải là giấc mộng của em sao?" Không có chỉ trích, không có đề ra nghi vấn, Hòa Tự chính là nhẹ giọng nói.

"Được rồi, em đi." Suy tính sau một lúc lâu, Hòa Hoan rốt cục buông anh ra.

"Mau rời giường đi, anh đi làm điểm tâm cho em." Nói xong, Hòa Tự đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, Hòa Hoan dùng sức quơ quơ đầu, lập tức nở nụ cười thần nhiên, ca ca vẫn là ca ca, một chút cũng không thay đổi.

**

Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thổi, đi vào cửa trường học thì Hòa Hoan nhìn chung quanh một lần, về mặt đề phòng.

"Làm sao vậy?" Nhìn cô vẻ mặt khác thường, Hòa Tự khó hiểu hỏi.

"Không có việc gì, em đang tìm tiểu Ái." Lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật to, khi ấn xuống một nụ hôn thật mạnh trên mặt anh, Hòa Hoan xuống xe, tùy ý khoát tay áo, xông ào vào trường học.

"Chạy chậm chút, để ý ngã." Nhìn cô, Hòa Tự bắt đầu đi lắc đầu, rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt anh, anh tưởng mùa đông này không rét lạnh như vậy.

Hòa Hoan nhanh chóng chạy trước, giống như có cái gì đuổi theo cô phía sau, xa xa, cửa phòng học càng ngày càng gần rồi, ngay tại lúc cô vừa định buông lỏng một hơi, một cổ sức mạnh đem cô kéo vào một gian phòng.

Ngay sau đó, hương vị nước hoa cuồng tập mà đến, tiếp theo, môi lạnh lẽo mềm mại hôn lên môi của cô thật mạnh.

Cả kinh, Hòa Hoan theo bản năng đẩy anh ra, lại không nghĩ rằng ngược lại bị anh ôm càng chặt hơn.

"Đừng nhúc nhích, nếu không tôi không dám cam đoan sẽ làm ra cái gì càng khác người." Ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua cánh môi đỏ búng của cô, Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở trên cổ của cô.

"Anh. Anh lại muốn làm gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhất thời xụ xuống, nhìn cặp con ngươi tà mị kia, Hòa Hoan thở dài một hơi vô lực.

"Không làm gì, chính là đột nhiên rất nhớ em, tôi tưởng đây nơi này đều đau."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tôi Đôi Lão Nhân Không Có Hứng Thú

Chỉ vào lồng ngực của mình, vẻ mặt tà mị của Đoàn Mộc Minh nở nụ cười, người thấy mùi hương ngọt ngào mê người trên cơ thể cô, trong đầu anh không tự chủ được lại hiện ra dáng người cô, cổ họng căng thẳng, nhất thời một bộ phận trong cơ thể lại cứng rắn như sắt chống trên bụng cô.

"Đoàn Mộc Minh", thân thể anh cứng đờ, trên mặt Hòa Hoan một mảnh đỏ bừng.

"Sợ sao?" Ghé sát vào tai cô nói, môi Đoàn Mộc Minh làm như lơ đãng sát qua vành tai mẫn cảm của cô, cảm giác được thân thể cô theo bản năng run lên, khoe miệng gọi lên một chút khẽ nhếch, anh cười càng thêm rạng rỡ.

"Ai nói tôi sợ?" Hòa Hoan mạnh miệng nói, hai tay cố gắng ở hai bên nắm chặt và nhau "Đoàn Mộc Minh, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không buông, tôi sẽ kêu lên đấy".

"Ha ha ~~~" nhìn bộ dáng đáng yêu kia của cô, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đặt chóp mũi của mình chạm vào chóp mũi cô, "Em dám kêu ư, càng nhiều

người nhìn, anh càng hưng phấn."

Khi nói chuyện, môi của anh lại một lần nữa hôn lên môi của cô, môi cô giống như một ly kem ngọt ngào, từng miếng từng miếng được người khác liếm láp, trên vầng trán tràn đầy ý cười.

Nếu cô thật sự lợi hại, nhất định cô sẽ đánh cho anh một trận tới độ răng rơi đầy đất, nhưng mà, rõ ràng so sánh sự chênh lệch giữa chiều cao cùng sức lực, cô chẳng khác nào con kiến so với con voi.

"Sao đột nhiên không nói gì? Đầu lưỡi của em bị mèo cắn đứt rồi à?"

Đoan Mộc Minh ung dung nhìn cô, cô cứ thế thuận theo tự nhiên nhưng việc này nằm ngoài dự liệu của anh. Trong trí nhớ của anh, cô giống như là con mèo, ai động đến cô là cô sẽ giương nanh múa vuốt ngay được.

"Tôi đang suy nghĩ, nụ hôn của anh cũng chỉ được có như vậy thôi à?" Hòa Hoan lẳng lặng nói, không chớp mắt nhìn anh, vẻ mặt vô cùng thất vọng.

"Em nói cái gì?" Đoan Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

"Còn nữa, có phải hôm nay anh ăn tôi phải không? Phiền anh lần sau muốn hôn phụ nữ thì nên đánh răng ở nhà trước đi nhé. Cám ơn đã hợp tác." Hòa Hoan nói xong, Đoan Mộc Minh vẫn còn đang ngẩn ra như tượng sống thì cô chậm rãi đẩy anh ra, lui về phía sau vài bước, lại bước lên vừa sửa sang caravat cho anh vừa nói, "Thầy giáo Đoan Mộc à, kỹ thuật hôn môi của thầy thật sự rất kém cỏi. Thầy nên tìm người để luyện tập nhiều một chút đi."

"Em" Đoan Mộc Minh nhất thời chán nản, lòng tự trọng kiêu ngạo của anh bấy lâu nay bỗng bị cô hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

"Tôi muốn đi học, hẹn gặp lại thầy. À không, vẫn là vĩnh viễn đừng gặp lại chứ. Tôi đối với người lớn tuổi không có hứng thú."

Về mặt hèn mọn liếc mắt nhìn anh một cái, Hòa Hoan không chút để ý nói, nhìn bộ dạng kia, tuổi tác cũng có thể làm cha được rồi, già như trong lời nói của cô.

"Hòa Hoan, có bản lĩnh thì lặp lại em một lần nữa xem?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chiến Lợi Phẩm

Nhìn vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo của cô, Đoan Mộc Minh từng ngậm từng ngậm thở phì phò, mặc dù chính mình cũng biết tức giận như vậy trước mặt cô nhóc kia không hay, nhưng anh vẫn không khống chế được cảm xúc của chính mình.

"Thầy giáo Đoan Mộc kính mến à, người đã lớn tuổi, trái tim lại không tốt, cho nên tôi đề nghị người không nên tức giận, vạn nhất bệnh tim tái phát thì tội ác của tôi tày trời rồi, tạm biệt nhé."

Cô tùy ý phát phát tay, xoay người đi ra cửa. Một bàn tay còn đang theo bản năng dùng sức xoa xoa môi mình, giống như muốn xóa sạch hết những gì không sạch sẽ dính trên nó.

"Hòa Hoan" Đoan Mộc Minh lạnh giọng nói. Người đàn ông mà trên vẻ mặt lúc nào cũng duy trì nụ cười kia lúc này hiện rõ một mảng lo lắng, "Hãy chống mắt lên mà coi cái ngày em trở thành chiến lợi phẩm của tôi thì em còn có thể kiêu ngạo như vậy nữa không?"

"Chiến lợi phẩm?" Quay đầu lại nhìn anh, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Thầy giáo à, có phải thầy hay xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp không?"

"Không biết à?" Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Doãn Mặc không nói cho em biết sao?"

"Chuyện gì?" Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, "Doãn ca ca ư? Nói cho tôi biết cái gì?"

"Ha ha ~~~, quả nhiên đúng như vậy, tôi đã không đoán sai." Đi đến trước mặt cô, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lập tức nâng người cô lên, "Tối ngày kia ở trong núi sẽ có một cuộc thi đấu đua xe, tiền đặt cược chính là em, nếu tôi thắng, em sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, nếu cậu ta thắng, em thuộc về cậu ta."

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan mạnh mẽ đẩy tay anh ra, dùng một vẻ mặt như đang nhìn kẻ điên nhìn anh, "Không có khả năng, Doãn ca ca sẽ không làm như vậy."

"Có phải hay không thì em về nhà hỏi cậu ta thì chẳng phải sẽ biết rõ sao? Em hãy nhìn xem rốt cuộc Doãn ca ca của em yêu em như thế nào." Khóe môi nhếch lên cười lạnh lùng, gõ gõ lên tây trang trên người, Đoan Mộc Minh theo cô đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua cô, anh khinh phiêu để lại một câu: "Còn muốn đi học nữa không? Nếu không muốn đi nữa, tôi có thể xin phép nghỉ giúp em, thầy giáo mà hiểu lòng học sinh như tôi trên trái đất này không

có nhiều đầu."

"Cút ngay đi" Hòa Hoan đẩy anh ra, nhanh chóng đi về phía phòng học.

Nhìn bóng lưng của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười. Ngón tay không ý thức được mà xoa xoa môi mình, nơi này còn lưu lại mùi hương của cô, làm cho người ta mê luyến.

Những hành động vừa rồi của anh vô tình lại lọt vào mắt Trương Tiểu Ái đang đứng phía xa xa bên này. Hàm răng khẽ cắn môi dưới, nhìn thấy bóng lưng chạy trốn kia của Hòa Hoan, vẻ mặt như có suy nghĩ gì.

"Hòa Hoan, lúc này cậu cùng thầy giáo Đoàn Mộc ở cùng một chỗ phải không?"

Khi đi học, Tiểu Ái nhỏ giọng hỏi, khi thấy vẻ mặt ngu ngơ của Hòa Hoan thì trong lòng cô lại xẹt qua một loại cảm giác xấu.

"Hả? Cậu nói cái gì?" Hòa Hoan quơ quơ đầu, quay đầu nhìn cô, trên vàng trán đầy đặc ưu sầu.

"À, không có gì, thân thể cậu có chỗ nào không thoải mái sao? Minh thấy sắc mặt cậu không được tốt lắm."

"Minh cảm thấy hơi nhức đầu, có thể là tối hôm qua bị cảm lạnh rồi. Minh đi trước đây, chút nữa thầy giáo mà điểm danh thì cậu nói giúp mình nhé." Nói xong, Hòa Hoan nhanh như mèo từ cửa sau đi ra ngoài.

Đúng lúc này, di động đột nhiên truyền đến âm thanh tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh Nhất Định Sẽ Thắng

"Hoan Hoan, sau khi tốt nghiệp, mình có thể sẽ kết hôn với một người đàn ông mình rất thích, nhưng cho tới bây giờ thì mình cũng chỉ mới nhìn thấy hình dáng anh ấy chứ chưa bao giờ nói chuyện qua. Vậy tới khi đó, cậu sẽ chúc phúc cho mình chứ?"

Tiểu Ái? Nhìn tin nhắn kia, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, Hòa Hoan nhanh chóng chạy tới trước cửa trường học.

Đứng ở trước cửa sổ tầng 3 xử lý công việc, mót nhẹ cà phê trong ly, nhìn chăm chú vào bóng dáng đang hốt hoảng chạy trốn kia, khóe miệng Đoàn Mộc Minh khẽ nhếch lên một chút, nhìn về phương xa, anh đưa ly rượu ra làm tư thế cụng ly.

"Hòa Hoan, em trốn không thoát đâu." Anh thì thảo nói, lòng bàn tay đang mở rộng kia chậm rãi khép lại, cuối cùng gắt gao nắm thành một đoàn.

Đang chạy bán sống bán chết, Hòa Hoan bất thành linh rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy cột sống rét run, theo bản năng cô quay đầu nhưng phía sau không có một ai cả.

Dùng sức lắc lắc đầu, cô bước lên một chiếc xe taxi chạy qua.

**

"Doãn ca ca, việc này là thật sao?" Nhìn Doãn Mặc, Hòa Hoan nhẹ giọng hỏi.

"Cái gì là thật? Sao em nói gì lộn xộn vậy." Về mặt Doãn Mặc khó hiểu nhìn cô, tay cầm khăn mặt dùng sức xoa xoa mồ hôi trên mặt mình, trận này diễn xong, cơ hồ thoát nửa cái mạng.

"Đoàn Mộc Minh nói, buổi tối ngày kia ở trong núi có cuộc thi đua xe, phần thưởng là em, có chuyện như vậy phải không?" Nói không chớp mắt nhìn anh, cho tới bây giờ, Hòa Hoan vẫn có cảm giác như trong mơ.

"Đúng vậy." Dem khăn mặt vớt qua một bên, nhìn kia người con gái đang dung dung kia, Doãn Mặc lười kéo cô đến một góc ngồi xuống.

"Tại sao anh lại làm như vậy?" Hòa Hoan vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng tiếng nói lại lạnh đi rất nhiều.

"Sao lại không? Không tin anh sẽ thắng sao?" Ấn cô ngồi xuống trên xô pha, Doãn Mặc ngồi xuống gần sát cô, đầu còn thuận thế tựa vào trên vai cô, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lập tức nhắm hai mắt lại.

"Em chỉ là muốn biết vì sao em lại trở thành phần thưởng giữa hai người? Doãn ca ca, cảm giác này không tốt một chút nào." Hòa Hoan nghiêm trang nói.

"Đây không phải là việc tranh giành giữa hai người đàn ông. Hoan Hoan, anh phải làm như vậy, nếu không, người bị thương tổn cũng không phải là một mình em. Tin tưởng anh đi, được không?" Doãn Mặc thì thảo nói, cầm tay Hoan Hoan đặt ở trước ngực anh.

"Nhưng mà, vì sao nhất định phải là em?"

"Lý do rất đơn giản, em là người mà anh và Tự quan tâm lo lắng nhất trên thế giới này."

Nghe được lời của Doãn Mặc, Hóa Hoan lập tức ngậm ngùi cả người.

"Anh nói cái gì? Chẳng lẽ hai anh cùng Doãn Mặc Minh có thù hằn gì sao?"

"Chuyện tình bên trong rất phức tạp, hiện tại anh không thể nói cho em biết được. Chỉ là, vì em, cũng là vì chúng ta, anh nhất định sẽ chiến thắng."

"Nhưng mà nếu thua cuộc thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Anh Ca Hát Đồ Em Ngủ Đi

Hóa Hoan nhẹ giọng hỏi, không biết vì sao, một khắc này, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cả người bỗng run lên, Doãn Mặc tự dưng ngồi thẳng người, một loại sợ hãi lan tràn trong lòng anh. Anh vẫn luôn tâm niệm là mình phải thắng, cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới chuyện có thể sẽ thua, nhưng biết đâu được đây.

Không khí lúc này ngưng trệ lại, nhìn về mặt thống khổ kia, Hóa Hoan nhẹ nhàng tựa vào trong ngực anh, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi, "Doãn ca ca, tuy rằng em không biết tại sao anh muốn làm như vậy, nhưng chắc hẳn là vì em. Em đây liền đánh cuộc một lần, em cá là anh nhất định sẽ thắng."

"Nhưng . . . nếu anh thua thì sao?" Doãn Mặc nhìn chằm chằm hỏi lại cô.

"Vậy hãy chịu thua đi, em chấp nhận." Nói xong, Hóa Hoan ngáp to một cái, bàn tay nhỏ bé không ngừng xoa xoa bắp chân của mình, cho tới bây giờ mới phát hiện, chân quá đau.

Nhìn cô, Doãn Mặc đột nhiên không biết nên nói cái gì, lần đầu tiên cảm giác mình làm việc đúng là quá lo lắng.

"Doãn ca ca, tưởng vui này nhất định em phải xem? Em mệt mỏi quá, em muốn đi ngủ." Tìm một tư thế nằm thoải mái nhất trong lòng anh, Hóa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô vốn không phải là một người hay buồn lo vô cớ, chuyện đã như vậy, lo nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ phí công và phí sức. Tuy rằng trong lòng vẫn như cũ không có một tia xác định, nhưng cô vẫn nguyện ý lựa chọn tin tưởng anh.

"Vẫn còn sớm, em trước ngủ một chút đi, lúc nào đi anh sẽ gọi em." Nhẹ nhàng vuốt tóc cô, Doãn Mặc ôn nhu nói.

"Doãn ca ca, anh hát ru em ngủ như trước đây đi. Em đã nói với anh là anh hát ru rất êm tai chưa nhỉ?" Khóe miệng cong lên một chút, đầu gối trên đùi của anh, Hóa Hoan thân nhiên nở nụ cười.

"Ừm." Anh hơi hơi gật đầu, một bên vỗ nhẹ phía sau lưng cô. Doãn Mặc cúi đầu hát, âm thanh ấm áp mà hùng hậu, ần ần mang theo một tia bi thương. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón tay khẽ chạm vào mặt cô, ánh mắt chuyên chú giống như cô là bảo bối duy nhất trên thế gian này mà anh nâng niu trong lòng bàn tay vậy.

Bài hát này, anh hát thật lâu thật lâu, giữa trưa ánh nắng mặt trời trải đầy trên đất, bóng dáng người đàn ông vẫn cứ lờ lờ ở đó.

Anh vẫn bị cho là kiểu đàn ông lạnh lùng, quen anh mấy năm này, rất ít khi cô nhìn thấy anh cười. Có lẽ cũng chính bởi vẻ lãnh mị khiến anh có khí chất mê đảo. Nhưng bộ dạng ấm áp như bây giờ của anh lại càng khiến cho người ta mê muội, thậm chí không khỏi đổ kỵ khi trong lòng ngực anh kia là một công chúa giống như nữ tử.

Hồi lâu sau, Doãn Mặc mới chậm rãi ngẩng đầu lên, cúi người, dáng vóc về mặt tiêu tụy đặt một nụ hôn vô cùng trêu mến ở trên trán của cô.

Bóng dáng người ngoài cửa bỗng cứng đờ, bỗng chốc người này nhanh chóng xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Lời Lẽ Sai Trái: “ Trâu Già Gặm Cỏ Non”

Mặt trời chiều đem bóng dáng người kéo dài đến rất dài, đầu cúi xuống đi trên đường cái, hai tay cầm ở trong túi quần, Hòa Hoan không ngừng đá lên tất cả những thứ gì nhìn thấy trước mắt.

Ngày mai sẽ là ngày thi đấu đua xe. Không biết tại sao, càng tới gần ngày này, trong lòng cô là càng cảm thấy không yên. Mặc dù biết kỹ thuật đua xe của Đoàn Mộc cũng không tồi, nhưng nội tâm cô vẫn dao động.

"Sao lại ảo não như vậy nhỉ? Em không biết có bao nhiêu người phụ nữ nguyện ý lên giường cùng tôi đâu." Đúng lúc này, có người phía sau cất giọng trêu tức cô.

Chưa cần quay đầu lại, khuôn mặt Hòa Hoan đã sụp xuống, thở thật dài một hơi, cô chậm rãi quay lưng lại, trên mặt là một nụ cười giả dối.

"Thầy giáo Đoàn Mộc à, thật có nhã hứng, không nghĩ tới còn có thể gặp nhau giữa đường." Biểu hiện trên mặt là cười, nhưng ánh mắt kia lại giống như muốn giết người.

"Ha ha ~~~, đó là đương nhiên, thói quen của tôi còn rất nhiều, em có nhất thiết muốn biết hết không?" Đứng lại trước mặt cô, chàng trai cao lớn cùng cô gái tinh tế thoạt nhìn rất hài hòa, ngôn tay dường như không khổng chế được mà cứ xoa xoa mặt cô.

Tránh đi sự thân mật của anh, Hòa Hoan lui về phía sau vài bước, "Không cần, tôi đối với người có tuổi không có hứng thú, cũng không muốn tiến thêm một bước để hiểu biết đục - vọng, nếu không có việc gì thì xin hẹn gặp lại thầy giáo Đoàn Mộc nhé."

Nói xong, cô xoay người bước nhanh đi, giờ khắc này, cô chỉ thầm nghĩ mau chóng né tránh khỏi tên ôn thần này. Bởi vì mỗi lần gặp anh ta, tâm tình của cô đều cảm thấy không yên, nhưng mà hiển nhiên có người không cho cô toại nguyện.

Bước nhanh hơn vài bước, Đoàn Mộc Minh một phen cầm cổ tay của cô, "Không việc gì cả. Em không có hứng thú với tôi nhưng cũng đừng lo, chỉ cần tôi có hứng thú đối với em là đủ rồi."

Cô nhìn anh, tuy rằng trong lòng hận đến nghiến răng, nhưng trên mặt vẫn cười rạng rỡ như cũ, "Thầy giáo à, không buông ra sao? Thầy cứ làm như vậy nhiều người sẽ lầm tưởng lầm anh là trâu già muốn gặm cỏ non nha."

"Ha ha ~~~, trâu già gặm cỏ non càng lợi cho tiêu hóa." Vứt cho cô một nụ cười tà mị, Đoàn Mộc Minh lôi cô đi thẳng về phía trước.

"Này, Đoàn Mộc Minh, anh muốn làm gì?" Vừa nhìn thấy anh như vậy, Hòa Hoan nhất thời nóng nảy, đối với người nam nhân vô sỉ này, đôi khi cô thật cảm thấy bất lực.

"Sao lại không gọi là thầy giáo nữa rồi hả? Tôi còn tưởng rằng cả đời em sẽ chỉ gọi tôi là thầy giáo chứ?" Về mặt trêu tức nhìn cô, Đoàn Mộc Minh càng dùng sức nắm chặt cổ tay cô.

"Anh. Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi cho anh biết, tôi như vậy nhưng không dễ để bắt nạt đâu nhé." Hai mắt Hòa Hoan mở thật to, tìm được cơ hội, cô nhất định sẽ khiến anh đẹp mặt.

Nghe được những lời này của cô, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ tiến tới trước mặt cô, chớp mũi chạm chớp mũi, một luồng hơi thở ấm áp cứ như vậy phả vào mặt cô.

"Em có vẻ đã quên một việc, tôi đã từng nói qua, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ đánh vào mông em đấy."

Thanh âm của anh rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là cố ý đè thấp giọng xuống, lại giống có một loại ma lực làm cho nghe không thể không đáp ứng được bất cứ chuyện gì.

"Anh. Anh dám!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Có Chuyện Từ Từ Nói

"Anh. . . . Anh dám" Hòa Hoan lấp bắp nói, mặc dù cũng biết như vậy uy hiếp vô lực đến cỡ nào.

Vừa dứt lời, đã cảm thấy cả người như bay lên trên không, ngay sau đó, ở đám đông vài cái tát vang dội mãnh liệt vang lên trong phố xá sầm uất.

Lúc đem cô ném lên, Đoàn Mộc Minh vẫn là gắt gao bóp chặt eo của cô, trong con người nghiền ngẫm, hơi thở càng đậm, một tay khoi mào người của cô, đối với mặt của cô, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Lần này tin đi? Nhớ kỹ trăm ngàn lần không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, lại càng không muốn thử phản bác tôi..., bởi vì em không có khả năng."

Anh nói chắc, dùng sức kiềm chế ở người của cô, buộc cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh. Trong Logic của anh, phụ nữ có thể sùng, nhưng tuyệt đối không thể dung túng, càng sẽ không cho phép cái loại phụ nữ đã mạn làm càng.

Nháy mắt một cái không nhìn mắt của anh, Hòa Hoan nửa ngày đều không có nói chuyện, lần đầu tiên, thế nhưng không có phản kháng.

Nhìn bộ dáng cô vô cùng thuận theo, Đoàn Mộc Minh lập tức ngậy ngấn cả người, theo bản năng liền buông lỏng tay ra.

"Em. . . . Em có khỏe không?" Chú ý chặt chẽ mỗi một vẻ mặt của cô, Đoàn Mộc Minh vẻ mặt hồ nghi hỏi.

Ánh mắt vẫn là nháy mắt cũng không nháy nhìn mắt của anh, thẳng đến thời điểm đám người chung quanh đều cảm thấy không có gì nhìn dần dần tan hết, Hòa Hoan wow một tiếng khóc lên, cái loại thái độ không coi ai ra gì này cực kỳ giống một đứa nhỏ xấu.

"Em. . . . " Nuốt một miếng nước bọt, Đoàn Mộc Minh thật sự là không thể tin được, phụ nữ tùy tiện này, không có tim không có phổi dĩ nhiên cũng ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người khóc như vậy, tuy rằng bộ dáng khóc là có một chút làm cho anh tâm động, bỗng dưng, tâm cứ như vậy nhảy lên.

Ấm áp chỉ bụng nhẹ nhàng lau một giọt nước mắt trên mặt cô, đặt ở phần môi, dùng đầu lưỡi khẽ liếm một chút, tấp ba hai cái miệng, Đoàn Mộc Minh nghiêm trang nhìn hướng về phía cô, "Nước mắt của em cũng là mặt thật."

Anh không nói lời nào hoàn hảo, vừa nói, Hòa Hoan ngược lại khóc càng dữ tợn.

"Wey wey Wey, em đừng khóc a, có chuyện từ từ nói." Nhìn đến ánh mắt bốn phía kia liên tiếp nhìn tới, Đoàn Mộc Minh vẻ mặt ngưng ngượng nở nụ cười, vội vàng đem cô lôi vào bên trong xe, lấy một chiếc khăn tay nhét vào trong tay của cô, "Em làm sao vậy? Tôi lại không làm gì em?"

Dùng sức phen nước mũi, Hòa Hoan trừng mắt liếc anh một cái, "Anh còn nói?"

"Tốt lắm tốt lắm, tôi không nói, không nói được rồi đi." Một bên ngoắc cho cô lau nước mắt, Đoàn Mộc Minh nhất định thanh nói, bộ dáng cẩn thận kia cùng bộ dáng ngang ngược can rờ vừa rồi quả thực chính là hai người.

"Đoàn Mộc Minh, tôi cảnh cáo anh, lần sau anh lại dám đánh mông tôi thử xem? Khi đó anh nhất định phải chết." Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, như là vẫn đang hận, đơn giản đem nước mũi cùng nước mắt vô ý thức bôi ở trên tây trang rất đắt tiền.

Cô thề, từ hôm nay trở đi, cô cùng Đoàn Mộc Minh ở giữa thù lại thâm sâu một chút, thù này không báo, cô theo họ anh.

Nhìn ánh mắt hung ác kia của cô, Đoàn Mộc Minh đột nhiên không khỏi giật mình, giờ khắc này, anh đột nhiên quên mất một câu lời lẽ chí lý:

Trên thế giới này, thà rằng đắc tội với tiểu nhân, đều tuyệt đối không thể đắc tội phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Hiện Tại Tôi Tuyên Bố

"Hiện tại, tôi muốn tuyên bố một việc."

Ngón tay khẽ chọc mặt bàn, Hòa Hoan nhẹ nói, trên mặt biểu tình bí hiểm.

"Phải không? Chăm chú lắng nghe, chỉ mong như tôi mong muốn." Đoàn Mộc Minh ung dung nói, anh muốn xem kỹ gương mặt đẹp, trong hồ lô người phụ nữ này rốt cuộc bán là thuốc gì đây.

"Tuy rằng tôi không biết nguyên nhân là gì? Nhưng nếu như tôi là loại thế, tôi đây nghĩ tới tôi cũng có tất yếu bổ sung một chút, vô luận kết quả ai thắng ai thua, trận này kỷ hạn chỉ là một năm, một năm sau, tôi vẫn là liberdade, không thành vấn đề đi?"

Hai tay vòng ngực, Hóa Hoan nhẹ nói, ánh mắt quét mắt một vòng trên người bọn họ.

"Không thành vấn đề"

"Không thành vấn đề"

Doãn Mặc cùng Hòa Tự lần lượt gật đầu đáp ứng, nhưng thật ra Doãn Mặc Minh vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

"Như vậy. Tôi là không phải mệt nhiều lắm?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, có đôi khi, anh thật muốn cạy mở đầu óc của cô nhìn xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì?

"Anh không có cùng quyền lợi toan tính, mà tôi, đồng dạng cũng có quyền lợi hô ngừng, hai tướng có vẻ, chính anh quyết định đi."

Nói xong, Hóa Hoan bụng ly cà phê lên lại uống một ngụm, tư vị chua sót tràn ngập toàn bộ khoang miệng của cô mảy mảy hơi nhẩn.

Lặng lặng nhìn cô, Doãn Mặc Minh đột nhiên nở nụ cười, vỗ một tiếng vỗ tay ——

"Thành giao"

**

Bây giờ tối, trong bóng đêm đã hơi bao phủ khắp mặt đất, nhưng lúc này chân núi Vô Ngần lại là náo nhiệt dị thường. Nơi này vốn là nơi tập kết lái xe nghiệp dư, mà nay, Doãn Mặc Minh cùng Doãn Mặc tranh đấu lại thành tiêu điểm trong tiêu điểm.

Một người là người lãnh đạo tập đoàn U.K, một người là ngôi sao điện ảnh và truyền hình, trọng yếu nhất là, theo như đồn đãi, là vì một phụ nữ. Cho nên từ lúc mặt trời còn chưa có xuống núi, nơi này đã có tầng tầng lớp lớp đám người chờ chật ních.

"Doãn ca ca, cố lên." Nhìn Doãn Mặc, Hóa Hoan làm ra một cái tư thế cố lên, mà khi tầm mắt liếc về phía Doãn Mặc Minh thì chính là cái nhìn thoáng qua khinh thường .

Đúng lúc này, phía trước truyền đến đường đã phong tỏa, tùy lúc có thể tiến hành trận đấu.

Vốn đám người âm âm lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều nín thở ngưng thần, ánh mắt cũng không có hạ xuống, sợ bỏ lỡ một màn khả năng xuất hiện tốt.

Theo một đạo tiếng cười thanh thúy, đã nhìn thấy hai chiếc xe con nhất thời như tên rời cung tiến về phía trước, trong nháy mắt, đám người sôi trào.

30 phút lâu dài mà đầy vò, hai chiếc xe con vẫn là chẳng phân biệt được cao thấp.

"Còn có 20m cuối cùng, cho chúng tôi mỗi mắt mong chờ, nhìn xem đêm nay người cuối cùng tanhg rốt cuộc là ai?" Hiện trường, truyền đến tiếng xướng ngôn viên hưng phấn giống như bị đánh máu gà.

"Cố lên cố lên cố lên." Fan nhiệt tình cùng mê xe thét chói tai, gào thét, trong bóng đêm núi vô ngần ở một khắc này sôi trào.

Kèm theo một đạo thanh âm phanh lại chói tai, thời gian giống nhau ở một khắc này định dạng hoàn chỉnh.

"A ~~~" trong đám người rồi đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng hoan hô.

"Hiện tại tôi tuyên bố, người thắng đêm nay là ——"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tôi Thắng

Trong tiếng phanh lại chói tai hai chiếc xe ở cơ hồ là cùng một thời gian xông qua chung điểm, thời gian ở một khắc dừng lại, đám người kia vốn huyền náo nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, hiện trường mấy trăm người lúc này lại yên tĩnh giống như chết.

"Hiện tại tôi tuyên bố, người thắng đêm nay là ——"

Kèm theo thanh âm của xướng ngôn viên, nhịp trống dày đặc "Thùng thùng thùng ~~~~" vang lên, mọi người càng ở vốn là run lên trong lòng trống rỗng tăng thêm một đạo khóa.

Hỏa Tự nắm chặt tay, Hỏa Hoan răng dùng sức cắn lên môi dưới, ở phía trên để lại một đường ấn ký màu trắng, tốc độ xe vừa mới quá là nhanh, căn bản làm cho người ta phân không rõ rốt cuộc là người nào thắng.

"Đừng sợ, Mặc sẽ không thua." Đem cô chậm rãi ôm vào trong ngực, trong lời nói Hỏa Tự không biết là đang an ủi cô vẫn là càng nhiều đang an ủi chính mình, chẳng qua là trong lúc mơ hồ cảm thấy trong giọng nói của anh cũng có một tia run run.

Nằm ở trong ngực của anh, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong lòng cái loại cảm giác bất an này càng ngày càng thêm mãnh liệt.

Chẳng lẽ nói ——

Tiếp hiện trường mấy trăm người đều ở nín thở ngưng thần cùng đợi thời khắc kinh tâm động phách kia, trong bóng đêm núi Vô Ngần lúc này cũng rất giống ngủ thật say rồi, vừa tựa hồ đã ở cùng đợi.

Theo một tiếng trống kinh thiên địa, hiện trường lại lâm vào tĩnh mịch.

"Tôi tuyên bố, người thắng cuối cùng là —— Đoàn Mộc Minh tiên sinh."

Theo xướng ngôn viên một đạo tiếng hét chói tai xông thẳng lên trời, Đoàn Mộc Minh từ một xe thể thao màu trắng đi xuống, trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ cười nhạt toan tính, gió đêm từ từ thổi tới, đầu anh hỗn loạn, che khuất cặp con ngươi tà mị, nhưng cũng bằng thêm một tia hơi thở mị hoặc.

Ở mấy trăm đôi mắt nhìn soi mói, anh chậm rãi đi tới trước mặt Hỏa Hoan, tao nhã giống như là một đầu báo Châu Mỹ, nhưng là Tiểu Báo lại tao nhã, cũng cuối cùng là Tiểu Báo, tùy thời tùy chỗ đều có tính công kích, như anh hiện tại.

"Người đẹp, anh thắng."

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, chính là tập trung đôi mắt kia thâm thúy như nước của cô.

"Tôi biết, chúc mừng anh." Hít vào một hơi thật sâu, Hỏa Hoan miễn cưỡng cố ra một tia cười, chẳng qua là khi tầm mắt chuyển hướng chỗ xe màu hồng thì trong lòng vẫn là có một tia chua xót, nhưng là cô không trách anh.

"Đây là ước định của chúng tôi——" Đoàn Mộc Minh nhìn cô, đường cong khóe miệng duyên dáng làm cho người ta nhìn không được thét chói tai, nếu như là dĩ vãng, Hỏa Hoan nhất định sẽ đi lên khinh bạc một phen, nhưng bây giờ, cô là thật sự không có tâm tình.

"Thua phải chịu, đạo lý này tôi đồng dạng hiểu được."

Hỏa Hoan còn chưa nói xong, cả người đã bị kéo sang một bên, ngăn trở trước người của cô, con ngươi Hỏa Tự nguy hiểm hẹp lại thành một cái khe hở hẹp.

"Đoàn Mộc Minh, đây là ân oán giữa chúng ta, không dính dáng đến cô ấy." Thanh âm của anh rất thấp, biểu tình trên mặt càng lãnh mạc.

"Ha ha ~~~" Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, vòng hai tay trước ngực, ung dung đánh giá anh, "Hỏa Tự, trình độ của anh chỉ có thể là như vậy phải không? Một phụ nữ cũng biết đạo lý thua phải chịu, vì sao anh không hiểu?"

Lạnh lùng dừng ở anh, các đốt ngón tay giữa ngón tay bị anh nắm "Rắc rắc." Rung động, một hồi lâu sau, Hỏa Tự rốt cục thở ra một hơi thật dài, "Tôi đáp ứng anh, tôi lúc này rời đi, chỉ cần anh buông tha cô ấy, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không lại bước vào nơi này một bước."

"Rời đi sao?" Đoàn Mộc Minh vẻ mặt trêu tức nhìn anh, sờ lên cằm, đôi mắt kia tràn đầy tìm tòi nghiên cứu đặc ý, theo sau, hai tay nhất quán, anh làm ra một cái tư thế không thể nề hà, "Làm sao bây giờ đây? Tôi hiện tại thay đổi chủ ý, anh đi hoặc không đi tôi đã lười quản, tôi muốn là cô ấy."

Ngón tay chỉ Hỏa Hoan một bên, anh vẻ mặt chắc chắn nói.

"Đoàn Mộc Minh, anh không cần được một tác lại muốn tiến một thước." Thanh âm của Hỏa Tự giống như là nước đá, cả người tản mát ra sức dẫn vô hình làm cho người tới gần không hiểu cảm nhận được một loại áp lực cường đại.

"Ha ha ~~~, uy hiếp tôi sao?" Liếc xéo anh một cái, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Tôi lớn lên trong môi trường bị dọa sợ, cho nên tôi không ăn bộ dạng này, lần sau đổi lại phương thức đi." Nói xong, anh mạnh tiến lên một phen cầm cổ tay Hỏa Hoan.

"Đi thôi, không phải nói thua thì phải chịu sao?"

Tâm, bỗng dưng run lên, Hỏa Hoan tầm mắt theo bản năng chuyển hướng về phía chiếc xe thể thao màu đỏ kia vẫn như cũ lẳng lặng ngừng ở nơi nào.

Dưới ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng, màu sắc đỏ tươi thể nhưng chậm rãi choáng váng nhuộm thành máu.

"Được, tôi sẽ đi theo anh, chỉ là tôi có một điều kiện." Gian nan nuốt xuống một miếng nước bọt, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Em là một trong số những người phụ nữ tôi đã gặp, người duy nhất có thể hướng tôi năm lần bảy lượt nói điều kiện, chỉ mong em cũng là một người duy nhất có thể gây cho tôi kinh hi." Đề sát vào tai của cô, Đoàn Mộc Minh nói thật nhỏ, ngẩng đầu trong nháy mắt, môi giống như cô ý sát qua vành tai cô.

"Tôi đã cho anh thất vọng sao?" Đầu lông mày chau lên, trên mặt Hỏa Hoan cười diêm dúa lảng lờ nhưng cũng mơ hồ.

"Nói đi, nếu không phải yêu cầu quá phận, tôi nghĩ tôi sẽ đáp ứng em." Nhìn khắp bốn phía, Đoan Mộc Minh cau mày, bàn tay to giương lên, hiện trường đã bắt đầu tiến hành công tác dọn dẹp.

Hiện trường mấy trăm người tất cả đều tán đi rồi, khoảng không chân núi Vô Ngân, chỉ còn lại có năm người bọn họ.

"Chờ sau khi tôi tốt nghiệp, ước định của chúng tôi chính thức có hiệu lực, yêu cầu như thế không tính quá đáng đi." Hỏa Hoan thần nhiên nói, bốn phía gió rét suu suu, một tia ý thức đối với thân mình đơn bạc của cô thổi lại đây, mang theo từng đợt gió lạnh thấm vào cốt tủy.

"Không thành vấn đề, tôi luôn luôn là một người dễ nói chuyện." Hơi hơi cặp thù, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

"Không được"

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một đạo âm thanh càng thêm lạnh như băng.

Quần áo trắng tao nhã dựa ở trên xe đua màu hồng, ở dưới ánh trắng chiếu rọi xuống trong trẻo nhưng lạnh lùng, lảng lảng như trích tiên, mặt Nhược Băng sương chính là anh lúc này, cho tới bây giờ, anh vẫn không thể tin được chính mình thua, dấu răng trên môi hồng nhuận đã bị anh cắn ra nghiêm chỉnh, nhưng là thể nhưng cảm thấy không đến chút đau đớn.

Bởi vì trong lòng đau so với thân thể đau đến càng sâu.

"Doãn Mặc, ngay cả anh cũng lật lọng sao? Nếu tôi nhớ không lầm, điều kiện này lúc trước là anh đưa ra."

Nhìn mặt xem ra thống khổ mà rối rắm, Đoan Mộc Minh trong lòng bỗng dưng xẹt qua một trận khoái ý, giờ khắc này, anh rốt cục nắm được khoái cảm trả thù, đột nhiên cảm thấy cảnh giới cao nhất của trả thù không phải đuổi tận giết tuyệt, mà là thiết một cái lồng làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện đi đến bên trong chui, sau đó nhìn bọn họ giãy dụa giống một con thú bị vây khốn như vậy, cuối cùng lại cuối cùng phí công.

"Tôi. . . ." Doãn Mặc lập tức nghẹn lời, há miệng thờ dốt, lại rốt cục thì thật là không thể nói ra.

"Doãn ca ca, đừng nói cái gì nữa, kỳ thật đây cũng không phải là kết quả tệ nhất, anh có thể bình yên vô sự là tốt rồi." Đi đến trước mặt anh, đem mặt vui vào trong ngực của anh, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Hoan Hoan" thân thể ngẩn ra, Doãn Mặc đem cô gát gao ôm, trong lòng giống như chảy ra máu, chính mình lại chỉ có thể tro mắt nhìn nó một giọt một giọt chảy ra.

"Không có việc gì, anh quên em là ai chăng? Em là Hỏa Hoan không sợ trời không sợ đất, hưởng hờ bất quá chính là thời gian một năm, rất nhanh sẽ qua, em vẫn là em gái đáng yêu nhất của anh, điểm ấy tới khi nào cũng sẽ không thay đổi."

Trong ngực của anh, thanh âm của cô rất nhẹ, lại như cũ như vô số cây đinh đóng vào tim của anh, thâm căn cố đế.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . ." Doãn Mặc thì thào nói, mày nhíu lại càng chặt, anh muốn giúp cô, cuối cùng, cũng là chính mình tự mình đem cô đẩy vào hố lửa.

"Một màn cảm động lòng người a"

Nhìn một màn này, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, hai tay không ngừng vỗ bàn tay, tiếng vang thanh thúy ở chân núi Vô Ngân yên tĩnh có vẻ như là chỗ trống.

Đứng ở một bên, Hỏa Tự thở ra một hơi thật dài, lập tức, đem tầm mắt chuyển hướng về phía một bên.

"Đoan Mộc Minh, một tháng sau, tôi tốt nghiệp, chính là ngày ước định có hiệu lực, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ không để cho anh thất vọng." Tránh ra hoài bão của Doãn Mặc, đi đến trước mặt Đoan Mộc Minh, Hỏa Hoan thần nhiên nở nụ cười.

"Tôi thực chờ mong" đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng nâng người của cô lên, cặp con ngươi sâu u mắt cũng không chớp dừng ở trên mặt của cô, "Em là phụ nữ của tôi."

Chậm rãi dịch chuyển khỏi tay anh, khóe miệng Hỏa Hoan gọi lên một chút độ cong trào phúng, "Bây giờ còn không phải." Nói xong, cô chột xoay người kéo tay Hỏa Tự, "Ca ca, chúng ta đi thôi."

Một buổi tối, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, Doãn Mặc luôn luôn rất ít uống rượu lại uống say mềm, trên mặt thủy chung mang theo một tia cười tự giễu. Mà Hỏa Tự chính là lảng lảng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, hai tay gắt gao nắm thành hình quả dấm.

"Doãn ca ca, đừng uống." Một phen túm lấy cái ly trong tay anh, Hỏa Hoan thuận tay ném ra rất xa, đã lâu mới truyền đến một đạo thanh thúy cái chén tiếng vỡ vụn.

"Ha ha ~~~~ ha ha ~~~~" nằm ngửa ở trên sofa, Doãn Mặc nở nụ cười, trong đêm khuya yên lặng, tiếng cười kia phá lệ thê lương.

Nhìn cái kia về mặt thống khổ, Hòa Hoan đưa anh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, từ nhỏ đến lớn, cô là khi bọn anh thù hận lớn lên, hiện tại, đối cô đi bảo vệ bọn họ.

"Không có chuyện gì, một năm rất nhanh sẽ trôi qua." Vuốt phía sau lưng của anh, cô lẩm bẩm nói, nhìn về phía Hòa Tự xa xa thì miệng ngập ngừng, lại không nói gì.

Rốt cục, trong hơi thở quen thuộc, Doãn Mặc ngủ thật say, chính là rõ ràng ngủ được không quá an ổn. Đưa đầu nhỏ của anh dịch chuyển đến trên sofa, Hòa Hoan chậm rãi đứng lên.

Nhìn Hòa Tự lạnh lùng quay mặt, cô nhẹ nhàng kéo kéo chéo áo của anh, khi thời điểm anh ngoái đầu nhìn lại, tựa đầu đến gần trong ngực của anh.

"Ca ca, em đã trưởng thành, hiện tại đến lượt em đi bảo vệ các anh."

Thân hình chấn động mạnh, Hòa Tự đem cô kéo vào trong lòng, cầm không ngừng cọ đỉnh đầu của cô, một tiếng thở dài không tiếng động cứ như vậy bật ra phần môi.

"Hoan Hoan, là ca ca thực xin lỗi em"

Thời điểm anh nói như vậy, tâm từng điểm từng điểm đau đớn.

"Ha ha ~~~~" mặt càng vui thêm vào trong ngực của anh, bộ dáng kia rất giống tiểu miêu, sau một lúc lâu, Hòa Hoan chậm rãi ngẩng đầu lên, "Ca ca, có thể giúp em một việc sao?"

"Được, chỉ cần ca ca có thể làm được, cho dù chết, ca ca cũng sẽ đi làm." Nhìn mặt khéo léo tinh xảo, đem sợi tóc phân tán của vén sau tai, Hòa Tự thần nhiên nở nụ cười.

Giờ khắc này mới đột nhiên phát hiện, nữ oa anh từng nâng niu trong lòng bàn tay thật sự trưởng thành.

"Anh nhất định có thể làm được." Nói xong, kiễng mũi chân, Hòa Hoan ghé vào anh bên tai nhỏ giọng nói, dần dần, đã nhìn thấy sắc mặt Hòa Tự càng đối càng khó coi, mày cũng mặt nhăn càng ngày càng gấp.

"Em xác định làm như vậy?" Cuối cùng, anh nhẹ giọng hỏi một câu.

"Em tựa hồ cũng không có cái lựa chọn tốt, huống hồ, nếu quả thật có thể nhẫn nhục chịu đựng, để cho em giống tiểu tức phụ bị khinh bỉ, đây cũng là không phải Hòa Hoan." Nghịch ngợm le lưỡi, Hòa Hoan lại ôm hông của anh, "Ca ca, có được hay không vậy?"

"Có thể là có thể, chính là Doãn Mặc Minh cũng không phải một cái hồ lô nhân tốt như vậy, anh sợ vạn nhất chuyện bại lộ, tình cảnh của em sẽ càng thêm nguy hiểm." Hòa Tự lo lắng lo lắng nhìn cô.

"Yên tâm đi, em nhất định có thể toàn thân trở ra." Tay làm cái thế "ok", cô đánh một cái ngáp thật to, "Ca ca, em mệt, muốn đi ngủ, ngủ ngon."

"Được, ngủ ngon." Ở trên trán của cô ấn xuống một cái hôn nhọt nhọt, Hòa Tự trên mặt lộ ra một chút cười sùng nghich.

Tính trẻ con cười cười, Hòa Hoan xoay người đi vào phòng ngủ, đi ngang qua bên người Doãn Mặc thì lông mày của cô mấy không thể nhận ra nhũn vãi cái, theo sau đi ra.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của cô biến mất ở khúc quanh, nụ cười trên mặt Hòa Tự nhất thời cứng lại, tay nắm thành hình quả đấm, móng tay thật dài đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, anh một quyền hướng về phía vách tường đâm thật mạnh, ở trên tường để lại một đạo vết máu loang lổ.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nhưng Là Tôi Yêu Em A

"Hòa Tự, anh thua."

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười của người đàn ông cuồng tứ.

"Đoan Mộc Minh, một ngày nào đó anh sẽ vì những gì hôm nay anh đã làm trả giá thật nhiều, tôi thề." Hỏa Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói, đột nhiên cảm thấy trong lòng như là bị một tảng đá lớn đè lên, thế nhưng làm cho anh có một loại cảm giác hít thở không thông.

"Ha ha ~~~ phải không? Rất sợ đó nha." Đoan Mộc Minh âm dương quái khí nói, "Làm sao bây giờ đây? Tôi giống như thời gian một tháng cũng chờ không được nữa, anh không biết đi, tư vị Hỏa Hoan là ngọt nhất trong số phụ nữ tôi hưởng qua."

Nói xong, như là vì hưởng ứng lời của anh, anh còn dùng lực chộp cái miệng, như vậy tà ác mà liêu lĩnh.

"Đoan Mộc Minh" thanh âm của Hỏa Tự đã không có một chút độ ấm, tay nắm phone đang kịch liệt run rẩy, cặp con ngươi như hàn tinh ánh sáng bởi vì phần nộ mà sung huyết, kia điên cuồng toát ra hỏa diễm như muốn đem hết thảy đều đốt hủy.

"Tức giận sao? Ha ha ~~~" Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Hỏa Tự, bình tĩnh một chút, nếu không, anh sớm muộn gì sẽ chết trên xúc động ở của anh, còn có, anh đã quên sao? Sát thủ kiêng kỵ nhất đứng là có vương bận, mà hiển nhiên anh vương bận quá sâu."

"Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám dẫm thương Hoan Hoan một cọng tóc gáy..., tôi nhất định khiến anh chết không đất chôn." Nhìn một mảnh bóng đêm ngoài cửa sổ tối đen kìa, Hỏa Tự mạnh mẽ bùng ly rượu lên, đem rượu trong chén giữa đầu tưới, rót, đổ đi xuống.

Lúc chất lỏng lạnh lẽo theo yết hầu chảy về phía lục phủ ngũ tạng, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tâm, giống như là có người cầm đao từng đao từng đao cắt, đau đến chết lặng, lại cũng chỉ có thể nhận lấy như vậy.

"Ha ha ha ~ ha ha ha ~~~", ở một trận tiếng cười to cuồng ngạo, điện thoại mạnh mẽ dập máy.

Nghe được thanh âm trong loa truyền đến "Đồ đồ đồ ~~~", tay anh vô lực thả xuống dưới, thân hình thất tha thất thểu lui về phía sau, thẳng đến để ở sô pha, anh mới dừng lại.

Trên sô pha, Đoan Mộc đã dưới tác dụng của cơn ngủ thật say rồi, chính là miệng lại như cũ ở thì thào tái diễn một cái tên: "Hoan Hoan, Hoan Hoan, Hoan Hoan."

Nhìn cái vẻ mặt thống khổ, Hỏa Tự ôm đầu liều mạng đánh tới sô pha.

Lúc tia sáng đầu tiên rơi xuống mặt đất, Hỏa Hoan từ trong mộng tỉnh lại, trên mặt vẫn như cũ lưu lại nước mắt, lấy tay nhẹ nhàng lau đi, đầu ngón tay một mảnh lạnh lẽo.

Mở to mắt nhìn trần nhà, khóe miệng của cô gọi lên một chút cười chua xót.

Đúng lúc này, điện thoại đặt ở dưới gối đầu vang lên "Ong ong ong ~~~", vừa cầm lên nhìn, sắc mặt của cô nhất thời lạnh xuống, đưa điện thoại di động tùy tay vứt xuống một bên, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đơn giản tắm rửa, cô mặc một thân quần áo đơn độc nhẹ nhàng đi ra ngoài, cô luôn luôn có thói quen chạy bộ buổi sáng, hít thở không khí thiên nhiên tươi mát, tựa hồ cả người cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Di động vẫn như cũ như đòi mạng vang lên, nhìn cũng chưa từng liếc mắt một cái, cô mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng to như vậy im ắng một chút tiếng vang đều không có, trên sô pha, cũng không có bóng dáng Đoan Mộc, dùng sức quơ quơ đầu, Hỏa Hoan xoay người chạy ra ngoài.

Vừa mới mở cửa ra, cô nhất thời sững sờ, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có vô số chỉ Ô Nha – loại chim nào đó thành đàn bay qua, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mặt trời từng điểm từng điểm từ nhỏ trên đường chân trời được đưa lên, giống như là một cái hỏa cầu thật to.

"Làm sao vậy? Nhìn thấy tôi liền khó chịu như vậy sao?" Đứng ở xa, hai tay cầm ở trong túi quần, Đoan Mộc Minh tự nhận là đã muốn bày ra một cái bộ dạng đẹp trai nhất, tiếc rằng người ta ngay cả con mắt cũng không xem xét anh liếc mắt một cái.

"Thật sự là bầu trời hạ Hồng Vũ rồi, sáng tinh mơ, nơi nào đến Ô Nha kêu a." Mây hơi hơi cau lại, tựa hồ không thấy được anh, Hỏa Hoan xoay người hướng một bên đường nhỏ trong rừng chạy tới, tốc thật kiểu đuôi ngựa thật dài theo dáng người cô càng không ngừng đưa tới lui, đây chính là hình thức sáng sớm, có một loại dụ - mê hoặc thanh thuần.

Nhìn bóng dáng của cô, Đoan Mộc Minh vẻ mặt tà mị nở nụ cười, theo sau, đem áo khoác cời ném vào trong xe, cũng chạy theo sau.

"Hi, mỹ nữ, hôm nay khí trời không sai nha." Nghiêng đầu nhìn cô, Đoan Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi.

"Chúng ta rất quen thuộc sao?" Liếc xéo anh một cái, Hỏa Hoan mạnh mẽ bước nhanh hơn, một buổi sáng tâm tình đang tốt trong nháy mắt nhìn thấy anh tan thành mây khói.

"Không quá thực, nhưng tin tưởng tôi, chúng tôi rất nhanh sẽ rất quen thuộc rất quen thuộc." Đoan Mộc Minh nghiêm trang nói, đột nhiên cảm thấy cùng cô đầu đầu vỗ mồm cũng là điều thú vị.

"Anh quyền rũ phụ nữ công lực quá kém, quay đầu luyện tập một chút lại đến đi." Khi nói chuyện, Hỏa Hoan đột nhiên xoay người quẹo vào một đường nhỏ khác.

Đứng ở đường chữ T nhìn cô, Doãn Mộc Minh khoe miệng gọi lên một chút độ cong, hơi hơi gật gật đầu.

Có cá tính, anh thích.

Vốn cho là qua một đêm, anh đối với cô hứng thú sẽ giảm một chút, cho nên anh sáng sớm liền vội vàng tới xác nhận, lại không nghĩ rằng, hứng thú chẳng những không có giảm một phần, ngược lại ở một đêm lên men dưới càng thêm nồng hậu .

Hướng về phía bóng lưng của cô một cái vỗ tay vang lên, Doãn Mộc Minh cười rồi đi, trên mặt lộ vẻ đắc chí vừa lòng cười.

"Chết tiệt xù đàn ông" một bên chạy trước, Hỏa Hoan còn không ngừng mắng, mặt ngũ quan xinh xắn gất gao nhả lại với nhau, chưa bao giờ một khắc giống như bây giờ mình bạch cái gì gọi là sớm biết có hôm nay lúc trước đừng làm.

Trong đầu buồn bực hướng phía trước chạy, thành linh, cứ như vậy đứng phải trong lòng một người đàn ông.

"Ai hết, đau." Theo bản năng ôm đầu, mặt của cô nhất thời sụp xuống, lúc ngẩng đầu nhìn đến cặp con ngươi đông lạnh kia thì cô lập tức sững sờ, "Doãn ca ca, làm sao anh ở trong này?"

Nhìn cô, Doãn Mặc nói cái gì cũng chưa nói, mạnh mẽ giữ chặt tay cô trong rừng chạy tới.

Bên tai là tiếng gió vù vù, hai má non mịn, ần ần truyền đến một loại cảm giác đau đớn, dưới chân đường gập ghềnh bất bình, có nhiều lần, bọn họ suýt nữa ngã nhào trên đất.

Rốt cục, ở trong cuối rừng, bọn họ ngừng lại, bên tai cũng vang lên thanh âm của nước chảy róc rách.

"Ách?" Hỏa Hoan miệng nhất thời giương thật to, ở trong này lâu như vậy, cô thế nhưng không biết nơi này còn có một dòng suối nhỏ, "Doãn ca ca, làm sao anh biết nơi này?"

Đem áo khoác cởi ra trải lên đất, Doãn Mặc đem cô ấn ngồi xuống, mà mình cũng thuận thế ngồi ở bên người của cô, "Thích nơi này sao?" Khi nói chuyện, trông mắt của anh mắt cũng không nháy nhìn cô, khoe miệng có một chút ý cười nhạt nhẽo.

"Ừ" Hỏa Hoan gật gật đầu thật mạnh, trong cặp con ngươi trong suốt có rõ ràng kinh hi, phần môi ý cười là hồn nhiên như vậy.

Nhìn cô, Doãn Mặc hít vào thở ra một hơi thật sâu, đôi mắt che dấu áy náy lại một lần giống như thủy triều tuôn ra mà ra. Khỏi mà một túm tóc dài của cô ở ngón giữa vuốt vuốt, tình tế cảm nhận cảm giác trơn thuận giống như tơ gấm.

"Hoan Hoan" qua thời gian rất lâu, anh nhẹ giọng gọi cô một tiếng, tiếng nói trầm thấp như một vò Trần Phong Lão Tửu chính là hơi hơi khai phong khiến cho người không khỏi say.

"Ừ?" Quay đầu nhìn về phía anh, Hỏa Hoan nở nụ cười thân thiện, đầu nghiêng một cái, tựa vào bờ vai của anh.

"Một năm về sau, làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh, được không?" Nhìn về phía nước chảy lán tăn, anh nhẹ nói, biểu tình trên mặt dị thường bình tĩnh làm cho người tới căn bản là đoán không ra ý tưởng chân thật của đáy lòng anh.

"Không được" không có...chút do dự nào, Hỏa Hoan trực tiếp cự tuyệt anh.

"Vì sao? Anh nghĩ đến nhiều năm như vậy chúng ta đã có cũng đủ ăn ý, là sợ anh sẽ đối với em không tốt sao?" Nhẹ vỗ về tóc của cô, Doãn Mặc ôn nhu nói, "Anh thề anh sẽ đối tốt với em, cả đời đều sẽ đối tốt với em."

"Em biết, nhưng là anh đã nói, anh vĩnh viễn chính là ca ca, trừ lần đó ra, chúng tôi làm không được khác, hơn nữa ——" nói tới đây, Hỏa Hoan đột nhiên dừng lại.

"Hơn nữa cái gì?" Doãn Mặc mày không tự chủ nhăn lại.

"Không có gì, em đã quen loại cảm giác này, tình nhân không có khả năng làm cả đời, vợ chồng đồng dạng không có khả năng làm cả đời, nhưng là huynh muội có thể."

Hỏa Hoan thanh âm rất nhẹ rất nhạt, cô cũng không nói đến là, chuyện lần này cô căn bản cũng không có trách anh, mà anh càng không có tất yếu bởi vì áy náy sẽ đối với cô phụ trách. Người nào cũng biết, tương lai một năm sẽ phát sinh cái gì? Nhưng là cái đó và yêu không quan hệ, càng cùng trách nhiệm không quan hệ.

"Nhưng là anh yêu em a, không phải bởi vì đồng tình, không phải bởi vì áy náy, chỉ vì anh yêu em a." Doãn Mặc run giọng nói, vốn tưởng rằng đợi cô lớn lên một chút sẽ hiểu được, nhưng là kết quả là, vẫn là anh rõ ràng không công nói ra.

"Anh nói cái gì?" Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, mặt của anh chậm rãi cúi xuống dưới, lúc cô ghen hờn nhìn trần trụi mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

"Doãn."

Lời của cô còn chưa nói ra miệng, lưỡi Doãn Mặc linh hoạt đã muốn công khai xâm nhập hơi thở của cô mùi đàn hương từ miệng, tùy ý trở mình quấy bên trong ngọt ngào.

Chậm rãi.

Chậm rãi.

Thân thể của cô ngã xuống, mà anh cũng thuận thế nằm ở trên người của cô, tại... hương thơm bốn phía, bên dòng suối nhỏ nước chảy róc rách, nụ hôn của anh từ lúc ban đầu cuồng dã phóng túng dần dần trở nên ôn nhu, đầu lưỡi khẽ liếm lấy môi đỏ búng của cô - cánh hoa, trong cặp con ngươi sâu thăm ần ần toát ra ngọn lửa dục - vọng.

Trên đỉnh đầu, trên trời một mảnh trong vắt, mây trắng bay lượn ở không trung, biển ảo thành đủ loại tư thái, ở trên môi của cô hôn một cái thật mạnh, nhẹ vỗ về hai má non mịn của cô, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười.

"Nha đầu, biết ngày này anh chờ bao lâu sao?" Anh thì thầm nói, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở trên mặt của cô, làm cho lòng người một trận rung động.

"Doãn ca ca" Hòa Hoan vẫn là nhìn anh, hiển nhiên còn không có theo trong cử động vừa rồi bình ổn lại.

"Gọi anh là Mặc" ngón tay che ở phần môi của cô, Doãn Mặc cười càng thêm diêm dúa lắng lơ, đôi mắt kia giống như là một con lốc xoáy thật lớn, đem cô tăng tăng vòng đi vào.

"Em. Chúng ta." Dừng ở cái khuôn mặt tựa như điêu khắc, Hòa Hoan lập tức do dự, ngực kịch liệt đập phồng, trong lòng tựa hồ không chịu nổi áp lực.

"Hư ~~~" làm ra một cái động tác chó có lên tiếng, Doãn Mặc cúi người ở trên trán của cô rơi xuống một cái hôn giống như chuồn chuồn lướt nước, "Không cần gấp trả lời như vậy, một năm sau, hôm nay một năm sau, em nói cho anh biết, muốn theo anh đi hay không?"

"Anh là đồng tình em sao?" Thật lâu sau, Hòa Hoan rốt cục vẫn phải hỏi nghi vấn trong lòng, bởi vì theo cặp con ngươi trong suốt không thấy đáy, cô nhìn không ra một chút dấu hiệu.

"Ha ha ~~~, thật là một nha đầu ngốc." Ngồi ở một bên, đem cô một phen kéo vào, vòng ở bả vai của cô, Doãn Mặc nở nụ cười, "Em cảm thấy anh là cái loại bởi vì đồng tình sẽ kết hôn với em sao?"

"Nhưng là. Em cũng không phải loại hình anh thích."

Nói tới đây, Hòa Hoan chậm rãi cúi thấp đầu xuống, nhớ tới phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh chính là người người đều là eo nhỏ cặp mông, nhìn lại chính mình, tuy rằng cũng là nên lời thì lời, nên lờ thì lờ, nhưng là so sánh dưới, cô vẫn là sẽ tự ti.

"Em vẫn luôn là anh muốn nhất." Nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, Doãn Mặc thân nhiên nở nụ cười, "Biết không? Anh vẫn đều chờ em lớn lên."

Anh không có nói cho cô biết là, mỗi khi gặp cô làm ra mặt diêm tĩnh, anh đã nghĩ vì cô làm bất cứ chuyện gì, muốn đem toàn bộ thế giới tốt nhất trong tiểu thuyết phương Tây đều đặt ở trước mặt cô, trước kia là bởi vì cô còn nhỏ, hiện tại cô vẫn còn nhỏ như cũ, nhưng là anh đã đợi không kịp.

Nhìn anh, Hòa Hoan miễn cưỡng cố ra một tia cười, lấy tay anh ra đứng lên, nhìn chăm chú vào dòng suối rơi là chả, thanh âm của cô dưới ánh nắng tươi sáng sáng sớm nghe qua phá lệ mơ hồ.

"Doãn ca ca, cảm ơn anh."

"Em vẫn là không tin anh?" Doãn Mặc mạnh mẽ đứng lên, một phen cầm cánh tay của cô, ép cô nhìn thẳng vào hai mắt của mình, ở trong đó có tình yêu nồng đậm, rõ ràng cũng xen lẫn một tia áy náy.

"Em tin" nói xong, cô xoay người qua đi, "Doãn ca ca, em muốn lên trên học, Sayonara."

"Hòa Hoan"

Nhìn cô rời đi, Doãn Mặc lớn tiếng hô một câu, trên mặt biểu tình réo rắt thảm thiết mà mê ly.

Phảng phất là pha quay chậm, Hòa Hoan cứ như vậy chậm rãi xoay người qua, ngoái đầu nhìn lại cười giống như tinh linh rơi xuống thế gian, thế nhưng không đành lòng làm cho người ta khinh nhờn.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Doãn Mặc nhớ lại cảnh tượng này, tim của anh vẫn từng đợt từng đợt đau, mà anh cũng rõ ràng biết, cái loại đau này sẽ đi theo anh cả đời.

**

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua lá cây đổ xuống dưới, trên mặt đất phóng ra từng đạo quang ảnh sắc sỡ, cúi đầu trên đường nhỏ đi đến trường học, Hòa Hoan trên mặt lần đầu tiên không có nụ cười.

Ngón tay ý thức khẽ chạm vào môi, nơi đó trong lúc mơ hồ còn lưu lại hương vị của anh, khóe miệng gợi lên một chút độ cong, vẻ mặt cô nở nụ cười tự giễu.

Cô biết Doãn ca ca thật sự đối với cô tốt, nhưng là cô cũng biết, cô đã không có lý do đứng ở bên cạnh anh, ở trong lòng của cô, anh vẫn luôn là tồn tại đặc biệt như vậy, nhưng phần cảm giác này, cô sẽ vĩnh viễn trân quý dưới đáy lòng, như cùng là vết sẹo giống nhau, không đi đụng vào, cũng sẽ không lại đau đớn.

"Nghĩ gì thế? Tôi gọi cô nửa ngày." Đúng lúc này, một cái tay nhỏ bé lạnh lẽo đưa tới cổ của cô.

"Tiểu Ái, đừng làm rộn, tôi thực phiền." Hòa Hoan vô tình nói, đầu rũ cụp lấy, tựa hồ khí lực toàn thân đều bị rút thời giờ như vậy.

"Cái gì?" Tiểu Ái đột nhiên nhảy tới trước mặt của cô, tròn vo mắt to mắt cũng không nháy nhìn cô, "Tôi không nghe lầm chứ, Hòa Hoan cũng sẽ nói thực phiền?"

"Tốt lắm, không có việc gì đừng đến phiền tôi." Nhìn cô một cái, Hòa Hoan đem cô đẩy sang một bên, thẳng ở một bên điều trên ghế ngồi xuống, "Sáng hôm nay tôi kiêu khóa, chuyện còn lại cô xem rồi làm đi."

"Cái kia liền bao ở trên người của tôi, chỉ là tôi rất ngạc nhiên." Tiểu Ái mở to mắt nhìn cô, "Làm sao vậy? Thất tình?"

"Ngu ngốc, cô gặp qua tôi yêu đương sao?" Nhẹ vỗ về cái trán, Hòa Hoan trực tiếp ném cho cô một cái trừng mắt rõ ràng.

"Không có" tiểu Ái thực sự cầu thị nói, "Vậy cô sao lại thế này? Đại di mục đến đây?"

"Cô mới đại di mục đến, đi mau đi mau, bằng không một hồi lại đến muộn." Không ngừng vẫy tay, Hòa Hoan lại lâm vào suy nghĩ của mình.

Nói là suy nghĩ, kỳ thật trong đầu trống rỗng cái gì cũng không có.

Thời gian đi học, trong sân trường đặc biệt im lặng, nằm ở nơi đó nhìn lên trên trời, tựa hồ trời rất cao, mây cũng rất nhạt, khắp quá một cây cỏ xanh nhét vào miệng, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô luôn luôn là một người tâm tư đơn giản, nhưng là lần này, cô là thật sự hoang mang.

"Em vậy mà vóc dáng cả lợ phát phờ đi xuống, tôi thực hoài nghi chứng nhận tốt nghiệp của em có thể lấy đến hay không?" Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm treu tức, theo sau, đã cảm thấy gió một bên đã bị chặn.

Nghe được thanh âm đúng là âm hồn bất tán, mặt Hòa Hoan trực tiếp tái, nhưng là cô vẫn là nhắm chặt hai mắt, đối với người như vậy, cô lười quan tâm.

"Như thế nào? Tinh vẫn làm mỹ nhân ngủ sao? Trong đồng thoại, mỹ nhân ngủ cuối cùng nhưng là bị vương tử hôn tỉnh."

Đoan Mộc Minh ung dung nhìn cô, cảm giác không nói lời cô tựa hồ nhiều ra một phần trầm tĩnh đặc ý. Mỗi một lần gặp cô, anh luôn có thể theo trên người của cô đào móc ra một phần không giống thuyết tây phương tiểu như vậy, thân mình cô giống như là một cái bảo tàng thật lớn, nhiều lần sẽ mang lại cho anh kinh hi.

Nghe được lời của anh, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, một đạo thờ dài thật dài cứ như vậy bật ra phần môi, "Như thế nào thế nào thế nào đều có anh a? anh là bọ chó sao? Vẫn là theo đuôi?"

"Tôi là ruồi bọ, chuyên thành có khâu trứng gà." Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Như thế nào? Không có vương tử hôn, mỹ nhân ngủ cũng sẽ tỉnh lại sao?"

"Vấn đề này anh phải về nhà hỏi mẹ anh" Hòa Hoan tức giận nói, một chút yên tĩnh không khí duy nhất cũng bị anh phá hủy, ra về thời điểm mỗi lần nhìn thấy anh, cô vốn không có một lần tâm tình khoái trá quá.

"Mẹ tôi không tin đồng thoại, bà hiện tại mỗi ngày tưởng đúng là có thể ở sinh thời ẵm cháu trai, thế nào? Có hứng thú cùng tôi cùng nhau hoàn thành sứ mệnh lịch sử gian khổ này hay không?" Học bộ dáng của cô ở trên cỏ nằm xuống, nghiêng mặt nhìn cô, mới phát hiện hình dáng cô như vậy thoát nhìn đặc biệt đặc ý.

"Của anh chê cười rất lạnh." Nói xong, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, trên cao nhìn anh, khi ánh mắt chạm vào khuôn mặt tươi cười chết tiệt thì không

hiếu thì có một loại xúc động muốn giết người, hít vào một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, cô nở nụ cười thân nhiên, "Trong một tháng, không để cho tôi gặp lại anh."

Nói xong, cô xoay người đi thẳng về phía trước, nơi có anh cũng dừng nghĩ có một lát an bình.

"Nhưng là tôi nghĩ nhìn thấy em" Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, mạnh mẽ đưa chân ra.

Không có bất kỳ phòng bị, Hòa Hoan cứ như vậy ngã thật mạnh trên đất, lấy một cái tư thế ngã gục ở chỗ này, nửa ngày không có hoãn quá thân lai.

"Mau để cho tôi xem xem ngã đau không có?" Đoan Mộc Minh nhất diệt thanh nói, nhưng là thân mình nằm ở trên cỏ cũng là vừa động cũng không động, rõ ràng là một bộ về mặt xem kịch vui.

Tiểu nha đầu, muốn cùng anh đấu, còn kém xa lắm đâu.

Lặng lặng nằm sấp ở nơi đó, Hòa Hoan thở một hơi thật dài, sau một lát, tự nhiên bình tĩnh đứng lên, vỗ vỗ bùn đất cùng cỏ dính trên người mình, thò điễm nhìn anh, về mặt nở nụ cười vũ - my .

"Chơi vui sao?" Khi ngồi xổm xuống bên cạnh người anh, thanh âm của cô rất nhẹ rất nhạt.

"Ách?" Cái này đối Đoan Mộc Minh choáng váng, "Em Không có sao chứ?" Chẳng lẽ cô là ngã làm cho choáng váng?

"Anh cứ nói đi?"

Ngay sau đó, Hòa Hoan mạnh mẽ nắm chặt cà vạt của anh

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tôi Thích Phụ Nữ Biết Lời

“Khụ khụ khụ. . .” nhất thời một trận ho kịch liệt vang lên.

Trên mặt Hòa Hoan vẫn mang theo ý cười, nhưng tay cầm cà vạt không tự chủ siết chặt, nhìn làn da trắng nõn hồng hồng, sau đó chuyển sang tím, bỗng dưng cô buông tay, vỗ vỗ hai tay đứng lên.

“Đoan Mộc Minh, tôi nói rồi anh đừng có chọc tức tôi.”

Lúc này gió nhẹ thổi tới, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất.

“Người phụ nữ này, em dường như đã quên mất lời tôi nói rồi.” Thanh âm của anh ta ép tới mức thấp nhất có thể, cảm giác như sắp có một trận phong ba nổi lên.

Cả người như có sức mạnh truyền qua, Hòa Hoan quật cường đón nhận ánh mắt của anh ta, “Vậy thì thế nào? Là anh trêu chọc tôi trước.”

“Vẫn bạo biện cho mình là đúng?” Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, chỉ có điều nụ cười kia thật lạnh, “Tôi nhắc em lần cuối cùng, tôi không thích phụ nữ không nghe lời.”

Môi mím lại, Hòa Hoan chung quy không muốn nói gì, giờ khắc này, cho dù là đang rất tức giận, hay là đang lo sợ, cũng không muốn thua anh ta.

“Không chống đối nữa sao? Hãy nên ngoan ngoãn một chút thì sẽ tốt hơn cho bản thân.” Chậm rãi đứng lên, Đoan Mộc Minh từng bước một đi tới bên cô, ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô.

Hòa Hoan theo bản năng lùi lại phía sau, đến khi lưng tựa vào thân cây không thể lùi được nữa thì cô dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuấn mỹ, trong lòng đột nhiên có chút khủng hoảng.

Tên đàn ông này thật đáng sợ, thời điểm cô đối diện với anh ta, cô có cảm giác như lạnh buốt từ bàn chân đến từng ngõ ngách trong cơ thể, xâm nhập vào máu, rót vào cốt tủy. Bóng anh ta như bao phủ lấy cô, cô theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Nhẹ nhàng, chạm vào cơ thể của cô, ngón tay thon dài mềm mại, chạm vào đôi môi như cánh hoa đào kia, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, khoe miệng bất giác cong cong dưới ánh nắng vàng rực rỡ như muốn câu hồn.

Giống như ma xui quỷ khiến, anh cứ như vậy hôn cô, đôi môi không tự chủ mà run run, chậm rãi hôn lên môi cô.

Thân mình chấn động, Hòa Hoan theo bản năng đẩy anh ta ra, lại càng bị anh ta ôm chặt hơn.

“Không cần phản kháng tôi, bởi vì căn bản em không thể phản kháng được.” Cường ngạnh giữ chặt gáy cô, hơi thở ấm áp phả vào sau tai của cô.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, vẻ mặt vô tội của cô vừa đơn thuần vừa đáng yêu giống như con thỏ con, mà anh, là một đại sắc lang, nhưng là, anh không có ý định nói cho cô biết, bộ dáng lúc này của cô có bao nhiêu gợi cảm, làm cho người khác nhìn không được mà nghĩ muốn đem cô ép dưới thân mạnh mẽ chiếm lấy.

“Anh.....Muốn làm gì?” Nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của anh ta, Hòa Hoan nhất thời sững sờ.

“Hôn em” Khi nói chuyện, hơi thở của anh ta ngày càng gần, như muốn ôm trọn lấy cô vào trong ngực của anh ta, đôi môi nóng rực bao phủ đôi môi mềm mại của cô.

Xa xa, một bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh nhìn thấy một màn này không dám tin vào mắt mình, xoay người chạy đi, một giọt nước trong suốt từ trong hốc mắt theo gương mặt cô chảy xuống.

Anh cuồng bạo hôn cô, khi nhận thấy thân thể cô cứng ngắc, nụ hôn kia mới chậm rãi ôn nhu, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng khuấy đảo theo hàm răng của cô, khi cô rên nhẹ thì đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, đôi bàn tay to chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô chậm rãi vuốt ve, nếu nơi này không phải trường học, nếu nơi này không phải có người đi tới, có lẽ anh ở chỗ này muốn cô ngay lập tức.

Chết tiệt, trên người cô như có ma lực làm cho anh không thể ngừng lại được, mong muốn càng nhiều hơn nữa.....

Hôn sâu triển miên, hôn đến tim đập nhanh, mùi vị của nụ hôn không biết tên.

Ở thời điểm không thể khống chế được thì Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ buông cô ra.

Nhìn thoáng qua đôi môi sưng đỏ, anh nở nụ cười, tựa như rất hài lòng khi thấy biểu cảm của cô như vậy.

“Như vậy mới ngoan, tôi thích phụ nữ ngoan ngoãn.” Bàn tay to vuốt tóc cô, anh hít thật sâu thưởng thức mùi hương thơm ngát trên tóc cô, “mùi vị không tệ, về sau cứ dùng loại này đi.”

Đờ đẫn đứng ở nơi đó, Hòa Hoan ngây ngốc nhìn anh ta, giờ khắc này, nụ cười của anh ta như gần như xa.

Đem quần áo của cô sửa sang lại, nhìn đôi má hồng hồng như trái đào của cô, anh không khống chế được hôn lên.

“Đi thôi, hưởng thụ trong đời em cuối cùng liberdade một tháng.”

Thanh âm của anh ta rất nhẹ, đột nhiên cảm thấy, anh nhất định phải giữ lấy cô, không phải vì trả thù, không phải vì hận, chỉ bởi vì cô chính là cô, không có người phụ nữ nào cho anh ta cảm giác như vậy, anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô ra. Cái buổi sáng đó, Hòa Hoan cứ như vậy ngây ngốc, cả người cũng trầm mặc.

Giữa trưa anh mặt trời ấm áp chiếu vào thân thể, cùng Tiểu Ái sống vai gối ở xích đu, con người của cô vẫn mờ mịt hướng về nơi nào.

“Hòa Hoan, có thể hỏi cậu một chuyện không?” Hai chân không ngừng đong đưa, Tiểu Ái cũng nhìn về phía xa xa, chính cô cũng mờ mịt không rõ cảm xúc trong lòng của mình.

“Cái gì? Không phải cậu muốn hỏi mình đại đi mụ lúc nào thì đến chứ?” Hòa Hoan hứng thú trêu cô, quay đầu nhìn cô một cái, mới phát hiện hôm nay Tiểu Ái cũng rất kỳ quái.

“Cậu thấy Đoàn Mộc Minh thế nào?” Không có nhìn cô, Tiểu Ái nhẹ nhàng hỏi một câu, nhìn gương mặt bình tĩnh của cô làm cho người ta không đoán được rốt cuộc trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

“Đoàn Mộc Minh? Cậu nói là Đoàn Mộc Minh sao?” Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, “Tự nhiên sao lại hỏi đến anh ta?”

“Không có gì, cậu cảm thấy anh ta là dạng người thế nào?” Quay đầu nhìn về phía cô, Tiểu Ái hơi hơi nở nụ cười.

“Không biết” Hòa Hoan trả lời, trong lòng đột nhiên thấy rối rắm, chính cô cũng không biết gì về anh ta, cô chỉ biết anh ta tên Đoàn Mộc Minh, cùng các anh cô có quen biết, là một tên đại biến thái, bởi vì ván bài chết tiệt kia, một tháng sau cô chính thức là người phụ nữ của anh ta, trừ lần đó ra, cô đối với anh ta hoàn toàn không biết gì cả.

“Phải không?” Quay đầu nhìn về phía trước, Tiểu Ái vẻ mặt vẫn là thân nhiên, “Mình nghĩ đến cậu rất quen thuộc với anh ta.”

“Mình cùng anh ta? Làm sao có thể?” Nói xong, Hòa Hoan dài thờ dài thườn thượt, thực chán ghét cảm xúc đang có của cô lúc này.

“Hoan Hoan, nếu mình nói mình có thể kết hôn với anh ta, cậu có thể cảm thấy rất kỳ quái không?” Thật lâu sau, Tiểu Ái đột nhiên nói một câu như vậy.

“Cậu nói cái gì?” Trong lòng giật mình, thành linh, Hòa Hoan té từ trên xích đu xuống.

"Hoan Hoan, cậu không sao chứ?" Nhìn thấy cô như vậy như vậy, Tiểu Ái có một chút không đành lòng, liền nhanh chóng kéo cô đứng dậy.

"Tiểu Ái, cậu không phải bị sốt đấy chứ, kết hôn với anh ta? Có phải cậu điên rồi không? Cậu có hiểu được anh ta là người như thế nào không? Đem mình giao cho người như vậy cậu cam tâm sao? Anh ta không xứng với cậu, tuyệt đối không xứng với cậu." Hỏa Hoan kích động nói, khuôn mặt trắng nõn vì tức giận đỏ lên.

"Minh có lựa chọn sao?" Cúi đầu, phui quần áo dính đất trên người Hỏa Hoan, Tiểu Ái thản nhiên nở nụ cười.

Hỏa Hoan thứ nhất ngôn tình web tiểu thuyết hồng tỵ thêm hương vòng [www. hongxiu. com](http://www.hongxiu.com) vì ngài cung cấp tối ưu chất ngôn tình tiểu thuyết đọc online.

"Thế vì sao lại kết hôn?" Nhìn cô, giọng Hỏa Hoan đột nhiên chìm xuống.

"Uh, cậu cũng biết, mình cần bản cũng không có lựa chọn khác, hơn nữa ——" nói tới đây, tiểu Ái đột nhiên dừng lại, răng nanh nhẹ nhàng cắn môi dưới, khoe miệng loáng thoáng mỉm cười, "Minh không ghét anh ta."

"Vậy cậu thích anh ta sao?" Hỏa Hoan theo sát sau hỏi một câu, hai tay dùng sức nắm tay cô, từ nhỏ đến lớn, cô và Tiểu Ái đã làm bạn với nhau, cô không thể trơ mắt nhìn bạn mình đi vào hố lửa.

"Hắn là thích đi" nói xong, Tiểu Ái cúi thấp đầu xuống, "Khi nhìn thấy anh ấy, tim mình đập rất nhanh, mặt cũng nóng lên, cậu biết không? Mỗi khi anh ta nhìn mình, mình liền cảm thấy hô hấp như ngừng lại, cảm giác này từ trước tới giờ đều như vậy, cậu nói đây là có phải là thích không?"

"Minh....." Ngơ ngác nhìn cô, Hỏa Hoan nhẹ nhàng lắc đầu, "Minh cũng không biết, nhưng có điều mình có thể khẳng định nói cho cậu biết, anh ta tuyệt đối không phải là người tốt."

"Minh muốn thử một lần, cho dù cuối cùng là thịt nát xương tan, mình cũng vậy muốn thử xem, Hoan Hoan, cậu chúc phúc cho mình đi."

"Tiểu Ái"

"Cậu là người bạn duy nhất của mình, mình luôn mong nhận được lời chúc phúc của cậu."

"Tiểu Ái"

"Hoan Hoan, chúng ta vẫn là bạn?"

"Dĩ nhiên, chúng ta là bạn, cả đời bạn."

"Vậy là tốt rồi, vô luận về sau sẽ phát sinh chuyện gì, cậu phải nhớ kỹ lời ngày hôm nay, chúng ta là bạn, cả đời bạn."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78: Tôi Phát Hiện Hình Như Tôi Yêu Em

Mặt trời chiều ngã về tây, một tia ánh nắng chiều cuối cùng đem trọn một phía chân trời đều nhuộm màu xa hoa, trường học dần dần yên tĩnh trở lại, bước chân nặng nề, Hỏa Hoan vô tình tiêu sái đi ra, cả người thoạt nhìn giống như là một trái cà tím héo giống nhau.

Đứng ở cửa trường học, tay để trong túi nhìn trên đường dòng xe nhộn nhịp, trên mặt của cô lộ ra một chút thần sắc mờ mịt, đột nhiên không muốn về nhà, cảm giác trong lòng lộn xộn, giống như tất cả đều lập tức thay đổi.

Ánh mắt si ngốc nhìn về phía trước, tùy ý gió thổi bay mái tóc của cô.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh chói tai, sau đó cả người bị một sức mạnh ôm lấy kéo về một bên, lập tức, ngã vào một vòng tay có cảm giác vô cùng thân thiết.

"Người phụ nữ chết tiệt, rốt cuộc cô đang làm gì đó a?" Dùng sức cầm cánh tay của cô, Đoan Mộc Minh hỗn hển nói.

Mờ mịt quay đầu, nhìn người trước mắt thì Hỏa Hoan thờ dãi ra một hơi, "Tại sao lại là anh?"

"Cô nói cái gì? Nếu không phải tôi, nói không chừng cô đã đang nằm ở dưới chiếc xe kia rồi."

Tiếng Đoan Mộc Minh thờ hển hển nói, nhớ tới một màn vừa nãy, đến bây giờ anh ta vẫn có cảm giác sợ hãi, nếu vừa rồi anh ta chậm một chút, nếu anh ta không có đúng lúc đó giữ chặt cô, vậy bây giờ ——

Hai tay gắt gao cố định lấy mặt của cô, trông mắt của anh ta lộ ra một tia hung dữ, bên trong ẩn ẩn còn có một ti sợ hãi, vừa mới, trái tim của anh ta như ngừng đập.

Hắt tay anh ta ra, nhìn bốn phía, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, cô làm sao có thể đứng ở giữa đường? Rõ ràng mới vừa rồi là ở cửa trường học không phải sao?

"Bây giờ nhìn rõ ràng rồi chứ? Tôi cứu mạng của cô." Khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ kéo tay cô, kéo cô vào lề đường, thuận tay nhét vào một bên xe.

Nhìn gương mặt đẹp như điêu khắc kia, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Đùa giỡn tôi anh rất vui sao?"

Anh ta làm sao có thể như vậy? Rõ ràng phải kết hôn, lại còn giả như vô tội, chẳng lẽ anh ta không sợ chân đứng hai thuyền sẽ rơi xuống biển chết đuối sao?

"Cô nói cái gì?" Nhìn vẻ mặt kỳ quái của cô, Đoàn Mộc Minh thuận miệng hỏi một câu, cúi người, thắt dây an toàn cho cô.

"Đùa giỡn tôi rất vui phải không?" cô lại lặp lại một lần, đôi mắt kia luôn ánh lên tia trêu chọc người lại tự nhiên trầm tư, cô nhìn vào ánh mắt đó không chớp mắt, cũng không nói gì.

"Hiện tại vui vẻ là được." Nói xong, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đạp chân ga, "Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm."

Nhìn anh ta, lại nhìn bàn tay đang bị anh ta nắm chặt, Hòa Hoan đem tầm mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ.

Một đường nhanh như điện chớp sau, xe dần dần nhanh chóng cách rời nội thành, từ đầu đến cuối, cô một mực vẫn im lặng.

"Làm sao vậy? Lười bị mèo ăn rồi sao?" Nghiêng đầu nhìn cô, Đoàn Mộc Minh lạnh lạnh hỏi một câu, cô trầm mặc như vậy là cho anh không thích ứng được.

"Tôi đang mệt, đừng chọc tôi." Liếc xéo anh ta liếc một cái, Hòa Hoan thản nhiên nói, nhất thời giọng nói hơi lớn một chút, trong lúc nhất thời, bên tai bị âm nhạc điếc tai như óc thanh đánh trống reo hò, tựa hồ ngay cả xe đều đi theo run run không ngừng.

"Xem ra đúng là vừa rồi bị hoảng sợ." Mắt nhìn phía trước, Đoàn Mộc Minh vẻ mặt ái muội, nở nụ cười, ngón tay thon dài khẽ chạm vào đùi cô. Cô mạnh mẽ tát vào cái tay của anh ta rồi hắt ra.

"Tôi nói, đừng có trêu chọc tôi." Trùng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan rõ ràng nhắm hai mắt lại, tùy ý suy nghĩ mông lung.

Khóe môi khẽ nhếch, Đoàn Mộc Minh trên mặt lộ ra một đạo tà ác cười, mạnh mẽ đem chân ga dẫm lên dưới cùng, nhất thời, đã nhìn thấy xe như tên rời cung bình thường hướng xa xa mau chóng đuổi theo, vù vù gió mang theo hạt cát một tia ý thức đánh lên cửa sổ thủy tinh, bùm bùm thanh âm rất là dễ nghe.

Ngồi ở trên ghế ngồi, Hòa Hoan không có thét chói tai, thậm chí ngay cả cảm xúc trên gương mặt cũng không hề thay đổi.

Nghiêng người nhìn về phía cô, khóe miệng Đoàn Mộc Minh gợi lên một chút ý cười, sau mười mấy phút đồng hồ chạy như điên, xe dừng lại ở một nhà hàng cổ.

Bốn phía cây xanh um tười tốt, xa xa còn có thể nghe được tiếng chim hót.

Ngồi ở chỗ kia, thờ dài một hồi, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, không có kinh ngạc, thậm chí cũng không có hỏi nơi này là nơi nào?

Nếu đây là một vở diễn, nhân vật chính sẽ xuất hiện ngay thôi.

"Cô sẽ không sợ tôi đem cô bán đi?" Mở cửa xe đi xuống xe, Đoàn Mộc Minh đi sang bên kia mở cửa cho cô, nhìn sắc mặt cô vẫn trắng như vậy, ngón tay nhẹ nhàng đụng đụng, anh thản nhiên nở nụ cười, "Cô là người đầu tiên ngồi ở trên xe tôi mà không có biểu hiện gì như vậy."

Từ buổi sáng đến bây giờ, anh cảm giác mình đối với cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Liếc cho anh ta cái nhìn khinh bỉ, Hòa Hoan cúi đầu từ bên trong đi ra, hít vào một hơi thật sâu, nhìn về tòa biệt thự xa hoa phía trước mắt, nàng đột nhiên nở nụ cười, "Hiện tại anh nhiều tiền như vậy sao?"

Lần đầu tiên, cô đối với thân phận anh ta nổi lên muôn vàn nghi ngờ.

"Rất tốt? Tôi không ngại nói cho cô biết." Cánh tay dài duỗi ra đem cô ôm vào trong lòng, đột nhiên yêu chết về mặt trong treo nhưng lạnh lùng của cô lúc này.

"Không có hứng thú biết" Hòa Hoan không hứng thú nói, sờ sờ cái bụng khô quắt, thoát ra khỏi cánh tay anh ta đi thẳng về phía trước, "Không phải muốn ăn cơm sao? Tôi đói bụng."

"Hòa Hoan" nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ gọi cô một tiếng, trong lòng thật muốn hiểu rõ con người của cô.

Không có quay đầu lại, Hòa Hoan dừng bước.

"Tôi cảm thấy tôi hình như yêu em rồi." Đoàn Mộc Minh nhẹ nói, câu nói mà từ trước đến giờ anh chưa từng nói.

"Anh xác định đó là tình yêu, mà không phải là kết quả sau khi bán thân."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Phụ Nữ Thét Chối Tai

"Anh xác định đó là tình yêu, mà không phải là kết quả sau khi bán thân." Về mặt Hòa Hoan trào phúng nhìn anh ta nói, đột nhiên cảm thấy câu nói này toát ra từ trong miệng của anh ta thật buồn cười.

"Kết quả của sau khi bán thân?" Cau mày, Đoàn Mộc Minh cẩn thận suy nghĩ lời của cô, sau một lúc lâu, anh ta thản nhiên nở nụ cười, "Rất có thể.

Quay đầu nhìn về phía anh ta, Hòa Hoan về mặt khinh miệt nở nụ cười, chó không thể không ăn cỏ, cô mà tin anh ta hoàn lương, kiếp sau cũng đừng nghĩ tới.

"Không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi, ngẫu nhiên tôi nghĩ tới hai chữ ‘ tình yêu ’ này." Kéo tay cô lại, Đoàn Mộc Minh sải bước đi thẳng về phía trước.

Đẩy cửa đi vào, hơi lạnh như băng thổi đến, bên trong tường sẽ có hoa tươi, nền đỏ, rượu ngon, nhưng không phải đó chỉ là một căn phòng thanh tịnh..

"Thực thất vọng phải không? Phụ nữ thường cứ hay có những tưởng tượng lãng mạn." Quay đầu nhìn về phía cô, khoe miệng Đoàn Mộc Minh cong cong lên làm gương mặt anh ta đẹp hơn.

"Không có kỳ vọng làm sao thất vọng, chỉ là của tôi rất ngạc nhiên,, anh muốn cho tôi ăn cái gì? Chẳng lẽ là uống nước lạnh ăn gió Tây Bắc sao?" Giữa lông mày nhíu lại, Hòa Hoan bất động thanh sắc nói.

"Có vẻ rất khó, bởi vì hôm nay là gió phương nam." Hai tay nhất quán, Về mặt Đoàn Mộc Minh vô tội nhún vai.

"Căn phòng này của anh rất lạnh, hơn nữa một chút cũng không buồn cười." Liếc xéo anh ta một cái, Hòa Hoan đi đến một bên sofa ngồi xuống.

Này phòng ở rất lớn, trang sức lại tráng lệ, làm cho người ta phải sợ hãi lại không biết chủ nhân của căn phòng này nhiều tiền đến cỡ nào, khắp nơi tản ra một loại mùi vị của tiền, không hiểu sao lại làm cho người ta một loại cảm giác trống rỗng.

"Thích nơi này sao?" ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay dài duỗi ra, đem cô kéo vào trong lòng, mắt nhìn về phía trước, con người Đoàn Mộc Minh híp lại nguy hiểm.

"Không có gì có thích hay không" Hòa Hoan hưng trí nói, dù sao, cô cũng không có nhã hứng để thương thức.

"Em như vậy thật không ngoan chút nào" Đoàn Mộc Minh tiến đến bên tai cô thổi hơi vào vành tai cô, "Biết không? Tôi thật nhớ cái cảm giác em giống như con mèo hoang trong lòng tôi, thật là khó nhịn."

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh ta, Hòa Hoan dài thờ ra một hơi, "Anh rốt cuộc là loại người gì? Treu cọt người khác là sở thích của anh sao?"

"Không, tôi cho tới bây giờ cũng không treu cọt ai, tôi chỉ treu cọt em." Khi nói chuyện, mặt của anh chậm rãi gần sát mặt của cô, môi của anh gần như chạm vào môi cô, chỉ cách nhau có một ngón tay.

"Còn có việc sao? Nếu có rảnh rồi, tôi đi trước, muốn chơi trò chơi tìm người khác, tôi không có hứng thú." Ngón tay đặt trên môi, Hòa Hoan đứng lên, chỉ cảm thấy cơ thể mình lay động kịch liệt, khi hoàn hồn thì cơ thể đã vững vàng ngồi vào trong ngực của anh ta.

"Người bắt đầu là em, nhưng kết thúc thì không phải do em quyết định, đừng quên, em là người treu chọc tôi trước." Nói xong, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ tiến tới, môi giống như mưa rền gió dữ giống hôn lên môi như nụ hoa của cô.

Gắt gao nhắm mắt lại, cắn chặt răng, Hòa Hoan lẳng lặng ngồi ở trên đùi của anh ta, không nghĩ phản kháng, bởi vì biết rõ phản kháng kết quả chỉ biết càng thêm chọc giận anh ta mà thôi.

Cô ngồi yên lặng giống như tượng gỗ, với cái im lặng này của cô anh thấy khác thường, Đoàn Mộc Minh lập tức ngăn cả người, như là muốn cho anh hạ giận anh buông cô ra trong nháy mắt, anh cắn thật mạnh lên môi của cô.

Nhất thời, trên đôi môi đỏ mọng kia, một giọt máu đỏ tươi đang hơi rỉ ra.

"Biến thành đầu gối sao?" Bàn tay to lần mò vào trong áo cô, nhẹ nhàng xoa nhẹ cơ thể cô, khi thấy cơ thể cô run run thì vẻ mặt của Đoàn Mộc Minh nở nụ cười tà ác, vươn đầu lưỡi mềm nhẹ quét lên đôi môi đang rớm máu của cô.

"Bảo bối, em vẫn là mẫn cảm như vậy." Ngâm lấy thủy tai tinh xảo của cô mút nhẹ, Đoàn Mộc Minh lẩm bẩm nói, một đôi bàn tay to còn lại đang du ngoạn khắp cơ thể cô chạm vào những điểm mẫn cảm trong cơ thể cô.

Về mặt hồ hững hờ nhìn anh, Hỏa Hoan trên mặt không có một chút biểu tình.

"Tôi đang suy nghĩ xem anh định làm gì?" Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng hỏi một câu, thanh âm không giống dĩ vãng như vậy dễ nghe êm tai, ản ản mang theo một hơi thở lạnh lạnh.

"Không biết, tôi chỉ biết hiện tại tôi rất muốn ăn em." Khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh áp đến trên người của cô, ở bên trên nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, không thể tin được chính là khuôn mặt này ngày đêm đi vào giấc mộng của anh làm anh không thể tập trung.

"Tôi nói cho anh biết" hai tay để ở lồng ngực của anh, con người Hỏa Hoan không hề động tĩnh, "Tôi đối với anh chỉ như món điểm tâm ngọt, con người vẫn cứ phải dựa vào cơm mà sống, nhưng không thể dựa vào món điểm tâm ngọt sống sót, hơn nữa món điểm tâm ngọt ăn nhiều rồi, răng nanh cũng sẽ hỏng mất."

"Ha ha ~~~" ngón tay thon dài quét nhẹ qua môi của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Tôi chỉ biết, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu." Nói xong, hắn mạnh mẽ đem toàn thân sức nặng một tia ý thức đặt ở trên người cô.

Đúng lúc này, trên lầu đột nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói tai, trong căn phòng rộng lớn này nghe thật đỉnh tai nhức óc.

Cả người run lên bần bật, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ xoay người xuống dưới, không kịp cài lại cúc áo trước ngực cứ như vậy xông thẳng lên.

Nhìn bóng lưng của anh ta, Hỏa Hoan đột nhiên bật cười, bởi vì vừa mới cái kia một tiếng rõ ràng là thanh âm một người phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Cô cài lại cúc áo, hai tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm đang dần buông xuống. Điện thoại trong túi không ngừng rung, nhưng cô không bắt máy.

Nửa giờ sau, Đoàn Mộc Minh từ trên lầu đi xuống, quần áo có vài chiếc cúc bị đứt, gương mặt anh tuần còn có vết xước, một vết dài từ khóe mắt đến khóe môi.

Nhìn anh, Hỏa Hoan theo bản năng đứng lên, miệng ngập ngừng lại không biết nên nói cái gì.

"Đói bụng sao?" khí lực trên người anh cũng bớt đi phần nào, con người lúc này dè dặt xuống với người đang đứng trước mặt cô đây là hai người khác nhau.

"Đúng vậy" hơi hơi gật gật đầu, con người Hỏa Hoan nhìn chăm chăm vào con người đang đứng trước mặt này.

"Tôi đi sai người nấu cơm, sẽ rất nhanh thôi." Nói xong, Đoàn Mộc Minh xoay người hướng phòng bếp đi đến, vừa mới đi tới cửa, dường như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, anh ta lại quay trở lại, nhanh nhẹ cầm tay Hỏa Hoan, kéo cô cùng nhau đi vào nhà bếp.

Nhìn hành động quái dị của anh ta, Hỏa Hoan không nói gì.

Dựa ở trên khung cửa, nhìn anh ta thuần thục chuẩn bị đồ ăn, làm mùi thức ăn tràn ngập ở phòng bếp thì Hỏa Hoan đột nhiên nở nụ cười.

"Vì sao dẫn tôi tới nơi này?" Cô nhẹ giọng hỏi, nơi này hết thảy có vẻ đều quá mức quỷ dị.

"Tò mò sao?" Quay đầu nhìn về phía cô, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, tay vẫn không dừng lại.

"Không hiểu kỳ, nhưng biết rõ cũng rất tốt." cô vẫn cũng không phải là người quá tò mò, chính là hôm nay cảm giác chán nản làm cô muốn biết.

"Bởi vì nhớ, cho nên mới tới, đáp án như vậy có làm em vừa lòng không?" Khóe miệng khẽ nhếch lên như cười như không, Đoàn Mộc Minh đem đồ ăn đặt lên bàn ăn, cời tạp dề, đem cô ấn ngồi ở trên ghế, "Không phải đã sớm nói đói bụng sao? Ăn đi."

Nhìn anh ta, lại nhìn một bàn ăn sắc hương vị đều đủ, Hỏa Hoan đột nhiên mê hoặc.

"Anh rốt cuộc là một người như thế nào?" Không thể phủ nhận, giờ khắc này, cô là thật sự rất ngạc nhiên.

"Ăn cơm trước đi, sau này còn rất nhiều thời gian cho em tìm hiểu tôi." Dem miếng sườn gấp vào bát của cô, Đoàn Mộc Minh cứ thế bắt đầu ăn.

Không có cảm dũa, Hỏa Hoan chính là lẳng lặng đánh giá anh ta, anh ta giống như là một mảnh sương mờ, thoát nhìn rất nhẹ cũng rất nhạt, nhưng khi đi từ từ tiến trong sương mù thì mới phát hiện ở trước mặt mình có một tấm sương mù càng đậm đang chờ mình, đợi cho nghĩ bứt trở ra, quay đầu lại vừa thấy, lại sớm không có đường lui.

"Đàn ông có sẹo trông càng hấp dẫn" chia chia má trái của mình, nhìn cô về mặt mê hoặc, Đoan Mộc Minh về mặt tà mị nở nụ cười, "Có lẽ tôi nên hào tâm nhắc nhở em, trăm ngàn không nên yêu tôi, tuy rằng tôi cũng biết điều đó rất khó."

Nghe được lời của anh ta, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, lại cũng chỉ là lắc lắc đầu, sau đó cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn.

Hương vị nhẹ nhàng, là mùi vị cô thích.

"Ăn ngon không?" Nhìn gương mặt không có chút biểu cảm nào của cô, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng hỏi một tiếng.

"Như bình thường" lại gấp lên một miếng sườn, Hòa Hoan mơ hồ không rõ nói.

"Lừa mình dối người" nhìn tướng ăn thỏa mãn của cô, đôi mắt Đoan Mộc Minh càng thêm sâu u, buông chiếc đĩa trong tay ra, hai tay chống má nhìn cô, đã nhìn thấy cô cười, chính mình cũng cười theo.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy mỹ nữ sao?" Hòa Hoan tức giận nói, có lẽ là do no bụng rồi, hiện tại cô có đừng khí trừng mắt với anh.

"Mỹ nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thật Có Lỗi, Để Anh Thất Vọng Rồi

"Miệng vết thương của anh không thành vấn đề sao?" Nhìn vết máu đã khô kia lông mày Hòa Hoan nhíu lại, hẳn là sẽ rất đau đi?

Ngón tay day nhẹ, chạm nhẹ hai cái, Đoan Mộc Minh chậm rãi lắc lắc đầu, "Không có việc gì, mấy ngày nữa thì khỏi thôi." Nói xong, anh hơi hơi nhắm hai mắt lại, cả người thoát nhìn thực một môi.

Lặng lặng ngồi ở chỗ kia, Hòa Hoan không nói nữa.

Bên ngoài, bóng đêm từng chút một bao phủ xuống, gió dần dần lớn, gọi lên nhánh cây cuồng dao động loạn bãi ở cửa sổ để lại từng đạo gương nanh múa vuốt.

Thời khắc này thời gian như ngưng trệ, nhìn gương mặt bình tĩnh kia, Hòa Hoan thở dài đứng lên, vừa muốn cất bước, một bên cánh tay lại bị một lực kéo lại.

"Không cần đi, ở lại giúp tôi một chút." Vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, Đoan Mộc Minh lẩm bẩm nói, ngũ quan tuần tú thoát nhìn có chút run rẩy.

Hòa Hoan vừa quay đầu, nhìn anh ta, trên mặt mê hoặc càng sâu.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua rồi, thật lâu sau, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, lôi kéo tay cô cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, "Đi thôi, tôi đưa em về nhà."

Trên đường trở về, ai cũng không nói gì, chỉ có tiếng nhạc điếc tai như óc đang tra tấn màng nhĩ.

Dần dần, trên đường xe càng ngày càng nhiều, rồi cuộc cũng đi vào trong nội thành, ánh đèn đủ mọi màu sắc, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi.

"Hiện tại có thể nói đi? Xế chiều hôm nay vì sao lại khác thường như vậy?" Nghiêng đầu sang chỗ khác liếc nhẹ cô một cái, Đoan Mộc Minh thân nhiên hỏi một câu.

"Khác thường?" Hòa Hoan ở phần môi thì thảo lập lại hai chữ này, "Mỗi người đều cũng có hai mặt, giống như ban ngày cùng đêm tối, mà tôi, ngẫu nhiên cũng sẽ có thời điểm như vậy."

"Phải không? Về sau vẫn là cười nhiều đi, tôi thích em cười nhiều như vậy mới có sinh khí, biết không? Bộ dạng em gương nanh múa vuốt thật đáng yêu chết đi được." Mắt nhìn phía trước, miệng Đoan Mộc Minh đột nhiên thốt ra câu nói như vậy.

"Ha ha ~~~, anh là người cuồng ngược sao? Tự dưng khi không thích bị tôi đuổi đánh mới vui vẻ?" Không có nhìn anh ta, tựa lưng vào ghế ngồi, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Có lẽ là đi, rất dễ dàng lấy được không có gì mới mẻ cả, cô gái, điều em nói làm cho tôi thật sự kinh hi." Khi nói chuyện, bàn tay Đoan Mộc Minh không an phận nhẹ nhàng đặt lên đùi cô, ở phía trên nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt cũng là biểu tình nghiêm trang.

"Yên tâm đi, tôi như thế nào làm cho anh thất vọng?" Khi nói chuyện, Hòa Hoan mạnh mẽ cầm tay anh ta, khi anh ta còn không có gì phòng bị, dùng sức

về phía sau như vậy nhất bài, nhất thời, liền nghe bên trong xe có tiếng hét như heo chọc tiết.

"Em....." Nhìn thủ đoạn của cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, Đoàn Mộc Minh không dám tin nhìn cô, xe tấp vào bên đường dừng lại.

"Không cần lo lắng, bắt quá là trật khớp thôi." Nhún nhún vai, Hòa Hoan vẻ mặt vô tội nở nụ cười, "Đừng tưởng rằng cho tôi ăn một bữa cơm sẽ đổi với anh là mang ơn, thật có lỗi, nếu anh thật muốn nghỉ như vậy, khả năng làm cho anh thất vọng rồi."

"Hòa Hoan" Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi hô, biểu tình trong nháy mắt thay đổi mấy lần.

"Cám ơn anh đưa tôi trở về, bye bye ~~~~" vút cho anh một cái hôn gió, Hòa Hoan thản nhiên đẩy cửa ra đi xuống xe.

Trong bóng đêm, cô liền uyển chuyển như một tinh linh biến mất trước mắt anh, đập tay lái thật mạnh, Đoàn Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi.

20 phút sau, anh đã nằm ở hang ổ nhỏ thoải mái của mình, hai chân đặt đặt ở trên bàn trà, bên người dĩ nhiên có thêm một người đàn ông.

"Tôi nói nhị thiếu a, cậu ngày nào đó không tìm tôi làm phiền có phải rất khó chịu hay không?" Một bên cẩn thận xử lý vết thương cho anh, Diệp Toàn đo thân thờ thì thầm nói.

"Cầm miệng đi, nước miếng của cậu bắn tung tóe khắp người tôi rồi đó." Trùng mắt liếc cậu ta một cái, Đoàn Mộc Minh đẩy anh ta ra, cầm lấy gương cẩn thận soi vết thương trên mặt trông thật dữ tợn, không biết có để lại sẹo "Cậu nói sẽ không để lại sẹo chứ?"

"Không biết" đem hòm thuốc thu vào, Diệp Toàn đứng lên, "Vì sao đột nhiên nghĩ đến đi vào trong đó rồi? gần của anh bị nhầm lẫn rồi sao?"

"Gần của cậu bị nhầm lẫn thì có, nhất thời nhớ tới cho nên phải đi." Bưng lên một bên ly rượu nhọt nhọt uống xong một ngụm nhỏ, Đoàn Mộc Minh thật dài thở ra một hơi.

"Vẫn là không thể quên được cô ấy sao? Nhiều năm như vậy rồi, tôi nghĩ cậu cũng đã muốn quên mất." Rót cho mình một ly rượu, ngồi xuống đối diện với anh, Diệp Toàn thì thào hỏi.

Một ít đoạn đi qua giống như là một cây gai thật sâu chui vào bọn hắn mỗi người trong lòng, bấm tay tính toán, đã là tám lâu lắm rồi.

"Quên sao? Ha ha ~~~~" Đoàn Mộc Minh cười cười, cái gì cũng không còn nói sau, chính là đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, cách kia phiến mỏng manh cửa sổ thủy tinh, nhìn dưới đài một ít trưng trưng hoặc diêm dúa lẳng lơ, hoặc hỗn nhiên, hoặc xinh đẹp, hoặc hồ hững mặt, bên ngoài một mảnh cảnh tượng nhiệt náo, nhưng sao anh lại cảm thấy cho tới bây giờ cũng chỉ có tịch mịch cùng cô đơn.

Nhìn bóng lưng của hắn, Diệp Toàn cũng đứng lên, "Đứng rồi, lúc trước phu nhân có gọi điện tới, bảo cậu đêm mai về nhà một chuyến."

"Lý do là gì?" Chưa có quay đầu lại, Đoàn Mộc Minh lạnh lùng hỏi một câu.

"Hắn là muốn xác định một chút về việc kết hôn, việc hôn sự cậu không phải cũng không có phản đối." Diệp Toàn nhẹ nói, cho dù quen biết người này nhiều năm, nhưng là đôi khi, anh vẫn như cũ không hiểu cậu ta muốn gì.

"Đã biết" ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Đoàn Mộc Minh không lên tiếng thở dài một hơi, xoay người, mở cửa đi ra ngoài, "Đêm nay không cần tìm tôi."

"Cậu lại muốn làm gì?" Vừa nghe lời của anh ta, Diệp Toàn mặt nhất thời sụp xuống, tay vỗ nhẹ cái trán, kia vẻ mặt thập phần rối rắm.

"Làm sự tình mỗi người đàn ông đều làm." Ném cho anh ta một câu, Đoàn Mộc Minh sai bước đích bỏ đi.

**

Trong góc quán bar, anh ta lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, giữa ngón tay đốt lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, giống như lời của anh ta, trên mặt có chăng là có thêm một vết sẹo khiến người đàn ông này càng thêm gợi cảm, nghiêng dựa vào nơi đó, vẻ mặt bộ dáng nhường đường trời qua nhân đều ghé mắt.

"Xin chào, đã lâu không gặp." Đúng lúc này, một đạo giọng nói nhẹ nhàng truyền tới, theo sát sau, một loại nước hoa chui vào trong mũi.

Khóe miệng gọi lên một chút không chê vào đâu được cười, Đoàn Mộc Minh chậm rãi mở ra ôm ấp, "Tôi không phải tới rồi sao?"

Thời khắc đó toan tính đề thấp tiếng nói lý có một tia rõ ràng mỉ hoặc, ngay sau đó, đã nhìn thấy một cô gái mặt mày hơn hờ chui vào trong ngực của anh ta, cho đến nhìn đến trên mặt cái kia điều vết máu thì nhất thời hoa dung thất sắc, "Này..... Ai vậy làm cho anh vậy?"

"Chính tôi, có phải hay không thoạt nhìn càng đẹp trai hơn?" Cặp mắt tà mị kia hơi hơi híp mắt lên, cúi đầu, hai bầu ngực kia ở trước mắt anh ta thật sinh động làm cho đôi mắt anh ta càng thêm sâu thẳm.

"Đó là đương nhiên, anh ở trong lòng của em vĩnh viễn là người đàn ông đẹp trai." Vút cho anh ta một cái mị nhãn, cô gái ôm lấy cổ anh.

Ánh đèn đủ mọi màu sắc ở bốn phương tám hướng ngẫu nhiên như dừng lại trên người họ, cũng chỉ có thể thấy họ quấn quýt tự nhiên như chỉ có mình họ vậy.

Thời điểm đem cô ngã xuống sô pha, Đoan Mộc Minh nói lỏng cả vạt đem thân mình cúi xuống, lại bị người phụ nữ dưới thân ngăn trở lại.

"Người ta không thích ở chỗ này?" Đôi môi đỏ mọng hé ra, người phụ nữ không ngừng vuốt ve anh ta, ngón tay mảnh khảnh không ngừng vuốt ve ngực anh ta.

"Vậy em muốn đi đâu? Dã ngoại?" Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh xấu xa nở nụ cười.

"Chán ghét, đến nhà anh đi." Kiễng trên thân, người con gái ở trên môi của anh ấn xuống thật mạnh một cái hôn.

"Nhà của anh?" Đoan Mộc Minh thì thảo lập lại một lần, một tay đẩy ngã cô ra, sau đó cả người che đi lên, "Nơi này cũng rất tốt."

Tiếng nhạc vẫn như cũ đánh trống reo hò, một bó loang loáng đèn đánh hướng vũ đài trung ương, nhất thời bốn phía ánh sáng tất cả đều ảm đạm xuống, này không chớp mắt góc cũng bị hắc ám tầng tầng bao phủ.

"Không cần a, không nên chạm nơi đó....." Tại kia chút điên cuồng hò hét thanh âm của ở bên trong, ầm ầm còn kèm theo một hai giọng nói nữ nhân tiếng rên nhẹ.

"Không cần sao? Cái này dạng muốn hay không?" Một cái thả người, anh xấu xa nở nụ cười.

"Chán ghét, chỉ biết như vậy trêu đùa người ta." Cô gái không thuận theo uốn éo người, dưới ánh đèn lò mờ, trên mặt y hi xuân ý kích động.

Nguyên thủy luật động lại một lần chậm rãi vang lên, ở bên trên tiếng đánh trống reo hò trong tiếng âm nhạc, ở bên trong cuồng hoan tiếng reo hò, nơi này cũng đang trình diễn những rung động nguyên thủy nhất.

Thời điểm ngọn đèn lại một lần sáng lên, Đoan Mộc Minh dĩ nhiên mặc chỉnh tề ngồi ở nơi đó, bên cạnh người phụ nữ vẫn là bộ ngực bán lộ đang dựa bên vai anh, bầu ngực như tuyết trắng kịch liệt phập phồng, kia thờ gấp vụt vụt đáng hết sức làm cho người thích thương.

"Cô đi đi, tôi mệt mỏi, ngày mai sẽ có tiền chuyển tới tài khoản của cô." Tựa lưng vào ghế ngồi, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại, thanh âm lạnh như băng không có một tia độ ấm, thời điểm cô gọi tên anh ta mọi chuyện cũng như đã kết thúc.

Đêm, đã buông rất lâu rồi, bầu trời vẫn như cũ vẫn có những vì sao đang không ngừng sáng nhấp nháy trên con đường rộng lớn kia đem bóng dáng một con người kéo rất dài.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Không Để Cho Cô Ấy Chịu Một Chút Ủy Khuất

Editor: Libra91 ^^

Đứng ở cửa nhà, Hòa Hoan thờ ra một hơi thật dài, dựa thân mình ở trên vách tường, mũi chân không ngừng đá lên lan can trước mặt, ngay tại lúc cô do dự, cửa đột nhiên bị mở ra.

Ngẩng đầu theo bản năng, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người.

"Ca ca, đã trễ thế này, sao anh còn chưa ngủ?" Cô nhỏ giọng nói, khóe môi lộ ra một chút ý cười không màng danh lợi, nhào vào trong lòng Hòa Tụ, đem mặt vùi thật sâu vào lồng ngực của anh.

"Lo lắng em không ngủ được." Ôm vòng eo của cô, người mùi hương thanh nhã trên người cô, Hòa Tụ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Ca ca, em mệt mỏi quá, anh có thể công em sao?" Chôn ở trong ngực của anh, Hòa Hoan lẩm bẩm nói, cảm thấy cả người hỗn hỗn độn độn, đầu cũng là vừa kéo đau.

"Làm sao vậy? không thoải mái sao?" Đang cầm mặt của cô, Hòa Tụ tinh tế lấy tay thử trán của cô một chút, xác định không có phát sốt, mới thờ ra một hơi thật dài, vuốt tóc của cô, sau đó ngồi chồm hổm xuống, "Đến đây đi, đại đồ lười."

Nằm ở trên lưng của anh, Hòa Hoan "Khanh khách ~~~~" nở nụ cười, hai tay ôm cổ của anh thật chặt, mặt dán tại sau lưng dày rộng của anh, lúc nhắm mắt lại, tâm, không hiểu kiên định rất nhiều.

"Nha đầu, còn nhớ mới trước đây hay không, lúc em không ngủ được, để cho anh đen đuôi như vậy, em nói chỉ cần ghé vào trên lưng của anh, em một hồi có thể ngủ." Đem cô hướng về phía trước, Hòa Tụ về mặt sùng nịch nói, ở trong viện công cô không ngừng đi tới đi lui.

Lúc này, hoa quỳnh đều mở ra rồi, hít sâu một hơi, trong không khí ần ần có một chút hương ngọt.

"Ca ca, hát một bài đi, đã lâu không có nghe anh hát." Hòa Hoan nhỏ giọng nói, đi theo bước tiến của anh, đầu nhỏ quay tới xoay qua chỗ khác, tựa như đứa bé, có thể bốc đồng làm nũng, hồ nháo, mà không cần suy nghĩ người khác có thể thích hay không.

"Nha đầu tối nay là làm sao vậy? Cảm giác là lạ." Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô một cái, Hòa Tự thân nhiên nở nụ cười, "Muốn nghe ca cái gì? Hát khó nghe chứ có trách anh nha."

"Hát Tiểu Tinh Tinh đi, lúc ca ca hát bài hát đó nghe tốt nhất." Giống gấu koala bình thường dán tại trên người của cô, Hòa Hoan nhẹ nhàng thở một hơi, nhắm mắt lại, theo bản năng ôm anh chặt hơn.

"Chợt lóe chợt lóe sáng trông suốt

Đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh

Bắt tại Thiên Không tỏa ánh sáng minh[sáng]

Giống như trăm ngàn mắt nhỏ

Mặt trời chậm rãi lặn hướng tây

Ô Nha từng bày về nhà

Sao nhỏ nháy mắt

Lòe lòe nhấp nháy đến Thiên Minh

Chợt lóe chợt lóe sáng trông suốt

Đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh

....."

Hòa Tự thấp giọng hát, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy cái mũi ê ẩm, đây vốn là bài đồng dao mẹ mẹ dỗ hài tử ngủ, nhưng là, bọn họ lại chỉ có thể hát cho nhau nghe, có lẽ, lúc trước anh là thật sự làm sai rồi, một năm kia, lúc nguyện ý để người khác mang Hoan Hoan đi, anh hẳn là buông tay cho cô đi, mà không phải ích kỷ như vậy đem cô giữ ở bên người.

Tiếng ca vẫn đang tiếp tục như cũ, phiêu đảng ở trong viện từng góc sáng sủa, thật lâu. Thật lâu.

Rốt cục, trên lưng truyền đến một trận tiếng thở dốc đều đều, Hòa Tự vẫn còn đang không ngừng tiêu sái, khoe miệng có một tia nhạt nhẽo ý cười.

"Tự, cô ấy đã ngủ rồi, đem cô tới trên giường đi." Đúng lúc này, Doãn Mặc vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau anh, lúc nhìn đến Hòa Hoan, trong con ngươi rõ ràng có rồi rấm.

"Anh trước đi ngủ đi, không cần phải xen vào tôi." Nói xong, Hòa Tự lại từ từ tiêu sái đi.

Lặng lặng đứng ở nơi đó, Doãn Mặc không nói gì thêm, chính là ánh mắt thủy chung đi theo cước bộ của bọn họ chậm rãi di động tới.

Đêm, dần dần tới lại rồi, lúc ngủ đèn nê ông ở thành thị mỗi một lóe ra trung cũng chậm chậm, Hòa Tự thật cẩn thận đem cô bỏ vào trên giường, cẩn thận cho cô nằm vào chăn, vừa muốn rời đi, một bàn tay lại bị cô cầm thật chặt.

"Ca ca, không cần đi." Thanh âm của cô ní non, lúc này chính là đêm khuya, nghe qua lại phá lệ làm cho người đau lòng.

"Không đi, ca ca không đi, ca ca sẽ vẫn ở đây cùng em, ngủ đi." Nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng của cô, ở trên trán của cô hạ xuống một nụ hôn ngọt ngào, Hòa Tự nằm xuống ở bên người của cô.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rải đầy một phòng, cho dù ở trong lúc ngủ mơ hai hàng lông mày cũng vẫn rồi rấm như cũ, Hòa Tự cảm thấy tâm từng chút từng chút đau, động tác càng ngày càng nhẹ, mang theo vô cùng thương tiếc, đem cô cẩn thận kéo vào trong lòng.

Rốt cục, Hòa Hoan lại một lần ngủ thật say.

Thở ra một hơi thật dài, Hòa Tự ngồi dậy, đem sợi tóc tán lác tại giữa trán của cô hợp lại đến sau tai, nhìn mặt xem ra điềm tĩnh ngủ, anh thân nhiên nở nụ cười. Mở cửa, ngoài ý muốn không hề nhìn đến bóng dáng Doãn Mặc.

"Như thế nào còn không đi ngủ? Có chuyện gì sao?" Nhìn anh một cái, Hòa Tự đi thẳng đến phòng khách, hơi hơi chuyển động một chút cổ có chút cứng ngắc.

"Tôi nghĩ cùng anh nói chuyện" đi theo phía sau anh, Doãn Mặc nhẹ nói.

"Nói đi, tôi cũng rất ngạc nhiên nguyên nhân là cái gì anh cả một ngày đều mắt hờn hờn vĩa?" Rót một ly rượu đưa cho anh, lại rót một chén cho mình, Hòa Tự ngồi xuống đối diện anh.

"Tôi" Nhìn anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi, không biết rốt cuộc có nên đem sự kiện kia nói cho anh biết hay không.

"Làm sao áp a áp ứng ? Có lời cứ nói" liếc xéo anh một cái, Hòa Tự nhọt nhọt nếm một ngụm rượu trong chén, ngậm trong miệng, cũng là chậm chạp đều không có nuốt xuống.

"Một năm sau, có thể cho Hoan Hoan gả cho tôi sao?" Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, trên mặt biểu tình là chưa có trầm tĩnh.

"Anh sẽ vì Hoan Hoan buông tha cho tiền đồ của mình sao? Đừng quên, anh ban đầu là không dễ dàng cỡ nào mới đi đến bây giờ, nếu tôi nhớ không lầm, ở bên trong cái điều ước kia có một điều chính là không thể kết hôn."

Hòa Tự thực bình tĩnh nói, không hề cực đoan, chính là rất rõ ràng vạch sự thật.

"Anh không phải so với ai khác cũng biết tôi là cái gì sẽ đi con đường này sao?" Khóe miệng lộ ra một chút cười chua xót, Doãn Mặc uống xong một miệng rượu lớn, "Tôi không nghĩ tiếp qua cái loại cuộc sống bị người dẫm nát dưới lòng bàn chân, cho nên tôi luôn luôn cố gắng, hiện tại đi đến một bước này, tôi so với ai khác đều rõ ràng không dễ dàng đến cỡ nào, nhưng là, nếu như là vì Hoan Hoan, tôi cam tâm tình nguyện buông tha hết thảy. Sự nghiệp có thể trọng đầu lại đến, nhưng là Hoan Hoan chỉ có một, bỏ lỡ sẽ không có."

"Anh yêu cô ấy sao?" Gian nan nuốt nước miếng, Hòa Tự nhìn chằm chằm anh, bọn họ đều là đứa nhỏ không có tình yêu lớn lên, bọn họ chỉ biết giúp đỡ lẫn nhau, tuy nhiên nó không xác định vậy có phải yêu hay không.

"Tôi nhưng nghĩ đến cô ấy đi tìm chết, tôi không phải đàn ông có thể dễ dàng ưng thuận lời thề, nhưng là tôi cam đoan với anh, cả đời này một đời, tôi sẽ không để cho cô ấy chịu một chút ủy khuất." Doãn Mặc giọng điệu chân thật đáng tin, không ai có thể hoài nghi tâm của anh.

"Tôi đã biết, không còn sớm, anh đi ngủ đi." Nói xong, Hòa Tự chậm rãi đứng lên, đem cái chén đặt lên bàn, xoay người đi đến phòng ngủ.

"Tự"

"Cái gì đều đừng nói nữa, ngủ đi."

**

Sáng sớm, luồng ánh mặt trời thứ nhất xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ vào phòng, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi.

"Tĩnh sao?" Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhuận vang lên. ở bên tai

Theo bản năng, Hòa Hoan vừa quay đầu, cũng đang nhìn đến trước mắt khuôn mặt tiều tụy, râu ria xồm xàm, khi nhìn thấy hai mắt người đàn ông tơ máu che kín ngây ngẩn cả người.

"Doãn ca ca, làm sao anh ở trong này?" Ôm lấy chân ngồi xuống, cô vẽ mặt hồ nghi hỏi.

"Tôi hôm qua ngủ có ngon không?" Doãn Mặc vẫn là cứ thế nói, như là không có nghe được lời của cô, vươn tay đem sợi tóc mềm nhẹ rũ xuống ở trước mắt của cô hợp lại đến sau tai, nhìn về phía ánh mắt ấm áp, ôn nhu của cô.

"Anh làm sao vậy? Một đêm không có ngủ sao?" Nhẹ vỗ về cái đôi mắt đen thui kia, Hòa Hoan chậm rãi ôm lấy bờ vai của anh, "Doãn ca ca, thực xin lỗi, đều là em không tốt."

"Đưa ngọc, làm sao lại nói xin lỗi anh, em lại không làm sai cái gì, là anh không tốt." Ôm thật chặt cô, Doãn Mặc lẩm bẩm nói, nghe mùi hương quen thuộc, chậm rãi khép lại ánh mắt.

"Yên tâm đi, nếu anh không thích, về sau em sẽ không lại làm như vậy."

Yên tĩnh sáng sớm, giờ khắc này, ra vẻ thực ấm áp.

Rất lâu sau đó, Hòa Hoan mạnh mẽ buông anh ra, trên mặt lộ ra một chút cười trừ tức, "Doãn ca ca, anh bây giờ hành động là càng đến càng tốt rồi, biết không? Ngày hôm qua em là thật sự bị anh hù đến."

"Hoan Hoan" nhìn cô đột nhiên tách ra tươi cười, mắt Doãn Mặc lập tức choáng váng.

"Doãn ca ca, buổi sáng tốt lành." Khi trên gương mặt anh in lại một cái hôn thật mạnh, Hòa Hoan tính trẻ con nở nụ cười, mây đen phía trước đều trở thành hư không.

"Buổi sáng tốt lành" nhẹ nhàng ôm lấy cô, Doãn Mặc vì cô khéo hiểu lòng người nở nụ cười, "Mặc quần áo đi, phòng chừng giờ này Tự đã chuẩn bị bữa

ăn sáng."

"Ân" đưa mắt nhìn bóng dáng của anh rồi đi, Hòa Hoan như trút được gánh nặng thở một hơi, ngay tại lúc cô vừa mới ngồi xuống, điện thoại đột nhiên vang lên. . . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đã Tự Tay Đánh Mất Cô

Đưa mắt nhìn di động, nhất thời, "Quý chán ghét" ba chữ kia cứ như vậy đập vào mi mắt, lấy gối đầu qua che điện thoại di động, Hòa Hoan cũng không quay đầu lại đi tới phòng tắm.

Lúc đi ra, di động còn đang vang lên không ngừng, điểm này, cô nhưng thật ra rất bội phục nghị lực của Đoàn Mộc Minh, một bên lau chùi trên đầu nhỏ, cô nhận nghe điện thoại.

"Đoàn Mộc Minh, anh lại muốn làm gì? anh tin không còn như vậy tôi phé anh đi." Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhớ tới khuôn mặt tươi cười tà ác, cô đã nghĩ một cái tát chụp chết anh.

"Bảo bối, sáng tinh mơ sao lại tức lớn như vậy a?" Truyền đến thanh âm cà lơ phất phơ nhất quán của Đoàn Mộc Minh.

"Có lời cứ nói, có rắm thì phóng, bỗn cô nương không có nhiều như vậy nhàn hạ thoải mái cùng anh ở nơi này tốn hơi thừa lời." Hòa Hoan tức giận nói, đem khăn mặt để trên ghế, nhảy đến trên bệ cửa sổ ngồi xuống, một chân còn tại giữa không trung lay động.

"Hôm nay Chủ nhật, em nghĩ làm cái gì? Không bằng chúng ta trước tiên làm nóng người thế nào?" Ở trên giường quay thân lại, Đoàn Mộc Minh hưng trí bồng bồng nói, tối hôm qua, anh lại phát hiện một chút bất đồng, cho nên sáng sớm anh liền vội vã xác nhận.

"Anh đi chết đi, người nhảm chán." Nói xong, Hòa Hoan ba một tiếng cúp điện thoại, trực tiếp tháo pin di động xuống.

Tiếp bên ngoài, mặt trời từng từng từng lên cao, Sắc dương quang xuyên thấu qua khe hở cành lá chiếu vào, đã hình thành từng đạo quang ảnh sắc sỡ, hai tay ôm đầu gối ngồi ở chỗ kia, cô không tiếng động thở dài một hơi.

Dùng sức khịt khịt mũi, làm về lúc này ở trong không khí tràn ngập như ẩn như hiện mùi cơm chín, khóe miệng của cô gọi lên một chút độ cong.

"Ca ca" nhìn người đàn ông ở tại phòng bếp buộc lên tạp dề bận rộn thì ánh mắt của cô đều loạn thành hình dạng Nguyệt Nha, mạnh mẽ khiêu trên lưng của anh, gắt gao ôm cổ của anh.

"Tình ngu" một bên quấy cháo đủ mọi màu sắc trong nồi kia, Hòa Tự về mặt sùng nịch nói.

"Ân" gật gật đầu thật mạnh, đem mặt dán phía sau lưng của anh, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, "Ca ca, hôm nay chúng ta muốn làm cái gì?"

"Em nghĩ làm cái gì?" Tắt gas, xoa xoa tay, Hòa Tự tựa như công cô ở tại phòng bếp đi tới đi tới, trên mặt thủy chung nhận nhạo một chút thỏa mãn cười.

"Không bằng chúng ta đi chơi trò chơi, công viên chơi a, sau khi anh trở lại còn chưa đi qua đâu." Bám trên người của anh, Hòa Hoan ngọt ngon nhót nói, về mặt chân thành như trĩ con.

"Chơi trò chơi, công viên sao?" Hòa Tự về mặt nao nao, lập tức nở nụ cười, "Tốt, mau xuống đây ăn cơm đi, lớn như vậy còn thích để cho anh công."

"Người ta vui về thôi" Hòa Hoan trượt xuống, khanh khách ~~~ nở nụ cười, ngẩng nhìn bốn phía, mới phát hiện đã không có bóng dáng Đoàn Mặc, "Ca ca, Đoàn ca ca đi nơi nào?"

"Ngà, anh ta buổi sáng còn có một tràng diễn, đã đi ra ngoài." Hòa Tự thần nhiên nói, ngược lại mức chén cháo đặt ở trước mặt cô.

**

Chủ nhật, khu vui chơi trong công viên sớm là người son nhân hải, hỗn loạn ở trong đám người, Hòa Hoan hưng phấn còn giống như đứa bé, một tay dắt một bó khí cầu to, một tay còn nắm một cây kẹo hồ lô, hấp tấp đi theo phía sau Hòa Tự.

"Ca ca, ăn một miếng sao? Ân? Thật sự ăn thật ngon." Đem kẹo hồ lô tiến đến bên môi Hòa Tự, cô một trăm lẻ một lần năn nỉ, thật sự là yêu chết anh bị toan nháy mắt ra hiệu cái loại về mặt này.

"Chính em ăn đi" quay đầu nhìn cô, Hòa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười, "Nhìn em một cái, ăn trúng miệng đầy đều là." Lấy khăn tay mềm nhẹ lau đi vết bẩn ở khóe miệng của cô, anh nhẹ nhàng mà sửa sang lại tóc dài của cô bị gió thổi loạn.

"Thích ăn không ăn, không ăn đánh đồ." Khi nói chuyện, một viên bị cô nuốt vào miệng.

Nhìn cô, Hỏa Tự bắt đầu đi lắc đầu, ngay tại tầm mắt lơ đãng quay lại, đột nhiên liếc về một bóng dáng chút giống như đã từng quen biết, theo bản năng, anh lôi kéo Hòa Hoan trốn một bên.

"Ca ca, kẹo hồ lô của em." Nhất thời không cầm chắc, kẹo hồ lô rơi trên mặt đất, nhất thời, bị vô số hai chân dẫm thành thịt nát.

"Một hồi ca ca thêm mua cho em, ngoan, em ngoan ngoan đứng ở nơi này, không cần đi ra ngoài biết không?" Hỏa Tự ôn nhu trấn an cô, mày cũng không tự giác nhíu lại.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?" Hỏa Hoan lập tức ngăn cản cả người, kiễng mũi chân nhìn nhìn, bốn phía không có một người nào, không có một người nào quen biết a.

"Không có việc gì, anh đi ra ngoài, lập tức sẽ trở lại, ở trong này không nên cử động a." Đem vật cầm trong tay mặt nạ Vampiro nhét vào trong tay cô, Hỏa Tự xoay người đi ra.

Xuyên qua ở trong đám người hối hả, thẳng đến xác định những người đó đều rời xa chung quanh Hòa Hoan thì Hỏa Tự ngừng lại bên cạnh cái ao, quay đầu nhìn về phía đám người đồ đen đang đi tới hướng anh, hai tròng mắt nguy hiểm híp mắt lên.

"Hỏa Tự, đã lâu không gặp, lão đại muốn gặp anh." Trong đó, một người đứng đầu tên là Punk chậm rãi đi tới, trong lúc này vẫn thật sự là sút sẹo.

"Hiệp ước xưa, tôi cùng với anh ta không còn liên quan." Hỏa Tự lạnh giọng nói, quanh thân tản mát ra một loại sát khí vô hình.

"Ha ha ~~~" Punk đột nhiên nở nụ cười, "Anh thật đúng là ngây thơ rồi, cho tới bây giờ vốn không có người có thể sống rồi đi nơi đó, anh..... Đồng dạng cũng sẽ không là ngoại lệ."

"Đến cùng phải ngoại lệ hay không không phải chỉ có thử qua mới biết được sao?" Nghe bốn phía bọn nhỏ tiếng cười đùa, lông mày Hỏa Tự không tự chủ lại nhíu lại, "Như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện."

"Vì sao? Không cần nói cho tôi biết, anh đột nhiên lương tâm phát hiện, đem mạng người xem quý giá rồi, tôi đã sớm nhắc nhở qua anh, làm một chuyện này, nhớ lấy có vương bản, nhớ lấy đang có lòng dạ đàn bà, nhưng là anh..... Rất dễ cho tôi thất vọng rồi."

Chính là lẳng lẳng nhìn anh, Hỏa Tự không nói gì thêm, quanh thân sát khí cũng là càng ngày càng nặng.

"Lại tức giận sao? Ha ha ~~~" khi nói chuyện, Punk từ trong lòng lấy ra một cái túi giấy thật dày ném vào trong ngực của anh, "Cô ấy chính là lý do anh chết cũng muốn trở về sao?"

Trong lòng giật mình, Hỏa Tự theo bản năng mở túi giấy ra, nhìn đến khuôn mặt sáng sủa tươi cười thì tay nắm túi giấy không ngừng run lên, "Các anh muốn làm gì?"

"Không phải chúng tôi muốn làm gì, bây giờ là chúng tôi muốn hỏi anh làm gì, tôi rất rõ ràng nói cho anh biết, sinh tử của cô ấy nắm giữ ở trong tay của anh."

"Mike" Hỏa Tự vô lực nhắm hai mắt lại, "Buông tha cô ấy, tôi và các người đi."

"Sớm như vậy không phải tốt lắm" dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh, Punk đẩy lấy đầu người đàn ông kêu Mike cúi đầu nở nụ cười, "Cô gái này cười thật đúng là ngọt, lão đại nói, anh ta thực thích."

"Anh nói cái gì?" Hỏa Tự lập tức ngăn cản cả người, sợ hãi trong lòng đột nhiên lên tới cực điểm.

"Khản trương như thế làm gì, yên tâm đi, chỉ cần anh ngoan ngoan nghe lời, lão đại sẽ không đem cô ấy thế nào." Nhìn về mặt thất kinh, trong mắt Mike đột nhiên xẹt qua một trận khoái ý, "Đây là địa chỉ lão đại, hoan nghênh anh tùy thời đi tìm anh ấy."

Đứng ở nơi đó, ánh mắt Hỏa Tự đại ra nhìn phía trước, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, bốn phía vẫn như cũ truyền đến tiếng cười vui, tâm bỗng dưng chấn động, anh theo bản năng vui mừng chạy tới chỗ ẩn thân.

Chờ lúc anh chạy đến nơi, lại sớm là không có một bóng người.

Trước mắt bao người, anh giống như bị mất khí lực, thân mình mềm trôn ngồi trên mặt đất, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, nhiều người như vậy, nhưng là trong con người cũng là không có vật gì.

Anh làm đã đánh mất cô, khi anh không coi vào đâu, thân thù của anh làm đã đánh mất cô.....

Sau một lát, anh giống như điên rồi xông về trước, miệng thì thảo không ngừng gọi tên cô, nhưng là, không ai hưởng ứng anh, nhìn đến người của anh đều né tránh, cho là anh là một kẻ điên.

"Ca ca" phảng phất từ xa xôi truyền đến một đạo thanh âm hờn dỗi, một khắc này, phảng phất giống như là pha quay chậm, anh chậm rãi xoay người, tại

cái nơi bán kẹo đường, một cô gái bận đồ trắng nhìn anh cười, khi cầu bị cô buộc ở trên cánh tay, hai tay cầm hai cái kẹo đường thật to.

Hốc mắt nóng lên, một giọt nước mắt cứ như vậy chảy xuống, nhanh chóng chạy đến trước mặt cô, anh một phen túm lấy kẹo đường trong tay cô ném xuống đất.

"Không phải nói tốt lắm, cho em ở nơi nào không nên cử động, ngoan ngoãn chờ anh trở lại đây sao? Vì sao không nghe lời? Vì sao?"

Anh lớn tiếng gào thét, dùng sức loạng choạng bả vai của cô, hốc mắt hồng hồng, trên mặt đan xen một loại bối rối cùng sợ hãi.

"Ca ca" Hòa Hoan thì thào kêu, không biết mới ngần ngừ vài phút, anh rốt cuộc là làm sao vậy?

Đang nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của cô thì Hòa Tự một tay ôm lấy cô kéo vào trong lòng.

"Hoan Hoan, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi....."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Không Có Tư Chất Cò Kè Mặc Cả

Editor: Libra91

Liên tiếp lần nữa ở bên tai của cô, Hòa Hoan theo bản năng ôm sát hông của anh, lại phát hiện thân thể của anh kịch liệt run rẩy.

"Ca ca, ca ca anh làm sao vậy?" Cô thất thanh nói, mới phát hiện sắc mặt của anh thế nhưng một mảnh tái nhợt, "Làm sao? không thoải mái sao? A? Nói chuyện với em a, đừng dọa em a."

"Hoan Hoan, chúng ta về nhà." Dùng sức nắm chặt tay cô, Hòa Tự lôi kéo cô nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài.

Trên đường, tay anh thủy chung đều không có buông cô ra, vào đến nhà, cũng vẫn là gắt gao nắm, sợ hơi không cẩn thận, cô sẽ biến mất không thấy nữa.

"Ca ca, em ở chỗ này đây." Dịu anh ngồi xuống trên sô pha, Hòa Hoan ôn nhu nói, nhẹ nhàng vuốt lưng của anh, Hòa Tự như vậy cô cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua.

Cho tới nay, trong lòng của cô Hòa Tự đều là thần thánh, cao lớn, giống như không có bất kỳ chuyện gì có thể đem anh đánh, anh là cái loại đàn ông trời sập xuống cũng sẽ không nháy mắt, nhưng là hôm nay, anh luống cuống rồi, cũng lần đầu tiên cô cảm thấy, nguyên lai anh cũng là yếu ớt như vậy.

Nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn cô, Hòa Tự lẳng lặng nằm ở nơi đó, chắp lên tay cô gắt gao dán tại lồng ngực của mình, ánh mắt có một tia tham luyến.

"Có thấy khá hơn chút nào không? Muốn uống nước sao? Em đi lấy nước uống." Nhìn anh an tĩnh lại, Hòa Hoan vừa muốn đứng dậy, lại bị anh mạnh mẽ kéo lại.

"Không cần đi" Hòa Tự lẩm bẩm nói, đem tay cô dán tại trên mặt mình, co rúc ở trong ngực của cô, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hòa Hoan vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, thẳng đến một trận tiếng hít thở đều đều truyền đến, cô mới thở ra một hơi thật dài, gục đầu xuống, nhìn về mặt rồi rầm, trên mặt của cô lướt qua một tia khó hiểu, cẩn thận di chuyển thân mình, lấy điện thoại di động ra, cấp Doãn Mặc phát ra một cái tín hiệu.

Ở trong ngực của cô, Hòa Tự ngủ say rồi, co rúc ở trong ngực cô, một cánh tay còn chặt chẽ bóp chặt eo của cô, miệng thì thào gọi tên của cô.

Đẩy cửa ra thấy một màn như vậy thì Doãn Mặc lập tức ngăn cả người.

"Đây là có chuyện gì?" Kinh thủ kinh cước tiêu sái đi qua, anh nhỏ giọng hỏi, "Các em hôm nay làm cái gì?"

"Cái gì cũng không làm, đi sân chơi, nhưng là vừa xong không bao lâu, ca ca rồi đi, sau đó liền biến thành cái dạng này." Vấn đề này ở trong óc của cô quanh quẩn thật lâu, nhưng là, cô vẫn là nghĩ không ra vì sao về sau như thế.

"Phải không?" Nhìn về mặt rồi rầm bất an kia của Hòa Tự, sắc mặt Doãn Mặc lập tức trở nên thực ngưng trọng, nhưng anh vẫn là hơi cười cười, "Yên tâm đi, không có chuyện gì, có thể là thân thể của anh ấy không thoải mái đi."

"Thật sự là như vậy phải không?" Hòa Hoan về mặt hồ nghi nhìn hướng anh, "Doãn ca ca, mấy năm nay ca ca ở bên ngoài đều làm cái gì?"

Trong lòng giật mình, Doãn Mặc bất động thanh sắc nở nụ cười, "Làm sao vậy? Vì sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Không có gì, thuận miệng hỏi một chút, anh làm không phải là chuyện gì nguy hiểm đi?" Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chính là điểm ấy khả nghi, dù sao, ngần ngừ vài năm, biệt thự có, xe thể thao xa hoa cũng có, đối với bọn họ đều là cô nhi mà nói, đây hết thảy tựa hồ có được quá dễ dàng.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, một hồi đợi anh ấy tỉnh hỏi lại đi." Ngồi xuống trên sofa, Doãn Mặc thở ra một hơi thật dài.

"Doãn ca ca, nếu anh có việc thì trước hết đi mau lên, nơi này em tới chiếu cố ca ca thì tốt rồi." Nhìn thần sắc Doãn Mặc mệt mỏi, Hóa Hoan nhẹ nói, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi.

"Không có việc gì, đã muốn giúp xong." Thân nhiên cười cười, Doãn Mặc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một ngày cứ như vậy đi qua, có nhiều lần, Hóa Tự đều theo trong lúc ngủ mơ giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, khi thấy cô thì vừa trầm ngủ say đi.

Tỉnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ đã bị bóng đêm bao phủ, thở ra một hơi thật dài, Hóa Tự mở mắt.

"Ca ca, có thấy khá hơn chút nào không?" Xả qua khăn tay lau chùi mồ hôi trên trán của anh, Hóa Hoan nhỏ giọng hỏi, vừa định hoạt động một chút thân mình, lại phát giác vì bản thân ngồi một chỗ quá lâu động cũng không thể động.

"Làm sao vậy?" Nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, Hóa Tự vội vàng ngồi dậy, ngay tiếp theo cũng thức tỉnh Doãn Mặc một bên ngủ say.

"A, không có việc gì, cánh tay có chút mỏi." Hóa Hoan ngượng ngùng nở nụ cười, đúng lúc này, trong bụng đột nhiên truyền đến một trận "Cồ cồ cồ cồ" tiếng kêu.

"Đói bụng không? Anh đi nấu cơm cho em." Nhìn bên ngoài sắc trời là đêm đen, con người Hóa Tự không kể áy náy, hướng về phía cô cười cười, đứng dậy đi ra ngoài. "Một muốn chết rồi đi, em nghỉ ngơi một chút đi, chờ cơm chín chưa anh gọi em." Nói xong, Doãn Mặc cũng đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Hóa Hoan từ từ học ra một hơi, đột nhiên cảm thấy trước mắt sương mù thật mạnh, trong lòng nảy lên một loại ảo giác, loại cuộc sống bình tĩnh yên ổn trước kia sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tại phòng bếp, Hóa Tự đầu vào đầy bận rộn, trên mặt đã khôi phục cái loại vẻ mặt lạnh nhạt, tựa trên khung cửa, Doãn Mặc lẳng lặng nhìn anh, thật lâu sau, anh thở dài một hơi.

"Là bọn họ lại tìm tới sao?" Ngửi khí mặc dù là nghi vấn, nhưng là lời đã mang theo một tia khẳng định.

Nghe được lời của anh, Hóa Tự không, chính là khẽ gật đầu.

"Vậy anh định làm như thế nào? Lại đi theo đám bọn họ đi sao?" Doãn Mặc thực bình tĩnh hỏi, đều nói xã hội đen chú ý là nghĩa khí, trời biết con chó kia nghĩa khí hoàn toàn là cái rắm, từ đầu, luôn luôn ngay cả đám chia tiền đều không đáng, chỉ có giết chóc cùng máu mới là cực đạo vĩnh viễn cũng sẽ không biến thành quy tắc.

"Tôi không có lựa chọn nào khác" nói xong câu đó, Hóa Tự thống khổ nhắm hai mắt lại.

"Hoan Hoan biết chuyện này sao? Vừa mới cô đã muốn hoài nghi, anh không có khả năng giấu giếm cô ấy cả đời."

"Có thể giấu giếm một ngày tính một ngày đi, cô ấy không thích hợp cái thế giới đục ngầu kia, chuyện này đến chết anh đều không được nói ra khỏi miệng, biết không?" Quay đầu nhìn anh một cái, Hóa Tự nhẹ nói, anh muốn nhìn đến là ánh mặt trời sáng lạn, mà không phải hể ra trầm mồi lo.

"Tôi đã biết, khi nào thì đi?" Nhìn bóng dáng thon gầy, Doãn Mặc gian nan nuốt nước miếng một cái.

"Một tháng sau" thuận thực vo gạo, hết thảy chuẩn bị sắp xếp, Hóa Tự vừa quay đầu, "Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn yên lặng một chút."

"Ân" khẽ gật đầu, Doãn Mặc xoay người đi ra ngoài, nhưng là sau một lát, anh lại đã trở lại, "Tự, đừng quên còn có tôi."

"Tôi biết" trên mặt lộ ra một chút cười thần nhiên, Hóa Tự hướng anh khoát tay áo.

**

Nửa đêm, thành thị huyền ảo một ngày cũng dần dần chìm vào mộng đẹp, nhưng là ở nơi khác "phòng cho tổng thống" lúc này lại truyền đến một đạo thanh âm lạnh như băng.

"Hóa Tự, anh rốt cục vẫn phải đến đây."

"Tôi sẽ đi theo anh, cho tôi thời gian một tháng." Đứng ở nơi đó, thanh âm của Hóa Tự đồng dạng lạnh như băng không có một độ ấm.

"Anh cảm thấy anh có tư cách cò kè mặc cả sao? Ha ha ~~~~" đột nhiên, trong phòng to như vậy truyền đến một đạo tiếng cười buồn rười rượi, "Anh bắt quả chính là một con chó của tôi, anh nghe nói qua câu có thể cùng chủ nhân trả giá đấy sao?"

Nghe được lời của anh ta, hít vào một hơi thật sâu, Hòa Tự chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, anh phải dùng tới mười hai vạn phần tự chủ mới có thể để cho chính mình không xông đi lên giết anh ta.

"Cảm thấy si nhục sao? Anh quá ngây thơ rồi." Ghế dựa rộng thùng thình quay tới, ngọn đèn chói lọi chiếu rọi xuống, rõ ràng là hé ra gương mặt tuấn mỹ như vậy, một cây xi gà ở phần môi vẫn như cũ tản ra lượn lờ nhiệt khí.

"Một tháng, đây là yêu cầu duy nhất của tôi." Hòa Tự về mặt quát cường nói, đáy mắt có chán ghét rõ ràng.

"ok, không thành vấn đề, nhưng tôi đáp ứng anh, chẳng qua ——" nói tới đây, đàn ông đột nhiên dừng lại, theo sau, giọng tay lên, "Anh có thể đi xuống."

Nhìn anh ta liếc mắt một cái, Hòa Tự vô thanh vô tức rời đi, trong bóng đêm, chỉ có rèm cửa sổ hơi hơi nhấp nhô.....

Ngồi ở ghế trên, đàn ông đem hai chân khoát lên trên bàn trà, thật sâu hít vào một ngụm, sau đó, về mặt thoải mái nhắm hai mắt lại, đột nhiên, như là nhớ ra cái gì đó, anh từ trong túi tiền móc ra hé ra ảnh chụp ——

Trong hình cô gái có vẻ mặt sáng lạn, thật ấm áp, có hương vị ánh mặt trời, một nốt ruồi chu sa giữa lông mày làm cho người ta không khỏi hoảng thần.

Ánh mắt tham luyến nhìn, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, giống như lửa khói trên không trung nở rộ, môi mỏng khẽ gợi nhẹ nhàng in lại cánh môi đỏ bồng kia, anh nở nụ cười, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt tươi cười.

Nhiều năm như vậy, tôi rốt cục vẫn phải tìm được cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Vua Vạn Quỷ

Editor: Libra91

Thời gian một tháng giống như chuyện trong nháy mắt, nói trôi qua đã qua rồi, trong một tháng này, Hòa Tự hận không thể mỗi phút mỗi giây đều sống chung một chỗ với cô, một mình lẳng lặng đứng ở cổng trường học chờ cô, ngăn ngor một lúc chính là một buổi sáng.

"Ca ca, anh thật sự rất kỳ quái."

Xe vững vàng chạy trên mặt đường nhựa rộng lớn, nghiêng đầu nhìn về phía anh, về mặt Hòa Hoan hồ nghi nói.

"Kỳ quái? Làm sao có thể kỳ quái? Cũng không phải hai cái mũi bốn con mắt." Liếc cô một cái, Hòa Tự về mặt sùng nịch nở nụ cười, mắt nhìn phía trước, một tiếng thở dài cứ như vậy bật ra phần môi, "Hoan Hoan, ở cùng một chỗ với ca ca vui vẻ sao?"

"Uh, rất vui vẻ, chúng ta nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt rồi." Đầu tựa vào trên cánh tay của anh, Hòa Hoan ngọt nhon nhót nói.

"Một ngày nào đó có thể như vậy" Hòa Tự nhẹ nói, nhìn mặt trời chiều kia càng lúc càng xa, trong con người thần sắc âm đạm rồi rất nhiều, "Hoan Hoan, mấy ngày nữa ca ca sẽ đi ra ngoài một thời gian."

"Cái gì?" Mạnh mẽ ngồi thẳng người, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, "Không phải nói tốt lắm, lần này trở về sẽ không đi nữa?"

"Bởi vì..... Còn có một ít chuyện không có xử lý xong, cho nên, phải đi." Lúc nói lời này, Hòa Tự không có nhìn thẳng ánh mắt của cô, "Em sẽ tha thứ cho ca ca?"

Yên lặng ngồi ở nơi nào, Hòa Hoan không nói gì, chính là miệng cong lên lại rõ ràng nói trong nội tâm của cô không vui.

"Lúc anh không có ở đây, Mặc sẽ hảo hảo chiều cô em, giống như trước kia, em phải ngoan ngoan nghe lời, xử lý xong chuyện, ca ca lập tức quay lại, anh cam đoan, được không?" Hòa Tự thì thảo nói, muốn cầm tay cô, lại bị cô mạnh mẽ tránh né.

Đem ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ, trong con người Hòa Hoan có một chút thần sắc mê ly, một hồi lâu sau, cô mới chậm rãi xoay đầu lại, "Ca ca, cũng là bởi vì phải đi, cho nên mấy ngày nay mới có thể vẫn cùng em như vậy sao? Chính anh cũng không biết lúc nào sẽ trở về, đúng hay không?"

"Hoan Hoan" nghe được lời của cô, Hòa Tự lập tức ngây ngẩn cả người.

"Em đã trưởng thành, em biết anh không nói là không muốn cho em phải lo lắng, anh yên tâm đi, em sẽ chiều cố tốt cho mình." Tựa đầu vào bờ vai của anh một lần nữa, Hòa Hoan hơi hơi nhắm hai mắt lại.

Nhìn cô, Hóa Tự cái gì cũng không nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Xe mở rất chậm rất chậm, có gió xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào từng chút từng chút, vung lên tóc của cô, nhẹ vỗ về hai má non mịn của cô, nhắm mắt lại, Hòa Hoan làm như ngủ say.

Lúc này, cách ngày anh rời đi, còn có hai ngày.

Ấn một bữa bữa tối đơn giản, bọn họ kiên trì sống vai ngồi ở trong viện nhìn sao, mấy ngày này, lúc Doãn Mặc trở về càng ngày càng trẻ, có chạm mặt chừng vài lần, nhìn qua cũng chỉ là tình trạng anh kiệt sức, vẻ mặt bộ dáng tiêu tụy.

Dựa sát vào nhau, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng tùy ý vây quanh bọn họ, đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Hóa Hoan lại một lần vang lên.

Nhìn lên trên không, cô một chút phản ứng đều không có.

"Hoan Hoan, sao không nhận điện thoại a?" Liếc xéo cô một cái, khi thấy trên màn hình điện thoại di động lóe ra ba chữ "Quý chán ghét" thì trên mặt Hóa Tự lộ ra một tia nghi hoặc.

"Có thể không cần nhận" nói xong, Hóa Hoan cầm di động qua đem pin tháo ra, theo sau lại vút xuống một bên.

Di động lập tức an tĩnh, nhưng là không quá 3 phút, chuông cửa lại vang lên.

"Phía sau sẽ có người nào đến?" Hóa Tự mày hơi hơi nhăn, vừa muốn đứng dậy, đã bị Hóa Hoan mạnh mẽ 摠 kéo anh lại, "Anh ngồi đi, em đi nhìn xem." Nói xong, không đợi anh trả lời, cô đã đi ra ngoài rồi.

Kéo cửa ra, Hóa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một bóng dáng thon dài dựa ở trên một chiếc Lamborghini màu vàng, hai tay vòng ngực, khoe miệng cười mê người, nhưng cũng đáng đánh đòn.

"Ha sao, bảo bối, chúng tôi lại gặp mặt." Dùng sức vẫy tay, Doãn Mặc Minh cười giống như là một đóa hoa. "Anh lại muốn thế nào?" Nhìn anh, Hóa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu có thể, cô thật sự rất muốn đưa anh phỉ đi.

"Không được tốt lắm a, nhớ em, cho nên sang đây nhìn xem." Hai tay buông xuống, Doãn Mặc Minh đứng thẳng người, "Như thế nào? Không mời anh đi vào uống chén trà sao?"

"Bên kia còn có một cái khe nước thối, muốn uống trà đi vào trong đó." Nói xong, cũng không nhìn anh cái nào, Hóa Hoan xoay người liền muốn đóng cửa, lúc cửa sắp khép lại, một chân tiến vào, "Đang tức giận sao? Hôm nay em không phải trọng điểm, anh tìm Hóa Tự, anh ta có ở đây không?"

"Anh tốt nhất không nên cho tôi cái tâm tư gì không nên động, nếu không, anh nhất định phải chết." Tránh ra cho anh đi vào, Hóa Hoan vẫn không quên ra tiếng uy hiếp anh.

"Nếu như là chết ở trên người em, chính là chết một trăm lần một nghìn lần tôi đều nguyện ý, em nguyện ý sao?" Ngả ngón khơi mào người của cô, Doãn Mặc Minh cúi đầu nở nụ cười, sau đó đi vào trong sân.

Dưới ánh trăng, Hóa Tự lẳng lặng đứng ở nơi đó, ly rượu trong tay lung la lung lay, ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc.

"Thật là nhân hạ thoải mái a" đi thẳng tới chỗ ngồi ngồi xuống, Doãn Mặc Minh không khách khí cầm ly rót cho mình một ly rượu, "Chuyện cho tôi bây giờ, anh vốn không có cái gì nói cho tôi?"

"Anh nghĩ muốn nghe tôi nói cái gì? Nếu anh đến chê cười tôi, thật đáng tiếc, anh khả năng phải thất vọng." Đem ly rượu trong tay giừa đầu uống hết, khoe miệng Hóa Tự gọi lên một chút ý cười trào phúng.

"Ca ca, làm sao vậy? Nếu Quý chán ghét này tìm anh phiền toái, em sẽ đánh chết anh ta." Tựa như gà mẹ che con gà con, Hóa Hoan đứng trước mặt Hóa Tự, nhìn chăm chăm Doãn Mặc Minh.

"Không có việc gì, ngoan, em trước đi vào trong phòng, anh cùng anh ta có chút việc muốn nói." Nhẹ vỗ về tóc của cô, vẻ mặt Hóa Tự sùng nịnh nở nụ cười, "Đi đi, Mặc vừa mới gọi điện thoại về, anh ta một hồi về nhà, em đi giúp anh ta chuẩn bị đồ ăn khuya đi."

"Thật sự không có việc gì?" Nhìn Hóa Tự, lại liếc mắt trừng Doãn Mặc Minh, Hóa Hoan nhỏ giọng hỏi.

"Thật sự không có việc gì" Hóa Tự cam đoan dường như dùng sức gât gât đầu.

"Được" nói xong, Hóa Hoan đi vào trong phòng, vừa mới đi chưa được hai bước, cô lại vòng lại đây, "Doãn Mặc Minh, tôi cảnh cáo anh, nếu anh lại gà mẹ, tôi nhất định làm thịt anh."

"Tôi rất sợ đó nha" hướng về phía cô làm cái mặt quỷ, Doãn Mặc Minh nở nụ cười xấu xa, biết rõ uy hiếp của mình vô dụng, lại vẫn xuất khẩu cường ngôn (*ăn nói ngông cuồng), bất quá, anh nhưng thật thường thức dừng khí của cô.

Nhìn một màn này, Hỏa Tự đột nhiên có một loại ảo giác, anh thế nhưng vừa mới nhận thấy được một tia ấm áp trong con người Đoàn Mộc Minh, nguyên lai, anh ta cũng có thể cười đến làm cho người ta cảm giác được ấm áp.

Đợi cho bóng dáng Hỏa Hoan rốt cục biến mất trong tầm mắt, không khí vừa mới thoải mái nhất thời không còn sót lại chút gì, ném một ngụm rượu nhạt, Đoàn Mộc Minh đi đến bên cạnh anh, "Chỉ cần anh mở miệng cầu tôi, lần này tôi sẽ giúp anh."

"Không cần, nếu anh lần này vì lời nói này mà đến..., mời anh trở về đi." Hỏa Tự lạnh lùng nói, đi qua, anh khinh thường bỏ thí cho anh, hiện tại, đồng dạng cũng là khinh thường.

"Nếu hơn nữa còn tiền đồ của Doãn Mặc?" Đoàn Mộc Minh nói.

"Anh....." Nhìn anh, Hỏa Tự gian nan nuốt nước miếng một cái, "Như vậy rất vui về sao?"

"Không tốt, nhưng là tôi thích thấy bộ dạng các anh gãy đổ." Nói xong, Đoàn Mộc Minh lại uống một ngụm rượu, "Nếu không phải sợ cô ấy sẽ thương tâm..., tôi thật sự là lười quan tâm các anh, biết không? Giết chết các anh cùng giết chết một con kiến bản chất không có gì khác nhau."

"Anh có thể đi rồi" Thanh âm của Hỏa Tự lạnh như băng không có một tia độ ấm, đột nhiên hận chết loại cảm giác này.

"Anh cảm thấy bây giờ là lúc anh cùng tôi giằng co sao?" Liếc xéo anh một cái, Đoàn Mộc Minh nở nụ cười trào phúng, "Nếu anh bây giờ cầu tôi..., tôi chẳng những sẽ bảo vệ tiền đồ của Doãn Mặc, nhưng lại có thể đảm bảo anh cùng Hỏa Hoan không xa rời nhau, như vậy là chuyện nhất cử lưỡng tiện, anh còn có cái gì không hài lòng?"

"Vậy điều kiện của anh là cái gì?" Hỏa Tự trầm giọng hỏi, anh cho tới bây giờ cũng không tin chuyện bầu trời sẽ có rớt bánh nhân tình, cho dù có, cũng sẽ không nện vào trên đầu của anh.

"Rất đơn giản, giúp tôi giết một người." Đoàn Mộc Minh vẫn đậm khinh phong nói, về mặt lạnh nhạt giống như là đang nói hôm nay thì khí trời tốt lắm.

"Anh đi đi, chuyện như vậy tôi đã không làm." Nói xong, Hỏa Tự chậm rãi lưng qua.

"Ha ha ~~~~" nhìn bóng lưng của anh, Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, "Hỏa Tự, tôi rõ ràng nói cho anh biết, trừ phi anh trở thành vua vạn quý, nếu không, anh vĩnh viễn đều trốn không thoát số mệnh này, đây là mạng của anh mà, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chúng Ta Lại Gặp Mặt

Gió, dần dần lớn, đứng ở trong màn đêm, một hình dáng tạo thành một loại tư thế kiên quyết.

**

Hai ngày sau đó, ngày Hỏa Hoan tốt nghiệp, cũng là ngày ước định bắt đầu, ngày lại anh bước về phía không đường về.

Sáng sớm ngày nào đó, ánh mặt trời nắng hơn bình thường, lúc tia sáng đầu tiên chiếu xuống, ánh sáng lờ lờ làm cho người ta không khỏi tưởng chừng bái, ngồi ở mái nhà, khóe miệng Hỏa Tự gợi lên một chút độ cong rất nhẹ rất nhạt.

Vua vạn quý sao?

Được, nếu đây chính là số mệnh của anh, vậy anh luôn luôn sẽ hiện lên trên đỉnh quý mị quý quái.

"Hoan Hoan, hảo hảo chiếu cố chính mình, ca ca nhất định sẽ trở về." Ôm bóng dáng mảnh khảnh, Hỏa Tự ôn nhu nói, trong nháy mắt nhắm mắt lại, mày hơi hơi nhíu lại.

"Anh cũng vậy" vui đầu thật sâu vào trong ngực của anh, Hỏa Hoan dùng sức hít mũi một cái.

"Đề ca ca nhìn em thật kỹ." Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên nhìn, tầm mắt chạm đến đến cặp con ngươi sưng đỏ thì tâm Hỏa Tự bỗng dưng đau như bị búa tạ đập qua, nhẹ lau đi nước mắt ở khóe mắt cô, đem tóc phân tán của cô vén phía sau tai, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Lại không nghe lời rồi? Đừng khóc."

Cuống quít đích lưng quá thân, Hỏa Hoan dùng sức dụi dụi mắt "Ai nói em khóc? Em không khóc."

"Tự" Vỗ vỗ thật mạnh bờ vai của anh, Doãn Mặc muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói.

"Tôi đi rồi, chiếu cố Hoan Hoan." Nói xong, Hòa Tự xoay người rời đi, anh sợ không đi nữa, anh sẽ không có dũng khí rời đi.

"Ca ca"

Ngay khi anh đi đến cửa, một giọng âm rung gọi anh, thân hình chấn động, Hòa Tự bỗng dừng dừng bước, nhưng anh không có quay đầu, tùy ý khoát tay áo, sau đó đi ra ngoài.

Phía sau anh, mặt Hòa Hoan đầy nước mắt, thân mình mềm trơn ở trong lòng Doãn Mặc.

"Anh rõ ràng có thể không cần làm như vậy" ngoài cửa, Doan Mộc Minh lạnh lùng nói, đột nhiên phát hiện, giờ khắc này anh nhìn không hiểu Hòa Tự.

"Tôi sẽ dùng năng lực của chính tôi đến bảo vệ tiểu thuyết phương tây của tôi" quay đầu, ánh mắt Hòa Tự lạnh như băng không có một tia ấm, "Đối tốt với cô ấy, nếu cô ấy chịu một chút ủy khuất..., tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Nói xong, không đợi anh trả lời, Hòa Tự đã sai bước rời đi, một khắc chậm rãi khỏi động xe, một cỗ chất lỏng không biết tên ở trong hốc mắt nhện nhạo.....

**

Khoảng cách Hòa Tự rời đi đã một tuần rồi, trong thời gian suốt bảy ngày này, Doan Mộc Minh thủy chung đều không có rời đi cô một bước, biến đổi đa dạng lấy lòng cô, nhưng là vẫn là nhìn không có một nụ cười trên mặt cô.

"Bảo bối, tôi muốn là một nữ nhân, không phải một Băng mỹ nhân." Nằm ở phía sau cô, Doan Mộc Minh lười biếng nói, không ngừng vuốt vuốt tóc của cô, khoi một túm đưa lên mũi dùng sức ngửi hai cái, nhất thời, một cỗ mùi hương thanh nhã cứ như vậy truyền tới.

Hai tay vòng đầu gối ngồi ở chỗ kia, Hòa Hoan im lặng dị thường, chính là nhìn về phía ngoài cửa sổ trong con người có một tia ưu thương.

Hòa Tự đi rồi, từ đó về sau liền mất liên lạc, mà Doãn Mặc cũng bởi vì một hành trình đặc biệt bị đưa đến một chỗ khác, một khắc này đột nhiên phát hiện, nguyên lai mấy năm nay chính mình thủy chung đều không có học được kiên cường.

Nhìn bà vai của cô đứng thẳng, Doan Mộc Minh mạnh mẽ ngồi xuống, đối mặt với mặt của cô, khi thấy vết nước mắt ràn rụa thì anh lập tức ngây ngẩn cả người.

"Em..... Em làm sao vậy?" Anh lắp bắp nói, hai tay ngốc lau chùi nước mắt trên mặt cô, tuy nhiên nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

Nước mắt như mưa tùy ý chảy xuống, cắn chặt đôi môi, Hòa Hoan lại cố chấp không khóc ra tiếng.

"Tôi ghét nhất bị nữ nhân khóc, đủ."

Đột nhiên, Doan Mộc Minh như là nổi điên từ trên giường nhảy dựng lên, đối với cô rộng to một trận, rộng xong rồi, tựa hồ tất cả tinh lực cũng đều tiêu hao hầu như không còn, mặc vào áo ngủ, anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nước mắt vẫn đang một giọt một giọt chảy xuống, nhỏ trên cánh tay của cô, cũng thấm vào áo.

Mở cửa phòng tắm ra, nhưng đến một khắc này, Doan Mộc Minh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt của cô.

"Hóa Hoan, tâm tình của em tốt nhất cho tới hôm nay thôi, đừng quên em tại sao phải sống ở chỗ này." Nói xong, đầu anh cũng không quay lại mở cửa đi ra ngoài.

Trong nháy mắt cửa phòng khép lại ở sau người, Doan Mộc Minh nhắm hai mắt lại, chết tiệt, gặp nước mắt của cô, thế nhưng sẽ làm tim của anh đau.

Đây là cảm giác trước cho tới bây giờ cũng chưa từng có, không hiểu sao làm cho anh cảm thấy chán ghét.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, vừa cầm lên, sắc mặt của anh càng thêm tái.

"Tôi đã biết, một hồi sẽ trở về." 摠anh lạnh lùng nói, bấm nút tắt trò chuyện, nhìn ra tất cả trên mặt anh tuần đều là một loại tâm tình phiền chán bất an.

Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, mày anh lại một lần nhíu lại.

"Mẹ Trương, một hồi làm chút gì cho cô ấy ăn, đêm nay không cần chờ tôi." Lại liếc nhìn cửa phòng, Doan Mộc Minh sai bước bỏ đi.

Lần đầu tiên, suy nghĩ bị một nữ nhân chiếm, thực chán ghét, làm cho người ta có một loại xúc động phát điên.

Lái xe chạy như bay trên đường, cánh tay khoát lên trên cửa kính xe, nâng cằm lên, mắt nhìn phía trước, mày Doan Mộc Minh vẫn là nhíu lại gắt gao.

Nhớ tới thanh của âm Diệp Toàn vừa mới ở trong điện thoại trên chộc, anh thật muốn một cái tát đánh chết anh ta, lại là một cái tiểu tân nương sao? Ha ha ~~, xem ra anh là bò già gặm cỏ non.

Đội cho xe vào cửa lớn khác hoa thì xanh vàng rực rỡ thì đèn đuốc trong đại sảnh đã sáng trưng, ầm ầm còn có tiếng nhạc thân nhiên truyền nhẹ tới, nhộn nhạo ở góc sân, chậm rãi ở tại trong không khí.

"Nhị thiếu đã trở lại"

Không biết là ai hô một tiếng, trong nháy mắt, âm nhạc trong phòng lập tức ngừng, đám người vốn đang huyền não cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại, mấy chục ánh mắt đồng loạt bắn về phía anh.

Khóe miệng gọi lên một chút mỉm cười nhạt nhẽo, Đoan Mộc Minh thông dong tiêu sái đi lại, quần áo tây trang màu hồng không làm cho người ta không cảm giác sức tưởng tượng, ngược lại nhiều ra một loại khí chất phiêu dật lạnh lùng.

"Mẹ, về muốn làm phở trương lớn như vậy sao?" Cúi người ôm lấy mẹ, dán ở tai của bà, anh thấp giọng nói, nhưng trên mặt vẫn là cười nhạt toan tính.

"Xú tiểu tử, mẹ đây là vì ai a? Đính hôn điển lễ cũng không tham dự, lần này tóm lại muốn biểu hiện ra thành ý của chúng ta đi, mẹ cảnh cáo con a, đừng làm hỏng, nếu không, mẹ với con không dễ yên."

Nhẹ nhàng vuốt bờ vai của anh, mẹ anh ung dung rộng lượng cười, rõ ràng là uy hiếp, có lẽ trong miệng của bà nói ra cũng là vô cùng ôn nhu.

"Không dễ yên con cũng là con trai của mẹ, chẳng lẽ mẹ còn có thể đem con nhét quay về trong bụng Trùng sinh một lần nữa." Ở trên gương mặt của bà ảm xuống một cái hôn nhọt nhạt, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

"Xú tiểu tử, còn dám trêu chọc mẹ." Hung hăng ôm lấy anh, Phương Mỹ Linh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Đi, mẹ dẫn con đi gặp vợ tương lai của con."

"Xinh đẹp không?" Hướng về bóng đèn điện sáng ra phía bốn phía, độ cong khóe miệng Đoan Mộc Minh thùy chung cũng không có thay đổi.

"Đó là đương nhiên, con dâu của mẹ không phải vạn dặm mới tìm được một hả?" Phương Mỹ Linh vẽ mặt đắc ý nói, dù sao, cô gái có thể bước vào cửa nhà Đoan Mộc tư sắc tài tình đó là phải thượng đẳng.

Đúng lúc này, đèn trong đại sảnh đột nhiên chột tắt toàn bộ, theo sát sau, một chùm tia sáng thẳng tắp hướng về phía giữa sân, ở trước dương cầm, một cô gái áo trắng khuôn mặt điềm tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, ở trong ngọn đèn mỉm cười, nhất thời, mười ngón toát ra, liên tiếp âm phủ cứ như vậy đi ra.

Chỉ là trong nháy mắt, Đoan Mộc Minh lập tức sững sờ.

"Thế nào? Xinh đẹp đi? Đó là con gái tập đoàn Bình Phục, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học, thiết kế thời trang chuyên nghiệp, về sau đối với sự phát triển của công ty sẽ có trợ giúp rất lớn." Phương Mỹ Linh hưng trí bồng bồng nói, đây chính là con dâu bà vạn dặm mới tìm được một người.

"Cô ấy tên là gì?" con người Đoan Mộc Minh vẫn là gắt gao khóa ở trên người của cô, không có khả năng đi, trên đời này không có khả năng có chuyện khéo như vậy.

"Trương Tiểu Ái"

"Mẹ nói cái gì?" Đoan Mộc Minh trong nháy mắt thay đổi mấy lần, "Vì sao không ai nói cho con biết trước?"

"Mẹ nói với qua với con a, không phải con nói cho mẹ tùy ý đấy sao?" Phương Mỹ Linh vẽ mặt hồ nghi nhìn anh, "Như thế nào? Có vấn đề gì không?"

"Không có" ngu ngơ ngẩn ngui qua đi, trên mặt Đoan Mộc Minh lại lộ ra nụ cười thân nhiên.

Khúc dương cầm kết thúc, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay của Lôi Minh, Trương Tiểu Ái từ từ tiêu sái xuống đài, một thân váy công chúa trông cô thoát nhìn giống như là một cô công chúa chân chính, đi đến trước mặt Phương Mỹ Linh, cô hơi cười cười, lúc ngừng đầu nhìn về phía Đoan Mộc Minh, nụ cười trên mặt càng sâu.

"Thầy giáo Đoan Mộc, chúng ta lại gặp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trò Chơi Kịch Thính

"Thầy giáo Đoan Mộc?" Đứng ở một bên, Phương Mỹ Linh thì thảo luận lại một lần, "Hai đứa biết nhau trước rồi sao? Tại sao lại là thầy giáo?"

"Mẹ, chuyện này để sau con sẽ giải thích cho mẹ." Nói xong, Đoan Mộc Minh liền cầm tay Trương Tiểu Ái lôi đi "Tiểu Ái, cô đi theo tôi."

Bọn họ đi ra ngoài, đám người tự động rẽ ra nhường đường. Ở phía sau hai người, Phương Mỹ Linh gật đầu tán dương, xem ra nguyện vọng ôm cháu nội năm nay có thể thực hiện được rồi.

Bên ngoài, gió đêm lạnh lùng thổi, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu khắp đất, phản ra từng ánh sáng trắng.

Trên mặt Tiểu Ái biểu hiện bình tĩnh lạ thường, nghiêng ngả lão đảo đi theo phía sau anh, nhiều lần suýt nữa ngã nhào trên mặt đất.

Đi mãi cuối cùng tới dưới gốc cây hoa quế trăm năm, Đoan Mộc Minh ngừng lại.

"Tiểu Ái, đây rốt cuộc là chuyện gì? Cô đã sớm biết chuyện này đúng không?"

Nhìn lên khuôn mặt thanh tú của cô gái này, anh vẫn không thể tin được chính mình đã nhìn qua, tuy vẫn biết rằng trái đất này rất nhỏ, nhưng việc này vẫn nằm ngoài dự liệu của anh.

"Tôi biết, vẫn luôn biết." Mười ngón tay xoắn cùng một chỗ, cô cúi đầu, nhẹ giọng nói, chỉ vì đối tượng là anh, cho nên cuộc hôn nhân thương mại này cô liền đáp ứng.

"Cô đã sớm biết?" Hai mắt Đoan Mộc Minh hơi híp lại, trong đầu đột nhiên chọt lóe lên ý nghĩ "Hóa Hoan cũng biết chuyện này đúng không?"

"Đúng, là tôi nói cho cô ấy biết." Ngẩng đầu nhìn về phía anh, Tiểu Ái thân nhiên nở nụ cười, "Anh thích Hóa Hoan, đúng không?"

"Không." Đoan Mộc Minh khẳng khái phủ nhận. Có lẽ cảm giác mình trả lời quá nhanh, anh quay đầu, ho nhẹ hai tiếng, "Chuyện này tại sao cô lại nói cho cô ấy biết?"

"Bởi vì cô ấy là bạn thân duy nhất của tôi." Nói xong, Tiểu Ái thở dài một hơi, nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh trong nháy mắt tối xuống, "Anh..... tức giận sao?"

"Không có", hít vào một hơi thật sâu, Đoan Mộc Minh chậm rãi xoay người lại, "Việc này.....Tôi còn có việc đi trước, chuyện này chúng ta nói sau nhé."

Nói xong, anh quay người đi thẳng, thần sắc không có chút lưu luyến.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, trên mặt Tiểu Ái lộ ra một chút cười tự giễu, một giọt nước mắt theo gương mặt lạnh yên chảy xuống.

Yêu một người nhưng người đó ngay cả một cái nhìn thẳng vào mình cũng không nhìn, có phải cô đã sai lầm rồi không?

Trong bóng đêm xe lao rất nhanh, lúc tới biệt thự, vừa mới mở cửa xe, Đoan Mộc Minh nhất thời đứng sững lại.

Hóa Hoan đang lẳng lặng ngồi trên nóc nhà, hai cái đùi còn không ngừng đung đưa trong không trung, đầu ngửa ra sau nhìn về phía bầu trời đêm, tóc bay nhẹ ở trong gió đêm.

"Hóa Hoan, em đang làm gì vậy?" Đoan Mộc Minh lớn tiếng quát, từ khi gặp gỡ cô anh không có quá một ngày yên ổn.

"Đoan Mộc Minh, không khí trên cao thật trong lành mát mẻ, anh có muốn lên đây không?" Hóa Hoan hướng phía anh vẫy vẫy tay, giọng điệu nghe qua thực sung sướng, nhưng là tâm mắt lại không dừng trên người anh.

"Em nhanh xuống dưới cho anh, đừng để anh tức giận." Di chuyển từng bước cẩn thận, Đoan Mộc Minh chỉ cảm thấy lòng dạ đều thót lên tới cổ họng, một màn kia cứ như vậy hiện rõ lên trong đầu anh.

"Không xuống, tôi thích ngồi như này, có bản lĩnh thì anh lên đây mà bắt tôi." Giọng điệu của Hóa Hoan mang theo một chút trêu tức, giống như lúc đầu bọn họ mới quen biết nhau vậy. Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên hai dòng suối nhỏ uốn lượn.

"Hóa Hoan, nếu để anh bắt được em thì nhất định em sẽ chết đấy." Tay cời áo khoác vút qua một bên, Đoan Mộc Minh rất nhanh xông ào vào trong phòng, lúc anh leo được lên nóc nhà thì thân hình Hóa Hoan đang lung lay sắp đổ rồi.

"Hóa Hoan"

Không biết tại sao, thời khắc này, đột nhiên anh cảm thấy hô hấp đều ngừng lại, chân cũng không nhấc lên nổi.

"Đoan Mộc Minh, anh cảm thấy vui sao?" Vừa lúc anh định cất bước, giọng nói của Hóa Hoan theo gió nhẹ nhàng cất lên.

"Em nói cái gì?" Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người.

"Tôi cảm thấy hiện tại một chút cũng không vui vẻ gì, ca ca đi rồi, Doãn ca ca cũng đi rồi, mọi việc lại giống như trước đây, bọn họ lại bỏ quên tôi rồi."

Hóa Hoan thì thào nói, giữa đầu cổ găng mở to hai mắt nhìn bầu trời đêm. Có người nói, cứ làm như vậy nước mắt sẽ không chảy xuống.

"Đứa ngốc này, em không phải còn có anh sao?" Lời này vừa nói ra, Đoan Mộc Minh nhất thời đứng sững.

"Anh là giống ngựa đực. Người xưa nói quả không sai: tin lời đàn ông nói khác gì tin rằng lợn mẹ có thể trèo cây." Khi nói chuyện, Hòa Hoan đứng lên, quay đầu nhìn anh, khóe miệng lại lộ ra khe cười, "Đêm nay tôi chưa muốn ngủ, chúng ta đi chơi đi."

"Em muốn làm gì?" Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng nói, tầm mắt đi theo sát mỗi một bước chân cô di chuyển.

"Anh lại đây tôi sẽ nói cho anh biết." Cô hướng về phía anh vẫy vẫy tay, trong bóng đêm, Hòa Hoan cười trông có chút diêm dúa lẳng lơ.

"Trước tiên em nên xuống đây đã, đũa ngọc này, có biết nơi đó rất nguy hiểm hay không?" Đoàn Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, anh thề, ngày mai, không, ngay lập tức anh sẽ tìm người phá hỏng cầu thang lên gác thượng, xem lần sau cô bò lên trên này như thế nào.

"Anh lại đây, chúng ta thử một trò chơi cực kỳ kích thích." Khi nói chuyện, Hòa Hoan còn dùng lực lắc lư thân thể của mình, làm cho tư thế thoát nhìn càng thêm khoa trương, nhưng cũng không khỏi làm cho ai đó vì cô mà thêm run lẩy bẩy.

"Ấy ấy, em đứng yên ở nơi đó đừng nhúc nhích, anh qua ngay đây." Chỉ về phía cô, Đoàn Mộc Minh chậm rãi đi tới, tầm mắt thùy chung chưa từng rời đi.

Gần

Lại gần

.....

Ngay tại lúc bọn họ chỉ còn cách nhau trong gang tấc thì Đoàn Mộc Minh dừng lại, đưa tay đưa về phía cô, "Nắm lấy tay anh, ánh trăng đẹp như vậy, có lẽ chúng ta nên khiêu vũ một điệu Waltz." Anh thử dùng nụ cười mê hoặc của mình để dụ cô.

Như anh mong muốn, Hòa Hoan cũng đưa tay đưa về phía anh, nhưng lúc đầu ngón tay của cô chạm được vào lòng bàn tay của anh thì cô nở nụ cười, tiếp theo đó, toàn bộ thân mình cô ngửa ra sau, như một con bướm thẳng tắp ngã về phía sau.

"Hòa Hoan", hô to một tiếng, không chút suy nghĩ, Đoàn Mộc Minh cũng nhảy xuống theo.

"A ~~~~"

"Ai hét ~~~~"

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết bốn phía truyền đến, một lát sau, xung quanh là một mảnh tĩnh lặng.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cành lá thưa thớt chiếu xuống dưới, trên mặt đất là từng mảnh sáng tối chiếu lên hai người.

Nằm giữa trời đất mà thấy như trên giường ấm, nhìn thấy một góc trăng, Hòa Hoan cười khanh khách. "Đoàn Mộc Minh, anh không sao chứ?" Cô lo lắng hỏi, không chảy máu bên trong mới tốt.

"Người phụ nữ xấu xa, em nên giảm béo đi." Đoàn Mộc Minh ồm ồm nói, có trời mới biết, mỗi lần nhìn thấy cô là không có chuyện gì tốt cả. Vậy mà chính mình còn cố tình ngây ngốc mắc mưu.

"Thật kích thích, thật vui vẻ." Khi anh không ngừng loạng choạng, thì tiếng cười của Hòa Hoan càng thêm thanh thúy dễ nghe.

Lục phủ ngũ tạng giống như bị xe lăn qua, Đoàn Mộc Minh hít một hơi khí lạnh, rồi lại quay sang trêu ghẹo cô, "Chết tiệt, không được phép lợn xộn, có phải em muốn để anh bị nội thương mà chết hay không hả?"

Sợi tóc bị gió thổi tung, từng đợt từng đợt bay chạm vào mặt anh, mang đến một cảm giác tê tê đại đại, đẩy cô sang một bên, ôm eo cô từ phía sau, mặt anh úp lên phía sau lưng cô, Đoàn Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giờ khắc này, đột nhiên anh có một loại ảo giác, cô chính là một ác ma mà ông trời phái xuống dưới trần để trừng phạt anh.

"Đoàn Mộc Minh, sao anh còn chưa chết chứ." Nghe thấy phía sau hoàn toàn không có động tĩnh gì, Hòa Hoan nhất thời hoảng, chẳng lẽ cô vừa mới để anh có chút mà anh đã chết sao.

"Vẫn còn dư ít sức lực đây." Đoàn Mộc Minh vô lực nói. Anh luôn luôn cảm thấy có nhu cầu khi gặp phụ nữ thế nhưng lần đầu tiên anh có thể không mang theo dục - vọng mà ôm một người phụ nữ như vậy.

"Ồ, không chết là tốt rồi." Khe gật đầu, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Một lúc lâu sau, bọn họ cứ lẳng lẳng nằm ở đó như vậy, ai cũng không nói gì thêm, chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào trên người bọn họ, đám cỏ thom dưới thân um tùm, trời là chắn, đất là giường, thật thú vị.

Mùi hương trên người cô cứ lẳng lẳng bay vào khoang mũi của anh, tóc thổi bay qua mặt anh, khi xác định hô hấp đã vững vàng, anh mạnh mẽ lật người, nằm lên trên người cô, cứ chăm chăm nhìn ngũ quan xinh đẹp của cô.

"Anh muốn làm gì?" Hòa Hoan tròn to hai con mắt nhìn anh, nhẹ giọng hỏi, đôi tròng mắt kia sáng người long lanh giống như hàng ngàn ánh sao đêm trên trời kia.

"Không làm gì" ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua môi của cô, cúi người, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cuối Cùng Cao Nhất

Editor: Libra91

Lúc ban đầu, nụ hôn kia lướt nhanh như lông vũ mềm nhẹ, mang theo mùi vị của một loại thuốc lá, như gần như xa, giống như cô là một món điểm tâm ngọt, đôi con ngươi trong cặp mắt của cô ngơ ngác khiến người ta không thể nhận ra thần sắc.

"Ngủ giấc, nhắm mắt lại." Hai mắt Đoan Mộc Minh trừng lớn, hỗn hển nói, một chút ôn nhu cuối cùng còn sót lại giờ khắc này cũng biến mất hầu như không còn.

"Anh lại tức giận?" Hòa Hoan thần nhiên vạch trần sự thật, người cường hiếp cô là anh, có phải cô mới nên là người tức giận hay không?

"Đúng là phụ nữ không hiểu tình trường". Bàn tay to mạnh mẽ nhanh che đi hai tròng mắt của cô, Đoan Mộc Minh hôn không hề ôn nhu, mà như cuồng phong như mưa lớn trút xuống, một tay còn lại mạnh mẽ xé rách quần áo của cô, một lát sau, chiếc áo ngủ tơ lụa tốt nhất cũng bị xé vụn rơi là tả trên mặt đất.

Hôn càng thêm cuồng dã, từ trên môi đến toàn thân thể cô. Ngay tại lúc lửa cháy thành đoàn lan ra cả đồng cỏ thì Hòa Hoan lại mạnh bạo đánh vào lồng ngực anh, gió bên ngoài từ từ thổi vào, làm giảm một chút nhiệt độ.

"Em muốn làm gì? Đừng quên thân phận hiện tại của em là gì nhé." Miễn cưỡng khởi động thân mình nhìn cô, đôi mắt Đoan Mộc Minh nhìn không thấy đáy, giọng nói khàn khàn, đã là buổi đêm, không biết người kia còn muốn trêu chọc gì.

"Không làm gì, chẳng qua là cảm thấy cần tắm rửa một chút mà thôi." Ôm lấy cổ của anh, Hòa Hoan chậm rãi ngồi dậy, Đoan Mộc Minh lại chỉ biết cúi đầu hít chút không khí.

"Không cần, dù sao sau một hồi sẽ lại phải tắm rửa lại mà." Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh lại cúi xuống, vừa định hôn môi cô lại bị cô quay đầu né tránh.

"Chờ tôi 10 phút, 10 phút là xong rồi." Một tay đẩy anh ra, Hòa Hoan theo trên bãi cỏ bò dậy, thân thể người phụ nữ dưới ánh trăng lúc tỏ lúc mờ, cùng với mùi thơm của cô làm cho Đoan Mộc Minh không khỏi nuốt nước miếng.

Quay đầu nhìn về phía anh, Hòa Hoan liền nở một nụ cười, nhặt quần áo đang tán loạn trên mặt đất mặc vào.

Làm ra vẻ thần nhiên, mùi thuốc lá đem cô bao quanh làm tim anh bỗng dưng đập chậm nửa nhịp, trong ánh mắt đầy dục vọng đang phát điên của Đoan Mộc Minh, cô chậm rãi đi thẳng về phía trước.....

Ở sau lưng, Đoan Mộc Minh đột nhiên nằm chết dí tại chỗ, đem mặt vùi vào thật sâu trên mặt cỏ, tùy ý để xúc cảm lạnh lẽo vuốt ve anh, nhưng là, lửa cháy trong cơ thể không có xu thế được dập tắt, ngược lại càng thêm điên cuồng dữ dội.

Hít vào một hơi thật sâu, anh bò dậy, lấy tốc độ nhanh nhất xông vào trong phòng tắm, bật nước lạnh tắm, sau đó nằm ở trên giường, thở hỗn hển, ngực không ngừng kịch liệt đập phồng.

Giờ khắc này, đột nhiên anh thấy mình giống như một đứa trẻ, trong lòng như nổi trống thành thịch, lẳng lặng đợi cánh cửa kia mở ra.

Đó là một loại cảm giác chưa bao giờ xuất hiện, có một chút chờ mong, một chút hưng phấn, một chút không biết diễn tả làm sao.

Thời gian cứ từng giây từng phút như vậy trôi qua, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ sát đất chiếu nghiêng vào phòng, từ trong phòng tắm khóa chặt cửa truyền đến âm thanh nước chảy ầm ầm.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, một luồng ánh sáng từ bên trong bắn ra, bao phủ lên bóng dáng mảnh khảnh kia.

Chiếc váy ngủ màu đỏ bao lấy thân thể lung linh, mỗi bước chân của cô di động là váy ngủ theo gió tung bay.

Cổ họng khô khốc, Đoan Mộc Minh gian nan nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy máu trong người đều xông về đỉnh đầu.

"Tôi có đẹp không?" Hóa Hoan nở nụ cười diêm dúa lẳng lơ, khuôn mặt trang điểm kỹ càng kia rõ ràng càng thêm kiều mỹ động lòng người.

Che mũi lại, Đoan Mộc Minh gạt đầu thật mạnh, dưới ánh đèn lờ mờ, cô đứng lên giống như yêu tinh, câu Hồn Nhiếp Phách.

"Hắc hắc ~~~" che miệng, Hóa Hoan cúi đầu nở nụ cười, răng tuyết trắng - cơ thể như ẩn như hiện, thoát nhìn hết sức liêu nhân, khi người nằm xuống bên cạnh anh, một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa ra xung quanh.

Cổ họng căng thẳng, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ ôm cô, khí huyết tuôn trào, dụ - mê hoặc như vậy là một nam nhân bình thường đều không chịu nổi, nhưng là, không đợi anh hoàn quá thân lại, Hóa Hoan đã đem anh đẩy ra, lúc cảm thấy trong ngực trống rỗng, một khối cơ thể phụ nữ ảm áp cứ như vậy nhào vào trong ngực của anh. Nữ thượng nam, tư thế rất không tệ.

"Thích không?" Nhẹ nhàng cắn xuống trên ngực của anh, Hóa Hoan "Khanh khách ~~~" cười.

Anh không phải thích chơi sao? Được, cô sẽ theo anh chơi.

"Nga ~~~" lại hít một hơi khí lạnh, hầu kết Đoan Mộc Minh cao thấp lật qua lại, trong cơ thể dấy lên đại hỏa hùng hục như muốn đưa anh nuốt hết, bất quá, anh thích loại cảm giác này, đó là một loại cảm giác cho tới bây giờ đều không có phụ nữ nào có thể cho anh.

Ngon đèn lúc sáng lúc tối, chiếu rọi lên phần môi sáng bóng, nhẹ nhàng lóe sáng, hé ra môi cong lên, Hóa Hoan hướng về phía môi của anh, đầu lưỡi quét nhẹ qua môi mỏng khêu gợi của anh, khi anh vừa muốn bắt lấy cô, cô lại mạnh mẽ phát ra.

"Yêu tinh, em là ý định đến tra tấn anh." Đoan Mộc Minh thở hắt nói, lửa từ đáy lòng hoàn toàn là vì cô quyen rũ ra.

"Anh không thích yêu tinh sao? Chẳng lẽ anh thích phụ nữ đàng hoàng?" đầu ngón tay thon dài của cô vẽ nhiều điểm trên cổ và lồng ngực màu đồng của anh, vẽ mặt Hóa Hoan trên tức nói, mị nhãn như tơ, mặt phấn hằm xuân, thoát nhìn phá lệ kiều mỹ.

"Bảo bối, anh đều thích, đều thích được không? Em nhanh một chút, anh sắp nổ tung."

Đề lại thân mình bị cô gây sóng gió, Đoan Mộc Minh gian nan nói, nếu cô lại tiếp tục tiếp tục như vậy, anh sợ sẽ trở thành nam nhân đáng thương nhất trên thế giới vì chưa thỏa mãn dục vọng mà chết đi.

"Nổ tung sao? Cho em nhìn xem." Hóa Hoan tựa hồ đùa không biết mệt, một đầu tiến vào trong chăn mỏng, thân mình không ngừng dao động đến sáng ngời, chỉ dẫn tới tiếng Đoan Mộc Minh buồn bã liên tục, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi dày đặc.

Có lẽ là đùa có chút ngán, Hóa Hoan mạnh mẽ thò đầu ra, một lần nữa như lông vũ lại hôn trên môi của anh, hai tay vẫn không quên di chuyển trên toàn thân của anh, khi thấy cái vẽ mặt mục say thần mê thì cô thân nhiên nở nụ cười, dùng sức làm sâu sắc nụ hôn này, chính là nếu nhìn kỹ trong lời nói sẽ phát hiện, đôi mắt kia vẫn là một mảnh trong suốt, không mang một chút tình dục.

Một bên khẽ liếm lấy môi của anh, đôi mắt cười giống như cũng đưa anh bao phủ, hai tay định trụ đầu của anh, ở trong lòng lặng yên đếm lấy: "Một, hai, ba, bốn....."

Lúc đếm tới mười, cô dùng sức vỗ tay vang lên một cái, đem Đoan Mộc Minh toan tính loạn thần mê nhẹ nhàng đổ một bên trong chăn, mà chính mình đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng tùy ý đem cô một vòng một vòng bao vây lại.

Trên giường, chỉ nhìn thấy trên mặt Đoan Mộc Minh lộ ra một loại thần sắc rất kỳ quái, như si như mê, giống như đặt chính mình trong tiên cảnh nhân gian, căn cứ trèo lên dục - vọng cao nhất kia.

Đêm, dần dần tới lại rồi, tiếng vang này cũng dần dần nhỏ lại.

Hai tay vòng trước ngực, xoay người nhìn người đàn ông trên giường đầu đầy mồ hôi lúc này đang lẳng lẳng nằm ở nơi đó, mỉm cười, Hóa Hoan chậm rãi đi tới.

"Thân ái, mộng đẹp nha." Cô lẩm bẩm nói, ngón tay khẽ chạm vào môi của mình, cuối cùng nhẹ nhàng khấc ở trên môi của anh.

Cả người phảng phất là tan cái khó chịu giống nhau, đem quần áo trên người cởi, cô chui vào trong chăn, đưa một cánh tay anh dòi về phía hông của mình, phía sau lưng dán tại trong ngực của anh, cũng một môi, khi hơi thở ảm áp của anh bao vây cô, Hóa Hoan rốt cục cũng đi ngủ.

Đêm, càng thêm khuya, ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trên người một đôi nam nữ trên giường, như là mặt đỏ bưng, lại lặng yên núp ở sau một mảnh mây bay, bốn phía, mọi âm thanh đều yên lặng.

Ngày hôm sau, lúc ánh sáng đầu tiên chiếu xuống, Đoan Mộc Minh sâu kín tỉnh lại, mở con ngươi, nhìn đến người con gái trong tiểu thuyết phương tây của anh đang trong lòng thì anh không khỏi nở nụ cười.

Vẫn còn nhớ rõ, lúc ở một khắc cuối cùng, anh hô lên tên của cô, nhưng vì cái cảm giác gì, cảm thấy thiếu một chút gì?

Lẳng lẳng dừng ở mặt của cô, sau một lúc lâu, anh vận động thân thể hôn lên trên gương mặt của cô một cái hôn nhọt nhọt, theo bản năng, đem cô ôm càng chặt hơn.....

Khi trong lòng anh, Hòa Hoan cười gọi lên một chút âm mưu thực hiện được, co cổ lại, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thoạt Nhìn Giống Con Gà Tây

Buổi sáng, lúc cô còn đang ngủ, cảm thấy người đặc biệt đặc biệt khó chịu, rõ ràng đầu óc là thanh tỉnh, chính là không nghĩ đang mở mắt.

"Bảo bối, bảo bối....."

Bên tai, vẫn có người thấp giọng gọi, bên tai ngứa, vừa định đi cong, tay lại bị người nắm mạnh lấy, theo sát sau liền có một loại cảm giác ướt sũng truyền khắp mỗi một ngón tay của cô.

Bỗng dưng mở to mắt, trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt cười tà, nắm lấy ngón tay của cô, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười.

"Rốt cục bỏ được mở to mắt rồi?" Ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua môi cánh hoa của cô, đối với cổ của cô, anh nhẹ nhàng thổi ra một hơi, "Đang nhớ lại sao?"

"Anh không đi làm?" Đầu lông mày chau lên, vẻ mặt Hòa Hoan trên tức nói, trong trí nhớ, từ lúc cô bước vào nhà này thì anh vẫn đứng ở cạnh cô, trừ bỏ ngày hôm qua rồi đi mấy giờ kia.

"Hiện tại cùng em tương đối quan trọng" ánh mắt tham lam đảo qua toàn thân của cô, hai mắt Đoan Mộc Minh nguy hiểm híp mắt lên.

"Xem ra sức quyến rũ của tôi không nhỏ a" khi nói chuyện, Hòa Hoan đánh một cái ngáp thật to, cả người thoạt nhìn lười biếng, vai lộ ra thoạt nhìn phá lệ hương diễm.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đi qua một bên mặc quần áo chỉnh tề sau đó hướng trên người của cô, ngón tay chạm được da thịt nhẵn mịn thì lại giống như giạt điện.

"Anh muốn làm gì? Tôi còn chưa tắm rửa đâu." Hòa Hoan thấp giọng quát, cau mày nhìn anh.

"Trở về lại tắm, hiện tại so với chuyện tắm rửa quan trọng hơn." Đem khóa kéo lên, nhìn bộ dáng cô xinh đẹp bĩu môi, Đoan Mộc Minh lại nuốt nước miếng một cái, đơn giản đem cả người cô bế lên, "Đến em đi xem phương tiểu thuyết tây."

"Cái gì a? Không phải là chút mèo mèo chó chó ỉ?" Tựa vào trong ngực của anh, Hòa Hoan vẻ mặt dày nói, nhưng thật ra đột nhiên đã phát hiện anh một cái công dụng rất tốt, có thể làm đệm miễn phí, ấm áp, tuy rằng cảm giác có một chút cứng rắn.

"Tại sao này là phương tiểu thuyết tây?" Sải bước tiêu sái ra khỏi cửa phòng, Đoan Mộc Minh vẻ mặt ghét nói, chẳng lẽ sách nói của anh thoạt nhìn liền kém như thế sao?

"Tôi hiện tại giống như là chim vàng nhốt ở trong lồng, dựa theo nội dung vở kịch máu chó, anh đương nhiên muốn mua một ít mèo mèo chó chó đến cho tôi giết thời gian." Hòa Hoan ném cho anh một cái biểu tình anh là ngu ngốc, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Nuôi một mình em đã đủ để cho anh đau đầu rồi, hơn nữa mèo mèo chó chó này, đầu anh chẳng phải là sẽ nổ tung." Đoan Mộc Minh tức giận nói, nhìn cô như vậy, thật không biết anh rốt cuộc là tìm phụ nữ về, hay tìm cái tổ tông trở về.

"Anh nuôi phụ nữ còn thiếu sao? Có cần tôi trên đầu ngón tay tính tính cho anh hay không?" Mắt liếc xéo anh liếc một cái, vẻ mặt Hòa Hoan trơ trẽn nói, thật đúng là xem cô là đứa nhỏ ba tuổi a.

"Câm miệng, phụ nữ bước vào trong phòng tôi chỉ có một mình em."

Nếu không phải tay ôm cô không rảnh, Đoan Mộc Minh thật muốn một phen bóp chết cô đi, tiếng huyền não đáng ghét.

"A" nghe được lời của anh, Hòa Hoan nhất thời lộ ra một bộ mặt đại tính ngộ, "Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa đã quên, đại thiếu gia anh luôn luôn hứng thú đặc biệt, nói vậy ở trên giường rất không thoải mái đi?"

"Hòa Hoan" ném cho cô một cái ánh mắt sắc bén, Đoan Mộc Minh lớn tiếng rống lên một câu, sáng tinh mơ, anh là thật sự không nghĩ rằng cô, nhưng chính là nhìn không được, không biết tại sao, hình tượng tốt luôn ở trước mặt cô hoàn toàn hồng mắt.

"Đã biết đã biết, tôi không nói còn không được sao?" Nói xong, che miệng ách xì 1 cái, Hòa Hoan lại một lần khép lại hai mắt.

Hung hăng trợn mắt liếc mắt nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh sải bước đi ra ngoài cửa, lúc đi đến trong viện, anh bình tĩnh đứng ở nơi đó, khoe miệng

không tự chủ gọi lên một chút mỉm cười.

"Mở mắt nhìn xem" anh nhỏ giọng nói, sau một đêm, anh đột nhiên rất muốn lấy lòng cô.

"Nhìn cái gì? Xem về mặt bài tú-lo-khơ của anh sao?" Hòa Hoan thấp giọng nói, lời này vừa nói ra, Đao Mộc Minh thiếu chút nữa tức chết.

"Em theo anh nói chuyện sẽ chết sao?" Đem cô mạnh mẽ đặt ở trên, Đao Mộc Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Sẽ không chết, chính là sẽ cảm thấy tâm tình khó chịu thôi." Bọc khóa quần áo trên người, Hòa Hoan chậm rãi mở mắt.

Ở trước mặt cô, một chiếc xe thể thao Lamborghini màu hồng số lượng có hạn.

"Thế nào? Thích không?" Đem khó chịu áp chế dưới đáy lòng, Đao Mộc Minh cười hỏi, cánh tay vòng ở vai của cô, trong con người có một đạo tình tó không hiểu.

"Bình thường"

Không có kinh hi, thậm chí trên mặt một chút bộ dáng cười đều không có, Hòa Hoan quay lưng đi.

"Em nói cái gì?" Đao Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, hai tay ý thức liền nhéo ở dưới cổ cô, "Em, phản ứng của em cũng chỉ có thể là thế này phải không?"

"Bằng không thì sao?" Ngẩng đầu nhìn anh liếc mắt một cái, Hòa Hoan hứng thú hỏi, "Để cho tôi đối với anh mang ơn sao?"

"Em....." Chính mình không khỏi lại một lần nữa bị tức ra trọng thương, lúc này Đao Mộc Minh thực thông minh lựa chọn câm miệng, "Đưa cho em, thích không?"

"Nói tất cả bình thường." Nghiêng đầu sang chỗ khác lại nhìn thoáng qua, Hòa Hoan tấp hai ba cái miệng, "Uh, màu sắc không sai, thoát nhìn giống con gà tây."

"Hóa....." Lừa giận cố nén đi xuống lại một lần phún dũng mà ra, trong nháy mắt cũng đang sắp bùng nổ, lại bị anh đè đi, đem một cái chìa khóa chói lọi đưa cho cô, Đao Mộc Minh miễn cưỡng cố ra một tia cười, "Muốn mở thử xem hay không?"

"Hiện tại?" Mây nhú chặt, Hòa Hoan thở dài một hơi thật dài.

"Làm sao vậy? Liền như vậy chán ghét sao?" về mặt Đao Mộc Minh hồ nghi hỏi, thật sự là càng ngày càng nhìn không thấu cô.

Nếu như là phụ nữ khác, hiện tại chỉ sợ đều cao hứng kêu lên rồi, chỉ có cô, ý định phải không tức chết anh không cam lòng.

"Anh xác định muốn cho tôi mở sao?" Ung dung nhìn của anh, Hòa Hoan lộ ra một loại vẻ mặt thực đau đầu.

"Không nghĩ thử xem sao?" Không khỏi phá hư không khí, Đao Mộc Minh vẫn là ôn tồn nói.

"Không nghĩ, hơn nữa tôi cũng không biết lái xe." Bỏ lại những lời này, Hòa Hoan xoay người hướng trong phòng đi đến, miệng thì nhỏ giọng than thở, "Đàn ông, quả nhiên không có một người nào, không có một cái nào là tiểu thuyết phương tây tốt, hiện tại hay dùng viên đạn bọc đường đến dẫn - dụ tôi, hừ....."

Lỗ mũi hướng lên trời, cô lạnh lùng hừ một tiếng, hồn nhiên không biết về mặt sắp học máu của người đàn ông kia.

Đứng ở nơi đó, Đao Mộc Minh cảm giác mình đều sắp muốn hóa đá rồi, anh rốt cuộc gặp phải là một cái dạng phụ nữ gì a? Quay đầu nhìn lại chiếc xe Lamborghini, cả người đột nhiên giống như không thể kiềm nén thống giận đứng ở nơi này.

"Hòa Hoan"

Ngay sau đó, một giọng thét làm chấn động núi truyền tới.

Cả người khẽ run rẩy, Hòa Hoan co cổ lại theo bản năng, đem âm lượng của TV phóng tới lớn nhất, đồ ăn vặt chất đầy cái bàn trước người, nhìn một bên mùi vị ngon, miệng cũng không còn nhàn rồi.

Thấy một màn như vậy, Đao Mộc Minh đột nhiên có một loại xúc động muốn phát điên.

"Ăn sao? Tinh nhân Mai, ăn thật ngon." Nhìn mặt băng sơn vạn năm, Hòa Hoan nói, trong lòng âm thầm đoán rằng, rốt cuộc anh có thể nhẫn nại đến khi nào.

Nhìn cô không nháy mắt, sau một lúc lâu, Đao Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, "Anh đăng ký cho em, hai ngày nữa em đi làm hộ chiếu đi."

"Không đi" Hòa Hoan cự tuyệt.

"Vì sao?" Hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, Đoan Mộc Minh hạ thấp giọng hỏi.

"Không thích lái xe" trở mình, cô trực tiếp ghé vào trên sô pha, hai cái đùi còn không ngừng lúc ẩn lúc hiện, xem hình ảnh khôi hài trong tivi thì hai con mắt hình bán nguyệt.

Nhìn cô xem, lại nhìn hài kịch nhằm chán kia, Đoan Mộc Minh không tiếng động thờ dài một hơi, "Cười đã chưa?"

"Đúng vậy a, ha ha ha ~~~" như là vì hưởng ứng lời của anh, Hỏa Hoan cười lên ha hả, đồ ăn vặt văng lên trên đất, ngay tiếp theo cũng văng đến trên quần của anh, "Anh xem anh một chút, đại răng hô, ha ha ~~~"

Lại là một trận tiếng cười to, lần này ngay cả trên mặt của anh đều bắn lên tung tóe chấm nhỏ nước miếng, nhưng người khởi xướng lại hồn nhiên không có một chút ý thức tự giác, còn đang nơi đó cười không ngừng.

Trong lúc nhất thời, Đoan Mộc Minh mặt đều tái, mạnh mẽ đứng dậy, hướng phòng đi đến.

"Di, làm sao anh đi rồi? Không xem TV sao? Thật sự cười đã." Vừa nói, Hỏa Hoan vừa cười.

Nghe tiếng cười kia, Đoan Mộc Minh nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, sau cũng không bỏ đi.

Khi anh phía sau, Hỏa Hoan nghịch ngợm le lưỡi, còn hướng về phía anh so đo ngón tay út.

"Tiểu dạng, muốn cùng tôi đấu, anh còn kém xa lắm, không phải một năm sao? Thế này mới vừa mới bắt đầu, anh liền chịu không được?"

Mở cửa phòng, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, cả người Đoan Mộc Minh đánh một cái giật mình, theo bản năng quay đầu lại, cười một chút giống như ác ma cứ như vậy rơi vào trong ánh mắt của anh.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phụ Nữ Như Quân Áo

Editor: Libra91

Thời gian là phương thuốc tốt nhất, ít nhất theo thời gian mỗi ngày trôi qua, Hỏa Hoan lại nhớ tới bộ dáng không tìm không phổi ngày xưa, mỗi một ngày, tra tấn Đoan Mộc Minh sống không bằng chết, nhưng là mỗi khi đã gặp cô không kiêng nể gì cười to như vậy thì tức giận tuôn ra nhưng lại ở trong nháy mắt tan thành mây khói.

Chính là, cô vẫn không có bước ra khỏi biệt thự, giống nhau nơi này chính là một cái xác cứng rắn, mà cô chỉ là ốc sên.

"Bảo bối, hôm nay em cùng anh tham dự tiệc đi, thế nào?" Nhìn cô ngồi trên sofa, người có ngủ hay không, Đoan Mộc Minh lần thứ n+1 thứ thuyết phục cô.

"Không được tốt lắm, tôi mệt, một hồi buồn ngủ." Dem một hạt lạc ném vào miệng, Hỏa Hoan hứng thú nói.

"Em mỗi ngày đều ở nhà không buồn sao?" Đẩy thân thể của cô đi đến bên trong, Đoan Mộc Minh ngồi xuống gần sát cô.

"Buồn? Làm sao có thể?" Nói xong, Hỏa Hoan đem chân khoát lên trên đùi của anh, "Xoa cho bản tiểu thư, cảm giác thịt có chút cứng rắn."

Nhất thời, hai cái đùi trắng bóng đưa tới trước mặt anh, trong lòng bỗng dưng căng thẳng, Đoan Mộc Minh gian nan nuốt nước miếng một cái.

"Em nói cái gì? Thật sự để cho anh xoa cho em?" Trong khoảnh khắc, vẻ mặt anh mập mờ nở nụ cười, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về hai chân mềm nhũn tình tế kia, con người càng thêm sâu u.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, làm việc nhanh." Dem một viên tình nhân Mai lại ném vào miệng, Hỏa Hoan quay lại thân, tiếp tục đem tầm mắt chuyển hướng TV, trên mặt biểu tình là chưa có điểm tình.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh thờ dài một hơi thật dài, lời ra đến khóe miệng cứ như vậy nuốt xuống, hai chân thon dài đều đặn bàn tay to mềm nhẹ nhu - nắm bắt, trong con người có sùng nịch chính anh đều không phát hiện.

Giờ khắc này, bên tai chỉ quanh quẩn thanh âm vang ầm ầm của TV.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Hỏa Hoan đột nhiên vang lên.

"Tôi là Hòa Hoan" được điện thoại chuyển, cô nhẹ nói, TV đột nhiên tắt đi làm cho phòng to như vậy có vẻ trống trải ra.

"Hoan Hoan, là tôi, tôi là tiểu Ái, cô trong khoảng thời gian này rốt cuộc chạy đi chết đâu rồi?" Bên kia truyền đến tiếng của tiểu Ái.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Nhìn Đoàn Mộc Minh liếc mắt một cái, thanh âm của Hòa Hoan rõ ràng nhẹ xuống dưới.

"Tôi muốn kết hôn, cô có thể làm phù dâu của tôi sao?" bên kia, thanh âm của tiểu Ái vẫn nhảy nhót như cũ.

Tay bỗng dừng run lên, Hòa Hoan biểu tình lập tức giật mình, bất quá, cô lập tức cười, "Được, tôi nhất định đi."

Cúp điện thoại, cô thở ra một hơi thật dài, lúc ngừng đầu, đem hơn phân nửa bao củ lạc đều nhét vào miệng, nuốt cả quả táo, có nhiều lần đều thiếu chút nữa bởi vì nghẹn mà rớt.

Tay vẫn đang án lấy, Đoàn Mộc Minh cái gì đều không nói, chính là buông thông đầu, biểu tình trên mặt rất khó coi.

Rốt cục, cuối cùng một ngụm nuốt xuống, Hòa Hoan chậm rãi ngừng đầu lên, "Đoàn Mộc Minh, chúc mừng anh kết hôn."

"Cám ơn" Đoàn Mộc Minh thân nhiên nói một câu, ngừng đầu nhìn hướng cô, trong con ngươi có một loại vẻ mặt phức tạp, "Làm sao vậy? Ghen tị sao?"

"Ghen?" Liếc xéo anh một cái, khoe miệng Hòa Hoan gọi lên một chút cười trào phúng, "Lại tới nữa, tặc xấu bản thân mình tự luyện một chút cũng không sửa."

"Em thật sự một chút cảm giác đều không có sao? Anh muốn kết hôn, về sau thì không thể mỗi ngày như vậy cùng em, cũng không thể làm ôm gối miễn phí của em" Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng nói, nhìn cô không chớp mắt.

"Anh kết hôn sao tôi phải có cảm giác? Anh là đàn ông của tôi sao? Bất quá chính là kỳ hạn một năm mà thôi, không đúng, còn lại mười tháng, mười tháng sau, chúng ta cái quan hệ gì đều không có, đối với anh cái này chính là hình thức, sao tôi phải có cảm giác?"

Đưa đầu anh đẩy hướng một bên, Hòa Hoan lại mở TV ra.

Sau, hai người liền không nói nữa, ánh mắt ngẫu nhiên trao đổi cũng là chạm nhau ở một khắc kia, liền nhanh chóng tránh đi, tựa hồ là ở cố ý trốn tránh.

Một đêm kia, cô lần đầu tiên không có trang điểm thật dày;

Cũng là một đêm kia, anh lần đầu tiên không mang theo dục - vọng gì gắt gao ôm lấy cô.

Mặt chôn ở tóc của cô, ngửi hương khí thanh nhã kia, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ánh trăng từng chút từng chút lên cao, chiếu vào đầu ngọn cây, cũng xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên người bọn họ, đã hình thành một đường vàng sáng màu trắng ngà.

"Đang ngủ sao?" Thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng hỏi.

"Không có, làm sao vậy?" Hướng trong chăn dùng sức co lại đầu, Hòa Hoan thì thầm nói, thân mình cũng là theo bản năng tránh né lấy thân thể anh, cô không muốn làm cho chính mình lại một lần nữa trầm luân trong lốc xoáy âm áp kia.

"Không cần rời đi" cánh tay dài duỗi ra đem cô mạnh mẽ kéo lại, Đoàn Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, "Em Không cần đi làm phù dâu."

"Vì sao? Tiểu Ái là bạn duy nhất của tôi." Hòa Hoan nhỏ giọng nói, cô tìm không thấy lý do gì có thể cự tuyệt cô ấy.

"Kia chính là hình thức, anh không muốn gặp lại em." Rốt cục, Đoàn Mộc Minh vẫn là nói ra một câu như vậy.

Lấy tay anh ra, Hòa Hoan ôm lấy chần ngồi dậy, sau một lúc lâu, khoe miệng của cô gọi lên một chút độ cong, "Thực xin lỗi, lần này không thể đáp ứng anh."

"Hòa Hoan" sắc mặt Đoàn Mộc Minh lập tức rét lạnh, "Không cần cố tình gây sự, tôi không thích phụ nữ như vậy."

"Tôi nói rồi tôi là phụ nữ của anh sao? Nhiều nhất, chúng ta chính là theo như nhu cầu thôi, tôi muốn là hứa hẹn đối với người khác, mà anh muốn bất quá chính là thân thể phụ nữ, chúng ta như vậy, anh không cần có cái gánh nặng gì."

Nói tới đây, Hòa Hoan chậm rãi tựa đầu chuyển hướng về phía anh, "Còn có, tôi không muốn cho tiểu Ái biết quan hệ của chúng ta, cho nên tám tháng còn lại, anh nên chính mình nỗ lực."

"Em nói cái gì?" Đoàn Mộc Minh cầm cổ tay của cô, "Cùng một chỗ với tôi làm cho em mất mặt sao?"

"Da mặt của tôi không có tu luyện tới trình độ của anh, cho nên, anh tốt nhất giữ bí mật này, nếu không nghe lời, thì chính là anh phải bội lời hẹn ước, khi đó, tôi sẽ lập tức rời đi." Hòa Hoan lạnh lùng nói, sau khi nói xong, lại chui vào chăn.

Thân thể ngả ra, Đoàn Mộc Minh bỗng đứng buông tay cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô, không nói chuyện.

Ánh trăng nhô lên cao chiếu vào, màu sắc lại như là lập tức mất đi tất cả, trên quần áo có thể thấy được ảnh ngược nhánh cây bị gió thổi động, hít vào một hơi thật sâu, Hòa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cảm xúc ở bên trong dưới loại tình huống này dây dưa không ngớt, thế nhưng cũng dần dần đang ngủ.

Thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh từ trên giường ngồi dậy, mền tơ theo thân thể chảy xuống, lộ ra một mảng ngực lớn màu đồng, dưới ánh đèn lò mờ, khi anh bên cạnh người phụ nữ ngủ say, trong mộng được phép gặp người mình thích, trên mặt của cô lại có một chút tươi cười không màng danh lợi.

Lẳng lẳng nhìn cô, anh đột nhiên nói không nên lời cái loại cảm giác trong lòng này, sau một lúc lâu, anh đứng dậy, sau đó đi ra ngoài.

Ngoài phòng, gió nhẹ từ từ, trăng nhô lên cao, dưới ánh trăng vô ngần, trên trời một mảnh trong vắt, ngẫu nhiên từng đợt từng đợt mây bay thổi qua, gió nhẹ thổi rất nhanh phân tán thành nhiều mảnh, ở trên bầu trời biến ảo thành đủ loại hình dạng.

Dựa ở trên lang can, xuyên thấu qua chất lỏng màu hổ phách trong ly nhìn ánh trăng, Đoàn Mộc Minh đột nhiên cảm thấy tâm tình phiền chán không hiểu, ném một ngụm rượu trong ly, chất lỏng theo yết hầu đến lục phủ ngũ tạng thì anh thở ra một hơi thật dài.

Không thể phủ nhận, cảm xúc bị một phụ nữ liên lụy, loại cảm giác này rất khó chịu, trong lòng chỉ cần có ý niệm cô sẽ rời đi, đã cảm thấy loáng thoáng đau, dưới loại tình huống này không tiếng động tra tấn ở bên trong, anh đem ly rượu ném mạnh trên mặt đất, sau đó cả người liền xông ra ngoài.

Gió vẫn thổi vù vù như cũ, lái xe chạy nhanh ở ngã tư đường không có một bóng người, con người Đoàn Mộc Minh chăm chú nhìn phía trước, hít lại thành một khe hở nguy hiểm, lấy điện thoại ra, anh trực tiếp bấm một mã số.

"Bảo bối, anh bây giờ đi qua, chờ anh."

Lúc ba giờ sáng, xe hướng xa xa chạy vội đi.

Anh muốn chứng minh, anh vẫn là người phong lưu lỗi lạc, có thể lay động cảm xúc sở hữu của phụ nữ, đối với phụ nữ, anh là khinh thường, cùng một bộ quần áo bản chất cũng không có cái gì khác nhau.

Hòa Hoan cũng giống như vậy, cô chẳng qua là lợi thế của anh, là một con cò anh dùng để nhệch nhả Hỏa Tự, tựa như theo lời cô, bọn họ bắt quá chính là theo như nhu cầu, anh coi trọng là cơ thể của cô, ngoài ra, cô cho anh cái gì cũng không phải.

Dùng sức quơ quơ đầu, Đoàn Mộc Minh hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bỏ cái suy nghĩ trong đầu không nên có kia, mắt nhìn phía trước, nhìn cảnh vật hai bên đường nhanh chóng quay ngược lại kia, anh đem chân ga dẫm mạnh lên.

Phụ nữ như quần áo

Phụ nữ như quần áo

Cuộc sống chính là cái bộ dáng này.

Cuộc sống cũng chỉ có thể là cái dạng này

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Anh Nghĩ Rằng Tôi Và Anh Yêu Nhau

Ngày hôm sau, vạn dặm không mây, Trên trời trong veo, tỉnh lại ở trong ánh mặt trời chói mắt, theo bản năng hướng bên cạnh sờ, vị trí kia đã không có ai, thậm chí còn có một loại cảm giác hơi lạnh.

Cả kinh, Hòa Hoan mạnh mẽ ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút, bài trí vẫn là như cũ, nhưng ẩn ẩn lại cảm giác có chút tiểu thuyết phương tây không giống với lúc trước.

Xoa xoa hai mắt mắt nhấp nhem, đánh một cái ngáp thật to, lúc đang do muốn đứng lên hay vẫn là ngủ tiếp, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

"Này, ai a? Có biết phá nhiều nhân thanh tu là sẽ bị trời phạt hay không?" điện thoại được chuyển, cô đồ ập xuống đúng là một trận súng máy bắn phá, khả ngoài dự đoán mọi người là, thế nhưng im ắng, nửa ngày đều không có người nói.

"Này, anh là ai a? Gọi điện thoại lại không nói lời nào, anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô tức giận nói, vừa định đem điện thoại ném qua một bên, bỗng

dung, bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng nói mềm nhẹ.

"Nha đầu, làm sao vậy? Sáng sớm, tức giận như vậy."

Nghe được thanh âm quen thuộc, Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, tay nắm lấy điện thoại nửa ngày không có kịp phản ứng, "Ca..... Ca ca"

"Như thế nào giọng nghe qua là lạ? Nghe được giọng của anh nên không vui như vậy sao?" Giọng nói của Hòa Tự vẫn mềm nhẹ như cũ, đứng ở đỉnh cao nhất của tòa nhà cao chọc trời, từ góc độ này quan sát ánh đèn sáng phía dưới.

"Không phải" Thanh âm của Hòa Hoan đã mang theo dày đặc giọng mũi, gất gao cắn môi dưới, lúc tầm mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi không tiếng động cứ như vậy bật ra phần môi.

"Làm sao vậy? Có phải Đoàn Mộc Minh khi dễ em hay không?" Nhận thấy được phản ứng dị thường của cô, thanh âm của Hòa Tự đột nhiên thấp xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ trong con người bắn ra một ánh sáng lạnh lạnh.

"Không..... Không có" Hòa Hoan thì thào nói, lúc nước mắt trong hốc mắt sắp chảy ra, cô dùng sức nhắm hai mắt lại, nằm ngửa ở trên giường, thuận tay lấy gối đầu che lên trên mặt.

"Nha đầu, em khóc sao?" Hòa Tự thật cẩn thận hỏi, đột nhiên cảm thấy tâm như là bị đào rỗng.

"Ai nói? em muốn khóc cái gì? Ca ca biết là em không biết khóc, đứng hay không?"

Che điện thoại, Hòa Hoan dùng sức hít mũi một cái, lúc buông ra, trên mặt tách ra một chút cười rức rờ, tuy rằng cũng biết cho dù cô cười, Hòa Tự cũng nhìn không thấy, nhưng là cô vẫn không muốn làm cho anh lo lắng.

"Nha đầu ngốc" nghe được lời của cô, Hòa Tự thật dài thở một hơi, "Lại cho ca ca một chút thời gian, một năm sau, một năm sau, ca ca liền mang em rời đi, khi đó chúng ta cũng không rời đi nữa."

"Được, em chờ anh." Nghe được lời của anh, vẻ mặt Hòa Hoan chua xót nở nụ cười, thanh âm vẫn như cũ trào dâng, nháy nhót.

"Lần khác ca ca gọi điện thoại cho em, hảo hảo chiếu cố chính mình, được không?"

"Uh, em đã biết, anh cũng thế."

"Bye bye "

Một cái hôn môi vang dội qua đi, bên kia cúp điện thoại.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm "Đô đô đô ~~~", Hòa Hoan chậm rãi mở mắt, một giọt trong suốt nước mắt cứ như vậy theo má té chảy xuống.....

Một giọt

Hai giọt

Ba giọt

Bốn giọt

.....

Cho đến khi nước mắt rơi đầy mặt.

Đẩy cửa ra nhìn một màn này, Đoàn Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, chân như dường như là bị khổng chế vọt tới, lấy khăn tay từng chút từng chút lau chùi nước mắt trên mặt cô, trong con người có thương yêu chính anh cũng không từng nhận thấy được.

"Bị làm sao?" Anh vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi, trời biết anh căn bản là không chống đỡ được nước mắt của cô, mà trong trí nhớ, đây là lần thứ hai nhìn cô khóc.

Mở hai mắt nhắm lại hai mắt sương mù nhìn anh một cái, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng dậy, đẩy anh ra, sau đó xông ào vào trong phòng tắm. Lúc nước lạnh leo lên ướt nhẹp áo ngủ toàn thân, trong vòi hoa sen hình thành hơi nước, cô lại một lần nhắm hai mắt lại, bả vai không ngừng kích thích, hàm răng tuyết trắng ở trên môi đỏ búng cắn ra một đường xám trắng.

Giọt nước theo vòi hoa sen chảy xuống thật dài, nhỏ tại trên mặt của cô, sau đó chảy xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng làm cho người ta không phân rõ trên mặt cô là nước hay là nước mắt.

Tiếng nước vang lên thật lâu, đứng ở cửa phòng tắm, Đoàn Mộc Minh nâng tay lên lại hạ xuống, lại nâng lên, lại hạ xuống.....

Luôn mãi do dự qua đi, anh thử một chút tay cầm cửa, ngoài ý muốn, thế nhưng mở ra, nhưng khi nhìn đến một màn trước mắt thì một cỗ lửa nóng cứ

như vậy theo đây lòng trào ra.

"Em rốt cuộc muốn làm gì? Muốn chết phải không? Sáng sớm phát cái thần kinh gì?"

Đoan Mộc Minh chửi ầm lên, mạnh mẽ tắt vòi nước đi, nhìn cô toàn thân đều là ** một mảnh ướt sũng, tất cả tức giận giống như lập tức tuôn ra mà đến, đem áo ngủ của cô cởi ra, lấy khăn tắm cực lớn một bên đem cô bao bọc lại.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, thời tiết không phải lạnh, nhưng là tắm nước lạnh vẫn là thực dễ cảm mạo.

"Lần sau em lại như vậy cho anh xem, em nhất định phải chết." Đem cô ném thật mạnh tới trên giường, đem điều hòa chỉnh đến ba mươi độ, tay anh lau cả người cho cô.

Lặng lặng ngồi ở chỗ kia, Hòa Hoan không có phản kháng, thậm chí ngay cả chút động tác đều không có, chính là ánh mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt kia đậm đặc mà xa cách.

"Nói đi, làm sao?" Đem toàn thân cô lau khô, lấy máy sấy, Đoan Mộc Minh vuốt ve tóc mềm nhẹ của cô, bên tai, là tiếng máy sấy vang vang ầm ầm.

"Không như thế nào, anh không phải cũng nói sao? Tôi điên." Đẩy tay anh ra, trong tủ đồ tìm một bộ quần áo mặc vào, Hòa Hoan xoay người hướng ngoài cửa đi ra.

"Em rốt cuộc muốn thế nào?" Lúc cô đi ngang qua, Đoan Mộc Minh cầm tay cô, chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như cô, chính mình tùy tiện phát tác tính tình, còn liền thích chịu cô ngược đãi.

"Không được tốt lắm, tôi đói bụng, muốn ăn cơm." Nhẹ nhàng lấy tay anh ra, nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, Hòa Hoan mở cửa đi ra ngoài.

Đi theo phía sau cô, Đoan Mộc Minh đột nhiên cảm thấy cả người đã tràn ngập cảm giác vô lực, nhìn thân mình nhỏ mặc áo ngủ rộng thùng thình, cảm thấy có chút buồn cười, cũng là như thế nào cũng cười không được.

Ăn bánh, uống sữa, Hòa Hoan thủy chung là buông xuống, ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc không được tự nhiên cái gì, thời gian kinh phát tác đi, cô giải thích như vậy cho mình nghe.

"Nếu em mất hứng chuyện kết hôn..., anh đây ——"

Lời của anh còn chưa nói xong, đã bị Hòa Hoan làm cho ngừng lại.

"Tôi không có mất hứng, anh không cần tự mình đa tình, cảm ơn hợp tác." Nói xong, lau miệng, cô đứng lên, đi thẳng đến trước sofa nằm xuống.

"Hòa Hoan, em không nên làm như vậy?" Nhìn cô, Đoan Mộc Minh hít vào một hơi thật sâu.

"Trước khi kết hôn còn phải chuẩn bị rất nhiều, anh tựa hồ cũng không có dư thừa thời gian tiếp tục sống ở chỗ này đi? Đi thông thả, không tiễn."

Đem một đồng lớn đồ ăn vặt để trong lòng ngực của mình, Hòa Hoan thân nhiên nói, mở ti vi, sau đó bắt đầu ăn ngon lành.

"Hòa Hoan, em đến cùng có phải phụ nữ hay không a?" Đoan Mộc Minh đều sắp phát điên, từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc anh lần đầu tiên ném đến tư vị bị người ta không nhìn đến, hơn nữa người kia vẫn là phụ nữ.

"Tôi không phải phụ nữ? Ha ha ~~~" ném cho anh một cái ánh mắt anh là người ngu ngốc, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, "Đầu của anh bị tú đậu sao? Tôi nghĩ vấn đề này anh hẳn là rõ ràng hơn mới đúng."

"Anh ở trong lòng em thật sự cái gì cũng không tính?" Ngồi xổm trước mặt cô, nhìn cô không nháy mắt, Đoan Mộc Minh cảm giác lòng tự trọng của mình lại một lần nữa bị làm nhục nghiêm trọng.

"Trong lòng tôi tính cái gì?" Ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt Hòa Hoan lộ ra một chút vẻ mặt không thể tưởng tượng, "Đàn ông, không cần lòng tham nha."

"Em thật sự đối với anh một chút cảm giác đều không có?" Đoan Mộc Minh nhẹ giọng hỏi, nhìn vẻ mặt tràn đầy nụ cười nhạt, có đôi khi, anh thật muốn cạy mở đầu của cô nhìn xem bên trong rốt cuộc có những thứ đồng nát sắt vụn gì, bằng không, như thế nào luôn không tìm không phải.

"Có cảm giác a" sờ sờ cơ ngực của anh, Hòa Hoan nở nụ cười, "Nơi này có vẻ rắn chắc, bắt quá cũng có vẻ ấm áp, mùa đông dùng để làm ấm ló có vẻ không sai."

"Chỉ là như vậy?" Sắc mặt Đoan Mộc Minh nhảy nhót thay đổi mấy lần, bắt quá, rất nhanh lại bình tĩnh lại.

"Bằng không anh cho là gì? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi và anh yêu nhau?" Hòa Hoan vẻ mặt trêu tức nói, tầm mắt thủy chung dừng ở trên màn hình tivi, cũng không nhìn anh cái nào.

"Làm sao có thể? Anh nhưng là đã cảnh cáo em, nhất định không thể yêu anh." Đoan Mộc Minh ngượng ngùng nói, ngay tại lúc anh vừa muốn nói gì, chuông cửa đột nhiên vang lên.....

Chương 91: Tôi Đồi Với Anh Không Có Hứng Thú

"Sẽ có người nào đến à? Anh đi mở cửa." Đưa chân đá anh, Hỏa Hoan thần nhiên nói, lấy hạt dưa tuwd trong tay của anh.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh dùng sức dơ quả dấm, lập tức, phần nộ đứng dậy đi tới cạnh cửa, ngay tại khi mở cửa trong nháy mắt, anh lập tức ngăn cản cả người.

"Mẹ, làm sao mẹ sẽ đến nơi này?" Theo bản năng che ở cửa, cánh tay anh tại trên khung cửa, không biết tại sao, chính là không thích mẹ gấp cô.

"Tôi là cái gì không thể tới nơi này? Xú tiểu tử, tránh ra." Đẩy ra anh, Phương Mỹ Linh thẳng tắp vọt tiến vào, trên mặt ần ần có một tia giận dữ.

"Mẹ, có việc chúng ta đi ra ngoài nói, nơi này có điểm không tiện." Xoay người mạnh mẽ giữ chặt tay bà, Đoan Mộc Minh vuốt ve đem bà kéo đi ra ngoài.

Đóng cửa lại một khắc, anh như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

"Con rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì à? Chẳng lẽ con nơi này thật sự ẩn dấu một nữ nhân?" Nhìn nhi tử thoáng có chút kinh hoàng, Phương Mỹ Linh trên mặt nghi hoặc càng sâu.

"Cái gì nữ nhân à? Không có, làm sao có thể? Chính là phòng ở có điểm loạn, sợ mẹ sẽ mắng mà thôi." Ôm eo của bà, cảm khoát lên trên vai của bà, Đoan Mộc Minh thật dài thở một hơi, "Làm sao mẹ biết nơi này? Chẳng lẽ lại là Diệp Toàn ——"

"Là mẹ chính mình cảm thấy kỳ quái, cho nên tìm người điều tra." Quay đầu nhìn thoáng qua cái phòng này, Phương Mỹ Linh mảy mòi hơi nhú lại, "Nhà này rốt cuộc con mua khi nào? Vì sao mẹ một chút cũng không biết? khi nào thì mua?"

"Nhìn hoàn cảnh không sai, cho nên liền mua." Tròng mắt đảo quanh loạn chuyển, không khỏi phức tạp, Đoan Mộc Minh liền tranh thủ nhét bà vào trong xe, "Mẹ, gần nhất vừa khai trương một nhà ăn Pháp, mùi vị không tệ, con dẫn mẹ đi nếm thử."

"Mẹ vào xem, liền liếc mắt một cái." Thừa dịp anh lên xe, Phương Mỹ Linh vội vàng theo một bên khác mở cửa xe đi xuống, bắt chập cái gì đáng vẻ phong độ cứ như vậy thẳng hướng hướng chạy vào trong phòng.

"Mẹ" Đoan Mộc Minh sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đàn quạ cùng nhau bay qua.

"Rốt cuộc là người nào à? Chẳng lẽ tình nhân già nào đã tìm tới cửa?" Nghe được cửa phòng mở, Hỏa Hoan về mặt trào phúng nói, đột nhiên suy nghĩ, cô là nữ nhân thứ bao nhiêu.

"Tình nhân già? Cô nói tôi sao?"

Một đạo thanh âm nhu hòa lại mang theo kinh ngạc theo cửa truyền đến, theo sát sau, một thân âu phục tím hồng trung niên xuất hiện ở trước mặt của cô.

"Ách?" Hỏa Hoan lập tức ngăn cản cả người, theo bản năng muốn ngồi dậy, lại không nghĩ rằng ngay tiếp theo đồ ăn vật đồ lên trên người.

Kia âm thanh âm cơ hồ khiến Phương Mỹ Linh hoa dung thất sắc, "Cô..... Cô là ai à? Tại sao trong phòng con tôi?"

"Bà là ai?" Lúc đầu sau khi hốt hoảng, Hỏa Hoan bình tĩnh tự nhiên đứng lên, nhân tiện đem vỏ trái cây trên người mình dính giấy mảnh vào

"Mẹ, con nói tất cả muốn đi ra ngoài nói." Mở cửa, nhìn các cô, Đoan Mộc Minh thật sâu hít vào thở ra một hơi, theo sau về mặt bắt đầu quay đầu.

"Cô rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ chính là như người khác nói, con vẫn nuôi chính là cái nữ nhân." Quay đầu lại trừng mắt nhìn nhi tử, lại nhìn Hỏa Hoan, Phương Mỹ Linh nhíu chặt hai hàng chân mày lại, "Mới cô lúc này rồi đi thôi, về sau vĩnh viễn đều không cần xuất hiện tại trước mặt con."

"Mẹ, đây là chuyện của con, mẹ không cần nhúng tay." Đoan Mộc Minh thanh âm của lập tức lạnh xuống, "Điều kiện con đã đáp ứng rồi, chuyện của con cũng hi vọng mẹ không cần can thiệp."

"Con đây là cái gì thái độ? Chẳng lẽ nói, nữ nhân này so với mẹ còn có trọng yếu không?" Quay đầu nhìn về phía Hỏa Hoan, Phương Mỹ Linh về mặt ghét nói, rốt cuộc là nơi nào đến vị nữ nhân như vậy a.

"Cái kia....." Nhìn bọn họ người một lời tôi một câu, Hỏa Hoan lông mày mảy mòi hơi nhú, "Tôi không phải người đàn bà kia, tôi gọi là Hỏa Hoan."

"Tôi quản cô tên gì sao? Bây giờ lập tức rút ngay đi, về sau không cần tái xuất hiện ở con trước mặt con tôi trước, đừng tưởng rằng nữ nhân chỉ cần có tư sắc là được, giống như cô vậy nữ nhân đi đây đường đều là."

Phương Mỹ Linh châm chọc khiêu khích nói, nữ nhân này, bà vốn không có một cái xem thuận mắt.

"Nói xong sao?" Thật lâu sau, nhìn cô, Hỏa Hoan hỏi một câu như vậy.

"Cô nghĩ làm cái gì?" Phương Mỹ Linh không hờn giận hỏi một câu, lại đã phát hiện trên người cô một cái khuyết điểm, là không coi ai ra gì.

"Nếu bà nói xong rồi, tôi nhưng đi rồi, còn có, tôi không gì lạ con của người." Lưu lại một nụ cười nhạt, Hỏa Hoan thẳng hướng trên lầu tiêu sái đi, qua đi, cô cầm một cái hành lý đi xuống.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, "Em muốn làm gì đi?"

"Không làm gì a, đây không phải các người hi vọng đây sao? Đột nhiên cảm thấy buồn, tôi đi rồi, bye bye ~~~" vút cho anh một cái hôn gió, Hỏa Hoan vui rồi, vừa muốn cất bước, lại đột nhiên xoay người qua, "Vị phu nhân, trên mặt phần bồ nhào quá dày rồi, nhớ kỹ trăm ngàn không cần cười, nhất là lúc đang dùng cơm"

"Cô....." Phương Mỹ Linh sắc mặt nhất thời thay đổi.

"Tôi đi rồi, không cần tưởng niệm tôi nha." Tùy ý phát phát tay, Hỏa Hoan cười vui đi ra ngoài.

Bước ra cửa lớn, nhìn ngày ở đang lúc không, Hỏa Hoan trên mặt gọi lên một chút độ cong, chính là hết sức có một tia tự giễu.

Trời đất bao la, lại đột nhiên cảm thấy không có các ca ca cô thậm chí ngay cả nơi đi đều không có. Lấy điện thoại ra, nhìn danh bạ kia ít ỏi vài người, nhẹ nhàng lắc đầu, lại đem di động thu vào trong túi tiền.

Nhìn cô rời đi, Đoan Mộc Minh trực giác đúng là phải kéo trở về, chân vừa mở ra đã bị Phương Mỹ Linh ngăn cản.

"Con đứng lại đó cho mẹ"

"Mẹ, mẹ hôm nay hơi quá đáng." Lạnh lùng bỏ xuống những lời này, Đoan Mộc Minh mở cửa đi ra ngoài.

"Con....." Nhìn bóng lưng của anh, Phương Mỹ Linh tức giận dậm chân, nhưng là đối với con trai, bà lại là bất lực.

Vội vã chạy tới ngoài cửa lớn, vốn tưởng rằng cô chính là dối mà thôi, lại chưa từng tưởng, ngoài cửa lớn đúng là trống rỗng, dưới chân núi bóng người hoàn toàn không có.

"Hỏa Hoan" anh lớn tiếng hô, nhưng là bốn phía đáp lại anh chỉ có vù vù tiếng gió mà thôi.

Đứng ở nơi đó sau một lúc lâu, dùng sức gãi gãi đầu, Đoan Mộc Minh hờn hển xoay người vọt trở về, một lát qua đi, một chiếc Lamborghini xe thể thao cấp hướng mà ra.

**

Tại mặt đường rộng lớn, một chiếc xe ferrari màu vàng nhạt đang ở ngược gió mà đi, lái xe rõ ràng là một soái ca tóc trắng trẻ tuổi, trên mặt có một chút sáng lạn cười.

"Anh..... Đem tôi đặt ở nơi nào là đến nơi." Chia chia phía trước, Hỏa Hoan nhẹ nói nói, phía sau về nhà, một người nhất định thực tịch tịch đi.

"Cô xác định sao? Không đói bụng sao? Bằng không làm lộ phí cô mời tôi ăn một bữa cơm trưa tốt lắm, đột nhiên cảm thấy hơi đói." Tóc trắng soái ca liên tiếp hướng cô phao mị nhãn, khóe miệng khẽ nhếch độ cong thật sự là mê chết người.

Nhìn anh, Hỏa Hoan trong cơ thể tà ác lại một lần sinh động, vươn tay nheo nheo mặt của anh, Hỏa Hoan nở nụ cười, "Lần khác đi, chờ tôi tâm tình tốt một chút, tôi mời anh ăn đại tiệc."

"Hôm nay tâm tình rất kém cỏi sao?" Nam nhân hai mắt hơi hơi híp mắt lên, bên trong cái kia đạo tình quang không bỏ qua, chính là trên mặt vẫn là một ít ý cười.

"Không kém, chỉ là không có tâm tình." Vươn tay giống sờ tiểu Cầu dùng sức sờ sờ đầu của anh, Hỏa Hoan cười càng thêm sáng lạn, "Cám ơn anh đưa tôi trở về, bye bye ~~~"

Ngay tại cô mở cửa xe vừa định xuống xe, đột nhiên cảm thấy một bàn tay bị cầm, quay đầu, cô lộ ra một chút khó hiểu, "Còn có việc sao?"

"Cô kêu Hỏa Hoan đúng vậy đi?"

"Ít nhất tôi không nghe thấy có người thứ hai kêu tên này" Hỏa Hoan thần nhiên nói, tuy rằng cười như vậy nói nghe qua một chút cũng không buồn cười.

"Được, tôi nhớ, tôi sẽ cho cô thêm điện thoại." Nam nhân nói thật nhỏ, hai ngón tay đặt tại phần môi của mình, lại chậm rãi ở tại trên môi của cô.

"Ha ha ~~~" khoe môi khê nhếch, Hỏa Hoan xoay người xuống xe.

Nhìn bóng dáng của cô tại trong tầm mắt từng điểm từng điểm tiêu sái xa, khuôn mặt nam nhân đột nhiên lộ ra một chút rất kỳ quái cười, đem vừa mới hướng cô phần môi ngón tay đưa đến bên môi, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, tựa hồ mặt trên có mùi của cô.

"Hỏa Hoan, cô trốn không thoát đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cảm Nhận Của Tôi Đang Ở Đây U?

Đứng ở trước cửa, Đoan Mộc Minh hai tay vòng trước ngực, hai con mắt gắt gao trừng mắt nhìn cái bóng dáng kia từ xa mà đến gần, trên mặt không che dấu được tức giận.

Ngẩng đầu, Hỏa Hoan không có bất kỳ ngoài ý muốn nhìn anh, khoe miệng lộ ra một chút trào phúng cười, "Làm sao vậy? Không cần nói cho tôi biết, nhanh như vậy đã nghĩ đến tôi."

"Em hy vọng tôi nghĩ đến em sao?" Thân hình cao lớn đem thân mình cô bức đến phía trước, cánh tay nửa mở, đem cô trong hơi thở của mình, thật sâu hít vào một hơi, Đoan Mộc Minh đem tầm mắt dời về phía nơi khác, "Tôi nhớ tôi nói rồi, không có lệnh của tôi không cho em rời đi nơi đó."

"Ha ha ~~~, tên tự đại." Ngón tay chọc chọc lồng ngực của anh, Hỏa Hoan vẻ mặt buồn cười nhìn anh, "Anh tốt nhất trước làm rõ ràng, không phải tôi tự nguyện rời đi, là mẫu thân đại nhân của anh đuổi tôi rời đi."

"Em....." Nhìn vẻ mặt vô tội, Đoan Mộc Minh trực tiếp hết chỗ nói rồi, một phen cầm cổ tay của cô mở ra cửa xe, "Theo tôi đi."

"Đi nơi nào? Tự rước lấy nhục tôi chắc là không biết lần thứ hai." Quay đầu lại liếc xéo anh một cái, Hỏa Hoan lạnh lạnh nói, thật không biết cái khuôn mặt kia rốt cuộc là bãi cho ai xem.

"Câm miệng" đem cô đẩy mạnh trong xe, Đoan Mộc Minh hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, vây quanh một bên mở cửa xe, nhất thời, ở một trận vang ầm ầm ở bên trong, xe hướng xa xa mau chóng đuổi theo.

Tiếp khi bọn họ phía sau, một soái ca đi ra, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc cười, nhưng là khoe mắt rõ ràng có một đạo thần sắc ghen ghét, hình như là một món đồ chơi bị đoạt mất.

"Uy, anh muốn dẫn tôi đi làm sao?" Nhìn cùng phía trước hoàn toàn bất đồng hai cái phương hướng, Hỏa Hoan lập tức ngăn cả người, quay đầu nhìn anh, sau một lúc lâu, cô đột nhiên nở nụ cười, "Uy, vừa mới bị khinh bỉ là tôi, vì sao nhưng bây giờ là anh bày ra bộ dạng biểu tình này a."

"Câm miệng, im lặng một chút." Mắt nhìn phía trước, Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, luôn luôn lấy hình tượng tao nhã, mỗi lần ở trước mặt cô, kia hình tượng đều đã sụp đổ, không thể phủ nhận, cô bản lĩnh làm cho người tức giận có thể nói rất cao.

Yên lặng nhìn anh, Hỏa Hoan cuối cùng ném cho anh một cái "Anh là bệnh thần kinh" biểu tình, đem lưng ghế dựa để nằm ngang, đánh một cái thật to ngáp, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Xe vẫn đang ở mặt đường nhựa rộng lớn rất nhanh vững vàng chạy, hé mở cửa sổ có gió thổi, mang đến một trận cảm giác hơi lạnh, không biết có phải là lạnh hay không, nằm ở trên ghế dựa, Hỏa Hoan theo bản năng cuộn mình lên, trên mặt lộ ra một bộ rối rắm bất an, miệng còn tại thì thào không ngừng nói cái gì.

Nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, thả chậm tốc độ xe, đem cửa sổ hoàn toàn khép kín, nhẹ tay nhẹ vuốt ve tay cô, mới phát giác đúng là cảm giác lạnh lẽo, đem xe ngừng ở ven đường, đem áo khoác lấy tới che ở trên người cô, tay vịn tay lái, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Ca ca, ca ca....."

Đúng lúc này, truyền đến thanh âm của Hỏa Hoan xấp xỉ ni non, hai tay trên không trung không ngừng vung, tựa hồ là muốn bắt lấy cái gì, lông mày gắt gao mặt nhăn lại với nhau.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh biểu tình ngờ ngác, trong lòng đột nhiên liền xẹt qua một trận cảm giác thực đặc biệt, theo bản năng vươn tay cầm tay cô.

Quang ảnh lần lượt thay đổi, ngày dĩ nhiên tây tà, tựa lưng vào ghế ngồi, Đoan Mộc Minh vẫn nghiêng đầu nhìn cô, nhìn nhiều liếc mắt một cái, đáy mắt hoang mang liên sâu một phần, ngón tay thon dài không tự chủ xoa mặt cô, cảm giác mềm nhũn tình tứ xuyên thấu qua ngón tay phía cuối thần kinh một đường hướng tứ chi kéo dài, anh thật dài thở ra một hơi.

Một tháng sau, là hôn lễ của anh, nhưng là bây giờ, anh lại đột nhiên có ý niệm hỏi hôn trong đầu.

Ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng nhìn phía trước, Đoàn Mộc Minh khước miệng gọi lên một chút tự giễu cười.

Sắc trời tối xuống, thẳng đến đèn đường một chiếc một chiếc sáng lên, thẳng đến đèn đuốc từng cái góc thành thị, anh mới nghiêng đầu nhìn về phía cô, lại phát hiện chẳng biết lúc nào, cô đã muốn mở mắt.

"Em đã tỉnh?" Ngón tay vung lên tóc của cô, anh nhẹ giọng hỏi, trong con ngươi một tia cảm giác không thể dễ dàng phát giác được chậm rãi lên men.

"Ừ, làm một cái mộng rất dài rất dài." Ngồi thẳng lên, Hỏa Hoan thì thảo hời, cúi đầu mới phát hiện một cái tay của anh lại vẫn bị chính mình chặt chẽ ôm lấy, đầu óc một kích linh, vừa rồi cảm giác hỗn độn trở thành hư không.

Nhìn chung quanh một chút, một mảnh trống trải, gió đêm vù vù thổi cửa sổ thủy tinh, nhưng là bên trong vẫn là một chút thanh âm đều đều không có.

"Anh muốn đi đâu? Tôi đói bụng, tìm một chỗ ăn cơm đi." Sờ sờ cái bụng, cô liếc xéo anh một cái, nhìn đến trên mặt anh biểu tình hoang mang khó hiểu thì trong lòng xẹt qua một trận khó hiểu.

"Được" dùng sức quơ quơ đầu, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đạp xuống chân ga.

Ở trong bóng đêm, xe một đoàn hòa diễm hướng phía trước chạy như bay mà đi.....**

"Hoan Hoan, cô xem, đẹp không?"

Cửa phòng thay quần áo mở ra, là khuôn mặt nhỏ như có ánh mặt trời giống như nắng tươi cười.

Hôm nay, là ngày bọn họ thử lễ phục áo cưới, làm bạn tốt cùng phù dâu cô nên cùng đi.

Hướng về phía cô so đo ngón tay cái, Hỏa Hoan thần nhiên nở nụ cười, "Lão bà của tôi có thể kém sao?"

"Cút sang một bên, tương lai của lão công còn ở nơi này đâu, về sau không được già như bà lão kêu, biết không?"

Tiểu Ái về mặt oán trách nói, cảm giác, lại gặp mặt, Hỏa Hoan tựa hồ trầm mặc rất nhiều, dùng lời của cô nói, đây là thành thực.

"Đã biết, tiểu mỹ nhân, đi đổi một bộ khác đi." Chia chia một bên lễ phục dạ hội, Hỏa Hoan cười vui nói nói, ngồi ở trên sofa, cả người thoạt nhìn vô tình, cùng thần thái cô gái trước mặt tương như hai người.

"Chỉ biết bàn, chờ tôi à." Nói xong, Tiểu Ái cầm lễ phục đi vào phòng thử áo.

Bưng lên cà phê trên bàn sớm lạnh nếm một ngụm, tựa tại trên sofa, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay vén đặt ở chỗ lồng ngực, tại trong phòng yên lặng cảm thụ được râm râm râm râm ~~~ tiếng tim đập.

Đúng lúc này, một ly cà phê nóng hơi hơi đặt ở trước mặt của cô.

"Nói với em bao nhiêu lần rồi, không cần uống cà phê lạnh, em vì sao chính là không nghe?" Ở cô bên cạnh ngồi xuống, Đoàn Mộc Minh về mặt gắt gỏng đổi nói.

Mở to mắt nhìn anh, ngón tay đặt ở phần môi, Hỏa Hoan làm ra một cái động tác chó có lên tiếng.

Nhìn xem gian phòng thay quần áo, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ đem cô kéo dậy, kéo đến bên ngoài.

"Anh có phải điên rồi hay không? Nếu để cho Tiểu Ái đã biết làm sao bây giờ?" Dùng sức bỏ tay anh ra, Hỏa Hoan về mặt bất đắc dĩ nói, còn dư lại thời gian chín tháng, cô không nghĩ phức tạp.

"Em liền như vậy để ý cảm thụ của cô sao? Tôi đây đâu? Cảm nhận của em tôi đang ở đây ư sao?" Dùng sức loạng choạng bả vai của cô, Đoàn Mộc Minh trầm giọng hỏi, thiên tài biết, anh rốt cuộc ở không được tự nhiên cái gì, nhưng là không hiểu trong lòng chính là không thoải mái.

"Đừng ép tôi trở mặt a, tôi đã nói rồi, nếu Tiểu Ái đã biết chuyện giữa chúng ta, coi như là anh bội ước." Hỏa Hoan lạnh lùng nói, cô coi Tiểu Ái là một người bạn, cô không nghĩ vì một người nam nhân đem bằng hữu duy nhất cũng đã đánh mất.

"Được, Hỏa Hoan, em điên rồi, em quả nhiên là một nữ nhân vô tâm." Bỗng dưng buông cô ra, Đoàn Mộc Minh lạnh lùng nhìn, ngay sau đó, anh mạnh xoay người đi vào phòng.

Qua vài phút, cảm thấy hô hấp đã hơi vững vàng, Hỏa Hoan mới đẩy cánh cửa kia, vừa vặn thấy Tiểu Ái theo trong phòng thay quần áo đi ra, mà Đoàn Mộc Minh còn lại là ngồi ở vị trí cô vừa mới ngồi.

"Hỏa Hoan....." Tiểu Ái lớn tiếng hô, tầm mắt chạm được trên người Đoàn Mộc Minh thì lập tức ngây ngẩn cả người, "Anh....."

"Cho tôi xem xem" thấy cô đi ra, Đoan Mộc Minh đứng lên, phảng phất là thợ săn khóa lại con mồi, từng bước một hướng cô đi đến, khóe miệng một chút ý cười làm cho mặt Tiểu Ái không tự chủ đỏ.

"Thật xinh đẹp, biết không? Em là nữ nhân tôi đã thấy xinh đẹp nhất ." Ở trước mặt cô đứng lại, gây nhẹ lên người của cô, Đoan Mộc Minh hơi hơi thở ra một hơi, cúi xuống - thân, một cái chuồn chuồn lướt nước giống như hôn cứ như vậy đã rơi vào trên môi của cô.

Chỉ cảm thấy một trận điện lưu thông qua, mặt Tiểu Ái lập tức đỏ, kia trắng lộ ra hồng giống như là đào mặt chín, làm cho người ta nhìn không được muốn gặm một cái.

"Em thật đẹp, anh nghĩ ăn em ." Đoan Mộc Minh nói thật nhỏ, thời điểm thoại âm rơi xuống, đã ngậm vào cánh môi cô đỏ bừng .

Nhìn một màn này, Hóa Hoan chỉ cảm thấy cả người máu đều phải chảy ngược rồi, cước bộ không tự chủ lui về phía sau, cuối cùng, hảo tâm thay bọn họ khép cửa phòng lại. Xoay người, một chút tự giễu cười theo phần môi bật ra.

Tầm mắt dư âm liếc về bóng dáng kia thể nhưng rời khỏi thì một cổ không khỏi tức giận cứ như vậy xông lên ốt, mạnh mẽ vừa dùng lực, Tiểu Ái nhất thời té ngã ở một bên trên sofa, lập tức, thân thể anh cũng che đi lên..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Suy Nghĩ Hỗn Loạn

Ngoài cửa, nghe thanh âm kỳ quái truyền đến, Hóa Hoan trên mặt lộ ra một chút tự giễu cười, xoay người, cô đẩy ra cánh cửa kia đi ra ngoài.

Một cánh cửa, bên ngoài ẩm áp, gió từ từ vung lên sợi tóc vung quá hai má, thật sâu hít vào một hơi, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại vang lên, lấy ra vừa thấy, đúng là một cái số điện thoại lạ hoắc.

"Alo, tôi là Hóa Hoan." Nghiêng dựa vào trụ hành lang, Hóa Hoan lười biếng nói, cả người thoát nhìn vô tình.

"Ha sao, em gái, còn nhớ rõ tôi sao?" Kia đoan truyền đến một trận Trung văn sứt sọc .

"Thật xin lỗi, không nhớ rõ." Nhìn trời, Hóa Hoan bắt đầu đi dạo cặp mắt trắng dã.

"Phải không? Xem ra tôi đưa cho em trí nhớ còn chưa đủ khắc sâu a." Nói xong, kia đoan mạnh mẽ cúp điện thoại, theo sát sau, ngừng ở trước mặt cô? Chiếc xe kia đột nhiên phát ra một trận tiếng kèn chói tai.

Tiếp nhìn chiếc xe kia, Hóa Hoan thu hồi điện thoại, khi thấy người theo trong xe đi ra thì cô lập tức ngăn cản cả người.

"Tại sao là anh?" Trước mắt trí nhớ soái ca mời cô vẫn khắc sâu.

"Vì sao không thể là tôi?" Nhìn xem trước mắt tiệm chụp ảnh áo cưới xa hoa, soái ca tóc trắng mây lập tức nhíu lại, "Em muốn kết hôn?"

Nói những lời này, giọng nói kia rõ ràng lạnh buốt, vì sao khi anh bắt được tình báo, không có tin này.

"Không phải, tôi bồi bằng hữu tới thư lễ phục." Nhìn anh, Hóa Hoan thần nhiên nở nụ cười.

"Vây tốt rồi, hiện tại tôi trình trọng giới thiệu, tôi gọi Joy." Khi nói chuyện, anh đã đưa tay ra.

"Tôi gọi Hòa Hoan"

Nhẹ nhàng cầm tay anh, đón ánh mặt trời ẩm áp, Hóa Hoan hơi hơi nheo lại mắt.

"Hiện tại có rảnh không? Tôi mời em uống cà phê." Joy nho nhã lễ độ nói, vừa thấy Tây Phương chính thống giáo dục bồi dưỡng ra được thân sĩ.

"Tốt, vừa vặn hiện tại có thời gian." Ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu 3, Hóa Hoan khóe môi giơ lên một chút độ cong, "Chúng ta đi thôi."

"Không cần cùng bằng hữu của em chào hỏi sao?" Theo ánh mắt của cô nhìn sang, khi thấy ảnh ngược ra bóng dáng rộng thùng thình trên cửa sổ sắt đất thì con người Joy híp lại thành một cái khe hở tinh tế .

"Không cần, bọn họ bề bộn nhiều việc, không thời gian quan tâm chúng ta." Hòa Hoan thần nhiên nói, khóe miệng có một chút khẽ, chính là kia ý cười rõ ràng không có đạt tới trong ánh mắt đi.

"Chúng ta đi thôi." Khi nói chuyện, cánh tay Joy vòng ở bả vai của cô, nghiêng đầu sang chỗ khác, như thị uy như nhìn thoáng qua trên lầu.

Chỉ một ánh mắt, Đoàn Mộc Minh tóm được từ bản thân một tia ý thức xông về đỉnh đầu, mặt trưởng đến hồng hồng, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

"Anh..... Anh làm sao vậy?" Nhìn anh, Tiểu Ái lập tức ngây ngẩn cả người, lập tức, trong con người như bật kín một tầng tro tàn, khóe miệng lộ ra một chút tự giễu, cô chậm rãi lui qua một bên sofa, theo gương phòng thủ đồ, nhìn mình lấy bộ dáng làm dung động lòng người.

"Tôi không sao, cô trước thử đi, tôi có chút việc gấp muốn lập tức đi ra ngoài." Nói xong, không đợi cô trả lời, Đoàn Mộc Minh liền xông ra ngoài.

"Lên xe đi, nghe nói nơi đó cả phê thuần chánh nhất, tôi nghĩ em nhất định sẽ thích." Ấn cần mở cửa xe cho cô, Joy cười nói, kia Trung văn sứt sẹo nghe vào tai cũng không làm cho người ta khó chịu.

"Cám ơn" hơi hơi gật gật đầu, Hòa Hoan một chân đã đạp đến trong xe.

"Hòa Hoan, em đứng lại đó cho tôi."

Phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm lạnh buốt, rõ ràng ánh mặt trời ấm áp, lúc này lại cảm thấy không khí lạnh trôi qua.

Thân mình ngẩn ra, Hòa Hoan chậm rãi vừa quay đầu, "Anh thì thế nào? Tôi cùng bằng hữu đi uống ly cà phê cũng e ngại anh?"

"Bằng hữu?" Đoàn Mộc Minh về mặt trào phúng nở nụ cười, ánh mắt chuyển hướng Joy, trong con người có rõ ràng là không mảnh, "Em chùng nào thì có bằng hữu này? Tôi như thế nào không biết à?"

"Phải hội báo cho anh nghe sao?" Đỡ lấy cửa xe, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, "Anh nhanh chút trở về đi, Tiểu Ái vẫn chờ còn anh, một hồi tôi sẽ chính mình trở về, chúc các người có một buổi chiều khoái trá. Joy, chúng ta đi." Nói xong, cô ngồi trên xe sau đó đóng cửa xe lại.

Nhìn Đoàn Mộc Minh liếc mắt một cái, Joy trên mặt lộ ra một chút bí hiểm cười, xoay người, anh cũng lên xe.

Đứng ở nơi đó, Đoàn Mộc Minh trơ mắt nhìn xe tại trước mắt tuyệt trần mà đi, nắm chặt hai tay, móng tay thật sâu rơi vào trong thịt.

**

"Thật không có quan hệ sao? Tôi xem anh ta giống như bộ dáng rất tức giận." Nghiêng đầu nhìn cô một cái, Joy nhẹ giọng hỏi, khóe môi thủy chung có một chút ý cười khê nhếch.

"Không quan hệ, anh ta cũng không phải của tôi." Hòa Hoan không sao cả nói, nháy mắt một cái không nháy nhìn phía trước.

"Nga, tôi còn tưởng rằng các người quan hệ tình nhân, nhìn ra được anh ta thật khản trương." Lúc nói lời này, Joy không có nhìn cô, nhưng là trong giọng nói thử ý tứ hàm xúc đậm.

"Ha ha ~~~" Hòa Hoan hơi hơi nở nụ cười, "Anh hẳn là nói như vậy, chỉ cần là nữ nhân, anh ta đều đã khản trương."

"Như vậy a, thì ra là thế." Joy hiểu rõ gật gật đầu, lập tức, mạnh mẽ đạp xuống chân ga, nhất thời, xe như tên rời cung hướng phương xa mau chóng đuổi theo.

**

Đêm, dần dần thâm lại, màn đêm khôn cùng tất cả đều là ánh sao sáng, chợt lóe chợt lóe phá lệ sáng ngời.

Đứng ở trên Thiên Thai, bốn phía cảnh vật nhìn một cái không sót gì, xa xa ánh đèn xe lại gần, Đoàn Mộc Minh nắm thật chặt ly rượu trong tay, ánh mắt trong đêm phát ra một loại lạnh lùng.

"Joy, cảm ơn anh đưa tôi trở về, lần khác tôi mời anh ăn cơm." Nhìn anh, Hòa Hoan lễ phép nói lời cảm tạ, không thể phủ nhận, Joy thật là thân sĩ.

"Không thành vấn đề, chúng ta điện thoại liên hệ." Vứt cho cô một cái hôn gió, Joy cúi đầu nở nụ cười, "Ngủ ngon giấc, ngủ ngon."

"Ngủ ngon" hơi hơi gật gật đầu, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười, hướng anh phất phất tay, sau đó đưa mắt nhìn xe càng ngày càng xa, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Xoay người, nhìn về phía trước phòng ở tối như mực, cô thật dài thở dài một hơi, nếu có thể, cô thật sự không nghĩ tới nơi này.

Trong phòng to như vậy một chút ánh sáng đều không có, ngủ trong phòng kia hương vị lạnh như băng, đưa tay túi ném qua một bên, cô tứ ngả chổng vó nằm ở trên giường.

Cả một ngày đều cảm thấy trong lòng lộn xộn, cuốn thân nhìn về phía ngoài cửa sổ, đêm nay, không có trăng, chỉ có ánh sao kia như ẩn như hiện ở trên bầu trời phát ra ánh sáng mỏng manh.

"Em rốt cục bỏ được, trở lại."

Thoại âm rơi xuống một khắc, trong phòng tất cả đèn trong nháy mắt đều bị mở ra.

"Anh cũng biết, tôi cũng không nghĩ trở về." Mắt liếc thấy anh, Hỏa Hoan nhẹ nói, "Xế chiều hôm nay khoái trá sao?"

"Em cứ nói đi?" Thân hình tôi gần, Đoan Mộc Minh tầm mắt chưa từng có nửa khắc lệch khỏi quỹ đạo trên người của cô, đột nhiên nói không rõ trong lòng rốt cuộc loại cảm giác gì, nhìn cô thờ ơ như vậy, trong lòng thậm chí có một loại cảm giác phản bội lọt vào.

"Tiểu Ái là một cô gái tốt, không nên thương tổn cô." Nói xong, sắp bị xả lại đây che ở trên người, Hỏa Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Không nên thương tổn cô?" Đoan Mộc Minh thì thào lặp lại một câu, giường một bên nhất thời hăm đi, "Tôi cho em biết Hỏa Hoan, từ lúc em đáp ứng cái điều kiện kia, nhất định cô sẽ bị thương tổn."

"Đoan Mộc Minh" Hỏa Hoan sắc mặt nhất thời lạnh xuống, giờ khắc này, đột nhiên hận chết lý do như vậy, toàn thân cảm giác vô lực cũng phải cô cắn nuốt.

"Không cần như vậy mang cả tên họ rớt tôi, em là nữ nhân của tôi, cho dù chỉ còn lại có một ngày, một giờ, 1 phút, em cũng là của tôi, tôi không cho phép trong lòng em còn muốn nam nhân khác."

Gắt gao ở bả vai của cô, Đoan Mộc Minh hung tợn nói, anh luôn luôn tao nhã ở một khắc này tan thành mây khói, chỉ cùng với cô cùng một chỗ, luôn có thể đào móc ra trong lòng rất nhiều nơi không muốn người biết.

"Đoan Mộc Minh, anh thật sự buồn cười quá, tuần sau, biết không? Tuần sau anh sẽ kết hôn, mà tôi, không có phúc khí dẫn lão công người khác, hơn nữa cái kia người khác vẫn là bằng hữu tốt nhất của tôi."

Một phen vươn ra khỏi tay anh, Hỏa Hoan tựa đầu chuyển hướng về một bên, những lời này cô giấu ở trong lòng đã lâu rồi, vì sao chỉ cần anh châu quan phóng hỏa, sẽ không hứa dân chúng đốt đền, không có khả năng.

"Kia nếu tôi không kết hôn? Như vậy là được rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Nơi Làm Cho Nam Nhân Khoái Hoạt, Làm Cho Nữ Nhân Thét Chối Tai

"Kia nếu tôi không kết hôn? Như vậy là được rồi sao?" Đoan Mộc Minh lạnh giọng nói, nguyên lai nữ nhân đều là một cái đức hạnh, cuối cùng muốn cũng chính là một danh phận.

"Tôi lười cùng kẻ điên nói chuyện." Mạnh mẽ ngồi xuống, thật sâu hít vào một hơi, Hỏa Hoan vén chăn lên xuống giường.

"Nói chuyện a, vì sao không nói? Có phải như vậy là được rồi hay không?" Kéo lại cánh tay của cô, Đoan Mộc Minh lớn tiếng hỏi, ngay cả chính anh cũng không biết, vì sao không nên biết đáp án kia?

"Không thể, vô luận anh làm cái gì, làm như thế nào, chúng ta vĩnh viễn đều khó có khả năng cùng một chỗ, vĩnh viễn, biết không? Cả đời đều khó có khả năng." Bỏ ra tay anh, Hỏa Hoan thẳng đi vào phòng tắm.

Còn ba tháng, còn dư lại ba tháng cuối cùng, như vậy cô có thể tự do, có thể giống như trước trải qua cuộc sống vô ưu vô lự, không có tim không có phổi cười náo loạn, nhưng là vì sao có một địa phương luôn luôn ẩn ẩn đau? Thường thường bưng tỉnh, cô từng ngủ mơ say sưa buổi tối.

Đơn giản vọt tắm rửa, cầm lấy gương soi, nhìn lại chính mình, đối với gương hồi lâu, cuối cùng, cô vẫn là từ từ đặt xuống. Xả khăn tắm bao vây lấy thân thể, cô xoay người đi ra ngoài.

Phòng trong ngọn đèn tối, trong không khí một loại tối, trong lòng căng thẳng, cô đột nhiên hối hận vừa rồi chính là cái quyết định kia, vừa định xoay người, cũng đang quay đầu trong nháy mắt, thân mình được nhắc bổng lên, ngay sau đó, liền rơi vào trên giường lớn mềm mại thoải mái.

"Anh muốn làm gì?" Cường chế trong lòng bối rối, cô lạnh giọng hỏi, dưới ánh đèn lờ mờ, đôi tròng mắt kia giống như ánh sao sáng.

"Tôi muốn cho em biết, em rốt cuộc là nữ nhân của ai." Vừa dứt lời, dây lưng áo ngủ vẫn như cũ lên tiếng trả lời mà rơi, lộ ra trước ngực một mảng lớn nốt na giống như da thịt.

Trong không khí cảm giác mát làm cho Hòa Hoan lập tức ngáy ngẩn cả người, theo bản năng ngăn tay anh, "Đoan Mộc Minh, không thể."

"Vì sao không thể? Em nghĩ rằng tôi và em tới làm gì, nhiều nhất, em cũng chỉ là một nữ nhân làm ấm giường thôi, cùng những nữ nhân kia không có gì khác nhau, mà tôi, đã muốn em đã lâu rồi."

Nói xong, cái thân thể kia cường tráng to lớn mạnh mẽ che đến trên thân thể của cô, cơ - làn da cùng cơ - làn da chạm nhau, tựa hồ trong không khí đều phát ra một trận bùm bùm hòa hoa văng khắp nơi.

Thân mình cứng đờ, Hòa Hoan lập tức ngáy ngẩn cả người, "Đoan Mộc Minh, anh trước tránh ra, tôi không thờ nổi." Dùng sức xô đẩy, dùng sức đánh anh, nhưng là nam nhân đặt ở trên người cô vẫn là không chút sứt mẻ, chính là nhìn về phía của cô đôi tròng mắt kia càng thêm sâu u.

"Chỉ cần tôi nghĩ muốn, cho tới bây giờ vốn không có tôi phải không đến, em phải đi, có thể, trước sinh cho tôi một đứa nhỏ nói sau." Nói xong, không để ý cô kinh ngạc, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ động thân mà lên, cô thỉnh thoảng xảy ra trong tiếng thét chói tai cuồn cuộn đã đông đưa tứ chi.

Đêm, dần dần tối lại rồi, gió nhẹ vung lên rèm cửa sổ, kia âm đạm ánh sao chiếu sáng ở tại trên giường này một đôi nam nữ liều chết dây dưa trên người, nam nhân thô thờ gấp cùng nữ nhân rên nhẹ cứ như vậy rõ ràng truyền tới.

Làm một tiếng thét chói tai kèm theo một đạo hí hô xông thẳng lên trời, đêm, rốt cục khôi phục im lặng.

Lẳng lẳng nhìn trần nhà, Hòa Hoan thật dài thở một hơi, xoay người đưa lưng về phía anh, sau đó cả người thành con tôm.

Nhìn bóng lưng của cô, Đoan Mộc Minh răng nanh gắt gao cắn lên dưới môi, muốn chạm đến cô, nhưng là tay duỗi tại giữa không trung cứ như vậy dừng ở tại nơi đó, sau một lúc lâu, anh lại chậm rãi rút trở về.

"Ngủ đi" đắp chăn che e ở trên người cô, anh nhẹ giọng nói một câu, sau đó cách chăn đem cô kéo vào trong lòng.

Cả người ngẩn ra, Hòa Hoan theo bản năng sẽ rời đi anh, lại bị anh cấp mò trở về, sau đó một lần nữa ôm vào trong lòng.

**

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu tầng tầng mây mù chiều xuống, Đoan Mộc Minh chậm rãi mở mắt, thân thủ vừa sờ, bên người cái chăn con lạnh lạnh.

Ngoài phòng, Hòa Hoan đang ngồi ở bàn đu, có một chút đi lại, sáng sớm đám sương đem cô bao bọc, biểu tình điềm tĩnh như vậy thoát nhìn giống như là một tinh linh rơi xuống thế gian.

Một khắc này, hô hấp rồi đột nhiên đình trệ, Đoan Mộc Minh lập tức ngáy ngẩn cả người, đứng ở cạnh cửa, liền như vậy lẳng lẳng nhìn cô, trong con người có chính anh cũng không từng nhận thấy được lưu luyến si mê.

Có người từng nói qua, cùng cô cùng một chỗ mỗi một ngày đều có kinh hi, chính kinh hi người trong cuộc biết thôi. Nhưng là, anh đem hết thảy cũng gọi là gánh nặng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai phá vỡ toàn bộ yên tĩnh.

"Tiểu Ái, là tôi." Hòa Hoan nhẹ nói nói, nhẹ nhàng lắc lư bàn đu, trên mặt là một chút vẻ mặt nhìn không thấu.

"Cái gì? Cậu bây giờ ở cửa nhà tôi?" Vừa dứt lời, cô đã muốn theo bàn đu nhảy xuống tới.

"Cái kia..... Tôi bây giờ không có ở nhà, tôi..... Tôi ở nhà một người bạn, cậu trước chờ tôi, tôi hiện tại trở về đi." Nói xong, cô vội vã cúp điện thoại, đi ngang qua Đoan Mộc Minh hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái.

"Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì?" Một phen nắm lấy cánh tay của cô, Đoan Mộc Minh thân nhiên hỏi.

"Anh cho tôi nói rõ ràng, ngày hôm qua làm sao đối với Tiểu Ái rồi? Tôi đã cảnh cáo anh, nếu dám trêu cô thương tâm..., anh nhất định phải chết." Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, bay lên một cước, đánh đầu gối của anh, nhất thời, đã nhìn thấy Đoan Mộc Minh chân mềm nhũn, sau đó cả người quỳ gối.

"Hòa Hoan" nhìn cô vội vàng ra bên ngoài, Đoan Mộc Minh lớn tiếng hô, chỗ đầu gối truyền đến đau đớn làm cho anh hít vào một hơi.

Giống nhau không nghe thấy, Hòa Hoan nhanh như chớp chạy không thấy.

**

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhìn xem cậu, ánh mắt đều khóc sưng lên, trời muốn sụp, vẫn là muốn hãm rồi?" Xả khăn tay lung tung lau chùi lệ trên mặt cô, Hòa Hoan vẻ mặt bất đắc dĩ nói, liền điểm này, cô liền hoàn toàn thua ở cô.

"Hoan Hoan, cậu nhìn tớ, xem thật kỹ xem tớ, tớ có xinh đẹp không? Tớ thực làm cho người ta chán ghét sao?" Dùng sức loạng choạng cánh tay của cô, Tiểu Ái một phen nước mũi một phen nước mắt nói, chỉ cần nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cô cảm giác trái tim mình tan nát rồi.

"Cậu là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe tải, được rồi đi? Đại tiểu thư, cậu nhưng thật ra nói cho tớ biết trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra a?"

Lại xả một đồng khăn tay nhét vào trong tay cô, Hòa Hoan trực tiếp hết chỗ nói rồi, "Cậu cho tôi biết lý do a."

"Anh..... Anh một chút cũng không thương tớ." Tiểu Ái thút tha thút thít nói, ngày hôm qua ánh mắt của anh lạnh như băng như vậy, cùng trong ngày thường tao nhã quả thực chính là như hai người.

"Ai không yêu cậu a? Nói cho tớ biết, tớ đi phở đi anh ta." Khi nói chuyện, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, kỳ thật, trong lòng sớm sáng tỏ đáp án.

"Đoan Mộc Minh" nói xong, Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, "Anh hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn con mắt cũng không nhìn tôi một cái, vì sao? Anh tại sao muốn đối với tớ như vậy? Cậu nói a, vì sao?"

Nằm ở trên vai Hòa Hoan, Tiểu Ái khóc đến không kèm chế được, luôn luôn bị người phùng ở trong lòng bàn tay lớn lên công chúa khi nào thì gặp quá coi thường như vậy.

"Được rồi, đừng khóc, không phải là đàn ông sao? Trên thế giới này, ba cái chân cóc khó tìm, nam nhân hai cái đùi chỗ nào cũng có, cậu có tiền đồ được không?" Xả khăn tay dùng sức lau chùi lệ trên mặt cô, Hòa Hoan tức giận nói, "Đi, tớ dẫn cậu đi đến một nơi."

"Chỗ nào a?" Tiểu Ái thút tha thút thít nói, hai mắt đầm lệ mông lung con người nháy mắt cũng không nháy nhìn cô.

"Nơi làm cho nam nhân khoái hoạt, làm cho nữ nhân thét chói tai, là cậu ngoan ngoan cho tới bây giờ đều không có đi qua." Đi rồi hai bước, Hòa Hoan lại mạnh mẽ xoay người qua, đem cô từ trên xuống dưới đánh giá một phen, "Chờ"

10 phút không đến, người trong gương sớm biến thành một bộ bộ dáng khác.

"Hoan Hoan, chúng ta thật sự như vậy đi ra ngoài sao?" Tiểu Ái thì thào hỏi, lấy tay kéo kéo váy ngắn kia không thể ngắn hơn được nữa, từ nhỏ đến lớn, cô vẫn là lần đầu tiên như vậy.

"Rất được" lui ra phía sau vài bước nhìn cô, Hòa Hoan hướng về phía cô giơ ngón tay cái lên.

"Hoan Hoan, chúng ta rốt cuộc muốn đi nơi nào a?" Nhìn bốn phía nhanh chóng quay ngược lại, Tiểu Ái trên mặt lộ ra một chút hồ nghi.

"Lập tức tới ngay" nhìn cô một cái, Hòa Hoan một lần nữa đem tầm mắt dời về phía ngoài cửa sổ, "Tiểu Ái, biết không? Trên thế giới này, có chút thương tổn biết rõ không thể lại luôn khó mà tránh khỏi, nếu như nói tớ ——"

"Cậu cái gì đều không cần nói, tớ nói, mặc kệ giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Tai Họa Bất Ngờ

Quán bar Huyền vũ biển chữ vàng vẫn như cũ sáng lên, lôi kéo tay cô một đường nghiêng ngả lao đảo đi tới, trong quán bar ánh sáng thực hắc ám, có lẽ là ban ngày, chỉ có lờ lờ tán tán vài người phân bố ở góc sáng sủa.

"Hoan Hoan, chúng ta là tại nơi này sao?" Nhìn chung quanh, Tiểu Ái mày hơi nhíu lại, chỗ này cô đích xác chưa từng tới.

"Ừ, để ăn mừng tớ tuần sau là có thể rời tay đem cậu chuyển nhượng cho người khác, hôm nay tớ mời cậu uống rượu, không say không về." Đem cô ngồi ở góc trên sô pha, Hòa Hoan hào hùng nghìn trượng nói, khóe miệng lại rõ ràng có một loại chua xót.

Bọn họ muốn kết hôn, ha ha ~~~, thật tốt.

"Uống rượu?" Tiểu Ái lập tức ngăn cản cả người, "Cậu có chuyện gì phải không? Vì sao tớ cảm thấy cậu không được tốt?"

"Nói vậy, làm người vợ tốt cũng còn nhiều thời gian, một chút không được sao?" Một cái vỗ tay vang lên, chỉ chỉ lên tiếng trả lời mà đến nhân viên tạp vụ, Hòa Hoan thân nhiên nở nụ cười, "Cấp vị tiểu thư này một ly Yêu Cơ màu lam"

"Hoan Hoan" Tiểu Ái lông mày nhăn chặt hơn, "Chúng ta đi thôi, tớ cảm thấy ở trong này có điểm không thờ nổi."

Tiếp xa xa, mấy người... nam nhân liên tiếp phóng tới ánh mắt dâm - tiết mời cô, cả người cũng không thoải mái, cô còn có vài ngày sẽ kết hôn, không nghĩ ở phía sau phức tạp.

"Được, bắt quá uống trước một chén này đi, thực đất tiền." Chia chia trước mặt cô cái chén, Hòa Hoan bung lên của mình nhọt nhọt nếm một ngụm nhỏ, làm tâm mắt chuyển qua một bên xoa tay, nóng lòng muốn thử cô bắt đắc đi thờ dài một hơi.

Thấy cô quay đầu, mấy người... lập tức giống bị đánh máu gà dường như xuẩn xuẩn dục động.

"Tiểu thư, uống chung ly rượu thế nào a?" Tiến đến bên cạnh các cô, từ trên cao nhìn xuống khe rãnh kia như ẩn như hiện, mấy tên côn đồ tất cả đều nhất trí trong hành động nuốt nước miếng một cái.

"Làm sao ruồi bọ a" nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, Hòa Hoan thẳng đứng lên, "Tiểu Ái, đi, chúng ta đổi địa phương."

"Ruồi bọ?" Cảm đầu chính là nam nhân kia hiển nhiên không vui, một phen cảm quần áo trước ngực cô, "Cô gặp qua ruồi bọ đẹp trai như vậy sao? Lão Từ hôm nay coi trọng cô là phúc khí của cô, không cần cấp mặt không biết xấu hổ."

"Lấy tay bắt thiêu của anh ra" lạnh lùng đe dọa nhìn anh ta, Hòa Hoan không tiếng động thờ dài một hơi, hôm nay cô thật sự là không có tâm tình bồi bọn họ chơi.

"Hôm nay tôi còn thật sự không buông tay rồi, như thế nào? Cô cần tôi a? Đến a, các huynh đệ, đem cái con nhóc kia cũng mang đi, Lão Từ đã lâu cũng chưa hưởng qua tiên."

Miệng đầy răng vàng, hơn nữa miệng thối làm người ta ghê tởm, làm cho Hòa Hoan mảy mui lại càng chặt.

"Hoan Hoan"

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến Tiểu Ái hét chói tai.

"Tiểu Ái" Hòa Hoan lập tức ngây dại, quay đầu nhìn về phía kia thì trong con ngươi bắn ra một đạo âm tàn, "Lập tức thả cô ấy."

"Cô làm cho thả tôi để lại a, tôi đây thành người nào." Đứng sát vào cô, tên cầm đầu về mặt dâm - tà nói, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, "Uh, xúc cảm không sai."

"Tôi cuối cùng nói một lần, lập tức thả cô, nói cách khác, đừng trách tôi không khách khí." Cúi tại bên người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, Hòa Hoan thanh âm của càng thêm u lạnh.

"Không khách khí?" Lại là một cổ khí không sạch sẽ phun tại cô trên mặt, mắt thấy tên kia miệng đầy răng vàng khè sẽ tiến đến trên mặt của cô thì Hòa Hoan phản lên một cước hung hăng đá hướng về phía hạ đương anh ta.

Nhất thời, liền nghe một trận tiếng hét chói tai như giết heo xông thẳng lên trời.

"Chết tiết đàn bà thú, đều lên cho ta a." Ôm đứng quần ở nơi nào không ngừng lăn lộn, lăn qua lăn lại, tên cầm đầu thẹn quá thành giận hờ, trên mặt biểu tình thống khổ vạn phần.

"Hoan Hoan" tránh ở phía sau cô, Tiểu Ái mặt đều một mảnh trắng bệch.

"Yên tâm đi, có tớ ở đây, cậu không có việc gì, ngoan ngoãn ở nơi này đừng nhúc nhích, tớ thu thập bọn họ."

Vừa dứt lời, cô thẳng tắp chém ra một cái trọng quyền đánh úp về phía nhào đầu về phía trước một người trước cửa, theo sát sau lại là một cước trực tiếp đá trúng bụng người ta.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nghe thấy một trận bùm bùm, sáu đại nam nhân vây quanh một tiểu nữ từ đều chiếm không được chút tiện nghi, lời này nếu truyền đi, bọn họ căn bản là không cần lăn lộn.

Theo thời gian kéo dài, Hòa Hoan dần dần có chút gánh không được rồi, tốc độ ra quyền cũng rõ ràng chậm rất nhiều, cho dù đi ra ngoài cũng có chút mềm mại vô lực, bởi vì còn muốn bận tâm đến Tiểu Ái phía sau, phân thần hết sức, hai bên trên gương mặt các đã trúng thật quyền.

Lầu hai phòng quan sát, Đoàn Mộc Minh lăng lăng nhìn một màn này, cúi tại bên người hai tay nắm lại, nói lỏng lại nắm, nhưng là chính mình lại vẫn đang ngồi ở chỗ kia, chính là nhìn về phía màn hình ảnh mắt làm như ăn phải nhân.

"Nhị thiếu, chúng ta nếu không ra tay mà nói..., cô sớm muộn gì sẽ bị đánh chết." Diệp Toàn lo lắng nói, đột nhiên nói không rõ trong lòng là một loại cảm giác gì, hình ảnh thực rõ ràng, cho nên ngay trên mặt anh máu cũng phá lệ chói mắt.

Mày gắt gao thành một đoàn, ngay sau đó, đã nhìn thấy Đoàn Mộc Minh như gió xoáy đi ra ngoài.

Dưới lầu, đầy người xem náo nhiệt, nhưng là, không có một người tiến lên hỗ trợ, dần dần, Hòa Hoan chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng mờ hồ, trên thân thể đau, cô ý thức cuối cùng lưu lại, trong lúc mờ hồ giống như nhìn đến một cái bóng lao đến, theo sau, trước mắt một mảnh đen thui. Nhìn một màn này, không hiểu, Đoàn Mộc Minh thì có một loại cảm giác tim như bị đao cắt, kéo cô mềm mại vô lực, con ngươi tàn nhẫn đủ để ngăn lại một trẻ mới sinh.

"Diệp Toàn, giải quyết tốt hậu quả." Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn cũng chưa từng nhìn Tiểu Ái một cái, cứ như vậy ôm Hòa Hoan thẳng tắp bỏ đi

rồi, cả người tàn mất ra sát khí làm cho nơi đi qua, đám người không tự chủ được phát ra một đường nhỏ.

Nhìn anh, Diệp Toàn không hiểu rằng mình một cái, theo anh một cái thủ thế, nhất thời, một đám người xúm lại, đem mấy người... liền đẩy liền xô dẫn theo đi ra ngoài.

Quán bar huyền ảo qua đi, lại khôi phục bộ dạng.

"Trương tiểu thư, tôi đưa cô về nhà đi." Nhìn Trương Tiểu Ái xem ra hoa dung thất sắc, không biết tại sao, một khắc này, Diệp Toàn đột nhiên cảm thấy nữ nhân như vậy là không xứng với nhị thiếu, cô rất mảnh mai, giống như là một đóa hoa nhỏ trong nhà kính, căn bản ngăn không được bên ngoài mưa gió xâm nhập.

**

Tĩnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, cửa sổ rộng thùng thình sát đất ảnh ngược ra một bóng dáng cao to.

Hơi hơi hoạt động một chút thân mình, cái loại này giống như là cảm giác muốn mệt rồi làm cho Hòa Hoan không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bỗng dưng xoay người, Đoàn Mộc Minh thật dài thờ dài một hơi, "Em đã tỉnh"

"Nha" Hòa Hoan cúi đầu lên tiếng, không cần nghĩ cũng biết lúc này mình nhất định là mặt mũi bầm dập, "Đúng rồi, Tiểu Ái thế nào? Thực xin lỗi, tôi không nên mang cô đi chỗ đó."

"Cô không có việc gì, tôi đã làm cho người đưa cô về nhà." Ở trên mép giường ngồi xuống, nhìn cô mặt sưng lên, mắt Đoàn Mộc Minh càng hiển sâu thẳm.

"Nga, phải không? Vậy tốt rồi." Nói xong, cô lại một lần khép lại ánh mắt, giống nhau khí lực toàn thân bị bót thời giờ, lẳng lặng nằm ở nơi đó, giống như một đứa trẻ con không có tức giận.

"Vậy tốt rồi?" Đoàn Mộc Minh thì thảo tái diễn những lời này, một cổ tức giận không thể ngăn chặn cứ như vậy tuôn ra, "Em vì sao không hỏi xem chính em thế nào? Em có biết tôi lo lắng hay không?"

"Làm sao vậy? Tôi bây giờ không phải là không sao sao? Không tin, anh xem một chút." Nói xong, Hòa Hoan miễn cưỡng khởi động thân mình, ngay tại thời điểm muốn ngồi thẳng, cả người lại nặng nề té xuống.

"Làm sao vậy? Không phải nói tốt chứ sao." Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh thật sự vừa hận vừa tức, cuối cùng, cũng chỉ phát ra một đạo thật dài thờ dài, "Một tháng này làm sao cũng không đi, ngoan ngoãn nằm ở nơi này, không có lệnh của tôi, động cũng không chuẩn động hạ xuống, biết không?"

"Đoàn Mộc Minh" nhìn anh, Hòa Hoan đáng thương nói, vốn là rối rắm khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này lại mặt nhăn thành một đoàn.

"Câm miệng, em có biết hay không em gãy hai cây xương sườn, có biết hay không, nữ nhân sẽ có bộ dạng nữ nhân, không cần luôn quát tháo như vậy, lần sau còn như vậy, tôi..... Tôi....." Nói tới đây, Đoàn Mộc Minh lập tức dừng lại, chỉ chỉ cô, cuối cùng xoay người đi ra.

Trên mặt chỗ nào cũng đau.

"***, đều nói đánh người không đánh mặt, thật sự là một đám khốn kiếp không có phong độ." Hòa Hoan hờn hển nói, hẳn là không có bị hủy dung đi?

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn lại một lần vang lên, sờ qua đến vừa thấy, đúng Tiểu Ái đánh tới.

Nhấn phím trò chuyện, trên mặt của cô vẫn là khó nén áy náy.

"Tiểu Ái, thực xin lỗi." Dem phone dán tại bên tai, cô nói như vậy.

"Tớ không sao, cậu làm sao rồi? Không có sao chứ?" Kia đoàn, Tiểu Ái thanh âm vô cùng rõ ràng truyền tới.

"Tớ không sao, chính là..... Khả năng không thể tham gia hôn lễ của cậu rồi, ngược ngừng." Cô bài trừ một tia cười, nhưng là toét ra miệng xả đến trên mặt đã thương, nhất thời, một đạo hấp khí thanh lại một lần truyền tới.

"Hoan Hoan"

"Yên tâm đi, tôi không sao, trước tiên chúc người đại hôn khoái trá, lão bà, nhất định phải hạnh phúc, ha ha ~~~"

"Hoan Hoan tôi....." Nói tới đây, che phone, Tiểu Ái lập tức dừng lại, cô muốn như thế nào nói cho cô biết, khi thấy người nam nhân kia dùng cái loại này ánh mắt lạnh như băng nhìn của cô thời điểm, cô đột nhiên cảm giác mình giống như là bị đánh đến tầng mười tám Địa Ngục.

"Cái gì đều đừng nói nữa, đem hôm nay phát sinh sở hữu sự tình quên mất, an tâm làm một cái xinh đẹp tân nương tử, ok?"

"Hảo, tôi sẽ, người hảo hảo bảo trọng thân thể, lần khác tôi sẽ nhìn của người."

"Uh, người cũng thế."

Cúp điện thoại thời điểm, Hòa Hoan buồn bã nếu mắt đích thờ một hơi, vừa ý để đã có một loại giải thoát cảm giác, cô rốt cục không cần trợ mắt nhìn bọn họ đi qua thăm dò.

Mở to hai mắt lẳng lẳng nhìn trần nhà, Hòa Hoan khoe miệng gọi lên một chút giống như gương phi gương độ cong.

Tiếp qua sáu ngày, anh là chú rể, thú phải là cô bằng hữu tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Editor: thanh huyền

Hôn lễ ngày đó, ánh mặt trời phá lệ nắng, nhìn bầu trời xanh mây trắng, Hòa Hoan thần nhiên nở nụ cười.

Ngay tại vừa mới, nam nhân sắp trở thành chồng người khác thương tiếc hôn lên trán cô, hơi ấm vẫn còn ở đó, nhưng người của anh đã muốn không thấy.

Nằm ở trên giường, Hòa Hoan không tiếng động thờ dài một hơi, mỉm cười nói dùng sức, nhất thời, xương sườn lại một lần truyền đến như tê liệt đau, bên giường, di động "Ông ơng ông ~~~" vang lên.

"Alo " nhắm mắt lại, cô thiếu khí vô lực đáp lời, vẻ đau đớn thiếu chút nữa mời cô đi, hiện tại ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy gian nan.

"Sao lại thế này? Làm sao không thoải mái sao? Tôi cho Diệp Toàn đưa em đi bệnh viện." Kia, truyền đến thanh âm của Đoàn Mộc Minh hơi có vẻ bối rối, không biết tại sao, cái loại cảm giác này tâm thần không yên quấy đến tim của anh đều hoang mang rối loạn.

"Tôi nói đại thiếu gia, tôi không sao, anh an tâm làm chú rể của anh được không? Không cần lại gọi điện thoại đến đây, tôi chết không được, tôi thê." Hòa Hoan về mặt bắt đầu dĩ nói, chuyện trước kia cô cảm thấy thiếu Tiểu Ái, cô không như vậy mắc thêm lỗi lầm nữa.

"Đã biết, em hảo hảo nghỉ ngơi đi, tôi một hồi trở về đi."

Nói tiếp, tiếng người ồn ào, tiếng nhạc truyền đến.

"Anh có tật xấu có phải hay không? Hôm nay là anh kết hôn, anh không hảo hảo ở nơi đó bồi tân nương tử, anh quay về ý vị cái gì, tốt lắm, treo." Nói xong, Hòa Hoan trực tiếp cúp điện thoại, thuận tay đưa điện thoại di động cũng đóng.

Nghe trong loa truyền đến "Đô đô đô ~~~", Đoàn Mộc Minh khuôn mặt lại rét lạnh.

"Nhị thiếu, cười một cái được không? Không biết còn tưởng rằng ai thiếu anh bạc." Nhìn anh, Diệp Toàn về mặt bắt đầu dĩ nói, hôm nay người cười lão bà là anh ta, nhưng vì cái gì anh lại khẩn trương như vậy?

"Nơi này đối với cậu có chuyện rồi, cậu đi biệt thự nhìn xem, nữ nhân chết tiết kia thế nhưng treo điện thoại của tôi, còn tắt máy, thật sự là tức chết tôi." Đưa điện thoại di động ném qua một bên, lại nói lỏng tòng caravat, Đoàn Mộc Minh về mặt tức giận nói, xem ra sau khi trở về, anh tắt yếu cùng cô hảo hảo câu thông một chút vấn đề này.

"Cậu....." Nhìn anh, Diệp Toàn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một đàn quạ bay qua, "Tôi biết anh đang ở đây, nhưng là một ngày này, hôm nay đã quên cô ấy được không?"

"Câm miệng, cho cậu đi cậu phải đi, lắm điều cái gì a?" Đối với cái mộng của anh ta thật mạnh một cước, Đoàn Mộc Minh không kiên nhẫn nói, cảm giác, cảm thấy tâm phiền ý loạn.

"Đã biết đã biết, tôi đi còn không được sao? Như thế nào tính tình trở nên xấu xa như vậy?" Bắn ra búng người trên đất, Diệp Toàn trực tiếp hét chỗ nói rồi.

Bên ngoài thanh âm của càng ngày càng ồn ào, tập đoàn UK cùng tập đoàn Bình Phục lần này đám hỏi đưa tới các đại truyền thông cùng chính thương nhân hai giới mãnh liệt chú ý, từ lúc đính hôn, liền bị các đại truyền thông cường thế theo dõi truyền ra, mà lần này kết hôn trọng điểm trở thành trọng yếu nhất.

"Hiện tại, chúng tôi cho mời chú rể vào bàn."

Kèm theo thanh âm Microphone truyền bốn phương tám hướng, hiện trường rồi đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt toan tính, Đoàn Mộc Minh ở người tiếp tân đồng hành khí định thần tiêu sái đến.

"Hiện tại, chúng tôi cho mời tân nương vào bàn."

Nhất thời, khúc quân hành hôn lễ du dương vang lên, Tiểu Ái quần áo thuần trắng áo cưới kéo tay phụ thân chậm rãi bước lên thảm đỏ, ngũ quan xinh xắn thoát nhìn giống như con búp bê trong tủ kính.

Rất đẹp, lại xinh đẹp có chút không chân thật.

Liên như vậy lẳng lẳng nhìn cô, nhìn cô đến gần, nắm tay cô, đi đến thần đàn, máy móc đáp trả Thần Phụ cái gọi là lời thề.

Hết thấy cũng chỉ máy móc làm, đem nhẫn bọc tại trên ngón tay của cô, chính ở thời điểm hôn môi thì anh ngậy ngấn cả người, vốn nên hôn lên môi cô cuối cùng nhưng chỉ dừng ở trên trán của cô.

Nhìn anh, một khắc này, Tiểu Ái đột nhiên thì có một loại xúc động rơi lệ.

Mặt trời chiều ngã về tây, cả một ngày chiều cổ bận rộn cuối cùng kiện, hiện tại anh cần làm chính là lẳng lẳng chờ buổi tối đêm động phòng hoa chúc.

Đứng ở phía trước cửa sổ, tùy ý gió nhẹ hỗn độn phát, cái ly trong tay, chất lỏng màu hổ phách nhẹ nhàng đọng đưa.

Nhéch môi, ánh mắt đậm đặc, biểu tình lạnh lùng, đứng ở phía trước cửa sổ, thoát nhìn rất gần, nhưng quanh thân tản mát ra khí thế làm cho người xung quanh không thể đến gần.

Vừa mới anh và Diệp Toàn thông qua điện thoại, Diệp Toàn nói, cô cả một ngày đều thực im lặng, trừ bỏ ăn cơm buổi trưa, những lúc khác đều ngủ.

Một khắc này, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy trong lòng sập sập.

Nguyên lai, cho dù chính mình kết hôn, cô, vẫn đang không sao cả.

"Mẹ kêu chúng ta đi xuống ăn cơm." Đứng ở phía sau anh, Tiểu Ái nhẹ nói nói, không thể tin được chính mình cứ như vậy biến thành vợ của anh.

"Đã biết" xoay người, Đoàn Mộc Minh thân nhiên ứng một câu, nhìn cũng không nhìn cô một cái, thẳng đi ra ngoài.

"Trong lòng anh một chút cũng không có em sao?" Cố nén một ngày nước mắt rốt cục vỡ òa, lại cũng chỉ không tiếng động khóc, bóng lưng của anh lạnh lùng như vậy, giống cô chỉ là một người không chút nào tương quan.

Dừng lại cước bộ, Đoàn Mộc Minh vẫn chưa có quay đầu lại, "Tôi rõ ràng đã cảnh cáo cô, đây là đường cô tự mình lựa chọn."

Lạnh lùng bỏ xuống những lời này, anh xoay người đi ra.

Tân hôn ngày đầu tiên, cô liền bắt đầu rơi lệ.

Bóng đêm rốt cục tiến đến rồi, đèn nê ông một chiếc một chiếc thấp sáng thì Đoàn Mộc Minh xoay người đi ra ngoài.

"Này, đã trễ thế này, con muốn làm gì?" Thấy anh ra cửa, Phương Mỹ Linh vội vàng hô một câu.

"Con có việc, đêm nay không cần chờ con." Đoàn Mộc Minh cũng không quay đầu lại nói, trong thanh âm không có một chút cảm xúc.

Tiếng đóng cửa truyền đến thì Tiểu Ái cảm giác mình tâm tính thiện lương giống bị người cầm chùy hung hăng đập một cái.

"Tiểu Ái, con đừng để trong lòng a, đứa nhỏ này bị mẹ làm hư." Hé ra khuôn mặt tươi cười, Phương Mỹ Linh giảng hòa, trong lòng lại âm thầm thề, một hồi bất được nhì tử, bà nhất định phải giáo huấn anh.

"Mẹ, không có việc gì, con có chút mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một chút." Miễn cưỡng bài trừ một tia cười, Tiểu Ái không tiếng động thờ dài một hơi.

"Hào hào hào, con đi nghỉ ngơi đi, Minh một hồi sẽ trở lại rồi, mẹ cho con cam đoan."

Thân ảnh Tiểu Ái ở trong thang lầu sau khi biến mất, Phương Mỹ Linh sắc mặt lập tức lạnh xuống, cầm lấy điện thoại, liên tiếp ấn số điện thoại.

**

Trong phòng ngủ, Hòa Hoan chính nghiêng dựa vào trên giường, nhìn xem tivi, bên giường trên bàn chất đầy một bàn đồ ăn vặt.

"Uy, anh đừng đoạt, cuối cùng một bao tình nhân Mai." Một phen đoạt lấy trong tay cô gói to, Diệp Toàn quái thanh quái khí nói, thật, cũng không biết nữ nhân này bụng làm từ cái gì, làm sao có thể diễn hạ nhiều tiểu thuyết phương tây.

"Keo kiệt cái gì a? Anh sẽ không ăn khác." Liếc trắng mắt, Hòa Hoan đem gói to gói gao ôm vào trong lòng.

"Tôi cũng vậy thích ăn cái kia." Lúc này Diệp Toàn tựa như đứa nhỏ, nhìn cô một lần bỏ vào trong miệng, anh không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, "Uy, Hòa Hoan, cô có đói bụng không? Không bằng chúng ta kêu đồ ăn."

"Không đói bụng, muốn ăn chính anh ăn đi, tôi ăn này là được." Ngón tay đảo qua, Hòa Hoan thản nhiên nói một câu, tầm mắt thủy chung là giao ở tivi.

"Cái kia thật sự tốt lắm xem sao?" Theo ánh mắt của cô nhìn sang, ở tivi hình ảnh trận đấu quyền anh, một người trong đó sớm đã bị đánh mặt mũi bầm dập, đối với cái dạng vận động bạo lực máu me, nữ nhân có rất ít thích xem.

"Uh, tôi thích nam nhân hữu lực." Hòa Hoan mơ hồ không rõ nói, tầm mắt thủy chung chưa từng có một lát lệch khỏi quỹ đạo.

"Nữ nhân kỳ quái" Diệp Toàn thì thầm nói một câu như vậy, "Bất quá, cũng không phải vì em gái Hòa Tự."

"Ha ha ~~~" khòe môi gọi lên một chút khế nhếch, Hòa Hoan ngoài cười nhưng trong không cười.

Thuận tay quơ lấy một bao hạt dưa, Diệp Toàn lại dập đầu, trong lúc nhất thời, trong phòng to như vậy trừ bỏ TV truyền đến ầm ầm thanh âm, còn lại đúng thanh âm đụng hạt dưa.

Đẩy cửa ra, thấy một màn như vậy thì Đoan Mộc Minh sắc mặt đều tái rồi.

Nghe được cửa phòng mở, Diệp Toàn theo bản năng quay đầu lại, đang nhìn đến người trước mắt thì vọt một chút đứng lên, "Anh..... Làm sao anh sẽ đến nơi này?"

"Đây là nhà tôi, tôi là cái gì không thể tới?" Mất lạnh đảo qua, Đoan Mộc Minh lập tức đi tới xách một bên, khi thấy trên bàn bày đầy tiểu thuyết tây thì ánh mắt lại chuyển hướng về phía Diệp Toàn, "Anh cả một ngày chính là cho cô ăn này đó?"

"Là chính cô yêu cầu, anh không phải cũng nói, để cho tôi chuyện gì đều theo cô sao?" Diệp Toàn nhỏ giọng nói thầm, nhìn anh bộ dáng kia, không phải là muốn bắt anh cho làm thịt đi?

"Tôi cho anh theo cô, không phải cho anh cho cô ăn đồ bỏ đi, anh không biết cô bây giờ còn là bệnh nhân sao?" Đoan Mộc Minh hờn hển nhìn anh, quay đầu nhìn về phía nữ nhân kia tầm mắt thủy chung định ở ở tivi thì chỉ cảm thấy đầu lại lớn, "Ăm cơm tối chưa?"

"Còn không có, tôi đang định cho cô kêu đồ ăn." Diệp Toàn vội vàng chân chó nờ nụ cười.

"Anh....." Xoay người nhìn anh, Đoan Mộc Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Lập tức đi ra ngoài cho tôi, đừng cho tôi xem gặp anh."

"Nha" gật gật đầu, Diệp Toàn hướng ngoài cửa thối lui, đóng cửa lại cái kia trong nháy mắt, đầu thỉnh thoảng lại duỗi thân tiến vào, "Cái kia..... Anh đêm nay không phải phải ở lại chỗ này đi? Đêm động phòng hoa chúc, khó được nha."

"Anh có phải hay không muốn chết a? Không nói lời nào không có người đem anh trở thành câ điếu bán." Một bao khoai tây chiên bay đi, đánh tại trên ván cửa, sau đó thật mạnh đã rơi vào.

Xoay người, nhìn về phía nữ nhân trên giường không can không phổi thì Đoan Mộc Minh trực tiếp hết chỗ nói rồi.

"Tôi tới rồi, em không thấy sao?"

"Tránh ra, anh chắn tôi." Đầu dùng sức hướng bên cạnh đưa, Hòa Hoan thản nhiên nói, thanh âm nghe không ra một chút cảm xúc.

"Tôi nói tôi tới."

"Làm sao tới nơi này? Đi qua nhà của anh động phòng hoa chúc đi, phiền toái làm cho hạ xuống, anh chắn tôi xem TV."

"Hòa Hoan"

"Anh thật sự thực phiền"

"Em nghe thấy tôi nói chuyện không?"

"Nghe thấy được, cho nên anh có thể đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Nhìn Em Hai Mươi Tư Giờ

Một câu kia nói qua đi, giống như ngay cả không khí đều đình chỉ lưu động.

Đêm hôm đó, anh không có về nhà, lẳng lặng đứng ở bên cạnh người cô;

Đêm hôm đó, cô trần trọc, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ;

Đêm hôm đó, nhất định có người lấy nước mắt rửa mặt, vượt qua đêm động phòng hoa chúc trong đời thê thảm;

Đêm hôm đó, rất nhiều người đều không có ngủ.

Trời, rốt cục từng điểm từng điểm sáng, làm ánh sáng mờ xuyên thấu tầng mây bắn về phía đại địa, Hỏa Hoan tỉnh, hay là giả thuyết, cô cả một đêm đều tỉnh tỉnh ngủ ngủ trong lúc đó, nghiêng đầu nhìn về một bên, Đoan Mộc Minh đang ngủ, một đêm, cảm của anh đã toát ra một tầng rêu.

Không tiếng động thở ra một hơi, Hỏa Hoan lại một lần nhắm hai mắt lại, đột nhiên cảm thấy đối với Tiểu Ái áy náy sâu đậm.

Tiếp yên tĩnh sáng sớm là ở tiếng chuông điện thoại chói tai nhẹ nhàng rót ra, cả người một kích, Đoan Mộc Minh theo bản năng tiếp điện thoại, liếc về trên giường người còn đang ngủ say thì như trút được gánh nặng thở một hơi.

"Alo " anh thấp giọng đáp, rồi đi, sau đó chậm rãi khép lại cánh cửa kia.

"Nhị thiếu, anh nhanh chút đi, phu nhân đã dẫn người đến bên kia đi." Kia quả thực là Diệp Toàn có ý dè dặt thanh âm.

"Bên kia? Bên kia a?" Đoan Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, vừa định hỏi lại rõ ràng, trong loa truyền đến tiếng Phương Mỹ Linh quát chói tai.

"Diệp Toàn, cậu ăn cây táo, rào cây sung, rốt cuộc lại cho ai mật báo?"

Theo sát sau, điện thoại đã bị dập máy.

Trong lòng đột nhiên nảy lên một trận dự cảm, mạnh mẽ, Đoan Mộc Minh nhanh chóng xông về trong phòng.

"Hỏa Hoan, Hỏa Hoan, chúng ta phải rời khỏi nơi này, hiện tại, lập tức." Anh vội vàng nói, anh thế nào cũng không có cái gọi là, mấu chốt là không thể để cho Hỏa Hoan lại một lần nữa bị mẫu thân vũ nhục.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Trời sập vẫn là đất sụt rồi? Hay là chính đến chỗ này?" Già bộ đánh một cái ngáp, Hỏa Hoan lười biếng nói, nhìn cái kia, tựa hồ vẫn là lần đầu tiên thấy kích động.

"Đều chết đã đến nơi rồi, còn bần." Liếc cô một cái, Đoan Mộc Minh bất chấp cho cô mặc xong quần áo, cứ như vậy bọc thảm đem cô bế đi ra ngoài.

"Wey wey Wey, anh rốt cuộc muốn làm gì a? Tôi còn không có mặc quần áo đâu." Hỏa Hoan hô, nam nhân này là có tật xấu đi, sáng sớm nổi điên làm gì a?

Nhếch đôi môi, Đoan Mộc Minh không nói được một lời, chính là đem cô phóng tới trong xe động tác phá lệ ôn nhu.

"Chúng ta bây giờ muốn đi đâu?" Nằm ở chỗ ngồi phía sau, nhìn bốn phía cảnh vật bay nhanh quay ngược lại, Hỏa Hoan về mặt hồ nghi hỏi, cô là không thể lộ ra ngoài ánh sáng đúng vậy, nhưng là cũng không trở thành bị người như vậy a.

"Dẫn em đi địa phương tốt, được rồi, trước nhắm mắt lại ngủ một hồi, đến anh sẽ gọi em," Xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn cô, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, có lẽ, anh nghĩ đến nên đem cô đi làm sao.

"Thần kinh hề hề hà hà " theo dõi anh, Hỏa Hoan làm ra một cái động tác, theo sau, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bên tai có nhạc nhẹ chảy xuôi theo, rất quen thuộc, lại nhất thời nhớ không nổi tên, dưới loại tình huống này yên tĩnh ở bên trong, xe phi bình thường chạy tới.

Dần dần, người đi trên đường cùng xe cũng dần dần nhiều hơn, một đường bão táp đến bãi đỗ xe tập đoàn K, Đoan Mộc Minh mới thật dài thở một hơi.

"Tốt lắm, xuống xe đi." Đoan Mộc Minh nhẹ nói nói, mở cửa xe vây quanh bên kia đem cô thật cẩn thận bế đi ra.

Tâm tình không hiểu hưng phấn, giống như làm tặc, nhưng lại có một loại trộm - tình sung sướng.

"Nơi này là chỗ nào? Anh hôm nay lên lút đến để muốn làm gì?" Mây nhú lại, Hỏa Hoan về mặt khó hiểu nhìn anh.

"Anh đột nhiên nghĩ đến một nơi tốt hơn, muốn em hai mươi tư giờ bồi ở bên cạnh anh." Lỗ mũi hướng lên trời, Đoan Mộc Minh dương dương đắc ý nói, vừa không chậm trễ công tác, có năng lực lúc nào cũng gặp cô, như vậy đẹp cả đôi đường phương pháp xử lý cũng chỉ có anh thiên tài như vậy mới có thể nghĩ ra.

"Bệnh thần kinh" một bên hộp giấy hung hăng gõ một cái đầu của anh, Hòa Hoan trực tiếp hét chỗ nói rồi, "Anh có phải đầu bả đậu rồi hay không? Nếu tôi nhớ không lầm, hôm nay có phải hẳn là bắt đầu tuần trăng mật của anh hay không?"

"Em nghỉ đi..., anh không ngại cùng em." Xoay người đem cô ôm ra, Đoàn Mộc Minh cười phá lệ mỉa mai hoặc, cùng cô cùng một chỗ đầu đầu vỗ mồm, lạc thú nhưng là so với cùng tiểu tân nương sống chung một chỗ khoái trá hơn.

"Đầu của anh đúng là bị cửa kẹp rồi, hay bị con lừa cắn đá? Làm sao lại nghe không hiểu tiếng người đâu?" Nhìn thang máy con số nhảy, Hòa Hoan không tiếng động thờ dài một hơi.

"Câm miệng, thực ảm ỹ." Đem cô hướng lên trên kéo tha, Đoàn Mộc Minh vừa cười, cô nhẹ nhàng quá đầu rồi, trong lòng tựa như oa nhi. Thang máy con số rớt cực như ngừng lại lâu 28, cửa thang máy từ từ mở ra, Hòa Hoan bỗng dưng mở to hai mắt.

"Đầu óc của anh có phải là thật có vấn đề hay không a? Làm sao dẫn tôi tới nơi này? Anh đang ở đây trong nhà tra tấn tôi còn không đủ, còn muốn đem tôi đưa nơi này tiếp tục tra tấn?" Hòa Hoan khuôn mặt nhất thời sụp xuống, hãy nói đi, anh một bụng ý nghĩ xấu, làm cho anh thiện tâm phát hiện, so với làm cho kỹ - nữ hoàn lương còn khó hơn.

"Nghe đúng vậy, nơi này tuyệt đối là hang ổ, huống hồ còn có một đại suất ca hai mươi tư giờ bên người bồi che, đây chính là nữ nhân khác cầu cả đời đều cầu không được – chuyện tốt, cũng chính là em, không hiểu phong tình."

Đoàn Mộc Minh than thở thì thầm nói, một cước đá văng cửa ban công đem cô bế đi vào.

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh chẳng lẽ là muốn cho tôi nằm trên ghế sa lon mọi người chiêm ngưỡng?"

"Không sai" khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh thật đúng là đem cô đặt ở trên sofa, lui ra phía sau vài bước, dò xét cẩn thận một phen, một lát sau, lại đi đến trước mặt cô, bàn tay to dùng sức cầm lấy tóc của cô, làm cho tán lác trước ngực thoát nhìn càng thêm hỗn độn.

"ok" hướng về phía cô giơ ngón tay cái lên, Đoàn Mộc Minh xoay người vây quanh sau cái bàn theo trong ngăn kéo lấy ra một máy chụp ảnh, "Dùng nhúc nhích a, cái tư thế này tôi phác thảo - làm cho người."

Vai lộ, sợi tóc khinh vòng, mí mắt như tơ, mặt phấn hàm xuân, thanh thuần mang theo một loại cực hạn mê hoặc.

"Anh thật là không có thuốc nào cứu được." Thờ dài ra một hơi, Hòa Hoan đơn giản nhắm hai mắt lại, cùng một người điên, cô thật không biết chính mình nên nói cái gì.

Vài giây đồng hồ qua đi, bên tai liền truyền đến một trận răng rắc răng rắc chụp ảnh.....

"Đoàn Mộc Minh"

Cái này, Hòa Hoan rớt cực thì nổi giận, khởi động thân mình muốn đi đánh anh, lại chưa từng tưởng, nhất thời không bắt bẻ, cả người đều thật mạnh ném tới sofa, trước ngực truyền đến kịch liệt đau đớn mặt lập tức trắng bệch.

"Hòa Hoan, Hòa Hoan....."

Đoàn Mộc Minh hô, trên mặt cười tại kia một khắc thành công cứng lại rồi.

"Đoàn Mộc Minh, anh....." Nói tới đây, Hòa Hoan lập tức dừng lại, chỗ lồng ngực truyền đến đau như kim đâm, ngăn cản cô kế tiếp nói.

"Tốt lắm, em muốn giết muốn khám chờ em tốt nói sau, hiện tại ngậm miệng." Thật cẩn thận đem cô ôm lấy, Đoàn Mộc Minh xoay người đi vào bên trong phòng, đó là một cái cửa ngầm, từ bên ngoài xem, bất quá chính là một loạt giá sách mà thôi, chính là giá sách mặt sau cũng là có động tĩnh.

Mở to mắt nhìn anh, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, trong con ngươi lộ ra một chút hiểu rõ cười.

"Không cần cười đến cùng mèo thích trộm đồ, anh thực thuần lương, ít nhất sẽ không ở trong phòng làm việc xằng bậy, em là nữ nhân đầu tiên đi vào nơi này đến." Cẩn thận đem cô đặt ở trên giường, Đoàn Mộc Minh nhẹ nói nói, thiên tài biết vì sao chính mình cấp cho cô giải thích này?

"Làm sao trông nom, chuyện gì?" Liếc xéo anh một cái, Hòa Hoan vẽ mặt dày nói, "Bất quá, giường của anh nhưng thật ra thực thoải mái."

"Còn lại đến mấy tháng, cái giường này là chúng ta." Nhiều điểm đầu mũi của cô, Đoàn Mộc Minh thật muốn vì chính mình tuyệt diệu ủng hộ một tiếng.

Nhìn xem trời bên ngoài, Hòa Hoan nói cái gì cũng chưa nói, chính là chậm rãi nhắm hai mắt lại, "Đoàn Mộc Minh, tôi đói bụng, muốn ăn cơm."

"Hảo, anh lập tức đi mua cho em, muốn ăn cái gì a?" Đem tóc cô tán lác hợp lại đến sau tai, Đoàn Mộc Minh nhỏ giọng hỏi, trong thanh âm có chính anh cũng không phát hiện ôn nhu.

"Tùy tiện đi, chỉ cần có thể đầy bụng là được."

Nói xong câu đó, Hòa Hoan đột nhiên ngậm ngăn cả người, mở to mắt nhìn anh, dùng sức quơ quơ đầu, lại nhắm hai mắt lại.

"Làm sao vậy?" Nhìn cô hành động quái dị, Đoan Mộc Minh về mặt hồ nghi hỏi, không rõ đầu của cô lại đang tưởng cái gì.

"Không có gì, anh đi đi, tôi ngủ tiếp một hồi." Đem chăn hướng trên người kéo kéo, điều một cái tư thế thoải mái, Hòa Hoan lại ngủ.

"Được rồi, chờ anh, anh rất nhanh trở về." Ở trên trán của cô ẩn xuống một cái hôn, Đoan Mộc Minh xoay người đi ra.

Đột nhiên phát giác nuông chiều một nữ nhân cũng làm cho lòng người sung sướng, nhất là đối tượng là cô, thì càng làm cho người ta sung sướng.

Không tự chủ huyết sáo, kéo cửa ra, anh đi ra ngoài, cho dù cách cửa rất dày, tiếng cười vẫn là rõ ràng truyền tới.

Bỗng dưng mở to mắt, Hòa Hoan không tiếng động thờ dài một hơi, một bên điện thoại vẫn là tắt máy, cô không biết ở phía sau, cô muốn như thế nào đối mặt Tiểu Ái?

Tần hôn của cô, lão công của cô lại bồi ở cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Tớ Muốn Rời Khỏi

"Anh thật sự cứ như vậy để cô đi?"

Quay đầu nhìn anh, Diệp Toàn nhẹ giọng hỏi, không rõ lúc trước người thề sống chết cũng muốn đoạt tới tay có thể khinh địch như vậy liền buông tha.

"Cô là một con chim, trời xanh mới là bầu trời của cô, nếu tôi ngan sinh bẻ gãy cánh của cô, không có cánh điều còn có thể được xưng tụng là điều chân chính sao?"

Uống một ngụm cà phê trên bàn sớm lạnh, Đoan Mộc Minh đi đến phía trước cửa sổ đứng lại, hai tay cắm ở trong túi quần, tầm lưng kia thoát nhìn đúng là như vậy cô độc cùng tịch liêu.

"Nhưng là anh sẽ không sợ chim bay đi rồi sẽ không trở lại sao?" Đối với anh khó được nhân từ, Diệp Toàn về mặt hồ nghi hỏi, nếu anh thực sự thiện lương như vậy lời mà nói..., vậy anh cũng không gọi Đoan Mộc Minh rồi, tối thiểu không phải Đoan Mộc Minh anh nhận thức.

"Vô luận cô bay chạy đi đâu, đều vẫn là ở trong lưới của tôi." Nói xong, Đoan Mộc Minh xoay người qua, "Được rồi, chuyện này dừng ở đây." Trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, anh mở ra phần văn kiện.

Mới một ngày cứ như vậy từ từ trôi qua.

Tiếp trên đường cái, Hòa Hoan bước chậm mục đích là đi tới, dĩ vãng nhiều việc vui như vậy, nay lại cảm thấy hết thảy đều vô vị, đem bao vắc trước ngực, cô lão đảo tiêu sái, ngẫu nhiên nghĩ chân, theo sau cũng chỉ là lắc đầu lại đi ra.

Điện thoại lại một lần nữa vang lên, ở dưới một cây đại thụ dừng lại, tựa trên cây khô, cô mở điện thoại.

"Tiểu Ái, là tôi." Cô nhẹ giọng nói, cảm giác, cảm thấy hiện tại Tiểu Ái không hạnh phúc đều là cô một tay tạo thành.

Tôi không giết bá nhân, bá nhân lại vì tôi mà chết. Cô không phải trực tiếp làm cho Tiểu Ái bất hạnh, khả truy nguyên, cũng là bởi vì có cô, hết thảy mới loạn cả lên.

"Hoan Hoan, cậu ở đâu? Tớ muốn gặp cậu."

Phone kia, Tiểu Ái thanh âm không hiểu ưu thương, cùng dĩ vãng trong sáng quả thực chính là như hai người.

"Tớ ở trên đường, cậu xuất hiện đi." Nói một nhà trọ các cô thường đi, Hòa Hoan cúp điện thoại, lúc đầu được đến liberdade nhảy nhót cùng hưng phấn ở một khắc này đóng băng tan rã, trên mặt thần sắc một mảnh âm đạm.

Trời khô nóng vẫn không có thối lui, cho dù ngồi ở lãnh khí mười phần, vẫn là ngăn cản không nổi trong lòng khô nóng.

Từ vừa mới sau khi đi vào, Tiểu Ái vẫn thực im lặng, tựa hồ đang suy nghĩ muốn nói gì, bộ dáng muốn nói lại thôi đột nhiên làm cho Hòa Hoan trong lòng xông lên một loại ý niệm không tốt trong đầu.

"cậu làm sao vậy? Ăn cơm chưa? Không phải là sớm đến thời mãn kinh chứ?" Miễn cưỡng cười, Hòa Hoan nhẹ nói nói, trên mặt biểu tình như có suy nghĩ.

"Hoan Hoan, tớ hối hận." Thật lâu sau, Tiểu Ái mới nói ra một câu như vậy.

"Hối hận?" Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, "Hối hận cái gì?"

"Hối hận gả cho anh, cũng hối hận....." Nhìn cô một cái, còn lại trong lời nói Tiểu Ái cũng không nói đến.

Trong lòng chấn động, Hòa Hoan không tự chủ cúi thấp đầu xuống, không tiếng động thờ dài cứ như vậy bật ra phần môi.

"Chuyện đã muốn như vậy, hối hận có năng lực thế nào, vẫn là hảo hảo sống đi, cậu đã quên, lý tưởng lớn nhất của cậu chính là tìm một nam nhân cậu yêu, sau đó vượt qua cái hiền thê lương mẫu."

Quấy nước trái cây trong chén, Hòa Hoan thấp giọng nói xong, ngừng đầu xem cô, trên mặt tràn ngập một tầng nụ cười thản nhiên.

"Nếu cậu là tớ, cậu sẽ như thế nào?" Bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, Tiểu Ái đột nhiên toát ra một câu như vậy.

"Không biết, bởi vì tớ không phải cậu, cho nên tớ cũng vậy cho tới bây giờ đều không muốn những thứ này không có khả năng sẽ phát sinh." Trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, nhìn cô, Hòa Hoan hơi hơi lắc đầu, "Tiểu Ái, tớ cùng cậu không giống nhau, cậu có thể dựa vào nam nhân sống, nhưng tớ không được, trên thế giới này, tớ có thể dựa vào chỉ có chính mình."

Thật lâu thật lâu, hai người đều không có nói nữa.

Cửa sổ rộng thùng thình sát đất ánh ngược ra các cô nhìn như cô đơn bàng hoàng, không tiếng động thờ một hồi, các cô liếc nhau, sau đó như là trốn tránh cái gì dường như lại kích động tránh được.

"Tiểu Ái, mấy ngày nữa tớ phải rời khỏi nơi này, vòng thế giới, sau đó tìm một non xanh nước biếc sống quãng đời còn lại cả đời cũng chưa biết chừng." Hòa Hoan thản nhiên nói, giữa lông mày lại là không che dấu được cười, giống cô đã qua lên cái loại cuộc sống này thản nhiên bình thường.

"Lúc này rời đi thôi? Vì sao? Cậu muốn đi đâu?" Tiểu Ái lập tức ngây ngẩn cả người, cầm lấy khăn trải bàn bởi vì dùng sức mà đem khăn trải bàn toàn bộ thành một đoàn.

"Người đã quên, có thể vòng quanh thế giới cho tới nay đều là giấc mộng của tớ, hơn nữa, tớ không quá thích cái thành phố này rồi, không khí rất không sạch sẽ." Hít một hơi trong chén, gục đầu xuống, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Đáng tiếc, chúng ta không thể cùng đi."

"Hoan Hoan" thân thủ để lại tay cô, Tiểu Ái nháy mắt một cái nhìn cô, "Thực xin lỗi."

"Đưa ngọc, cậu có cái gì thực xin lỗi, nếu quả thật muốn nói thực xin lỗi, có lẽ hẳn là tớ đối với cậu nói mới đúng." Hòa Hoan làm bầm nói xong, bất kể là cố tình vẫn là vô tâm, cô tóm lại là thương tổn cô.

Nhìn chằm chằm cặp con ngươi lạnh nhạt kia, Tiểu Ái hốc mắt đột nhiên đỏ.

Nếu thời gian có thể quay lại, cô tình nguyện các cô vẫn là lúc ban đầu, vui vẻ, có thể làm càn cười to, thương tâm, có thể ôm nhau không kiêng nể gì khóc lớn, nhưng là các cô trưởng thành, tựa hồ cũng không có lại ôm nhau.

"Khi nào thì đi?" Nhìn cô, Tiểu Ái thật dài thờ một hồi, trên mặt thần sắc càng thêm ảm đạm.

"Ba ngày sau, trong khoảng thời gian này còn có chút chuyện muốn sửa sang lại." Cầm ngược tay cô, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Nha đầu, cho dù tớ không ở nơi này, nếu có người dám can đảm khi dễ cậu, tôi lập tức trở về phé đi anh, nghe thấy được không đó?"

"Hoan Hoan"

Ngay sau đó, một giọt nước mắt cứ như vậy theo má của cô chảy xuống.

"Nhìn xem cậu, vừa khóc rồi, nước mắt như thế nào vẫn là như vậy không đáng tiền a?"

Bất đắc dĩ thờ dài một hồi, Hòa Hoan xuất ra khăn tay cẩn thận lau sạch lệ trên mặt cô, ẩn ẩn có một loại chi tiết rèn sắt không thành thép, cũng không phải tất cả nam nhân đều quý trọng nước mắt nữ nhân.

"Tớ....." Tiểu Ái thút tha thút thít nói, dùng sức hít mũi một cái, nhưng là nước mắt vẫn là nhịn không được lại một lần nữa vỡ òa.

"Được rồi, cậu nếu còn như vậy mà nói..., tớ thật sự không để ý tới cậu." Nói xong, Hòa Hoan đứng lên, xoay người trong nháy mắt, một giọt nước mắt cuối cùng nhịn không được vỡ òa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Tôi Muốn Cô

Ba ngày sau

Trong phi trường vẫn là người đến người đi, kéo hành lý gần tiện, Hòa Hoan xuyên qua đám người, tóc dài buông xuống, một trận gió thổi tới, nhẹ phẩy hai má cô non mịn, khóe miệng có một chút ý cười.

Rốt cục vẫn phải rời đi, ở thời điểm cô ấy này cùng tự trách càng ngày càng nặng, ở thời điểm cô cảm giác mình cánh sắp bị bẻ gãy, cô tự do.

"Doãn ca ca, máy bay một giờ mới xuất hiện." Đối với phone, thanh âm của cô vô cùng nhẹ nhàng, rốt cục lại có thể quay về cuộc sống trước kia .

Cái loại cảm giác này, thật tốt.

"Đã biết, em sẽ cẩn thận ."

"Ừ, đến điện thoại cho anh."

Tiếp nói tới đây, cô đột nhiên dừng lại, theo bản năng quay đầu, nhìn đến phía sau trống rỗng một bóng người cũng không có thì khóe miệng lại lộ ra cười nhạt toan tính.

Ảo giác đi, nhất định là lỗi của cô.

Làm máy bay bay lượn ở ba vạn thước trời cao nước Anh thì nhìn ngoài cửa sổ ấy trắng phiêu phiêu đung đưa, Hòa Hoan vẫn là có một loại cảm giác không chân thật, không thể tin được anh thật sự thả cô, không thể tin được chính mình thật sự tự do.

Trước khi đi một ngày trước, cô đi tìm Diệp Toàn, kỳ thật cô biết anh không có đi Italy, bởi vì cô có nhìn thấy, trên bàn rõ ràng còn có một ly cà phê, mà tầm thường người là không có khả năng có nhân hạ thoải mái đến văn phòng tổng giám đốc uống cà phê , nhưng là cô không có nói rõ, chính là thời điểm rời đi, ánh mắt thật sâu dừng ở cánh cửa kia hồi lâu.

**

"Anh đừng uống, rượu không lấy tiền sao?" Một phen túm lấy tay anh bình rượu, Diệp Toàn tức giận nói, "Nhìn một cái anh bây giờ đã thành bộ dáng gì rồi? Không phải là nữ nhân nha, anh muốn cái dạng gì tìm không thấy a?"

"Câm miệng, ai nói tôi là vì nữ nhân, chẳng qua là gần nhất có chút phiền muộn thôi." Đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Đoan Mộc Minh chậm rãi đứng lên đi tới phía trước cửa sổ.

"Không phải tôi nói anh, kết hôn lâu như vậy, về tình về lý, anh cũng nên trở về nhìn một chút, cho dù là nữ nhân trên đường cái nhặt được, anh cũng không nên coi thường như vậy đi, huống chi, cô cũng là anh cưới hồi đàng hoàng."

Nhìn anh, Diệp Toàn bắt đầu đi lác đầu, chẳng qua là cảm thấy anh càng ngày càng không giống trước kia phóng đảng không kèm chế được, phong lưu phóng khoáng.

Đứng ở nơi đó, Đoan Mộc Minh cái gì cũng không nói, theo góc độ của anh nhìn sang, dưới lầu vẫn là cảnh ca múa mừng thái bình, cảnh tượng nhất phái thịnh thế phồn hoa, chùm tia sáng nhiều màu theo bốn phương tám hướng đánh tới, chiếu vào lần lượt từng cái một hoặc say mê, hoặc mê ly, hoặc mờ mịt, hoặc trên mặt lạnh lùng.

Trước kia, anh thích cuộc sống như thế, thích loại ngộp trong vàng son, cuộc sống trái ôm phải ấp, nhưng là bây giờ, anh lại đột nhiên chán ghét .

Bỗng dưng xoay người, xả một bên áo khoác, anh xoay người đi ra ngoài.

"Anh muốn đi đâu a?" Thấy anh rời đi, Diệp Toàn vội vàng đi theo.

"Về nhà" Đoan Mộc Minh cũng không quay đầu lại nói, cửa một tiếng mở ra, lại "Loảng xoảng " một tiếng đóng lại, trong rạp to như vậy rồi đột nhiên lâm vào giống như chết yên tĩnh.

Lái xe chẳng có mục đích ở trên đường cái, khuỷu tay khoát lên cửa kính xe, răng nanh khẽ cắn môi dưới, nhìn về phía trước ánh mắt khó bề phân biệt.

Hôm nay, cô đi rồi, ở phi trường, bóng dáng mảnh khảnh dần dần lẩn vào dòng người thì núp trong bóng tối, anh gian nan nhắm hai mắt lại, cúi tại bên người hai tay gập gao nắm thành hình quả đấm, móng tay thật sâu rơi vào trong thịt.

Đề cô đi, là quyết định của anh.

Nhưng là bây giờ, anh hối hận.

Chút bất tri bất giác, xe lại một lần lái đến cửa biệt thự, nơi đó, bọn họ từng sinh hoạt bảy tháng.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia, trong không khí còn có mùi của cô, bất quá cũng là chạm rầy phai nhạt, như là đã đánh mất cái gì, mở ra ngay sau đó, anh lại hốt ha hốt hoảng đóng lại.

Ngoài phòng, trăng sáng sao thưa, hít sâu một hơi, hương vẫn còn ở, chính là người kia từng cười náo loạn bồi ở bên cạnh anh đã rời đi.

Đứng ở trong viện thật lâu sau, nhìn dưới màn đêm kia tối đen một mảnh kiến trúc, môi của anh giác gọi lên một chút cười rất nhẹ rất nhạt, chạm rầy lắc lắc đầu, anh lại một lần rời khỏi, cùng một thời gian, trong lòng một cánh cửa ầm ầm đóng cửa, lên một phen trầm trọng khóa.

**

"Anh đã trở lại" nhìn đến anh trong nháy mắt, Trương Tiểu Ái cực vui vẻ, hai tay run rẩy tiếp nhận tây trang anh cởi ra, cho tới bây giờ không thể tin được anh thật sự đi tới trước mặt cô.

"Nga, tôi đói bụng, nhìn xem phòng bếp có còn đồ ăn hay không?" Liếc xéo cô một cái, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nói, trên mặt một ít tao nhã cười cũng biến mất không thấy, thay vào đó là đông lạnh.

"Được, anh chờ, lập tức có." Đem áo khoác anh cẩn thận cất kỹ, Tiểu Ái liên tục không ngừng hướng phòng bếp chạy đi.

"Thế này mới giống người có vợ, con xem một chút cô cao hứng chính là cái bộ dáng kia." Nhìn con, Phương Mỹ Linh trên mặt rốt cục lộ ra một chút ý cười vui mừng, "Lại đây, ngồi bên này bởi mẹ nói chuyện."

"Con mệt mỏi, muốn đi trước tắm rửa một cái." Nhìn bà một cái, Đoàn Mộc Minh xoay người đi lên lầu.

"Con đứng lại đó cho mẹ" nhìn cái thái độ coi thường, Phương Mỹ Linh sắc mặt lập tức rét lạnh xuống dưới, "Người đàn bà kia đi chưa?"

"Mẹ nghĩ biết cái gì?" Liếc xéo bà, Đoàn Mộc Minh khoe miệng có một chút ý cười trào phúng, "Mẹ, trên thế giới này không phải chỉ có cô một nữ nhân, mẹ tin không tin? Nếu con nguyện ý, con có thể làm cho nữ nhân bên cạnh mỗi ngày cũng không lặp lại."

"Vô liên sự" đứng lúc này, một bên cửa thư phòng mở ra, một đạo thanh âm lạnh như băng mà không thiếu uy nghiêm truyền tới, "Anh có phải ý định tức chết tôi hay không? Tôi rốt cuộc là làm cái gì nghiệt mới có thể sinh anh vậy nghiệp chướng?"

"Hối hận sao?" Xoay người nhìn, Đoàn Mộc Minh khoe miệng trào phúng ý tứ hàm xúc càng đậm, "Nếu tôi lựa chọn, tôi tuyệt đối sẽ không đầu thai đến ngôi nhà như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không muốn người như ông làm phụ thân, bởi vì Ông không xứng."

"Anh nói cái gì?" Nọ vậy đạo thanh âm già nua lại một lần vang lên, còn kèm theo một trận tiếng ho khan kịch liệt truyền đến.

"Đừng nói nữa, anh có phải hay không ý định muốn đem ba anh cấp tức chết a? Anh đứa nhỏ này rốt cuộc là làm sao vậy?" Vừa nhìn thấy tư thế kiểm giường nỏ trương, Phương Mỹ Linh vội vàng đã đi tới, đôi khi bà là thật sự có một loại cảm giác tâm lực lao lực quá độ.

"Không muốn bị tôi tức chết, về sau ít đến trêu chọc tôi, gần nhất tôi xem lên một tòa tiểu đảo, có lẽ tôi tặng ông đến bên kia bảo dưỡng tuổi thọ, cũng tốt mà báo đáp ông một chút mấy năm nay đối với tôi công ơn nuôi dưỡng."

Khoe miệng gọi lên một chút giọng mỉa mai cười, hừ lạnh một tiếng, Đoàn Mộc Minh xoay người lên lầu.

Khi anh phía sau, tiếng ho khan kịch liệt lại còi lòng tan nát vang lên.

Cước bộ không dừng lại chút nào, Đoàn Mộc Minh thẳng lên lầu.

Đơn giản tắm nước lạnh, hạ - thân bọc một cái khăn tắm, anh như vậy đi ra.

Trong phòng ngủ, Tiểu Ái không yên bất an ngồi ở chỗ kia, một bên trên bàn, một chén cháo bốc hơi nóng cùng kỷ bản thật chỉnh tề còn tại đó.

"Đều chuẩn bị xong, anh nhanh chút ăn đi." Thấy anh đi ra, Tiểu Ái theo bản năng đứng lên, không biết tại sao, giờ khắc này, cô đột nhiên có điểm sợ anh.

"Cô không muốn tôi sao?" Đi đến trước mặt cô, một tay khơi mào người của cô, Đoàn Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, anh lúc này nghiêm nhiên lại thành nam nhân phóng đảng không kèm chế được.

"Cái gì?" Tiểu Ái lập tức ngăn cả người, tâm như nổi trống giống như kinh hoàng không ngừng, như là tùy thời đều có thể nhảy ra lồng ngực.

"Cô là vợ tôi cưới hồi đảng hoàng không phải sao? Một khi đã như vậy, giữa phu thê thân mật cũng là chuyện đương nhiên, tôi ăn." Đem cô ấn ngồi ở trên giường, lập tức, anh cũng gần sát cô ngồi xuống, cánh tay dài duỗi ra, đem cô vòng vào trong lòng.

"Cái kia. Tôi." Tiểu Ái nói lắp bắp, hé ra khuôn mặt nhỏ giống như là cà chua chín đỏ rùng rục, mười ngón tay bất an xoắn cùng một chỗ, so sánh với lúc trước anh lãnh mạc, anh hiện tại càng thêm làm cho không người nào thích theo.

"Không vui sao? Vậy coi như ." Đem cô hướng bên cạnh đây, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, lấy ra một điều thuốc, châm, hít sâu một cái, sau đó đi tới phía trước cửa sổ.

Cửa sổ rộng thùng thình sát đất ảnh ngược ra bóng dáng anh tiêu điều.

"Không phải, tôi. Tôi. Nguyên ý." Gian nan nuốt nước miếng một cái, Tiểu Ái đầu đầu nhanh cúi đến dưới đáy bàn rồi, chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh kia, cô đã cảm thấy mặt đỏ tím đập , hô hấp đều trở nên dồn dập lên.

"Thật vậy chăng?" Quay đầu, hai tay vòng ngực, Đoan Mộc Minh ung dung hỏi.

"Ách?" Hiển nhiên không dự đoán được anh có thể trả lời như vậy, Tiểu Ái lại sững sờ, đột nhiên trong phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy trái tim "Bùm bùm ~~~" kinh hoàng.

"Tôi luôn luôn không thích ép buộc, nếu cô có một chút điểm không tình nguyện mà nói..., quên đi đi." Nói xong, anh lại một lần quay lưng đi, chính là xoay người kia trong nháy mắt, khoe miệng lộ ra một chút nụ cười quỷ dị.

Nhìn bóng lưng của anh, Tiểu Ái thật sâu hít vào một hơi, sau đó lại chậm rãi phun ra, cuối cùng, như là đi pháp trường, cô mạnh mẽ đứng lên, trên mặt lộ ra một chút vẻ mặt thê lương chết, sải bước tiêu sái đến phía sau anh, hai tay vòng ở hông của anh.

Nhận thấy được thân thể cô cứng ngắc, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, đem thuốc cầm trong tay tắt ở tại trong gạt tàn.

"Ăn cơm đi, tôi đói bụng." Nói xong, anh xoay người đối diện cô, khi thấy chon đầu ở bộ ngực thì không khỏi nở nụ cười.

Trong đầu đột nhiên dần hiện ra mặt khác một bức họa, trên tấm hình, cũng có một nữ nhân như vậy, đầu nhỏ chôn đến trước ngực anh giả trụ ăn cạp, khi đó, chẳng những không có một tia chán ghét, ngược lại có một loại cảm giác thực đặc biệt tràn ngập trong lòng.

Cái loại cảm giác này giống như tên là ngọt ngào.

Trong lòng giật mình, anh bỗng dung đẩy ra cô, cười đã ở trong nháy mắt biến mất, lấy tay dùng sức xé rách đồ của mình phát, thời điểm cô kinh ngạc không thôi, mạnh mẽ đem cô ôm lấy, sau đó thật mạnh ngã ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thật Sự Hối Hận

"Anh. Anh muốn làm gì?" Tiểu Ái hoàn toàn bất ngờ, hai con mắt tất cả đều là hoảng sợ cùng bất lực.

Không, đây không phải nam nhân cô yêu chính, không phải tao nhả, nam nhân cười rộ lên ánh mắt hội híp lại.

Người nam nhân này cho cô mà nói, là hoàn toàn xa lạ .

"Tôi muốn làm gì? Ha ha ~~~~" nhìn cô, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, "Cô là thê tử của tôi, cô nói tôi nghĩ làm gì?" Ngón tay thon dài quét nhẹ môi cô hơi có vẻ tái nhợt, anh cười càng thêm tà mị.

"Anh. Tôi." Hai tay gắt gao nhéo quần áo trước ngực, Tiểu Ái lắp bắp nói, không ngừng run run môi tiết lộ cô trong lòng sợ hãi.

"Xoạt xoạt ~~~"

Bên tai rồi đột nhiên truyền đến một trận quần áo bị xé rách, trước ngực chợt lạnh, Tiểu Ái theo bản năng giơ lên con ngươi, cũng chạm đến ánh mắt lạnh như băng cả người cứng lại.

"Vi. Tại sao muốn đối với tôi như vậy?" Cô gian nan nói, thân thể như run rẩy.

"Đây không phải cô hi vọng đây sao? Bằng không cô vì sao gả cho tôi?"

Đoan Mộc Minh nói thật nhỏ, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở trên mặt của cô, dẫn tới cô toàn thân một trận không khỏi rung động.

"Tôi." Cô không nói gì rồi, đột nhiên không biết nên nói cái gì, "Anh. Hận tôi, đúng không?"

"Hận?" Đoan Mộc Minh vẽ mặt trào phúng nở nụ cười, "Tôi là cái gì muốn hận cô? Nữ nhi tập đoàn Bình phục không biết bao nhiêu người chen đầu muốn kết hôn đâu rồi, nói như vậy, tôi là không phải kiếm được rồi?"

"Nhưng là anh không thương tôi, thậm chí là chán ghét tôi, đúng không?" Suy nghĩ dần dần bình định xuống dưới, cho dù vẫn như cũ tim đập như trống, tuy nhiên nó chẳng phải sợ.

"Cô cũng rất tự cho là đúng." Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh một bàn tay phủ hướng về phía trước ngực của cô, đầu ngón tay lạnh lẽo khẽ chạm vào mềm mại của cô thì khóe miệng kia ý cười châm chọc càng sâu.

"Đợi chút" một phen đề lại tay anh, Trương Tiểu Ái nháy mắt cũng không nháy mắt theo dõi anh, "Nếu, hôm nay người nằm ở nơi này là Hòa Hoan, anh cũng sẽ như vậy đối với cô sao?"

"Cô nói cái gì?" Đoan Mộc Minh trong nháy mắt rét lạnh xuống dưới, cô bên cạnh người hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm, "Không cần ở trước mặt tôi nói cô."

"Làm sao vậy? Anh đau lòng sao? Có phải hay không về sau ở trước mặt anh tôi nói cũng không thể nói cô?" Lúc nói lời này, Trương Tiểu Ái chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

"Trương Tiểu Ái" ánh mắt Đoan Mộc Minh giống như một thanh kiếm thật sâu xỏ xuyên qua thân thể cô, chưa bao giờ từng biết, chính là nghe được tên đều đã làm cho anh phát cuồng.

"Tôi đã biết, về sau tôi tuyệt đối sẽ không lại nhắc tên anh." Nói xong, Trương Tiểu Ái chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bi thương cho tâm tử, về sau, cô sẽ không lại đối với anh có bất kỳ chờ đợi.

Bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, Đoan Mộc Minh bỗng dưng đứng dậy, lấy y phục mặc mang chính tề, giống như lúc đến không hề dấu hiệu, anh lúc đi vẫn như cũ không hề dấu vết đáng nói.

Trên bàn cháo sớm nguội, nhìn quần áo chính mình rách nát, Trương Tiểu Ái trên mặt lộ ra một chút nụ cười thê lương.

Chung quy, cô vẫn là bù không được bóng dáng Hòa Hoan.

Là cô rất thấy ngu, sớm phải biết, anh không phải là một nam nhân cam tâm bị trói buộc, hôn nhân với anh mà nói, vốn là không mang theo bất cứ ý nghĩa gì.

"Nhi tử, nhi tử con muốn đi đâu a?" Đang ở dưới lầu xem tivi Phương Mỹ Linh, nhìn anh đột nhiên lao ra, vội vàng kêu.

Quay đầu nhìn bà một cái, Đoan Mộc Minh không nói gì, dưới chân bước chân chưa từng có dừng lại.

Một lát qua đi, trong viện truyền đến động cơ phát động.

Mang theo vẻ mặt hồ nghi, Phương Mỹ Linh đi tới trên lầu, mở cửa phòng trong nháy mắt, bà sững sờ.

"Tiểu Ái, Tiểu Ái, đây là làm sao vậy?" Liền tranh thủ mền tơ kéo qua đến che ở trên người cô, Phương Mỹ Linh mày không khỏi nhăn, nhìn thoáng qua một bên đồ ăn, một đạo thờ dài không tiếng động cứ như vậy bật ra.

"Mẹ, con rốt cuộc làm sai cái gì? Anh tại sao muốn đối với con như vậy?"

Án nhẫn hồi lâu nước mắt rớt cục ở một khắc này vỡ òa, nằm ở trong ngực của bà, Tiểu Ái khóc như trẻ mới sinh.

"Con ngoan, không có việc gì, không có việc gì, đừng khóc." Xả quá khăn tay lau chùi khóe mắt cô, trên mặt Phương Mỹ Linh xuất hiện một tia giận dữ, chính là hai tay vẫn nhẹ vỗ vào phía sau lưng của cô, "Con yên tâm, mẹ nhất định hảo hảo giáo huấn tiểu tử thú kia, tốt lắm, đừng khổ sở rồi, lau nước mắt, chúng ta đi ra ngoài ăn trái cây đi."

"Mẹ, thực xin lỗi, đều là con vô dụng" Tiểu Ái thút tha thút thít khóc, luôn luôn tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh kết quả là nhưng ngay cả một người nam nhân đều bắt không được, như vậy cô quả thực giống như tôm tép nhai nhép, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng chịu quá người khác đối đãi như vậy.

"Con tốt lắm, là con trai mẹ không tốt."

Phương Mỹ Linh lâm bầm nói, mày nhíu lại chắc hơn.

**

Đêm, dần dần tối lại.

ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu khắp nơi, làm cho cả thành thị thoạt nhìn đều có được một loại tinh thuần đặc ý.

Một đạo chói tai phản lại qua đi, xe văng vàng ngừng ở tại trước cửa công ty.

Hai tay nắm tay lái, mắt nhìn phía trước, trên mặt Đoan Mộc Minh lộ ra một chút thống khổ.

Chết tiệt, cô vừa mới rời đi, anh bắt đầu hối hận, hối hận cứ như vậy để cô đi.

Mày gắt gao thành một đoàn, mở cửa, xuống xe, động tác liền mạch lưu loát.

Đứng ở trên đất trống, ánh trăng đưa bóng dáng anh kéo đến rất dài rất dài.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa kia, anh chậm rãi đi vào.

Trong phòng vẫn đang có nồng đậm mùi, như trước khi cô rời đi.

Cả người nằm ở trên giường, tựa đầu thật sâu vào gối đầu, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giờ khắc này, anh là thật sự hối hận.

Trong túi điện thoại "Ong ong ông ~~~~" vang lên, tựa hồ sợ quấy rầy một phòng yên tĩnh, sờ lên di động, anh thật mạnh ngã hướng về phía vách tường, nhất thời, hết thấy đều yên tĩnh trở lại.

"Hỏa Hoan, tôi cảnh cáo em, cả đời này đều không cần để cho tôi gặp lại em, nếu không, đem em vào Địa Ngục vạn kiếp bất phục ."

Thanh âm của anh xấp xỉ nỉ non, lần đầu tiên trong đời chú ý một nữ nhân, nhưng là người đàn bà kia lại đối với anh chẳng thèm ngó tới, nếu như không có trận ước định, cô cho dù chết, cũng sẽ không đi bên cạnh anh đi.

Cô nói, cô là vì bảo vệ ca ca của cô, cùng tình yêu không quan hệ.

Tại đây dạng giống như ngủ trong giấc mộng, Đoan Mộc Minh ngủ thật say .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Sáu Năm Sau

Sáu năm sau

"Hỏa Thông, nếu như bị mẹ bắt được con nhất định phải chết."

Yên tĩnh đại trong trạch viện rồi đột nhiên truyền ra một tiếng sư tử rống.

"Có bản lĩnh mẹ tôi bắt con a, ha ha ha ha ~~~~"

Theo sát phía sau, là một đạo thanh âm vô cùng kiều ngạo khiêu khích.

"Con....." Tay xiên thất lưng đứng ở nơi đó, Hỏa Hoan thờ không ra hơi thờ gấp, cả người thoát nhìn giống ám trà.

"Mẹ, lại bắt đầu cà lăm." Hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu, tiểu tử kia mạnh mẽ đã chạy tới nhảy vào trong ngực của cô, hai tay đem đầu cô mạnh mẽ nhéo lại đây, "Mẹ, chúng ta đêm nay ăn cái gì ngon a?"

"Không biết, con hỏi mẹ, mẹ đi hỏi ai đây?" Một cái tát xoá sạch tay đưa bé, Hỏa Hoan tức giận nói, sờ sờ bụng chính mình quất quất , nhất thời, mặt cũng xụ xuống.

"Mẹ, ngược đãi tiểu hài tử, mẹ một chút cũng không thương con." Hỏa Thông đáng thương nói, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, một đôi mắt tròn vo đảo quanh chuyển không ngừng, bộ dáng kia một cách tinh quái thật là làm cho người vừa bực mình vừa buồn cười.

"Bảo bối, con đừng đến phiền mẹ, con nhìn mẹ làm sao còn có thời gian ăn cơm a, ngoan, con trước một bên đi chơi, đói bụng đi nấu nỳ ăn liền, mẹ nhớ được ngày hôm qua vừa mới mua về một thùng."

Cô cùng con trai thương lượng, tầm mắt nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp thì bất đắc dĩ thờ dài một hơi.

"Con không cần ăn nỳ ăn liền." Hỏa Thông cố chấp nói, bé đều ăn hơn một tháng nỳ ăn liền rồi, ăn nữa, bé sẽ biến xác ướp.

"Nơi nào còn có bánh, mẹ nói rồi, tùy con ăn cái gì, chỉ cần đừng đến phiền mẹ liền được." Đánh một cái ngáp thật to , Hỏa Hoan lại dịch chuyển đến trước ghế ngồi xuống, nhìn bản thiết kế trước mặt không có làm người vừa lòng , dùng sức bức tóc, sau đó một tia ý thức toàn bộ ném vào trong thùng rác.

"Mẹ, tóc của mẹ đều nhanh bị nhỏ sạch." Nhảy đến một bên ghế ngồi xuống, Hoà Thông tốt lắm nhắc nhở cô, trong đầu thì tại tư tưởng một cái hình ảnh, mẹ bị nhỏ sạch tóc sẽ là một cái bộ đáng gì?

"Còn không cầm miệng cho mẹ" bay lên một cước, mục tiêu trực chỉ nhĩ tử xem khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn phần nộn, Hòa Hoan mắt mờ thật to, "Con nói, có tin mẹ đem con tóc cùng nhau nhỏ sạch hay không a."

"Phá hư vu bà" cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, Hoà Thông về mặt trơ trên nhìn cô, "Mẹ người ta đều coi con cái như bảo bối, chỉ có mẹ xem con mình như cỏ dại, hơn nữa vẫn là một cây cỏ có thể cho người tùy tiện hái."

"Hóa Thông, con có bản lĩnh lập lại lần nữa." Hòa Hoan một chút lại đứng lên, cách thời gian cuối cùng giao bản thảo chỉ còn lại không tới ba ngày, nhưng là bây giờ cô một điểm đầu mỗi đều không có, còn như vậy đi xuống.

"Không nói đừng nói, mẹ thiết kế đi." Cầm qua nho khô trên bàn, thân thể nhỏ nhỏ co rúc ở trong ghế có vẻ đơn độc, mắt to tròn vo vụt sáng nhìn cô, về mặt phá lệ vô tội, cũng phá lệ chọc người thương tiếc.

Nhìn bé, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, lập tức nhẹ nhàng kéo bé vào trong lòng, "Thông Thông, mẹ không tốt, về sau mẹ nhất định sẽ không lại hung con."

Cầm chống đỡ ở đỉnh đầu con trai, cô thì thảo nói, nhìn về phía ngoài cửa sổ, lá cây đã muốn dần dần thay rồi, trong nháy mắt, lại là một năm mùa thu.

"Là Thông Thông không tốt, về sau Thông Thông không bao giờ chọc mẹ tức giận nữa, được không? Con cam đoan." Đem tay nhỏ bé quá đỉnh, môi phần nộn cứ như vậy hôn lên gương mặt của cô.

Hai lỗ tai hướng hai bên, Hòa Hoan không khỏi nở nụ cười.

Sáu năm rồi, Thông Thông đã năm tuổi, mỗi lần nhìn đến mặt giống của anh cô nhớ tới kia đoạn tháng ngày rồi rầm lại chẳng biết tại sao. Năm năm trước, cô cố ý sinh hạ đứa nhỏ, năm năm sau, cô đồng dạng cũng không hối hận.

"Mẹ, mẹ có phải lại đang nhớ cha hay không?" Nhìn lên đầu mẹ xem ra như có suy nghĩ gì, Hoà Thông nhẹ giọng hỏi, tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà vuốt lên nếp uốn giữa lông mày cô.

"Không có, mẹ chỉ là đang nghĩ con như thế nào ngoan như vậy đâu rồi, có phải hay không bởi vì duyên có theo mẹ?" Hòa Hoan về mặt đặc ý nói, có như vậy con trai hẳn là mọi sự đủ đi.

"Mẹ, con thật là một nhĩ tử ngoan sao?" Nháy mắt một cái nhìn cô, Hoà Thông nhỏ giọng hỏi, cặp mắt kia tinh thuần đã có một tia tà ác chợt lóe lên.

"Dĩ nhiên, Thông Thông chúng ta là đứa nhỏ ngoan nhất giỏi nhất."

Hòa Hoan về mặt khoa trương nói, nói dễ nghe mỗi người thích nghe, từ lão nhân lão thái thái tám mươi tuổi, cho tới trẻ con không một may mắn thoát khỏi, mà cô luôn luôn hiểu được như thế nào hợp ý.

"Kia Thông Thông có một thỉnh cầu, mẹ có thể đáp ứng con hay không?" Hai cánh tay ôm lấy cổ của cô, về mặt Hoà Thông tính kế hiển thị rõ.

Rốt cuộc vẫn còn con nít, trên mặt biểu tình là che dấu không được.

"Nói đi, hôm nay tâm tình mẹ tốt, chỉ cần mẹ có thể làm được mẹ đây nhất định làm cho con." Đem bản thiết kế đẩy hướng bên cạnh, Hòa Hoan rõ ràng đưa com ôm đến trên bàn, hai mẹ con tâm mắt một đôi, nhất thời không khỏi nở nụ cười.

"Mẹ, mẹ giúp con nấu com đi, cái kia mỳ ăn liền thật sự rất khó ăn." Khi nói chuyện, xem ra mặt cười nhất thời lại biến thành bộ đáng đáng thương.

Trong lòng căng thẳng, không biết tại sao, Hòa Hoan đột nhiên cảm thấy cái mũi một trận chua xót, đứng lên, một phen bé bé lên, "Đi thôi, hôm nay mẹ làm cho con một món ngon nhất trên thế giới."

"Thật sự?" Ôm lấy cổ của cô, Hoà Thông ánh mắt thành một vầng trắng nhỏ, không chút nào keo kiệt lại đưa lên một cái hôn vang dội, "Mẹ, con yêu mẹ."

"Mẹ yêu con, bảo bối." Hòa Hoan nhẹ giọng đáp lại, hôn cứ như vậy đã rơi vào trán của bé.

Ngay tại lúc hai người trò chuyện, tính với nhau tâm sự, ngoài cửa rồi đột nhiên vang lên tiếng kèn thanh thúy.

"Mẹ, cậu đã trở lại." Khi nói chuyện, chỉ nhìn thấy Hoà Thông theo trên người của cô tuột xuống, lại hoàn hồn thì hai cái chân ngắn ngủn dĩ nhiên chạy tới ngoài cửa.

"Cậu" một bên la lên, bé mạnh nhảy vào trong lòng Doãn Mặc, liên tiếp hôn cái trán bắt đầu một đường đến cằm.

"Thông Thông, con liền nghĩ như vậy nhớ cậu sao?" Nhìn tiểu tử kia hành động khoa trương, Doãn Mặc không khỏi nở nụ cười, một tay ôm bé, tay kia thì theo trong xe lấy ra một hộp pizza, "Nhanh ăn đi, khẩu vị con thích nhất."

"Cám ơn cậu" lại là một cái hôn vang dội, ôm lấy cổ của anh, Hỏa Thông "Khanh khách ~~~~" cười mở.

Nhìn này một đứa nhỏ tinh quái, lại nhìn hướng nữ tử kia dựa trên khung cửa bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, khoe môi Doãn Mặc gọi lên một độ cong.

"Doãn ca ca" nhìn anh tiến vào, Hỏa Hoan nhẹ giọng kêu một tiếng, tiếp nhận pizza trong tay anh bỏ vào trên bàn, "Hôm nay như thế nào rảnh trở về?"

"Vừa chụp hoàn một bộ phim, muốn nghỉ ngơi."

Lúc này Doãn Mặc nghiêm nhiên đã là một siêu sao quốc tế, chỉ cần có anh điện ảnh cùng phòng bán vé nhất định có thể có được cam đoan, chỉ cần anh diễn xướng hội đều chật ních, không thể nghi ngờ, anh hiện tại thành công, đạt đến một cái độ cao mọi người chỉ có thể nhìn lên, nhưng, anh vẫn như cũ không vui vẻ.

"Anh làm sao?" Nhìn anh quần đầy băng vải cánh tay, Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, vừa mới Thông Thông chống đỡ, cô không phát hiện, chẳng lẽ nói ——

"Không có việc gì, thời điểm quay phim bị xước da." Vuốt ve đầu Thông Thông, nhìn về phía cô, Doãn Mặc vừa cười, "Đúng rồi, Tự vẫn chưa về sao? Phía trước thông qua điện thoại, nói hôm nay sẽ trở lại."

"Ca ca sao? Không biết." Nháy mắt kinh hi qua đi, Hỏa Hoan lại nhìn về phía cánh tay anh, tay nhỏ bé nhẹ nhàng đung đung, "Đau không?"

"Không đau, đói bụng không? Mau ăn, nếu không một hồi nguội nên không thể ăn."

Đem cô ấn ngồi ở bên cạnh Hỏa Thông, nhìn này một lớn một nhỏ hai cái hài tử, Doãn Mặc không tiếng động thở dài một hơi.

"Anh không cùng ăn sao?" Nuốt vào một miếng lớn, Hỏa Hoan mơ hồ không rõ hỏi, nói thật ra, cô thật sự đói bụng, một bữa cơm quên là lúc nào ăn.

"Anh không đói bụng, hai người ăn đi." Cho bọn họ mỗi người rót một chén nước đặt ở bên cạnh, Doãn Mặc ở trước bàn ngồi xuống, nhìn bản thiết kế này bị vứt tứ tung, ngẩng đầu nhìn cô, môi của anh gọi lên một chút độ cong, "Còn không có linh cảm sao?"

"Ách?" Ngẩng đầu nhìn anh một cái, Hỏa Hoan liên tiếp gật đầu, "Không có, trong đầu như đồ tương hồ."

"Thật sự không đúng coi như xong, anh sẽ tìm người khác làm." Cầm lấy khăn tay lau đi khoe miệng cô quần áo dính dầu mỡ, Doãn Mặc vẻ mặt sùng nịch nở nụ cười.

"Không được, em đáp ứng phải làm nhất định sẽ làm, anh yên tâm đi, sẽ không chậm trễ anh diễn xuất." Nuốt giống như nuốt cả quả táo, xong uống một miệng lớn nước, vỗ vỗ cái bụng tròn vo, Hỏa Hoan vừa lòng nở nụ cười.

Ăn no cảm giác thật sự là tốt.

"Hảo, cũng không cần rất miễn cưỡng, anh xem mất gấu mèo 0.0 đều đi ra." Nhìn cô, Doãn Mặc thật dài thở một hơi, lấy ra giấy khăn, anh ngược lại lau đi khoe miệng Hỏa Thông quần áo dính dầu mỡ.

"Cậu, chúng ta đi chơi đi, mỗi ngày trong phòng đều nhanh muốn buồn chết." Đánh trọn vẹn nấc, Hỏa Thông lại bò lên trên chân của anh, tốt xấu có người có thể bồi bé cùng nhau chơi đùa.

"Thông Thông, con còn không mau xuống dưới, con không phát hiện cậu đều bị thương sao?"

"Tốt lắm, em không cần phải xen vào, chuyên tâm làm việc đi, Thông Thông, chúng ta đi." Khi nói chuyện, Doãn Mặc ôm bé đứng lên.

Đúng lúc này, trong viện lại một lần truyền đến tiếng vang.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Nhìn đến bóng dáng quen thuộc, Hỏa Hoan từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Ca ca" một tiếng hòn đảo, cô đã mạnh mẽ xông ra ngoài, ở thời điểm Hỏa Tự còn chưa kịp phản ứng nhào vào trong ngực của anh.

"Cậu, mặt mẹ xấu hổ." Chia chia mặt mình, lại chia chia Hỏa Hoan, Hỏa Thông về mặt tà ác nở nụ cười.

"Quý linh tinh" đưa bé hướng lên trên, Doãn Mặc cũng không khỏi nở nụ cười.

"Nha đầu, em mấy ngày nay đều không có ăn cơm sao? Như thế nào gầy chỉ còn lại có xương cốt rồi?" Nhìn cô, Hoà Tụ nhíu chặt hai hàng chân mày lại, như vậy ôm cô, anh đều sợ hãi chính mình hơi chút vừa dùng lực sẽ đem cô bóp nát.

"Cái gì gầy a? Em đây kêu đầy đặn." Đi phía trước một cái, Hòa Hoan "Khanh khách ~~~" nở nụ cười.

"Anh a" sửa sang tóc cô mới vừa rồi bởi vì chạy mà hơi có vẻ hỗn loạn, Hoà Tụ xoay người nhìn về phía Hòa Thông, "Thông Thông, có muốn biết cậu mang cho con cái gì hay không?"

"Tank?" Hoà Thông ánh mắt nhất thời một mảnh sáng trong, theo trên người Doãn Mặc trượt xuống, hấp tấp chạy về phía Hòa Tụ, mở cửa xe, nhìn phía sau mô hình Tank thì bé nhất thời hô to.

"Cầm chơi đi" về mặt yêu thương nhìn bé, Hoà Tụ không tiếng động thở dài một hơi, ánh mắt theo bóng dáng của bé đi ra thật xa thật xa, "Thật nhanh, chỉ chớp mắt Thông Thông lớn như vậy."

"Như thế nào đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm rồi? Đây một chút cũng không giống anh." Thật mạnh đập một cái bờ vai của anh, Doãn Mặc cúi đầu nở nụ cười, "Thế nào? Cậu bên kia chuyện tình xử lý như thế nào?"

"Có tôi ở đây, bọn họ còn dám vọng động một chút mà nói..., đó là tự tìm đường chết." Lúc nói lời này, trên người Hoà Tụ có một loại khí phách vô hình.

Giờ này ngày này, anh sớm không phải quân cờ mỗi người có thể khống chế, anh đã có lực lượng đủ để bảo vệ mình, bảo vệ mình cho rằng trọng yếu hết thấy.

Đoan Mộc Minh có một câu nói rất đúng, chỉ có đứng ở đỉnh quý mị quý quái, anh mới có thể bảo hộ sở hữu, nay, anh làm được, giảm phải thì thể người khác, đập trên người khác, anh đi tới đỉnh quý mị quý quái.

"Ca ca" vòng ở cánh tay anh, Hòa Hoan mày hơi hơi nhíu lại, cô không thích anh như vậy, cảm giác thực xa lạ.

"Đã biết, anh chỉ bắt quá nói mà thôi." Nhẹ vỗ về tóc của cô, Hoà Tụ thân nhiên nở nụ cười, "Hoan Hoan, hay là không nói cho anh biết sao?"

Theo tầm mắt của anh nhìn sang, Hoà Thông chính chơi mô hình, ánh mắt trời sáng lạn, trên mặt anh cười.

"Thông Thông là con của em, cũng chỉ là cô của em, cùng bất luận kẻ nào không quan hệ." Hòa Hoan thân nhiên nói, năm đó vô cùng nhiều người, rất nhiều chuyện, bọn họ đã muốn toàn bộ đã quên, cô hiện tại trôi qua tốt lắm, cuộc sống như vậy đã đầy đủ.

"Như vậy đối với Thông Thông——"

"Tự, đừng nói nữa." Doãn Mặc ra tiếng chặn lời của anh, nếu không phải anh cực lực phản đối mà nói..., anh hiện tại sẽ là cha của Thông Thông.

"Vào nhà đi, em cho các anh cả phê uống." Một tay giữ chặt một cái, Hòa Hoan lôi bọn họ hướng trong phòng đi đến, chuyện cũ năm xưa không đề cập tới cũng thế, làm gì tăng thêm thương cảm chứ.

Trong lúc nhất thời, hết thấy cũng yên tĩnh trở lại, chỉ có trong viện vẫn như cũ có tiếng cười đùa nhỏ truyền đến.

**

"Anh đều biến thành quỷ rượu rồi, lại vẫn uống, nhìn một cái bộ dáng bây giờ của anh, làm sao còn có nửa điểm quá khứ a." Đem bình rượu thật mạnh đặt lên bàn, Diệp Toàn thật dài thở ra một hơi.

"Quá khứ đích?" Đoan Mộc Minh về mặt tự giễu nở nụ cười, "Tôi quá khứ là bộ dáng gì nữa? Tôi đều đã quên."

Bưng ly rượu lên, ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, tựa vào trên sofa, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời, tựa hồ có một địa phương vắng vẻ.

Sáu năm rồi, sáu năm thời gian anh liều mạng tìm các loại phương pháp đi bỏ khuyết cái trống rỗng, nhưng là, chẳng những không có bỏ khuyết, ngược lại theo thời gian xói mòn, cái động càng lúc càng lớn rồi, cho tới bây giờ vực sâu không đáy.

Đúng lúc này, rồi đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ cửa, theo sát sau, một bóng dáng mảnh khảnh nhanh tiến vào.

"Thiếu phu nhân" đứng lên, Diệp Toàn hơi hơi gật gật đầu, nhìn Đoan Mộc Minh một cái, xoay người đi ra ngoài.

Miễn cưỡng bài trừ một tia cười, Trương Tiểu Ái đi đến trước mặt anh ngồi xuống, bình rượu trước mặt lấy sang một bên, "Làm sao anh vậy a? Không phải nói anh không hề uống rượu đấy sao? Làm sao lại không nghe đâu?"

"Lấy tới, chuyện của tôi không đến cô tới khoa tay múa chân." Một phen túm lấy bình rượu trong tay cô, Đoan Mộc Minh ngửa đầu đổ đi xuống, hương rượu dịch theo khóe môi chảy xuống, tại áo sơ mi trắng nõn choáng váng nhuộm ra một chút màu đỏ.

"Tôi hôm nay tới là muốn tìm anh thương lượng một sự kiện." Trương Tiểu Ái về mặt nguyệt ngừng nói, đưa tay đến giữa không trung đích cứ như vậy rớt trở về.

"Làm sao vậy? Không có tiền sao?" Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh từ trong túi tiền móc ra thẻ ném tới trong lòng cô, "Cầm đi đi, đừng nữa đến phiền tôi." Nói xong, anh lại bung ly rượu lên, thời điểm uống vào còn đánh một cái rượu nắc. Ngón tay kẹp lên xem thẻ hồi lâu, Trương Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, cũng càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng.

"Chúng ta..... Ly hôn đi." Thật lâu sau, cô đột nhiên nói ra một câu như vậy.

"Cô nói cái gì? Ly hôn?" Như là không thể tin được chính mình nghe được, Đoan Mộc Minh còn móc móc lỗ tai của mình, "Cô lặp lại lần nữa."

"Chúng ta ly hôn đi" lúc này đây, thanh âm của cô vô cùng rõ ràng.

"Vì sao? Tôi đối với cô không tốt sao? Vẫn là tôi đưa cho cô tiền không nhiều lắm?" Đoan Mộc Minh về mặt trào phúng nở nụ cười, theo trong bao tiền lại lấy ra thẻ ném tới trong lòng cô, "Lần này được rồi sao? Đi thôi đi thôi."

"Tôi biết mấy năm nay anh vẫn chưa quên Hoan Hoan, cho nên, chúng ta ly hôn đi, anh đi tìm cô." Trương Tiểu Ái thực bình tĩnh nói, thời gian sáu năm, đủ để lắng đọng lại rất nhiều chuyện.

"Bản thân mình tương tật xấu mấy năm nay vẫn chưa biến mất, nếu như không có chuyện khác, cô đi ra ngoài đi." Nói xong, tựa lưng vào ghế ngồi, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong phòng to như vậy, một chút thanh âm đều không có, chỉ có tiếng thở dốc rõ ràng.

"Bảo trọng thân thể, về sau không cần uống rượu nhiều như vậy, còn có, mẹ thân thể không tốt lắm, có thời gian lời mà nói..., anh nhiều đi bồi bồi bà, người đã già, luôn sẽ cảm thấy cô đơn."

Nói xong, cô đứng lên, nhìn thật sâu anh một cái, xoay người hướng phía cửa đi tới.

"Đứng lại" Đoan Mộc Minh lạnh giọng nói, "Tại sao muốn làm như vậy?"

"Tôi yêu anh, điểm ấy tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi, chính là, hiện tại tôi mệt mỏi, tôi nghĩ còn lại chút khí lực cuối cùng yêu chính mình, còn có, Hoan Hoan là bạn tốt nhất của tôi, tôi cũng vậy hi vọng cô có thể hạnh phúc."

Chưa có quay đầu lại, Trương Tiểu Ái chỉ là như vậy nói xong.

"Cô muốn đi đâu?" Ánh mắt rộng mở một cái khe hờ hẹp, Đoan Mộc Minh vẫn là lần đầu tiên từ lúc kết hôn như thế nhìn thẳng vào cô, không hiểu, cảm giác cô giống như thay đổi rất nhiều.

"Không biết, muốn chung quanh đi một chút." Khóe môi lộ ra một chút chua xót cười, chưa có quay đầu lại, Trương Tiểu Ái thẳng rời khỏi.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, lại chậm rãi khép lại.

Thật dài thờ ra một hơi, Đoan Mộc Minh đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, ánh sang vàng rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rộng thùng thình chiếu vào trên người của anh, cho anh biểu tình thêm một tia Lạnh Mạc.

Cúi tại bên người hai tay gút gao nắm thành hình quả đấm, đón ánh mặt trời chói mắt, anh hơi hơi nheo lại hai mắt.

Từ khi cô đi rồi, rèm cửa sổ vẫn luôn là như thế, giống như chỉ có như vậy, trong phòng, khí tức của cô cũng không tiêu tán.

Đẩy ra cánh cửa kia, anh ở bên giường ngồi xuống, trong phòng vẫn là bộ dạng sáu năm trước, ngay cả bài trí cũng không có nửa điểm di động. Khóe môi lộ ra một chút tự giễu cười, Đoan Mộc Minh ở trên giường nằm xuống. Tự hồ chỉ muốn mỉm cười nói quay đầu, có thể nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Hỏa Hoan, chúng ta còn có thể Saionara đi?" Anh thì thảo lắm lắm, không biết là đang hỏi chính mình hay là đang hỏi không khí.

Sáu năm rồi, bóng dáng của cô ở trong lòng anh chẳng những không có nửa điểm mờ hồ, ngược lại theo thời gian xói mòn càng thêm rõ ràng.

Lần đầu tiên, có một nữ nhân có thể ở trong lòng anh lâu như vậy, lâu đến hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không biết khi nào thì mới có thể quên đi.

Cửa lại mở ra rồi, nhìn cái bóng dáng kia buồn bã không biết đắm chiều, Diệp Toàn hơi hơi lắc đầu, "Anh thật sự tính cùng cô ly hôn?"

"Để cô một con đường sống có về tôi thực nhân từ a, ha ha ~~~" lúc nói lời này, Đoan Mộc Minh khóe môi rõ ràng có một chút tự giễu cười, "Cách cũng tốt, xong hết mọi chuyện."

"Hoả Hoan ——" nói tới đây, Diệp Toàn lập tức dừng lại.

"Mời cô qua nhiều năm tiêu dao như vậy, cũng nên là lúc." Bỗng dưng xoay người, Đoan Mộc Minh có một chút tình thế bất buộc, "Lập tức phái người

đi thăm dò, trong vòng 3 ngày tôi muốn biết được tin tức."

"Gần nhất anh thu được tin tức xấu đi, Hoà Tự hiện tại thế lực đúng là như mặt trời ban trưa, hơn nữa, đối với Hòa Hoan, anh cảm thấy anh sẽ làm chúng ta tìm được cô sao?"

"Tìm không thấy Hòa Hoan, tìm anh luôn dễ dàng đi." Thân nhiên hạ xuống con người, Đoàn Mộc Minh nở nụ cười, "Chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi Italy."

"Đây chính là địa bàn Hoà Tự "

"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nếu chúng tôi dự đoán được tin tức Hòa Hoan, đây là phải."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chạm Mặt

Lại là một hoàng hôn như máu, giống như ngay cả gió thổi qua có vẻ phá lệ nhu hòa, nằm ngửa ở xích đu trong sân, Hòa Hoan hai mắt nhắm lại thành một đường tinh tế, xa xa, Hoà Thông hưng trí bùng bùng suất lĩnh đại quân Tank một đường chém giết, tiếng cười kia thanh thúy phiêu đảng ở toàn bộ sân.

Tất cả thoát nhìn đều là an bình cùng tường hòa như vậy .

"Mẹ, mẹ xem."

Theo một đạo tiếng thét chói tai, bỗng dưng, Hòa Hoan ngẩng đầu lên, nhất thời thấy một cỗ xe tăng Hoà Thông điều khiển theo thẳng hướng cô mà đến, cũng đang trước mặt của cô chỉ .

"Xú tiểu tử, con có phải có ý định giết mẹ hay không?" Hai mắt trừng, Hòa Hoan làm bộ sẽ xuống dưới đánh bé, cũng chân vừa mới chạm đất, cao cao giờ tay cứ như vậy như ngừng lại giữa không trung.

Chuông cửa vang lên.

"Mẹ, con đi mở cửa." Một bên điều khiển xe Tank, cái bóng đáng thẳng đến đại cửa mà đi.

Hòa Hoan bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra còn phải muốn vào từng bước giáo dục bé, mặc dù ở nơi này không xuất hiện nguy hiểm gì.

Cửa mở ra, lộ ra một đầu nhỏ tròn vo, nhìn hai mắt, Đoàn Mộc Minh về mặt hồ nghi lui về phía sau mấy bước, rồi hướng địa chỉ trong tay một chút, nổ bắn khoắn trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

"Chú, chú tìm ai?" Một đôi đôi mắt nhỏ tối như mực chuyển không ngừng, Hoà Thông nhìn chăm chăm anh, kỳ quái đáy lòng tại sao có thể có cái loại quen thuộc không hiểu này.

"Cái kia. Hòa Hoan phải ở nơi này không?" Ngồi xổm xuống, Đoàn Mộc Minh dừng ở đôi tròng mắt kia, trong lòng bỗng dưng chấn động, nhưng là trên mặt vẫn là bất động thanh sắc nhìn của bé.

"Đúng vậy" dùng sức gật gật đầu, trong khoảnh khắc, trong đầu Hoà Thông đã có ngàn vạn cái ý niệm trong đầu hiện lên.

"À, con là cô gì của cô?" Đoàn Mộc Minh khóe miệng hơi hơi gọi lên một chút cười, khả bộ đáng kia ở trong mắt Hoà Thông lại không khác bà ngoại sói, chẳng qua là không lộ ra cặp móng vuốt kia mà thôi.

"Cháu là con trai cô, còn chú?" Thân thể nho nhỏ ngăn ở cửa, Hoà Thông vẫn là nháy mắt cũng không nháy mắt theo dõi anh, đây là có trí nhớ, nam nhân trừ bỏ cậu ngoại tới cửa tìm đến mẹ.

"Chú là một của cô. bạn bè ắt trọng yếu." Nhìn mặt nho nhỏ, Đoàn Mộc Minh đột nhiên có một loại xúc động muốn giết người , nữ nhân đáng chết này cũng dám cùng người khác sinh con.

"Phải không?" Ánh mắt như cũ đảo quanh loạn chuyển , thanh âm Hoà Thông rõ ràng là không tin tưởng.

"Xú tiểu tử, mở cửa làm sao lại lao lực như vậy? Rốt cuộc là ai?"

Rồi đột nhiên, trong viện đột nhiên truyền đến một đạo giọng nữ thanh thúy, theo sát sau truyền đến tiếng bước chân kéo dài .

Chậm rãi đứng lên, Đoàn Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, hai tay cầm ở trong túi quần, đôi tròng mắt kia còn lại là chặt chẽ tập trung bóng dáng mảnh

khánh.

"Xú tiểu tử, la lăm điều , rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Mang theo cổ áo của bé kéo đến một bên, Hòa Hoan đưa đầu ra, cũng đang ngay sau đó, mạnh mẽ rụt trở về, cửa rất nặng cứ như vậy ở trước mặt anh"Loảng xoảng lang" một tiếng đóng lại.

Tâm"Bùm bùm ~~~~" kinh hoàng , dùng sức vỗ ngực, Hòa Hoan từng ngum từng ngum thở phì phò, trong lúc nhất thời thể nhưng cả kinh hoang mang lo sợ.

"Mẹ, cái chú kia rốt cuộc là ai? Mẹ rất sợ chứ?" Hoà Thông nhẹ giọng hỏi, tầm mắt chuyển hướng ngoài cửa thì trên mặt nghi hoặc càng sâu.

"Đó là bà ngoại sói, ngoan, con trốn đi." Khi nói chuyện, Hòa Hoan mạnh mẽ ôm lấy con trai hướng trong phòng đi, trái phải suu tầm một phen, cuối cùng mạnh mẽ đưa bé nhét vào trong tủ quần áo.

"Mẹ, tại sao muốn nhét con vào trong tủ quần áo?"

Vừa nói, bé còn không ngừng phui quần áo, quần áo nhiều lắm, bé không thờ nổi .

"Ng Sloan, mẹ cùng con chơi trốn tìm, mẹ không kêu đi ra nhất định không cần đi ra." Chi vào bé, Hòa Hoan nghĩa chính ngôn từ nói, lòng bình tĩnh không có sóng nhìn thấy anh một khắc đột nhiên nhắc lên giọng to sảng to.

"A, kia vạn nhất con ngủ làm sao bây giờ?" Hoà Thông nhỏ giọng hỏi, mỗi lần chơi trốn tìm cuối cùng đều lấy bé ngủ tuyên cáo chấm dứt.

"Yên tâm đi, mẹ sẽ nhớ rõ cho đáp co con nhiều y phục.". Ở trên gương mặt con trai ẩn xuống một cái hôn thật mạnh, vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, Hòa Hoan xoay người đi ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Đoàn Mộc Minh mặt đã là một mảnh xanh mét, hai tay cúi tại bên người gắt gao nắm thành hình quả đấm.

Nữ nhân đáng chết này, vài năm không thấy, là gan nhưng thật ra càng phát phát triển .

"Anh tìm tôi muốn làm gì? Nếu có rảnh rồi, anh vẫn là đi thôi." Cách cánh cửa kia, Hòa Hoan nhẹ nói nói, tâm"Thẳng tanh phanh ~~~" trực nhảy , mới gặp anh một khắc thể nhưng kích động không hiểu .

"Mở cửa" thật lâu sau, Đoàn Mộc Minh mới từ trong kẽ răng bức ra hai chữ này.

"Cái kia. Chúng ta đã không có quan hệ gì, anh hay là đi mau đi, nếu không, một hồi chồng tôi nhìn thấy sẽ hiểu lắm ." Lưng chống đỡ ở trên cửa, cô mở to hai mắt nói lời bịa đặt, nói thật, lần đó sau khi rời đi, cô không có ý định sinh thời còn có thể nhìn thấy anh.

"Đừng làm cho anh nói lần thứ hai, mở cửa." Tay khép lại lại buông ra, buông ra lại khép lại, năm lần bảy lượt như thế, anh phải dùng tới mười hai vạn phần tự chủ mới có thể mãnh liệt khắc chế chính mình không đi đập cửa.

"Mở cửa có thể, nhưng là không cho phép nhúc nhích." Hòa Hoan nhỏ giọng nói, cho dù không nhìn anh, ánh mắt của anh vẫn là như đao xuyên thấu qua ván cửa thật dày bắn vào.

"Được" Đoàn Mộc Minh gian nan cố ra cái chữ này.

Ngay tại lúc sự kiên nhẫn của anh sắp khô kiệt, cửa rốt cục mở ra.

Ngay sau đó, đã nhìn thấy Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ vọt tiến vào, cô còn chưa kịp phản ứng, vang lên bên tai "Loảng xoảng lang" một tiếng đóng cửa, toàn bộ thân mình rất nhanh xoay tròn, cô kịp phản ứng thì phía sau lưng đã ở ván cửa, một cổ hơi thở nóng rực cuốn lại đây.

"Đoàn Mộc Minh, um um um ~~~~"

Lấy hôn phong giam, nhất thời, toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Người nữ nhân là của anh, theo anh gặp cô lần đầu tiên, nữ nhân này nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

Đỡ lấy cái ót của cô, anh cố gắng làm sâu sắc nụ hôn này, đầu lưỡi linh hoạt quét nhẹ hàm răng cô chính tề, cùng cái lưỡi thom tho vui đùa âm ỉ , chơi đùa , tùy ý thư thường ngọt ngào cùng hương của cô.

Chạm hôn trong nháy mắt đốt nhiệt tình của anh, cũng điên cuồng rung động.

Ở thời điểm cô sắp bị vì thiếu dưỡng khí mà tắt thở, Đoàn Mộc Minh bỗng dung buông cô ra. Hai tay khoát lên bả vai của cô, nhìn xem cánh môi đỏ bừng sáng bóng, đột nhiên, tim đập đã bỏ sót nửa nhịp.

Ánh mắt như vậy giao ở trên mặt của cô, tham luyến nhìn cô, chưa từng nghĩ tới, anh thể nhưng có thể nhớ kỹ một nữ nhân lâu như vậy, lâu đến anh nghĩ đến sẽ là một đời một thế.

"Anh. Anh." Mạnh mẽ đẩy anh ra, Hòa Hoan hơi thở không xong nói, cô thật sự là muốn điên rồi, có như vậy một khắc, cô chợt bắt đầu

hoài niệm người nam nhân này hôn.

"Làm sao vậy? Đầu lưỡi bị mèo cắn rớt?" Về mặt trên tức nhìn cô, Đoàn Mộc Minh nhẹ nói nói, ngón tay thon dài khẽ chạm vào gương mặt của cô, cái loại cảm giác này mềm nhũn như tơ gấm vẫn làm cho anh mê luyến.

Cô sau khi rời đi, anh đi tìm vô số nữ nhân, tuy nhiên nó không có thể gây cho cái loại tư vị tiêu - hồn - thực - xương, cô đi rồi, lại cho dưới thân thể anh, ngày ngày đêm đêm, mỗi khi mỗi giây giằng vò lấy anh.

"Cái kia. Anh. Làm sao anh sẽ đến nơi này?" Hít sâu một hơi, cô thấp giọng hỏi, đầu cúi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đào nở rộ.

"Nhớ em, cho nên mới tới." Thanh âm của anh trầm thấp mà giàu từ tính, ánh mắt như mặt nước bao vây cô lại, không để ý sẽ khiến người rơi vào khôn cùng, trọn đời không thể siêu sinh.

"Ách?" Hóa Hoan lập tức ngậy ngấn cả người, răng nanh khẽ cắn môi dưới, trên mặt xuất hiện một đạo rói rầm.

Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, "Không mời anh đi vào ngồi một chút sao? Ngồi máy bay lâu như vậy, cảm giác mệt mỏi quá."

"Ách? Nha" cho đến lúc này, Hóa Hoan mới ngẩng đầu dò xét cẩn thận anh, quả nhiên thấy anh vẻ mặt mệt mỏi, trên mặt còn lưu lại phong trần mệt mỏi.

"Làm sao vậy? Không tiện sao? Cho dù chính là bằng hữu, điểm ấy vẫn có thể làm đi?" Nửa thân mình bắt tại trên người của cô, Đoàn Mộc Minh lưỡi biếng nói, anh cũng không biết xấu hổ vạch trần cô, nói cái gì chính mình có chồng rồi, rõ ràng nộ hôn của cô vẫn là non nớt như vậy, cùng hương vị sáu năm trước giống nhau như đúc.

"À, vào đi." Nghiêng người vọt đến một bên, Hóa Hoan nhẹ nói nói.

Theo đuôi sau lưng cô, Đoàn Mộc Minh sai bước tiêu sái, ánh mắt còn lại sâu sắc nhìn hướng bốn phía, nhìn ra được Hoả Tự cùng Doãn Mặc không ở nơi này, cái này cũng chứng minh, cô cũng không có cùng bọn họ cùng một chỗ.

"Anh trước ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi pha ly cà phê." Chia chia sơ pha trước mặt, Hóa Hoan thì thảo nói một câu, lúc xoay người lại bị anh mạnh mẽ túm cánh tay.

"Vân vân, chúng ta ngồi xuống tâm sự." Dem cô mạnh mẽ giam cầm tại chính bên cạnh người, cầm lấy ảnh chụp trên bàn trà, anh đột nhiên nở nụ cười, "Con của anh thật đúng là suất."

"Cái gì? Anh không nên nói lung tung." Một tay lấy ảnh chụp túm lấy đến đầu ở phía sau, Hóa Hoan vội vàng nói, ánh mắt mơ hồ không chừng nhìn bốn phía, chính là không cùng ánh mắt anh giao hội.

Nhìn cô hành động quái dị, Đoàn Mộc Minh lòng mảy không tự chủ nhíu lại, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc nở nụ cười, "Đúng rồi, vừa mới nghe nói em có chồng, anh ở đâu? Không ở sao?"

"À, anh có việc, đi công tác rồi, muốn thật lâu mới có thể trở về."

"Thật sự?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 105: Anh Không Có Hứng Thú

"Thật sự?" Đoàn Mộc Minh vẫn đáp, một đôi bàn tay to còn lại chậm rãi dờn đến cổ của cô, rất có cô nếu là dám gắt đầu một phen bóp chết sự vọng động của cô.

"Làm. Đương nhiên" Hóa Hoan nói lấp bắp, ánh mắt còn lại là không ngừng hướng phòng con trai.

"Nha" đầu lông mày chau lên, Đoàn Mộc Minh cười càng thêm tà mị, "Nhìn ánh mắt anh lập lại lần nữa, em thật sự kết hôn?"

"Làm. Dĩ nhiên, không kết hôn nơi nào đến đứa nhỏ." Hít sâu một hơi, Hóa Hoan mạnh mẽ đẩy anh ra, sửa sang lại quần áo chính mình hơi hỗn độn một chút, ngược lại ngồi cách anh rất xa.

"Hóa Hoan, em tốt nhất cầu nguyện em hôm nay nói đúng lời nói thật, nếu không, vạn nhất về sau bị anh biết em đang nói dối, em nhất định phải chết." Nói xong câu đó, Đoàn Mộc Minh chậm rãi đứng lên, trong phòng không ngừng đi tới đi lui, cuối cùng dừng ở cửa sổ sát đất.

"Tôi Tôi chưa bao giờ nói dối ." Hòa Hoan vẫn như cũ nói sáo, tuy rằng không biết anh sẽ làm ra chuyện gì, nhưng là chính là không nghĩ nói cho anh biết, cô vẫn là một người, hơn nữa tự cho là thông minh sinh ra con trai của anh.

"Chỉ hy vọng như thế" xoay người tựa tại cửa sổ, Đoàn Mộc Minh ung dung nhìn cô, khoe miệng thủy chung chứa đựng một chút cười.

"Cái kia. Tiểu Ái, cô có khỏe không?" Thật lâu sau, Hòa Hoan mới hỏi ra một câu như vậy, về tình về lý, cô cảm giác mình đều hẳn là hỏi một câu.

"Chúng tôi ly hôn " Đoàn Mộc Minh không chút để ý nói.

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, "Vì sao?"

Tiểu Ái rõ ràng thực thương anh , không phải sao?

"Cô muốn tự do, mà anh cho cô ." Hai tay nhất quán, Đoàn Mộc Minh về mặt vô tội nói, dù sao mấy năm nay theo trên người tập đoàn, nên lấy được anh tất cả đều chiếm được, hơn nữa, anh vẫn đều cho rằng không có.

Tình yêu hôn nhân phải không đạo đức, đơn giản anh người tốt làm đến cùng, giải phóng cô một con đường sống cũng là chuyện tốt nhất.

"Phải không?" Cúi đầu đáp lại anh một tiếng, Hòa Hoan xoay người đi vào phòng bếp, trong đầu nhưng vẫn quanh quẩn một thanh âm: "Anh ly hôn rồi, anh ly hôn"

"Em có khỏe không?" Nhìn cô về mặt hoảng hốt, Đoàn Mộc Minh theo đuôi cô theo tiến vào.

"Anh nói cái gì?" Mạnh mẽ quay đầu nhìn anh, tay run lên, một cái cái chén cứ như vậy rơi xuống.

"À, tốt tốt tốt" Hòa Hoan đáp lại, ngồi xổm xuống vội vàng nhặt mảnh nhỏ thủy tinh, thỉnh linh , một trận toàn tâm đau đớn truyền đến, trên ngón tay mảnh mảnh đã có máu đỏ tươi chảy ra.

"Nữ nhân ngọc, rốt cuộc có thể làm chuyện tốt gì ?" Thấy cô như vậy, Đoàn Mộc Minh trực tiếp hết chỗ nói rồi, ba bước cũng làm hai bước đi đến trước mặt cô, một phen bứt cô lên, đem ngón tay của cô tại vòi nước, ngay cả chính anh cũng chưa phát giác, một khắc này, tim của anh là bối rối .

"Tôi Tôi không sao ." Giống nhau bị nóng đến giống nhau, Hòa Hoan liên tục không ngừng nói, nhanh chóng rút tay mình về, đặt ở phần môi tỉnh tề mát lấy, "Anh Anh trước đi nghỉ ngơi đi, cả phê lập tức là tốt rồi."

Nhìn cô một cái, Đoàn Mộc Minh không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Đi vào trong phòng khách ngồi xuống, tầm mắt không ngừng đánh giá bốn phía, mới phát hiện bắt đầu nhìn thấy chính là cái tiểu tử kia thể nhưng không biết đi nơi nào.

"Nao, uống cà phê đi, không biết hợp vị của anh không?" Đem một ly nóng cà phê hồi hồi bày đặt đến trước mặt anh, Hòa Hoan lẩm bẩm nói, tầm mắt thủy chung không dám chạm đến mặt của anh, luôn sẽ có một loại cảm giác có tật giat mình.

"Miệng vết thương thế nào?" Nhìn cô một cái, Đoàn Mộc Minh bưng chén lên nhợt nhạt ném một ngụm nhỏ.

"Không có việc gì ." Như là đề phòng, Hòa Hoan đem khay chặt chẽ ôm ở ngực, ánh mắt nhưng vẫn trốn tránh ánh mắt của anh .

"Vậy là tốt rồi, về sau làm việc cẩn thận một chút." Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh không tiếng động thờ dài một hơi, "Mấy năm nay trôi qua được không?"

"Tốt lắm" Hoà Hoan nhanh chóng đáp trả, như là cảm giác mình trả lời quá nhanh, cô ngưng ngưng nở nụ cười, "Còn anh?"

"Không tốt" Đoàn Mộc Minh nghiêm trang nói, chỉ vào lồng ngực của mình, trên mặt biểu tình vô cùng còn thật sự, "Bởi vì luôn có một nữ nhân quấy đến nơi này ngày đêm không thể an bình."

"Ha ha ~~~" Hòa Hoan không khỏi nở nụ cười, "Anh thực hài hước."

"Đúng vậy, đây chính là hài hước." Uống xong một miệng lớn cà phê, Đoàn Mộc Minh tầm mắt vẫn đang không có dời nửa phần, "Đúng rồi, vừa mới chính là tiểu nam hài đâu? Sau khi đi vào giống như đều không có nhìn đến bé."

"À, bé ngủ." Chia chia một bên phòng ở, Hòa Hoan nhỏ giọng nói, tầm mắt ngẫu nhiên giao hội, vừa nhanh nhanh chóng phát ra .

"Ngủ? Hiện tại sao?" Nhìn xem thời gian, sáu giờ tối, nên ăn cơm chiều.

"Ha ha, bé luôn có thói quen." Chia chia đồng hồ, lại chia chia phòng ở, Hòa Hoan cười thoát nhìn thực giả.

"Ha ha ~~~, thì ra là thế." Đoàn Mộc Minh hiểu rõ gật gật đầu.

Cô muốn diễn trò, được, vậy anh bồi cô.

Trong phòng to như vậy đột nhiên trở nên an tĩnh lại, yên tĩnh đều có thể rõ ràng nghe được thanh âm thờ đốc của bọn họ.

"Cái kia. Anh chừng nào thì đi?" Chia chia bên ngoài, lại chia chia anh, Hòa Hoan nhẹ giọng hỏi, phòng trong áp khí thấp hết lên, cô có một loại cảm giác, cuối cùng cô không phải là bị hù chết cũng là bởi vì hít thở không thông mà chết.

"Đi? Anh không tính đi, nơi này phòng ở lớn như vậy, đêm nay anh ở nơi này ." Đem cái chén đặt lên bàn, Đoan Mộc Minh lười biếng nói, cả người dựa vào sofa lưng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan lại một lần lâm vào trạng thái hóa đá cứng, "Không. Không thể."

"Vì sao? Em yên tâm, anh vừa ở sân bay, anh còn không đến mức bụng đói ăn quà." Như trước hai mắt nhắm chặt, Đoan Mộc Minh nhẹ nói, chính khoe miệng lại rõ ràng cao cao giọng lên, bất quá những lời này cũng là thật sự, anh thật sự không có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Bí Mật Giữa Chúng Ta

"Đoan Mộc Minh" trong nháy mắt, chỉ thấy Hòa Hoan chụp bàn dựng lên, ngón tay run run chỉ vào anh, cũng là nửa ngày đều không có nói ra một câu.

"Như anh nói mục đích là nói cho em biết, an toàn của anh cùng trình - Fuck không ngại, không cần suy nghĩ nhiều." Chân dài hướng trên sofa vừa để xuống, ánh mắt rộng mở một cái khe hờ tỉnh tở, Đoan Mộc Minh cúi đầu nở nụ cười, "Anh đói bụng, em làm cơm cho anh ăn."

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan sắc mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, "Tôi là cái gì cấp cơm cho anh ăn? Anh bây giờ lập tức rời đi cho tôi, nghe thấy được không đó? Tôi không muốn nhìn đến anh, một giây cũng không muốn nhìn đến."

Hai tay chống nạnh đứng ở nơi đó, cô là thật sự mau bị người nam nhân này tức chết rồi.

"Làm sao vậy? Thẹn quá thành giận rồi?" Liếc xéo cô một cái, Đoan Mộc Minh lạnh lạnh nói, "Một ngày ân ái, ân nghĩa trăm năm. Em cũng không cần bắt cần hân tình như thế chứ?"

"Đoan Mộc Minh" Hòa Hoan lại rống lên một tiếng, tâm lý sáu năm đến một khắc này hoàn toàn sụp xuống.

Tiền thiếu có người mời cô tức giận, cô hai mươi bảy năm trong đời, anh là cái thứ nhất, cũng là duy nhất một người.

"Đã biết, anh câm miệng, anh cam đoan không nói gì nữa." Nói xong, Đoan Mộc Minh đứng lên, một đôi mắt to chớp chớp, thoát nhìn vô tội cực kỳ, đi đến trước mặt cô, tựa đầu khoát lên bả vai cô, "Cho anh cơm ăn đi, em không thể thật sự thấy chết mà không cứu sao, anh thật sự đói bụng, theo lên phi cơ đến bây giờ, anh một ngum cơm cũng còn chưa ăn đâu."

"Anh." Đưa đầu anh gầy đầy qua một bên, Hòa Hoan nhất thời chán nản, nhưng khi nhìn bộ dáng của anh đáng thương, tâm lại không hiểu nhũn ra.

"Hoan Hoan, Hòa Hoan, bảo bối, Thân ái, người tốt."

Theo Đoan Mộc Minh miệng xuất hiện xưng hô càng ngày càng buồn nôn, chịu không nổi liếc trắng mắt, Hòa Hoan xoay người hướng trong phòng bếp đi đến.

Ở sau lưng cô, Đoan Mộc Minh vẻ mặt xấu xa nở nụ cười, dùng sức cầm nắm tay, làm ra một cái tư thế thành công.

Vào được nhà là thành công một nửa, anh vẫn đều tin tưởng điểm này.

"Chú, mẹ nhất định sẽ cho chú ăn mỳ ăn liền."

Đúng lúc này, một đạo giọng trẻ con non nớt ở sau người vang lên, theo bản năng quay đầu lại, nhìn đến trước mặt nho nhỏ thì Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, "Vì sao?"

"Bởi vì mẹ chỉ biết nấu mỳ ăn liền." Một đôi mắt to vẫn như lúc ban đầu bình thường đảo quanh loạn chuyển không ngừng, càng xem đi xuống, nếp uốn đầu lông mày từ kia càng sâu.

"Phải không?" Kéo bé ngồi ở bên người ngồi xuống, khoe miệng Đoan Mộc Minh độ cong càng lúc càng lớn, sáu năm không thấy, người đàn bà kia trù nghệ giống nhau kinh người.

"Bởi vì Tiểu Bảo ăn mỳ ăn liền lớn lên." Vừa nói, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhất thời xụ xuống.

"Tiểu Bảo?" Đoàn Mộc Minh lập tức ngăn cả người, "Đó là tên cháu sao?"

"Ừ, cháu gọi là Hòa Thông, mẹ cùng bọn cậu ngoại bảo cháu Thông Thông hoặc là Tiểu Bảo." Ngắc đầu nhìn anh, Hoà Thông đầu nhỏ còn đang rất nhanh xoay tròn, "Chú tên gì?"

"Chú gọi là Đoàn Mộc Minh, thật hân hạnh gặp cháu." Nói xong, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng mà cầm tay nhỏ bé, mẹ, cậu thật sự là thực kỳ xưng hô lạ?

"Cháu cũng vậy thật hân hạnh gặp chú" bên môi cười cười, Hoà Thông thần nhiên nở nụ cười.

"Đúng rồi, như thế nào vẫn không nhìn tới ba cháu?" Đoàn Mộc Minh nhỏ giọng hỏi, ý thức phù hướng về phía đỉnh đầu của bé, rất kỳ quái, đứa nhỏ này không hiểu hợp mắt của anh, chẳng lẽ đây là yêu ai yêu cả đường đi trong truyền thuyết?

"Tiểu Bảo không có ba ba" khi nói chuyện, cặp mắt kia vốn sáng ngời nhất thời ảm đạm xuống.

"Không có ba ba?" Đoàn Mộc Minh khoe miệng lộ ra một chút ý vị sâu xa cười, "Cháu năm nay mấy tuổi?"

"Năm tuổi" ngắc đầu nhìn anh, Hoà Thông trong con mắt có nồng đậm mong được, "Chú có biết ba ba cháu là ai sao?"

"Có lẽ biết, cũng có lẽ không biết." Đoàn Mộc Minh cấp ra một cái đáp án lập lờ nước đôi.

"Có ý tứ gì?" Hoà Thông lập tức ngăn cả người, trả lời như vậy đối với một đứa nhỏ chỉ có năm tuổi mà nói hiển nhiên là quá mức thâm ảo.

"Như vậy đi, chú thay cháu tìm ba ba, nhưng là đây là bí mật giữa chúng ta, cháu không thể nói cho bất luận kẻ nào." Ánh mắt lưu chuyển, tầm mắt liếc về người đang từ phòng bếp đi ra thì Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

"Mẹ cũng không thể nói cho sao?" Ngắc đầu lên nhìn anh, Hoà Thông vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Không thể, đây là bí mật giữa hai chúng ta." Nhu nhu anh phát, ở bóng dáng Hòa Hoan ra đến, bé ngồi hơi chút rồi khỏi anh một chút.

"Được" thật mạnh gật đầu, Hoà Thông thật biết điều khéo đáp ứng rồi.

"Mẹ, con cũng muốn ăn mỳ ăn liền." Sờ sờ cái bụng quắt quắt, bé cao giọng hô, lâu như vậy chưa ăn cơm, bé đều nhanh chết đói.

"Cái gì?" Vừa nghe thấy thanh âm của con trai, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, mắt thấy bàn con trong tay sắp rơi xuống, Đoàn Mộc Minh tay mất lạnh lẽo nâng.

"Tiểu thư, phiền toái em lúc làm việc chuyên tâm một chút được không?" Anh bất đắc dĩ nói, đầu ngón tay chạm nhau ảm áp như vậy rõ ràng truyền đến trên người nhau.

"Mẹ" Hoà Thông đáng thương nhìn cô, sắc mặt mẹ thật là dọa người.

Nghe lại tiếng la quen thuộc, Hòa Hoan thật sự là ngay cả chết tâm đều có rồi, mắt liếc nhìn thoáng qua Đoàn Mộc Minh, chỉ thấy anh chính không coi ai ra gì ăn mỳ ăn liền, giống như đối với ngoại giới phát sinh tất cả đều từ chối nghe không nghe thấy, vừa mới tâm giờ lên cho đến lúc này mới xem như chậm rãi mới hạ xuống.

"Tiểu Bảo, con lại đây." Vẫy tay, Hoà Hoan vô cùng thuần khiết, lại không hiểu làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

"Mẹ, con đói bụng." Nói mới vừa ra khỏi miệng, Hòa Hoan vò một chút bụng kín cái miệng của bé, nhìn đến ánh mắt Đoàn Mộc Minh nghi hoặc thì vẻ mặt ngượng ngùng nở nụ cười, "Anh mau ăn mau ăn, không đủ trong nồi còn có."

Nói xong, cô vội vàng vàng kéo con trai đi vào bên trong phòng ngủ.

"Mẹ, con đói bụng." Trùng mắt một đôi mắt to, Hoà Thông đáng thương nhìn cô, lại một lần ý nghĩ kiên định, mẹ không thương bé.

"Tiểu Bảo, con nghe mẹ nói, về sau trăm ngàn không thể trước mặt chú đó kêu mẹ là mẹ, biết không?" Một bên chặt chẽ chú ý đến tình cảnh bên ngoài, Hòa Hoan nhỏ giọng dặn dò, bằng không nói không chừng khi nào thì lộ ra dấu vết.

"Vì sao? Con đây gọi mẹ là gì?"

"Dì, về sau kêu dì."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Cháy Rồi Sao

"Dì?" Hoả Thông nghi hoặc càng sâu, "Tại sao muốn gọi dì? Là ai?"

"Tiểu hải tử không nên hỏi vì sao nhiều như vậy, con phải ngoan ngoan nhớ kỹ, ở nơi có người kia ở nhất định phải kêu dì, biết không?" Hỏa Hoan là ngay cả đe dọa uy hiếp, chỉ cần vừa nghĩ tới ánh mắt Đao Mộc Minh, cô còn có một loại cảm giác không rét mà run.

"Đã biết" thật lâu sau, Hoả Thông mới nhỏ giọng than thở một câu, theo sau, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lại xụ xuống, "Mẹ, con đói bụng."

"Được, con ngoan ngoan nghe lời, mẹ đi làm đồ ăn ngon cho con, trứng ốp lếp? Được không?" Ở trên trán con trai thật mạnh hôn một cái, Hỏa Hoan nắm tay bé đi ra ngoài.

"Nói chuyện phiếm xong?" Đem một ngụm canh cuối cùng uống sạch, nhìn bọn họ đi ra, hướng về phía Hoả Thông nháy nháy mắt vài cái, Đao Mộc Minh thần nhiên nở nụ cười.

"Nha" ồm ồm lên tiếng, chia chia phòng đối diện, Hỏa Hoan bắt đầu đi thở dài một hơi, "Anh đêm nay trước tạm thời ở tại nơi đó đi, nếu không có việc gì mà nói..., anh có thể đi nghỉ ngơi, trong phòng tắm có bàn chải đánh răng cùng khăn mặt."

"Không vội, vừa ăn xong anh muốn tiêu hóa xuống." Sờ sờ cái bụng tròn vo, Đao Mộc Minh hướng về phía Hoả Thông vẫy vẫy tay, "Tiểu Bảo, lại đây, đến ngồi bên này."

"Được" Hoả Thông mặt mày hớn hờ cười, vừa muốn hướng kia đi, thỉnh thoảng Hỏa Hoan kéo lại.

"Cái kia. Không cần, bé đói bụng, tôi muốn làm chút gì cho bé ăn, Tiểu Bảo, đến cùng mẹ, không, cùng đi đến bên này." Thật mạnh đập một cái mặt mình, Hỏa Hoan cơ hồ là hoảng hốt chạy bừa chạy ra.

"Mẹ? Dì?" Ở miệng tinh tế lập lại hai từ, Đao Mộc Minh về mặt bí hiểm nở nụ cười.

Chân khoát lên trên lan can sô pha, anh thoải mái nhàn nhã mở TV, hai tay đệm ở phía sau đầu, đột nhiên cảm thấy tâm vô cùng an bình, giống như thuyền lá lênh đênh trong biển rộng rồi cuộc tìm được đường cập bờ, thật sâu hít vào một hơi, lại chậm rãi thở ra, anh không khỏi nở nụ cười.

"A ~~~"

Đúng lúc này, tại phòng bếp đột nhiên truyền đến một đạo sắc lạnh, tiếng kêu the thé.

"Cháy rồi sao, cháy rồi sao." Một bên lôi kéo Hoả Thông ra bên ngoài chạy, Hỏa Hoan cao giọng quát to, về mặt vô cùng chật vật.

Thấy thế, Đao Mộc Minh vội vàng chạy vội đi qua, mới phát hiện nồi cháo thiêu đốt lên hừng hực đại hỏa, bên trong ầm ầm bốc lên một trận khói trắng.

"Các người tới trước trong phòng chờ, không nên vào ." Đưa bọn họ ra bên ngoài, Đao Mộc Minh một đầu đâm vào phòng bếp, tên nữ nhân ngu ngốc này sớm muộn gì có một ngày, anh sẽ bị ngu ngốc của cô hù chết.

Lôi kéo Hoả Thông ra bên ngoài, Hỏa Hoan còn liên tiếp quay đầu nhìn, khi thấy Đao Mộc Minh thế nhưng vọt vào phòng bếp thì cô lập tức ngây ngẩn cả người.

"Mẹ, mẹ nắm thương con." Nhẹ nhàng loạng choạng cánh tay của cô, Hoả Thông nhỏ giọng nói, trong lòng âm thầm thề, về sau tuyệt đối không mời cô tiến phòng bếp, bé tình nguyện mỗi ngày ăn mỳ ăn cũng so với bị đại hỏa tươi sống chết cháy mạnh hơn.

"À, ngoan, con trai ngoan." Gắt gao đem thân mình nhỏ gầy kéo vào trong lòng, Hỏa Hoan thật dài thở ra một hơi.

"Mẹ, mẹ đang ở đây phát run nha." Nhốt lại cổ của cô, Hoả Thông nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn cô, hôm nay mẹ có điểm khác thường nha.

"A? À, hôm nay hơi lạnh." Hỏa Hoan theo bản năng nói, vui đầu vào trong lòng con trai, trong lòng đích tị tị thật lâu không thể bình ổn.

"Mẹ, không sợ, về sau con tới bảo hộ mẹ." Vô nhẹ phía sau lưng của cô, Hoả Thông về mặt kiên định nói, một ngày nào đó bé cũng sẽ trưởng thành, khi đó, bé còn có lực lượng đi bảo hộ mẹ.

"Ng Sloan" không hiểu, hốc mắt lập tức đỏ, khi trên mặt hạ xuống vô số nụ hôn, Hoả Hoan vô cùng thỏa mãn.

Thật tốt, con trai của cô cũng có thể bảo hộ cô.

"Mẹ, vì sao chú còn chưa có đi ra?" Nhìn phòng bếp kia có khói đen xuất hiện, cau mày, Hoả Thông nhỏ giọng nói.

"Nga, con ngoan ngoan ở chỗ này đừng nhúc nhích, mẹ đi xem" Đem con trai ngồi ở một bên ghế trên, Hỏa Hoan tiêu sái đi vào.

Tại phòng bếp, lửa đã bị dập tắt rồi, chỉ có khói đen vẫn là một lớp một lớp vọt tới, cách cửa sổ thủy tinh, Đoan Mộc Minh đang lau chùi bếp lò, khói dầu cơ vang ầm ầm chuyển không ngừng.

"Cái kia. Không có việc gì chứ?" Rót ra một cái khe cửa, Hỏa Hoan đầu đầy đi vào, trông mắt tròn vo đảo quanh loạn chuyển không ngừng, phía sau mới phát hiện có một nam nhân trong nhà thật đúng là không sai.

"Ra đi, nếu không sợ bị sặc chết trong lời nói." Quay đầu nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, "Em bình thường đều như vậy phải không? Vẫn là mười ngón không dính nước."

"Sao. Làm sao có thể?" Cô lại bắt đầu không tự chủ cả lăm, mặc dù nói, cô làm com dùng mười ngón tay đầu đều có thể bị cho là đi ra.

"Nhìn xem trong tủ lạnh còn có cái gì?" Đem khăn lau rửa, để ở một bên, Đoan Mộc Minh mặc lên tạp dề.

"Anh. Anh muốn làm gì?" Nhìn anh hành động kỳ quái, Hỏa Hoan lập tức ngăn cản cả người, bắt quá, hai cái chân vẫn là không bị khống chế hướng tủ lạnh đi đến.

"Tiểu Bảo không phải kêu đói bụng sao? Em xác định mấy cái kia có thể cho người ăn." Xốc lên một cái, bên trong đen tuyền một đoàn chính là khiến cho người ngán.

Quay đầu lại trừng mắt anh một cái, Hỏa Hoan mở cửa tủ lạnh đem bên trong nhìn một lần, cuối cùng xuất ra hai bao mỳ ăn liền, vài cái trứng gà, hai cây chân giò hun khói còn có vài trái cà chua đi ra.

"Chỉ có cái này?" Nhíu mày, Đoan Mộc Minh bắt đầu dĩ lắc đầu, chẳng lẽ nữ nhân này mỗi ngày ở nhà đều là ăn đồ bỏ đi, trách không được như thế nào ăn cũng không dài thịt.

"Nha" gật gật đầu, Hỏa Hoan đem vật cầm trong tay đến trước mặt anh.

"Em" nhìn cô, Đoan Mộc Minh cuối cùng là lựa chọn ngoan ngoãn câm miệng, "Đi ra ngoài chờ xem, com chín sẽ gọi các người."

"À, cái kia. Có thể làm một phần cho tôi hay không?" Nói đến sau, thanh âm của cô càng ngày càng thấp, cuối cùng đơn giản cúi thấp đầu xuống.

Bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, Đoan Mộc Minh gật gật đầu, "Được rồi, em trước đi ra ngoài cầm chén đũa dọn đi."

"À"

Nhìn bóng lưng cô nhu thuận rời đi, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

Cô không nên biết, phía sau cô đứng lên tựa như đứa bé giống nhau, làm cho người ta nhìn không được đi che chở, thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

"Chú, chú làm cha cháu mới tốt sao?"

Một bên vui đầu ăn trứng gà cà chua chân giò hun khói, thỉnh thoảng, Hoả Thông đột nhiên toát ra một câu như vậy nói.

"Vì sao để cho chú làm cha cháu?" Cầm lấy khăn tay lau đi khóe miệng quần áo dính dầu mỡ, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, thật sự là tiểu tử đáng yêu.

"Bởi vì chú nấu com thật sự ăn thật ngon, so với mẹ, không đúng, so với đi làm ăn ngon ngàn vạn lần." Khò khè nói nhiều uống xong một ngụm canh cuối cùng, vỗ cái bụng tròn vo, Hoả Thông thật dài thở một hơi.

"Còn muốn ăn sao? Trong nồi còn có." Nhìn tên tiểu tử này, không hiểu, nhìn nhiều liếc mắt một cái, đã cảm thấy trong lòng đối với anh cảm giác thân thiết lại nhiều ra vài phần, xem lâu thậm chí sẽ làm anh có một loại ảo giác, này. Có phải là con anh hay không?

"Không ăn rồi, cháu no rồi." Chia chia bụng chính mình tròn trịa, Hoả Thông một cách tinh quái nở nụ cười, "Hơn nữa, chú bây giờ đi qua nhìn xem..., khẳng định đã không có."

"Vì sao?" Đoan Mộc Minh vẽ mặt hồ nghi nhìn bé, rõ ràng còn có không phải không?

"Chú xem mẹ." Tay nhỏ bé chỉ, Hoà Thông về mặt bắt đắc dĩ lắc đầu, "Cô là quỷ chết đói đầu thai."

Theo ánh mắt của bé nhìn sang, Đoan Mộc Minh lập tức ngậm ngùi cả người, bởi vì nữ nhân vừa mới rõ ràng nói ghét nhất ăn loại đồ ăn này đủ mọi màu sắc lúc này chính nòi mùi ăn ngon, theo tư thế kia đầy nòi đều nhanh hướng lên trời, bên trong còn thừa không có mấy .

"Cô thường xuyên như vậy phải không?" Cau mày, nhìn nhìn lại một bên thấy nhưng không thể trách tiểu tử kia, Đoan Mộc Minh đột nhiên thực đồng tình bé.

"Chỉ cần là người khác làm ăn ngon, cô mỗi lần đều là như vậy." Hai tay nhất quán, Hoà Thông cứ thế bò đến trên đùi của anh ngồi xuống, "Chú, chú xác định có thể giúp cháu tìm được cha sao?"

"Không dám khẳng định, nhưng chú sẽ hết sức ." Hai tay ôm thân mình bé, Đoan Mộc Minh con anh nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn bé, "Cháu nghĩ như vậy nhìn thấy cha cháu sao?"

"Cũng không phải phi thường muốn gặp, chỉ là cháu nghĩ kỹ đẹp mặt nhìn cái người hại mẹ mang thai, lại đem cô nhẫn tâm vứt bỏ xú nam nhân rút cuộc một bộ dáng gì, lại vẫn dám làm hại cháu thành một tiểu hài tử không có cha, cháu nhất định sẽ không bỏ qua."

Lúc nói lời này, cặp kia vốn trong vắt có một đạo hận ý nồng đậm bắn ra.

Không tự chủ, Đoan Mộc Minh rung mình một cái, ánh mắt thế nhưng như đao thật sâu cắm vào lồng ngực của anh.

Rất quái dị , không hiểu làm cho người ta sinh nghi.

"Phanh ~~~~"

Đúng lúc này, tại phòng bếp truyền đến một tiếng vang thật lớn .

Theo bản năng quay đầu, Đoan Mộc Minh chỉ cảm thấy trên ót vô số hắc tuyến, thành đội quạ trên đỉnh đầu bay qua.

"Hỏa Hoan, em rút cuộc có khả năng chút gì đó?" Đem Hoà Thông để qua một bên, anh sai bước tiêu sái tới, một tay lấy cô.

Thật sự là kỳ quái, như thế nào chỉ thấy tuổi dài, cái khác cái gì cũng không dài?

"Hắc hắc ~~~" một bên xoa đầu gối chính mình thoáng có chút máu ứ đọng, Hỏa Hoan ngượng ngừng nở nụ cười, "Sai lầm sai lầm, tay trượt xuống "

"Tay trượt, người cũng có thể ngã sao?" Liếc xéo cô một cái, nhìn trên đầu gối cô xước da đã ần ần chảy ra một tia máu, Đoan Mộc Minh đơn giản đem cô bế lên.

"Chân cũng trượt, thực ngốc." Vừa dứt lời, thân thể của cô đã toàn bộ bay lên không, "Wey wey Wey, anh muốn làm gì? Mau thả tôi, nếu không thả mà nói..., tôi nhưng là kêu anh phi lễ."

"Phi lễ?" Khóe môi gọi lên một chút cười nhạt, Đoan Mộc Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, sáu năm không thấy, cô ngay cả phương thức uy hiếp vẫn là giống nhau như đúc.

"Nhanh chút buông tôi xuống " không ngừng uốn éo người, Hỏa Hoan mặt sạm đỏ bừng, cái này cô nhưng là mất hồn rồi, nhìn con trai kia không có ánh mắt tốt, cô chỉ biết đầu nhỏ hạt dưa khẳng định lại muốn sai lệch.

"Em xác định để cho anh buông em?" Nhìn ra một chút theo cánh tay đến mặt vuông góc độ cao, Đoan Mộc Minh khóe môi càng thêm giơ lên, đôi tròng mắt kia lại đều là ánh mắt hài hước.

"Buông, mau thả xuống "

Thanh âm của cô còn không có hạ xuống, chỉ cảm thấy bên tai rồi đột nhiên truyền đến một trận tiếng gió vù vù, ngay sau đó, mông thật mạnh cùng mặt làm một lần tiếp xúc thân mật, cho dù thăm thật dày ngăn cách bộ phận đau đớn, nhưng là cái loại này cảm nhận sâu sắc vẫn là đến xương.

"Ai hét ~~~" qua hơn nửa ngày, Hỏa Hoan mới kêu đau ra tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Đoan Mộc Minh, ánh mắt kia hận không thể muốn giết anh.

"Rất đau sao? Là em để cho anh thả ra ." Ánh mắt vụt sáng vụt sáng nháy, Đoan Mộc Minh biểu tình vô tội, hai tay còn vẫn như cũ vẫn duy trì tư thế vừa mới mở ra.

"Anh." Chỉ vào anh, Hỏa Hoan nhất thời chán nản.

Cô chỉ biết, chỉ cần gặp gỡ người nam nhân này, cô cũng đừng trông cậy vào có thư thái, anh chính là ác ma, ông trời phái xuống dưới tra tấn cô.

"Thật sự rất đau sao? Em đứng lên đi, trên mặt đất ngồi lâu sẽ cảm lạnh ."

Vừa nói, Đoan Mộc Minh ngồi chồm hổm xuống, một bàn tay cầm tay cô, tay kia thì cố định ở cái hông của cô, làm đầu ngón tay lơ đãng đụng chạm mềm mại trước ngực cô thì tâm, giống nhau bị búa tạ hung hăng đánh một chút, cái loại cảm giác tê tê đại đại theo đầu ngón tay vẫn lan tràn đến tứ chi

bách hải.

Có cảm giác giống như không chỉ là anh, khuôn mặt Hòa Hoan không tự chủ đỏ.

Hơi thở của anh gần như vậy, môi mòng khêu gọi ngay phía trước cô, chỉ cần hơi chút nghiêng tới trước có thể đụng tới.

Giờ khắc này, khí tức của bọn họ lẫn nhau giao hòa , giống như có một loại tên là "Tối" địa phương chậm rãi lên men.

"Dì, mặt của dì hồng, giống như mông con khi vậy."

Đúng lúc này, một giọng trẻ con treu tức bên cạnh người vang lên, từ trường ở nháy mắt bị đánh loạn.

Đẩy anh ra, Hòa Hoan vội vội vàng vàng theo bò dậy, hai tay luống cuống gỡ tóc của mình, thật sâu hít vào một hơi, lại chậm rãi phun ra.

"Hỏa Thông, lập tức cắt trở về ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Anh Không Phải Người Tùy Tiện

"Hỏa Thông, lập tức cắt trở về ngủ." Một bên xoa mông đau, Hòa Hoan nghe răng trợn mắt nói, ngó ngó ánh mắt con trai kia, cô nếu không biết bé đang suy nghĩ gì, cô cũng không phải là mẹ nó.

"Đã biết, phụ nữ hung, thật không biết nam nhân gì có thể chịu được." Nhỏ giọng than thở , Hỏa Thông tâm không cam lòng tình không muốn tiêu sái đến bên người Đoàn Mộc Minh, "Chú, đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ, được không?"

"Hỏa Thông"

Hòa Hoan trong nháy mắt giống bị đâm lên cái đuôi mèo, nhất thời nổi giận.

Xú tiểu tử, theo bé ba tuổi biết nam nữ khác biệt, bé sẽ không còn cùng cô cùng nhau ngủ, hôm nay, thế nhưng mặc danh kỳ diệu yêu cầu đi theo một người xa lạ cùng nhau ngủ, cô thật sự tức giận đều nhanh nôn ra máu .

"Tốt lắm, chú đáng thương, chú đêm nay coi như mẹ." Nói tới đây, Hỏa Thông đột nhiên bịt miệng, lộ ra hai mắt to đảo quanh loạn chuyển , khi thấy Hòa Hoan hung thần ác sát thì nhất thời nhanh như chớp chạy không thấy.

Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, đi đến trước sofa ngồi xuống, nhìn nữ nhân kia vẫn ở nơi nào chuẩn bị hóa đá, anh bắt đầu đi lắc đầu, vỗ vỗ vị trí bên người, thật dài thở ra một hơi.

"Ngồi đi."

Hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, Hòa Hoan cách anh xa nhất trên sofa ngồi xuống, ngồi xuống một khắc, lại nghe răng trợn mắt , thoát nhìn về mặt thật sự là rất thống khổ.

Làm tâm mắt chạm đến vết máu trên đầu gối cô thì Đoàn Mộc Minh trong lòng đột nhiên lướt qua một tia không đành lòng, cả người cũng đứng lên đi tới trước mặt của cô.

"Anh. . . . Anh lại muốn làm gì? Không có việc gì cách tôi xa một chút." Hai tay vòng ngực che ở trước ngực, Hòa Hoan về mặt đề phòng nhìn anh, lại một lần ở trong lòng khẳng định, anh chính là tai tinh.

"Hộp thuốc ở nơi nào?" Nhìn lướt qua miệng vết thương trên đầu gối cô, anh lạnh lùng hỏi, khóe miệng cười thành công biến mất .

"Anh tìm cái kia làm gì?" Mở to mắt nhìn anh, ánh mắt kia nói lạnh lùng nhìn soi mói, cô thế nhưng cảm giác mình đầu lưỡi thất lại.

"Hộp thuốc ở nơi nào?" Một cổ tức giận thỉnh linh xảy ra cứ như vậy thổi quét anh, ngay cả chính anh cũng không biết, tại sao mình muốn tức giận ? Đà thương ở trên người của cô, đau cũng là cô đau, nhưng vì cái gì tim của anh thế nhưng đau .

"Ồ. Ở trong phòng Tiểu Bảo ." Chia sẻ phòng con trai, Hòa Hoan về mặt nhất gan nói, chết tiệt, nhìn đến anh mở to mắt, cô dĩ nhiên phải sợ.

Hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, Đoàn Mộc Minh xoay người đi đến trong phòng Hỏa Thông, một lát qua đi, cầm một cái hòm đi ra.

"Đau ~~~" nước tiểu độc nhuộm dần đến miệng vết thương thì Hỏa Hoan cả người co rúm lại một chút.

"Em còn biết đau? Anh còn tưởng rằng em thần kinh đều chết sạch đâu. Biết đau, lần sau chú ý một chút."

Đoan Mộc Minh ác thanh ác khí nói, cẩn thận xem xét mới phát hiện trên đùi của cô bao gồm trên cánh tay đều có vết sẹo bất đồng tất cả lớn nhỏ, tâm vừa kéo, mảy đều đánh thành một cái bết tắc.

"Tôi cũng không phải cố ý, nỗi chính mình không cẩn thận rơi xuống, nện vào chân của tôi, tay của tôi lại không cẩn thận cầm chén thoái thác mà thôi."

Lỗ mũi hướng lên trời, Hỏa Hoan không hề nhìn anh, cô cũng không muốn bị ánh mắt người nào đó giết chết.

"Em còn dám nói?" Đoan Mộc Minh tiếp hết chỗ nói rồi, động tác không tự chủ tăng thêm vài phần.

"Ai hết ~~~" nhất thời, lại là một tiếng gào thét như giết heo truyền đến, "Đoan Mộc Minh, tôi và anh không oán không hận, anh đây là muốn giết người diệt khẩu sao?"

"Câm miệng, em ầm ỹ đến Tiểu Bảo ngủ." Ngắc đầu quét cô một cái, Đoan Mộc Minh lạnh lạnh nói, nữ nhân thần kinh không ổn định, ai ~~~

Về che miệng lại, Hỏa Hoan không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, làm vẻ đau lại truyền tới, thân thể của cô không khỏi co rúm lại một chút, hít vào một hơi, lần này nhưng thật ra không thét chói tai ra tiếng.

"Bất quá là xước da mà thôi, khoa trương như vậy sao?" Đem cái hòm thu thập xong để qua một bên, Đoan Mộc Minh ở trên sofa ngồi xuống, hai con mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm cô.

"Nhìn cái gì vậy, chưa có nhìn thấy mỹ nữ." Nâng tay giữ chặt vạt quần áo chính mình, Hỏa Hoan tức giận nói, đơn giản ôm gối ôm vào trong lòng.

"Yên tâm đi, anh đối làm với đậu cove không có hứng thú, em không cần dùng ánh mắt phòng sói đến phòng anh." Nói xong, Đoan Mộc Minh lại đứng lên, đi ngang qua trước người của cô, Hỏa Hoan không tự chủ lại bắt đầu cà lăm.

"Anh. Anh lại muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, anh nếu không thành thật lời mà nói..., chồng tôi sẽ thu thập anh."

Cô vẻ mặt uy hiếp nhìn anh, hồn nhiên không phát hiện, uy hiếp của mình đến cỡ nào không đủ.

"Chồng em?" Vừa mới bước ra cước bộ cứ như vậy rút trở về, ngồi xổm trước mặt cô, khóe miệng Đoan Mộc Minh lộ ra một chút cười bí hiểm, "Hỏa Hoan, em thật sự có chồng sao?"

"Làm. Đương nhiên là có" nói xong, Hỏa Hoan cúi đầu, xú nam nhân này, thế nhưng lại bắt đầu dùng ánh mắt đến mê hoặc cô.

"Em xác định?" Ngón tay thon dài treu chọc tóc của cô, Đoan Mộc Minh lại hỏi một lần, giọng điệu vẫn đậm phong khinh lại mang theo một loại làm cho người ta không rét mà run.

"Xác thực. Xác định, không có chồng, nơi nào đến con trai? Tôi không phải nữ nhân tùy tiện." Nói xong, cả khuôn mặt của cô đều chôn ở gối đầu, chặn tất cả biểu tình.

"Phải không?" Đoan Mộc Minh trên mặt lộ ra một chút cảm giác lẫn lộn, "Em đã có chồng, vậy tại sao con của em lại mang họ em?"

"Anh. Anh không nên nói lung tung, tôi. Tôi nào có con trai?"

"Anh nói em có con trai sao? Là em chính mình nói, anh nhưng không nói gì." Bàn tay to dùng sức vuốt mái tóc dài của cô, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

Thuần nữ nhân chân chính, anh thật là làm không đến, moi ra lời nói của cô.

"Đoan Mộc Minh, anh đùa giỡn tôi." Hỏa Hoan hậu tri hậu giác gãi thét.

"Hỏa Hoan, em nghe rõ rang cho anh, phía dưới anh hỏi từng cái vấn đề, em nếu là có chút nói dối..., em nhất định phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Nở Nụ Cười Giống Cái Đứa Ngốc

Đoan Mộc Minh trịnh trọng nói, con người anh thật sâu dừng ở mặt của cô, đột nhiên cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, một loại xúc động muốn do thám biết chân tướng, một loại bàng hoàng khả năng được đến chân tướng.

Giờ khắc này anh, đột nhiên do dự.

"Anh. . . . Anh lại muốn hỏi cái gì?" Hòa Hoan nói lắp bắp, không biết vì sao, tầm mắt ngẫu nhiên đối diện, cô luôn cảm thấy chột dạ, giống như cuộc sống sáu năm bình tĩnh sắp chấm dứt.

"Hỏi một ít em có thể trả lời, hơn nữa phải trả lời." Nói tới đây, Đoàn Mộc Minh đột nhiên lại dừng lại, đứng lên đi vào phòng bếp.

Lại đi ra, trong tay rõ ràng bưng hai chén cà phê nồng đậm.

"Cái kia. . . . Tôi hiện tại mệt nhọc, muốn đi ngủ, anh có thể chờ tôi tỉnh ngủ hỏi lại? Thật sự buồn ngủ quá." Khi nói chuyện, như là phối hợp chính mình nói, Hòa Hoan còn đánh một cái ngáp thật to.

"Thật sự mệt không?" Nhìn ánh mắt cô có thể so với gấu trúc, lại nhìn xem cô ngáp mấy ngày liền, nhìn lại cô mặt mệt mỏi, tay Đoàn Mộc Minh đặt ở bên cạnh người lại một lần nắm chặt thành quyền.

Tiếp vốn cho là, cô cùng Hòa Tự, Đoàn Mặc cùng một chỗ, ít nhất áo com không lo, vui vẻ khoái hoạt, nhưng bây giờ xem ra, anh là sai lầm rồi, hơn nữa sai vô cùng thái quá.

"À, tôi đã ba ngày ba đêm không ngủ." Khi nói chuyện, Hòa Hoan đã chậm rãi nhắm hai mắt lại, giống như là thật sự mệt nhọc.

"Vậy được rồi, hôm nay em phải trả lời anh vấn đề thứ nhất." Ném một ngụm cà phê trong ly, Đoàn Mộc Minh ung dung nhìn cô.

"Anh nói đi" mí mắt cũng không ngừng, Hòa Hoan thiếu khí vô lực nói, cả người thuận thế hướng một bên.

"Em thật sự kết hôn?" Đoàn Mộc Minh lại một lần tái diễn vấn đề này, mặc dù ở trong lòng sớm đã có đáp án khẳng định, nhưng là anh vẫn đang hi vọng theo trong miệng của cô nghe được đáp án.

"Kết cái rắm, nam nhân không một người là tốt." Lại đánh một cái ngáp thật to, thân mình dùng sức co lại, không biết than thở một câu gì, Hòa Hoan ngủ thật say.

Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh không tiếng động thờ dài một hơi, theo sau, không tự chủ nở nụ cười.

Cô đáng giận như vậy? Thế nhưng sẽ cô đối với nam nhân khắp thiên hạ đều thất vọng, chính là lập tức lại có một cái nghi vấn chạy lên não, nếu cô không kết hôn, Hoà Thông là con trai à? Chẳng lẽ thật sự là anh?

Trong lòng có cái ý nghĩ này, anh vọt một chút đứng lên, đi đến bên người Hòa Hoan dùng sức đung cánh tay của cô.

"Hòa Hoan, em nói cho anh biết, Tiểu Bảo có phải là con trai của anh hay không?"

Ý nghĩ cứ như vậy không hề dấu hiệu vọt tới, nhiều cả người anh về mặt đều có điểm hoảng hốt.

Anh có con trai rồi, anh thậm chí có con trai.

"Tránh ra, âm ỹ chết." Giống đập con ruồi, Hòa Hoan không ngừng vung cánh tay, một cái cái tát vang dội cứ như vậy đến trên mặt của anh.

"Hòa Hoan, tỉnh, Tiểu Bảo đến cùng phải con anh hay không?" Đoàn Mộc Minh vội vàng hỏi, một túm tóc cúi ở giữa trán, vừa mới chặn cặp mắt tà mị, chính là trên mặt biểu tình vội vàng làm cho anh thiếu một phần tà mị, ngược lại nhiều hơn một phần phiền chán.

"Đi ra, Tiểu Bảo là con trai của tôi, chỉ là con trai của tôi." Hòa Hoan lại than thở một câu, chân dài đi phía trước đảo qua, thuận thế khoát lên trên bả vai của anh.

"Ách?" Đoàn Mộc Minh lập tức ngây ngẩn cả người, từng ngụm nước bọt không nuốt xuống, cứ như vậy nơi đó, ngay sau đó, cõi lòng tan nát tiếng ho khan cứ như vậy truyền đến.

Trong phòng đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên nghe được bên ngoài gió thổi lá cây vang lên "Sa sa sa ~~~~".

Nhẹ tay nhẹ đích vuốt ve vết sẹo lớn nhỏ không đều, Đoàn Mộc Minh gian nan nuốt nước miếng một cái, xúc cảm quen thuộc như vậy thế nhưng nhắm trúng thân thể một loại chỗ lại nổi lên không nên có phản ứng.

Lúc này, Hòa Hoan lại một lần ngủ thật say rồi, đầu cúi ở trên lan can sofa, theo khóe miệng có một chất lỏng không biết tên đang từ từ chảy xuống.

Thân mình vẫn không nhúc nhích tại nơi đó, Đoàn Mộc Minh ngay cả đại khí cũng không dám ra ngoài, trong óc mờ mờ giây điện giống như là đường ngăn.

Thật lâu thật lâu qua đi, anh thật dài thờ ra một hơi, đem chân của cô thật cẩn thận để ở một bên, sau đó chậm rãi đứng lên, thỉnh thoảng, hai chân tê rần, anh lại ngã ngồi ở trên mặt thảm.

Ngồi ở chỗ kia, anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, xem ra dung nhan đang ở trong mộng xuất hiện vô số lần cứ như vậy rành mạch xuất hiện ở trước mặt của anh.

"Thật tốt, còn có thể lại gặp em." Anh thì thảo nói, cúi người, tại trên môi đỏ bùng roi xuống một cái hôn.

Ngắm nhìn bốn phía, anh đứng lên, đem cô nhẹ nhàng ôm lấy đá vắng một gian cửa.

Rất kỳ quái, chỉ biết gian phòng ngủ kia nhất định là của cô.

Nhu hòa ánh trăng xuyên thấu qua rộng cửa sổ sát đất thung thình rại đầy một phòng, đem cô thật cẩn thận đặt ở trên giường, cẩn thận dịch góc chân sau, Đoan Mộc Minh ngồi xuống.

Nằm ở trên giường cô ngủ như đứa bé, vẻ mặt điềm tĩnh, đầu tóc rối bởi phủ kín toàn bộ gối đầu, không biết có phải là làm cái mộng đẹp hay không, khóe miệng của cô thể nhưng chứa đựng một chút nụ cười thần nhiên.

Ma xui quỷ khiến, Đoan Mộc Minh lại một lần hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng đụng chạm lấy, giống như cô là một đứa trẻ con, hơi bất lưu thần, sẽ tan xương nát thịt.

Môi cùng môi đụng vào nhau, qua thật lâu, anh chậm rãi buông cô ra, đem đầu tóc rối bởi chải vuốt, điểm đầu mũi của cô, anh giống cái đứa ngốc nở nụ cười.

Mở ra đèn đầu giường, ngọn đèn tùy ý mờ nhạt chiếu sáng gian phòng ngủ, cho đến lúc này, anh mới phát hiện, phòng này thật đúng là không phải loạn bình thường.

Tùy ý có thể thấy được đều là món đồ chơi lông nhung hoặc lớn hoặc nhỏ, gối đầu của cô đều gục con hổ nhỏ ở chỗ này ngủe.

Khóe miệng lộ ra một chút cười, Đoan Mộc Minh đứng lên, động thủ đem món đồ chơi trở về vị trí cũ, ngay tại thời điểm anh đem một cái Baby cuối cùng tới trên bàn, đột nhiên, trong phòng ngủ truyền đến một đạo tiếng thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Cảm Giác Tim Đập Nhanh

Tiếng thét chói tai, giống như “hung linh đêm khuya”, tại đây trong đêm khuya yên tĩnh làm cho người ta cả người tóc gáy đều đứng lên.

"Lại trẻ lại trẻ" Đột nhiên, đã nhìn thấy Hóa Hoan đáp chắn đứng lên, tóc dài hỗn độn rối tung trên vai, hai con mắt nhìn chăm chăm phía trước, miệng còn lẩm bẩm nói không ngừng.

Mở to mắt nhìn một màn này, Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản cả người, vừa định mở miệng gọi cô, đã nhìn thấy cô lại thẳng tắp nằm xuống.

Lúc này, ánh trăng nhu hòa đổ xuống tiến vào, một trận gió thổi qua, đem mối vừa thổi tẩm mây đen đi rồi, đạo tiếng thét chói tai cũng hợp thời đình chỉ.

Mang theo một chút hồ nghi, Đoan Mộc Minh mở đèn phòng cẩn thận tìm kiếm, mười phút sau, ở dưới sàng móc ra một cái tiểu quý mặt mũi hung tợn, cặp mắt kia rõ ràng còn phát ra từng đợt u lam quang.

Nhiều mây, Đoan Mộc Minh rằng nhanh nhẹ nhàng cắn lên dưới môi, đem cái tiểu quý lật qua vừa thấy, mới phát hiện nơi đó rõ ràng có phóng điện tri, từ trên xuống dưới thăm dò một phen, ra về tiểu quý là đồng hồ báo thức, chỉ là thanh âm như vậy.

Nhìn người trên giường lại một lần nữa ngủ, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiếp tỉnh hạ tâm mới phát hiện, trong phòng này lại có một loại hương khí thanh nhã tràn ngập ở trong không khí, hương vị rất nhẹ rất nhạt, nhưng cũng rất quen thuộc, giống cái loại mùi từ rất nhiều năm trước chứa đựng ở trong trí nhớ, đó là dùng nước hoa sang quý gì đều thay thế không được.

Khẽ chạm vào gương mặt của cô, Đoan Mộc Minh giữ nguyên áo ở bên người của cô nằm xuống, nghiêng đầu nhìn cô, chút bất tri bất giác nhưng lại cũng buồn ngủ.

Ở trí nhớ lưu lại thời khắc cuối cùng, anh chậm rãi nở nụ cười.

Đêm nay, rốt cục có thể ngủ an ổn rồi, chỉ vì, có cô ở bên cạnh.

Đêm, dần dần trầm, ngoài cửa sổ ánh sao như ẩn như hiện biến mất tất cả hào quang, sáng tỏ ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên giường một đôi Uyển Như trẻ sinh đôi kết hợp bình thường.

Giờ khắc này, thực ấm áp, cũng rất ngọt.

Tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên cao, mở to hai mắt nhìn trần nhà, Đoàn Mộc Minh không tiếng động thở dài một hơi.

Một đêm vô mộng, ngủ phá lệ kiên định, không biết có phải là bởi vì cô ngay tại bên người hay không, một đêm này, cô thể nhưng không còn có đi vào giấc mộng của anh.

Hơi hơi quay đầu đi, khi thấy người nằm ở trong ngực của anh điềm tĩnh thì anh không khỏi nở nụ cười, ngón tay tinh tế miêu tả lông mày của cô, mắt của cô, của cô mũi, người của cô, cuối cùng dừng ở trên môi của cô.

"Bảo bối." Gục đầu xuống, tại trên môi hồng nhuận ấn xuống hôn nhọt nhọt, anh nở nụ cười.

**

"Chú, nơi này nơi này, mau, nhanh chút ~~~"

Ngoài cửa sổ, truyền đến thanh âm của Hoà Thông hưng phấn không chịu nổi, tại đây ánh nắng tươi sáng, sáng sớm giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua thấm vào ruột gan.

Đánh một cái ngáp thật to, Hòa Hoan mở mắt, vẫn là có một chút hoảng hốt, ý thức cũng vẫn ở trạng thái hỗn độn, nằm ở nơi đó nửa ngày, cô mạnh mẽ lăn lông lốc bò dậy.

Bất chấp đi giày vào, cô cứ như vậy kéo cửa ra xông ra ngoài.

"Em đã tỉnh rồi, trên bàn có bữa sáng, em rửa mặt một chút chạy nhanh ăn đi." Liếc xéo cô mất một cái, Đoàn Mộc Minh tiếp tục đem tầm mắt chuyên chú ở tại hai cỗ xe đang ở trận đấu, giống như ngay cả thời gian nhìn nhiều cô một cái đều không có.

"Nha" về mặt hồ nghi nhìn bọn họ, che miệng lại đánh một cái ngáp, Hòa Hoan tóc tai bù xù lại đi trở về trong phòng, khi thấy bữa sáng phong phú trên bàn, bất chấp rửa mặt, cô cứ như vậy lang thôn hồ yết bắt đầu ăn, rất giống là quỷ chết đói đầu thai.

Theo đuôi cô tiến vào, nhìn cô tương ăn bất nhả, Đoàn Mộc Minh trực tiếp không nói gì rồi, xoay người, rót một chén sữa đặt ở trước mặt của cô.

"Uống đi, ăn từ từ, cẩn thận nghẹn."

Anh nhẹ giọng dặn dò, trong ánh mắt anh có triu mến cùng sùng nịch chính anh cũng không nhận thấy được.

"Anh làm trứng ốp lếp là trứng ốp lếp tôi ăn qua ăn ngon nhất."

Một bên nuốt cả quả táo, Hòa Hoan vẫn không quên đối với anh gờ ngón tay cái lên, kỳ thật, nếu người nam nhân này không phải xấu xa như vậy, không phải tự cho là đúng mà nói..., anh quả là một người tốt. Ít nhất cảm giác của cô là như thế này.

Rất biết săn sóc, còn làm một tay thức ăn ngon.

"Ăn thật ngon sao?"

Ở bên cạnh người cô ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, giờ khắc này, anh rốt cuộc biết, Hoà Thông kia tương ăn bất nhả rốt cuộc là theo người nào.

"Ừ." Hòa Hoan liền tiếp gật đầu, bưng chén lên "Rầm rầm ~~~" đem sữa một tia ý thức uống, đánh một cái ợ, cô cảm thấy mỹ mãn đứng lên.

"Còn không có học được nấu cơm?" Nói vừa hỏi ra lời, Đoàn Mộc Minh mới phát giác vấn đề chính mình hỏi thật quá ngu xuẩn, ngày hôm qua tất cả chẳng lẽ không chứng minh tốt nhất sao?

"À, tôi chán ghét tiến phòng bếp, một cỗ khói dầu, nghe khó chịu." Nói xong, đem cái chén đặt lên bàn, Hòa Hoan đi đến một bên trên sofa ngồi xuống, tư thế nằm xuống cùng lúc trước không khác.

"Anh thật sự rất ngạc nhiên, em cái dạng này là thế nào đem Tiểu Bảo nuôi lớn?" Nhìn thoáng qua đứa nhỏ bên ngoài đùa bắt diệp nhạc hồ, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

Thật sự là làm khó hài tử, gặp gỡ mẹ như vậy, bé còn có thể khỏe mạnh khoái hoạt lớn lên.

"Ăn mỹ ăn liền lớn lên" nhìn anh một cái, Hòa Hoan thật dài thở ra một hơi, "Như thế nào? Có vấn đề sao? Tôi mới trước đây cũng là ăn mỹ ăn liền lớn lên, bé như tôi, cũng thích ăn mỹ ăn liền."

"Là thế này phải không? Ha ha ~~~" dựa vào hướng phía sau sofa, Đoàn Mộc Minh vừa cười, "Vì sao không mời một bảo mẫu? Anh nghĩ Hoà Tự cùng Doãn Mặc năng lực vẫn phải có đi?"

"Thình quá, nhưng là đều bị cái tiểu tử thú kia cường chế đi dời rồi, anh không biết đi, cái miệng của bé điều vô cùng, đồ ăn bình thường, bé cắn bản là không ăn." Hung hăng trợn mắt nhìn con trai, Hỏa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói, cô nếu là có một ngày dinh dưỡng không đầy đủ, tất cả đều là tiểu tử đó ban tặng.

"Thật sự?" Mây nhú lại, Đoan Mộc Minh đối với cô nói cực kỳ nghi ngờ.

"Không tin anh hỏi bé"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Người Mắc Bệnh Thần Kinh

"Không tin anh hỏi bé"

Chỉ con trai bên ngoài, Hỏa Hoan nói cực kỳ vô tội, hiện tại cô gây xương bọc da, tất cả đều là lỗi của bé, xú tiểu tử.

"Tốt lắm, chuyện này tạm thời đình chỉ, em ăn no đi?" Nhìn cô, Đoan Mộc Minh nhẹ giọng hỏi.

"No rồi" sờ sờ bụng phình căng căng, Hỏa Hoan thật mạnh gật gật đầu, có thể là bởi vì ăn no, đôi tròng mắt kia thành một vòng trắng.

"Tĩnh ngủ sao?" Vẫn là giọng điệu bình tĩnh như vậy, ung dung ngồi ở chỗ kia, Đoan Mộc Minh vẻ mặt giống như bắt đầu vốn không có biến quá.

"Tĩnh ngủ" xoa xoa ánh mắt vẫn như cũ có điểm chua xót, Hỏa Hoan nói một câu, cánh tay duỗi ra, đem hạt dưa dưới bàn trà ôm vào trong ngực.

"Nếu không có chuyện gì khác chứ? Nói thí dụ như, có có về chuyện gấp gấp đợi." Nhìn cô kia lười nhác, nếu không phải ngoài phòng có tiếng cười đùa nhỏ, anh sẽ cảm thấy tất cả cùng sáu năm trước cũng không có gì bất đồng.

"Đã không có, chuyện tình đều xong, tôi hôm nay cho mình nghỉ." Liếc xéo anh một cái, Hỏa Hoan vẻ mặt hồ nghi hỏi, "Làm sao vậy? Anh là lạ, có việc?"

"Tốt lắm, chúng ta bây giờ tiếp tục chủ đề ngày hôm qua." Hắng giọng, nhìn cô, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, "Tối hôm qua anh đã xác nhận một việc, hiện tại chúng ta hỏi vấn đề thứ hai."

"Đợi chút" Hỏa Hoan mạnh mẽ từ trên ghế salon ngồi dậy, "Anh tối hôm qua hỏi tôi cái gì?"

"Anh hỏi em, Tiểu Bảo có phải là con trai anh hay không?"

Đoan Mộc Minh tốt tâm nhắc nhở cô, tuổi còn trẻ dễ quên, loại cảm giác này nói một chút cũng không tốt sao.

"Cái gì?" Hỏa Hoan lập tức ngây ngẩn cả người, "Tôi nói như thế nào?" Dùng sức cào tóc của mình, lông mày của cô gắt gao nhú lại, vì sao cô một chút ấn tượng đều không có?

"Nghĩ như biết đáp án của em sao?" Hai chân vén cùng một chỗ, nhìn cô bộ dáng nổi điên, Đoan Mộc Minh ý định là muốn treo khẩu vị của cô, từ trong túi tiền lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó chậm rãi hút một ngụm nhỏ.

"Dĩ nhiên, tôi rốt cuộc là nói như thế nào?"

Một phen cầm tay anh, Hỏa Hoan trừng mắt một đôi mắt to nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn anh, chết tiệt, cô nếu chính mình nói lỡ miệng, cô nhất định mổ bụng tự sát, sau đó còn muốn tại chính ngoài miệng mình dán lên giấy niêm phong.

"Em nói. . . ." Nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh chậm rãi đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn Hoả Thông cao hứng ở trong viện chạy trốn, ánh vàng rực rỡ, một ít mờ mờ thoát nhìn trong suốt.

Đó là con anh sao?

Khóe môi gợi lên một chút ý cười, anh nhẹ nhàng lắc đầu, không thể nào đâu, anh tại sao có thể có cái loại phúc khí này hưởng thụ thiên luân chi nhạc.

"Tôi rốt cuộc nói cái gì rồi? Anh nhưng thật ra nói chuyện, gấp rút chết tôi rồi." Đi theo phía sau anh, Hỏa Hoan tức giận nói, thật sự là ứng câu nói kia: hoàng thượng chưa vội, thái giám vội muốn chết.

"Em nói. Tiểu Bảo chính là con của em." Thật lâu sau, anh theo phần môi nhớ lại những lời này.

"A, tôi đã nói rồi, làm sao có thể nói lộ ra miệng?" Hóa Hoan như trút được gánh nặng thở dài một hơi, miệng nhỏ giọng than thở, tuy rằng không phải thực rõ ràng, nhưng là những lời này vẫn là một chữ không lọt truyền vào trong lỗ tai Đoàn Mộc Minh.

"Bất quá ——" khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh mạnh mẽ xoay người qua, nhìn cô, trong ánh mắt đã tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

"Thì thế nào?" Trùng mắt liếc anh một cái, trong lòng tảng đá lớn bình an rơi xuống đất, Hòa Hoan lại khôi phục từng cái chủng loại kia... bộ dạng lười nhác, nằm ở trên sofa bên cửa sổ, lười biếng phơi nắng mặt trời.

"Em ngày hôm qua rõ ràng nói cho anh biết, Tiểu Bảo không phải con của em, như thế nào? Qua một đêm, biến thành con của em rồi?" Đoàn Mộc Minh vẻ mặt trêu tức nhìn cô, đột nhiên không làm rõ được, nữ nhân này rốt cuộc là thần kinh không ổn định, vẫn làm việc mơ hồ như vậy.

"Cái gì? Tôi nói sao? Nói sai nói sai đi." Hóa Hoan thấy nhưng không thể trách nói, cô trăm ngàn chỗ hở, nói câu sau lại quên luôn câu trước, khi anh như hồ ly già trước mặt làm sao có thể dấu diếm, đơn giản, cô thừa nhận.

"Nói sai?" Đầu lông mày chau lên, Đoàn Mộc Minh cả người dựa ở cửa sổ, ánh vàng rực rỡ cứ như vậy xuyên thấu qua bờ vai của anh bắn lại đây đánh vào trên người của cô, "Ý của em là nói, Tiểu Bảo không phải con của em?"

"Là con trai em" Hòa Hoan không sao cả nói, nhìn ánh mắt anh lại giống đang nhìn yêu quái.

"Vậy ba ba bé là ai? Đừng nói cho anh là theo tảng đá trong khe đựng tới ." Đoàn Mộc Minh tựa tiểu phi tiểu nói.

Thêu dệt đi, anh cũng muốn xem thật kỹ xem, cô có thể thêu dệt ra cái gì.

"Thiên tài biết ba bé là ai, tôi theo viện phúc lợi linh trở về ." Đã đánh một viên ô mai bỏ vào trong miệng, Hòa Hoan khinh phiêu phiêu nói, nói những lời này, ngay cả ánh mắt cũng không trừng xuống.

"Như vậy, thật sự là đứa bé đáng thương." Đoàn Mộc Minh thập phần phối hợp nói, gục đầu xuống, che giấu đáy mắt kia một chút tức giận.

Nếu Tiểu Bảo thật sự là con anh, anh nhất định không tha cho cô, cũng dám nói con của anh là một tiểu hài tử không ai muốn.

"Vì sao đáng thương? Tôi thứ nhất không có ngược đãi bé, hai không có bị đối, bé trôi qua không biết có bao nhiêu hạnh phúc."

Nghe được lời của anh, Hóa Hoan lập tức không vui, tuy rằng cơm của cô là làm khó ăn một chút, nhưng là cô rất đau bé, mặc dù có thời điểm cũng sẽ đánh cho bé kêu cha gọi mẹ .

"Tốt lắm, vấn đề này đình chỉ." Làm một cái thế tay tạm dừng, Đoàn Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, "Vấn đề thứ hai."

"Nói đi, thật sự là chán ghét, dựa vào cái gì muốn tôi nhận đề ra nghi vấn của anh?"

Hòa Hoan thanh âm xấp xỉ nỉ non, khi ánh mắt anh nhìn soi mói, cô luôn sẽ có một loại cảm giác cả người không chỗ nào che giấu .

"Anh nghe nói, sáu năm trước em mang theo mầm móng của anh đi, như thế nào? Sáu năm, cái loại này sớm nên mọc rễ nảy mầm đi?" Tiến đến trước mặt cô, anh nhẹ giọng hỏi, một cổ hơi thở ấm áp cứ như vậy phun ở tại trên mặt của cô.

"Anh nói vậy, tôi nào có mang cái gì mầm móng?" Hóa Hoan một chút lại ngồi dậy, thỉnh linh , đầu thẳng tắp đánh tới mũi anh, đưa tới anh một trận bi thảm .

"Xứng đáng, ai bảo anh nói hươu nói vượn, cơm có thể ăn vậy, nói không thể nói loạn, có biết hay không?" Vỗ vỗ đầu của anh, Hóa Hoan bắt đầu đi thờ dài một hơi, "Chịu không nổi anh, quên đi, tôi còn có việc, đi ra ngoài."

"Em đứng lại đó cho anh" một phen túm ở cánh tay của cô, cổ nén mũi chua xót, Đoàn Mộc Minh hít một hơi thật sâu, "Em xác định em sáu năm trước không mang của anh trồng ra đi?"

"Bệnh thần kinh" liếc trắng mắt, Hòa Hoan dùng sức đẩy tay anh ra, "Anh a, chẳng những là tinh thần có vấn đề, hơn nữa, còn có chứng vọng tưởng, tôi đề nghị anh hay là đi khoa tâm thần đi, tôi nghĩ nơi đó sẽ giúp anh."

"Hóa Hoan" Đoàn Mộc Minh rống lớn một tiếng, không biết tại sao, tâm luôn luôn gọn sóng không sợ hãi nhìn cô trở nên điên cuồng.

Một câu nói của cô, một ánh mắt, thậm chí là một cái động tác thật nhỏ bất quá đều có thể dễ dàng khơi mào thần kinh anh yếu ớt, làm cho anh phát cuồng.

"Chú, chú bị bệnh sao?" Ngay tại lúc anh rối rắm vạn phần, một đạo thanh âm trẻ thơ ở sau người chậm rãi vang lên.

"A? À, không có." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt giống quá Hòa Hoan, Đoàn Mộc Minh không khỏi ngây ngẩn cả người, tay ảm áp ý thức phù hướng về phía mặt nhỏ nhỏ, "Tiểu Bảo, cháu thích chú sao?"

"Thích" không có...chút nào do dự, Hoà Thông thật mạnh gật gật đầu.

"Vì sao?" Đoan Mộc Minh theo bản năng hỏi, nếu bé thật sự là con anh. , mặt sau, anh ngay cả nghĩ tiếp đều cảm thấy cả người run lên.

Đó là một loại cảm giác thực đặc biệt, giống như có địa phương nào không được bình thường, nhưng là còn nói không ra vì sao.

"Chú làm cơm ăn thật ngon, so với đám bọn cậu ngoại làm hoàn hảo." Ngay khi trong lòng anh, Hoả Thông về mặt thuần chân nở nụ cười, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn giữa lông mày anh, "Không cần nhủ, như vậy sẽ biến thành tiểu lão đầu ."

"Phải không?" Nhốt lại thân thể nhỏ nhỏ, Đoan Mộc Minh thân nhiên lên tiếng, mặt dán tại phía sau lưng của bé, trong lòng không hiểu lại xông lên cái loại cảm giác ấm áp.

"Đoan Mộc Minh" đứng lúc này, nơi cửa rồi đột nhiên truyền đến thanh âm của Họa Hoan.

"À, làm sao vậy?" Đoan Mộc Minh thiếu khí vô lực hỏi một câu, tưởng người đàn bà kia nhất thời lương tâm phát hiện nghĩ đến ân ừ anh, cho nên, anh đơn giản giả hoàn toàn, hung hăng nheo một chút bắp đùi của mình, nhất thời, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

"Anh nếu không có việc gì mà nói..., hôm nay giúp tôi mang Tiểu Bảo một chút, tôi có việc muốn đi ra ngoài." Dương dương tự đắc túi giấy trong tay, cô lớn tiếng nói xong, ngay cả con mắt cũng chưa xem anh một cái, càng khỏi nói, nhìn đến cái sắc mặt tái nhợt kia.

"Em muốn đi đâu? Chúng ta cùng đi." Đoan Mộc Minh mạnh mẽ ngồi dậy, dù sao lần này anh là cho mình nghỉ dài hạn rồi, không chơi một chút như thế nào không làm chính mình thất vọng?

"Câm miệng, như thế nào làm sao đều không thể thiếu anh? Tôi đi địa phương anh không thể đi." Ném cho anh một ánh mắt rõ ràng, theo trong bao tiền lấy ra một xấp tiền mặt đặt ở trước mặt anh, Họa Hoan xoay người đi ra ngoài, "Tiểu Bảo, nghe chú nói..., mẹ một hồi trở về."

Nghe được lời của cô, Hoả Thông lập tức ngậy ngán cả người, lập tức mỉm cười ngọt ngào lên, "Đã biết, mẹ, bye bye ."

"Xú tiểu tử, làm sao cười cái kiểu đó?" Nhìn cùng Họa Hoan không có sai biệt cười xấu xa, Đoan Mộc Minh thỉnh thoảng nhìn mình một cái.

"Chú, chúng ta đi chơi, được không?" Hoả Thông hưng trí bùng bùng nói.

"Đi chơi? Đi nơi nào?"

"Sân chơi, cháu muốn chơi trò chơi cao chọc trời."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thành Giao

Tuy rằng không phải Chủ nhật, nhưng là trong sân chơi vẫn là tấp nập, kèm theo từng đợt tiếng hét chói tai cùng cười vui truyền đến, Đoan Mộc Minh mặt đã hơi hơi có chút trắng.

"Chú, chúng ta đi cái kia." Chia chia cái kia đang ở giữa không trung ngạo du cao chọc trời, Hoả Thông trong con ngươi lóe ra một đạo sáng trong quang.

"Cái kia. . . ." Nuốt một miếng nước bọt, Đoan Mộc Minh chỉ cảm thấy đầu từng đợt mê muội, "Hay là thôi đi, quá nguy hiểm."

Ai có thể nghĩ đến, Đoan Mộc Gia nhị thiếu luôn luôn không sợ trời không sợ đất dĩ nhiên là e ngại cao, nếu với anh có cái gì yêu cầu lời mà nói..., không cần làm khác, đem anh hướng chỗ cao như vậy vừa để xuống, kết liễu, lấy việc đều cũng có cầu tất ứng, chính là, uy hiếp anh trí mạng cũng không có bao nhiêu người biết.

"Rất vui vẻ, cháu cùng mẹ thường xuyên đến." Dùng sức lay tay anh, Hoả Thông đáng thương nói, trong con ngươi có vô hạn mong được cùng chờ đợi.

Ngẩng đầu nhìn, Đoan Mộc Minh vẫn là cảm thấy đầu từng đợt choáng váng, chậm rãi, thế nhưng cảm thấy mặt trời đều mất đi nhan sắc, phát ra cái loại ánh sáng lạnh lùng này, chiếu vào trên thân người từng đợt lạnh cả người.

"Chú, có được hay không vậy? Chúng ta phải đi chơi hạ xuống, từng cái là tốt rồi." Mở to một đôi mắt to nhìn anh, Hoả Thông biểu tình có vẻ càng thêm điên cuồng đáng yêu, không hiểu, làm cho tim của anh mềm nhũn ra.

Đón để nói, không đáp ứng thỉnh cầu đứa nhỏ, đó là muốn xuống Địa ngục .

Anh không sợ xuống Địa ngục, nhưng là anh sợ nhìn đến cặp ánh mắt thất vọng kia .

Quay đầu nhìn chung quanh, khóe miệng của anh gợi lên một chút độ cong. "Ngựa gỗ xoay tròn, chúng ta đi chơi ngựa gỗ xoay tròn, được không?"

"Cái kia không tốt, một chút cũng không kích thích." Hoà Thông vẫn là không thuận theo nói, nhìn vòng tròn dần dần cao chọc trời, trong ánh mắt có một hỏa diễm mong được hùng lực thiêu đốt lên.

"Được được được, bắt quá, cháu có thể chính mình chơi sao? Chú đột nhiên cảm thấy dạ dày có điểm không thoải mái." Chia chia dạ dày của mình, Đoan Mộc Minh trên mặt lộ ra một biểu tình rất thống khổ, bắt quá anh nhưng thật ra không có nói sai, thực phản ứng sinh lý tự nhiên, tinh thần quá căng thẳng khiến cho dạ dày co rút.

"Được rồi" cong lên há miệng, Hoà Thông về mặt thất vọng nhìn anh, "Nếu cậu ở thì tốt rồi."

"Cháu nói cái gì?" Đoan Mộc Minh hỏi một câu, vừa mới không nghe rõ ràng, nhưng nghe được cái từ cậu này.

"Trước kia đều là cậu theo giúp cháu ngồi" nói xong, Hoà Thông quay đầu hướng quây vé đi đến, về mặt có rõ ràng mất mát.

Nhìn bóng lưng của bé, Đoan Mộc Minh thế nhưng cũng hiểu được lòng mình vắng vẻ, thật sâu hít vào một hơi, anh ngược lại sai bước tiêu sái tới.

"Chú, chú muốn làm gì?" Nhìn cái hành động quái dị kia, Hoà Thông lập tức ngây ngẩn cả người.

"Không phải là vòng trong cao chọc trời sao? Chú cùng cháu chơi."

Ở cửa vé mua hai phiếu vé, Đoan Mộc Minh cắn răng một cái lôi kéo bé ngồi vào trong không gian nhỏ bịt kín kia, răng nanh găt gao cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt, môi phát ô, ngồi ở chỗ kia, ánh mắt găt gao nhắm, cả người thế nhưng nhện không được run lên.

"Chú, chú không thoải mái, nếu không còn là đừng ngồi đi? Cháu một người cũng có thể ngồi." Nhìn anh, Hoà Thông hào tâm nói, nhìn anh một cái, sắc mặt đều trắng, mẹ nói, tra tấn người như vậy là không đúng.

"Chú không sao, cậu cháu có thể cùng cháu làm, tất cả chú đều có thể thay anh làm, thậm chí so với bọn anh làm càng nhiều." Như cũ nhắm chặt hai mắt, Đoan Mộc Minh nhẹ nói, hai tay găt gao nắm tay vịn.

Kỳ thật anh ở vừa ngồi trên đến một khắc này, anh liền hối hận, chính là, phùng má giả làm người mê thôi, nếu bị một đứa bé xem thường rồi, đây chính là sỉ nhục anh thân là nam nhân.

"Nha" cái hiểu cái không găt găt đầu, nhìn anh, Hoà Thông nhẹ nhàng vỗ vỗ tay anh, "Chú, nếu chú sợ hãi..., chú liền lớn tiếng kêu đi ra, như vậy sẽ không sợ."

"Thật vậy chăng?" Mở to mắt nhìn anh một cái, làm nhận thấy được bên tai nổi lên tiếng gió vù vù thì Đoan Mộc Minh vèo một chút lại nhắm lại.

"Thật sự, cháu không lừa chú, mẹ mỗi lần ngồi đều quang quác quang quác kêu to, đôi khi còn có thể khóc." Hoà Thông ý xấu nói, dù sao thiên tài lão mẹ cũng không dừng lại này, nói nói hăn là cũng không sao đi.

"Nga nga ~~~" Đoan Mộc Minh dùng sức mãnh liệt găt đầu, răng nanh kia mạnh mẽ cắn môi dưới đều chảy ra một vết máu.

"Kêu đi"

Bên tai gió càng lúc càng lớn rồi, nhìn phong cảnh kia từ từ hiện lên, Hoà Thông mở to hai mắt nhìn, nhưng thật ra một bên Đoan Mộc Minh bắt đầu khàn cả giọng hô lên, giống như vậy, thật sự có thể quên sợ hãi.

Cao chọc trời thay đổi tốc độ liên tục càng lúc càng nhanh, bên tai tiếng gió dần dần trở nên thê lương, thổi tóc tùy ý bay lên, ngay tiếp theo mặt đều đau.

Từ đầu đến cuối, Đoan Mộc Minh cũng chưa dám mở to mắt, tiếng thét chói tai cũng vẫn đều không có ngừng.

"Nôn ~~~"

Trong phòng rửa tay, lại truyền tới một trận dốc hết tâm can nôn giống như thanh âm nôn mửa, một tay che cái mũi, Hoà Thông đem khăn giấy cầm trong tay đưa tới trước mặt của anh.

"Chú, chú có khỏe không?"

So sánh với Đoan Mộc Minh chật vật, tiểu tử kia nhưng thật ra khí định thần nhân rất nhiều.

"Còn. Tốt tốt" vừa dứt lời, một cổ cảm giác buồn nôn lại một lần dâng lên.

Sau nửa giờ, Đoan Mộc Minh như là bị bót tất cả khí lực bình thường ngồi liệt ở trên mặt đất, đầu tóc rối bời ở giữa trán, anh luôn luôn yêu sạch sẽ, giờ khắc này, xem như anh sinh ra tới nay chật vật một lần.

"Chú, súc miệng đi." Tiếp nhận một chén nước đến trước mặt anh, Hoà Thông ngồi chồm hổm xuống, "Vẫn là rất khó chịu sao? Có muốn con gọi điện thoại cho mẹ hay không?"

"Không. . . . Không cần" thấy tiểu tử kia lấy điện thoại cầm tay ra, Đoan Mộc Minh một phen nắm ở tay bé, nếu để cho Hỏa Hoan nhìn đến anh hiện tại bộ dạng này, anh không bằng trực tiếp chết đi coi như xong .

Súc miệng, lại thâm sâu sâu hít vào một hơi, giúp đỡ bờ vai của anh, Đoan Mộc Minh chậm rãi đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, chú không có việc gì ."

"Thật vậy chẳng? Mặt của chú thật trắng, so với cháu đều trắng." Chia chia mặt của anh, lại chia chia của mình, Hoả Thông khoe miệng dạng nổi lên một ý cười.

"Xú tiểu tử" dùng sức vò rồi đầu bé, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, "Đi thôi, nhìn xem chúng ta còn muốn chơi chút gì đó."

Đi ra ngoài, bên ngoài vẫn là trời trong nắng ấm, ánh nắng đánh vào người, cái loại cảm giác này cũng ấm áp , cùng mới vừa rồi cái loại lạnh này thấu xương như băng quả thực chính là hai cái thiên địa.

Chia chia bên kia, ngừng đầu nhìn anh một cái, Hoả Thông nhẹ nói nói, "Chúng tôi đi ngồi ngựa gỗ xoay tròn đi"

"Được" nắm tay bé, Đoan Mộc Minh sai bước tiêu sai tới.

Tiểu Mã nhúc nhích lúc lên lúc xuống, một lớn một nhỏ hai nam nhân miệng hàm chứa một cây kẹo que, bộ dáng thoát nhìn vô cùng quái dị, lại ngoài ý muốn phối hợp, ngẫu nhiên truyền đến tiếng cười to dẫn tới người chung quanh liên tiếp ghé mắt.

"Tiểu Bảo, có thể đáp ứng chú một điều thỉnh cầu hay không?" Lo lắng luôn mãi, Đoan Mộc Minh nói ra một câu như vậy.

"Nói nghe một chút" đầu lưỡi vây quanh kẹo que khẽ liếm một vòng, Hoả Thông ngừng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa xuân nhìn anh, cái loại vẻ mặt này nhìn lên không hiểu nhưng lại làm cho anh đang nhớ lại Hỏa Hoan xem ra khuôn mặt tươi cười đáng giận .

"Hôm nay chuyện chú nhất định không cần nói cho mẹ, biết không?" Anh nhỏ giọng dặn dò , nếu như bị nha đầu không có tim không có phổi biết, anh cũng không cần sống

"Vì sao?" Hoả Thông khó hiểu nhìn anh, chú sinh bệnh rồi, bé không phải hẳn là nói cho mẹ sao? Như vậy mẹ mới sẽ không khi dễ anh .

"Không có vì cái gì, đây là bí mật ở giữa hai nam nhân chúng ta, biết không? Nam nhân muốn một lời nói đáng giá ngàn vàng nha." Duỗi ra ngón tay lau vết bẩn khoe miệng bé, Đoan Mộc Minh thần nhiên nở nụ cười, "Thế nào? Có thể làm được sao?"

"Được rồi, cháu cam đoan không cùng mẹ nói, bất quá ——" nói tới đây, Hoả Thông lập tức dừng lại.

"Làm sao vậy?" Đoan Mộc Minh mày không khỏi nhăn , thật sự là không rõ, còn nhỏ tuổi trong đầu làm sao có thể cất giấu nhiều tinh ranh như vậy.

"Chú đêm nay làm đồ ăn ngon cho cháu ăn đi?" Mở to hai mắt nhìn anh, Hoả Thông không khỏi nở nụ cười, "Này coi như là điều kiện trao đổi giữa chúng ta đi, cháu thay chú giữ bí mật, chú làm đồ ăn cho cháu."

"Thành giao" đưa bàn tay đưa đến trước mặt bé, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, xú tiểu tử, lớn một chút chỉ biết cò kè mặc cả .

"ok" tay nhỏ nhỏ chường thật mạnh đánh lòng bàn tay, Hoả Thông đánh một cái huyết sáo vang dội, theo sau, lại đem kẹo que nhét vào miệng.

Ngày nào đó, bọn họ chơi đến khuya mới trở về.

Nồng đậm bóng rùng trên đường, một lớn một nhỏ hai nam nhân trong tay đều tự mang theo túi mua sắm căng phồng thông thả hành tẩu .

"Cháu đêm nay muốn ăn cái gì?"

Nghiêng đầu nhìn bé, Đoan Mộc Minh nhẹ giọng hỏi, vừa mới đưa nhỏ này vào siêu thị giống như là điên rồi thu thập mọi thứ, nhớ rõ Hỏa Hoan nói bé thích ăn mì ăn liền, anh vốn định mua một thùng mì để lấy lòng, kết quả bị tiểu tử này đập ra thật xa.

"Tùy tiện, chỉ cần không phải mì ăn liền, ăn cái gì đều được." Hoả Thông không sao cả nói, nhìn túi mua sắm căng phồng, khoe miệng của bé gọi lên một chút độ cong, thoát nhìn, bé đối với chiến lợi thư hôm nay rất hài lòng.

"ok, pizza thế nào?" Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh nói một câu như vậy, kỳ quái , anh hiện tại đã nghĩ lấy lòng be.

"very-good" hướng về phía anh giơ ngón tay cái lên, Hoả Thông thần nhiên nở nụ cười.

Ngay tại thời điểm bọn họ tới cửa nhà, thỉnh linh, bên cạnh nhảy lên ra một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 114: Cha Là Động Vật Đáng Sợ Nhất Trên Thế Giới Đây

Theo bản năng, Đoan Mộc Minh đem Hoả Thông che ở tại phía sau.

Đó là một loại bản năng, một loại phản ứng theo bản năng.

"Là ai?" Thanh âm của anh như là ở nước đá ngâm qua, có "Phồn thịnh kết." khí lạnh ra bên ngoài, đêm tối lờ mờ sắc, bóng người có thể thấy được, người kia bóng dáng nhỏ một ít.

"Đoan Mộc Minh, anh thật to gan, tôi cho anh ngoan ngoãn giúp tôi mang con trai, anh rút cuộc đem bé đưa chạy đi đâu rồi?" Một đạo tiếng rống giận dữ truyền đến, lập tức, liền nhìn đến Họa Hoan nhảy lên nhảy dựng chạy tới.

"Tiểu Bảo, mẹ đang tìm cháu." Quay đầu nhìn nhìn cái bóng đáng nhe nhò kia, Đoan Mộc Minh khinh phiêu nói một câu như vậy, nhìn về phía Họa Hoan, không tiếng động thờ dài một hơi.

Anh sẽ không gặp qua nữ nhân giống như vậy, chẳng lẽ cô không biết trên thế giới này còn có một loại tên là "Điện thoại" sao?

"Mẹ, con không sao, hôm nay con cùng chú đi chơi rồi, còn mua thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon." Dương dương tự đắc túi giấy trong tay, ánh mắt Họa Thông loạn thành một cái khâu.

"Ăn ngon ? Ở nơi nào?" Một tay ôm Họa Thông, Họa Hoan vội vàng đảo túi giấy, vừa mới tức giận thế nhưng lập tức tan thành mây khói, tốc độ biến sắc mặt cũng có thể theo kịp.

"Em là quỷ chết đói đầu thai sao? Hôm nay một ngày em đều làm gì rồi?" Cánh tay dài duỗi ra, đem Họa Thông lao tiến trong lòng, Đoan Mộc Minh lông mày không khỏi nhăn .

"Anh trước đừng nói nhảm, để cho tôi uống miếng nước, cả một ngày đều khát chết tôi." Khi nói chuyện, Họa Hoan đã mở một lọ nước "Rầm rầm ~~~" đổ đi xuống.

Nhìn cô một cái, Đoan Mộc Minh bắt đầu đi lặc đầu, ôm Họa Thông thẳng hướng trong phòng đi đến.

Một bên uống nước, Họa Hoan theo đuôi khi bọn họ cũng vào phòng, mở đèn lên, nhất thời đem trọn người đều ném bỏ vào trên sô pha, ngã chổng vó nằm ở nơi đó, từng ngum từng ngum thở phì phò, giống như là một con cá mất nước.

"Em hôm nay rút cuộc đều làm gì rồi?" Đem Họa Thông phóng tới một bên, mở ra mấy thứ điểm tâm nhỏ đặt ở trước mặt bé, Đoan Mộc Minh về mặt hồ nghi hỏi, tầm mắt dừng ở trên người của cô, đầu tóc rối bời, trên quần áo còn phá vài chỗ rách, thấy thế nào đều cảm thấy làm cho người ta sinh nghi.

"Làm cu li " dùng sức gãi gãi đầu, Họa Hoan thật dài thở ra một hơi, chân dài hướng trên lan can sô pha đáp, một cánh tay còn lại là thẳng đánh phía sau lưng Họa Thông, "Xú tiểu tử, đừng ăn, xoa bóp cha ta, con không phát hiện tai đều một môi sắp mất nước sao? Làm sao lại không biết đau lòng ta đâu?"

"Là người chính mình muốn đi, cũng không phải con ép đi ." Nhìn cô một cái, Họa Thông không tình nguyện nói, đem một khối điểm tâm nhét vào miệng, vụn bắt đầu đi cấp người nào đó.

"Tiểu tử, học xấu nga, để ý ta không bao giờ làm tốt ăn cho ăn." Liếc xéo Đoan Mộc Minh một cái, Họa Hoan ra tiếng đe dọa.

Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, này còn không có dù thế nào đâu rồi, xú tiểu tử đã vậy còn quá non rồi, mọi người đều nói đường lão đề phòng già, cô kia nuôi này tính cái gì? Bạch nhãn lang?

"Mẹ" tay nhỏ bé lực đạo vừa phải xoa bóp, một bên coi thần sắc của cô, lại nhìn thoáng qua Đoan Mộc Minh, Họa Thông nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Làm sao vậy? Có phải biết mình sai lầm rồi hay không?" Miệng ngậm một cây ống hút, nhẹ tay nhu vuốt ve đầu của bé, ánh mắt Họa Hoan đều híp lại thành một đường, hãy nói đi, con trai của cô luôn luôn là nhìn ánh mắt người làm việc giỏi nhất .

"Không phải, con suy nghĩ, chú cũng không thể không được làm cha con ?" Nói xong câu đó, bóng dáng nho nhỏ nhất thời lui cách cô một thước.

"Phốc ~~~~"

Ngay sau đó, đã nhìn thấy suối phun phát, một trận mưa bụi theo gió thổi qua.

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Họa Hoan hai con mắt nhất thời trừng thật to .

"Tại sao muốn làm cho anh làm cha con ?"

Cô về mặt khó hiểu nhìn, từ lúc bé còn nhỏ sau, bé cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt cô đề cập tới cha, cô còn tưởng rằng bé căn bản là không

cần .

"Chú nấu cơm ăn tốt, hơn nữa, chú đối với con cùn rất tốt." Dựa vào bên người Đoàn Mộc Minh, Hoà Thông nhỏ giọng nói, cặp mắt to nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Hoà Hoan

"Cậu nấu cơm cũng rất ngon, hơn nữa cậu đối với con không tốt sao?" Hòa Hoan ôn nhu nói, trên mặt nổi lên nụ cười ôn nhu, nhưng là đôi mắt kia cũng là hung hăng trừng hướng về phía Đoàn Mộc Minh.

Xú nam nhân chết tiệt, bất ngờ xuất hiện cũng thôi, lại vẫn dám tẩy não cho con trai cô? Chê cười, cô cả đời này không có ý định lại cùng người nam nhân này có cùng xuất hiện.

"Kia không giống với, tiểu bằng hữu nhà trẻ đều có cha , theo con không có." Buồng đầu xuống, Hoà Thông thanh âm của càng ngày càng nhỏ, ả ả còn mang theo một tia ủy khuất.

"Ách?" Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, nhìn Đoàn Mộc Minh một cái, đi tới đem con trai bế lên, "Con trai, mẹ nói cho con biết, cha là động vật đáng sợ nhất trên thế giới này, biết không? Anh chẳng những đánh tiểu hài tử, nhưng lại ăn tiểu hài tử nha."

"Động vật đáng sợ nhất?" Nhìn Đoàn Mộc Minh một cái, Hoà Thông vẻ mặt khó hiểu hỏi, "So với Sicili còn đáng sợ hơn sao?" (ghi chú: Sicili là bé ba tuổi sinh nhật năm ấy, Hoà Tự đưa sủng vật của anh.)

"Ừ, so với Sicili còn đáng sợ ngàn vạn lần." Hòa Hoan thật mạnh gật gật đầu, kia vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

"À, cũng là bởi vì như vậy, cho nên mẹ cùng đám bạn cậu ngoại mới không có cha đúng không?" Hoà Thông hiểu rõ nói, sau một lát, mày lại nhíu lại, "Mẹ không đáng sợ, vì sao các người cũng không có mẹ đâu?"

"Này. . . ." Sắc mặt tối sầm lại, Hòa Hoan đưa bé để xuống, "Cái này sao, là vì ——"

"Tiểu Bảo, cháu trước chịu một lát, chú lập tức làm pizza cho cháu ăn ngon, được không?" Một phen che miệng của cô, Đoàn Mộc Minh cười giống Phật Di Lặc, chính là tầm mắt chuyển hướng Hòa Hoan, ở trong đó có một đạo lạnh như băng bắn đi ra.

"Hảo" nhìn bọn họ hành động kỳ quái, Hoà Thông một bộ thấy nhưng không thể trách, lập tức lại úp sấp trên bàn ăn điềm tâm.

"Ủm ừm ừm ~~~~~" Hòa Hoan dùng sức tránh, này xú nam nhân có phải c ý định giết cô hay không?

"Em tốt nhất cầm miệng cho anh, xem ra chúng ta có tất yếu hảo hảo nói chuyện." Ngay cả lời cô đến phòng bếp, đóng cửa lại một khắc, trong lòng Đoàn Mộc Minh đột nhiên xông lên một loại tức giận.

"Anh bệnh thần kinh, làm sao như vậy? Còn tại trước mặt Tiểu Bảo?" Hung hăng trợn mắt liếc mắt một cái, Hòa Hoan tức giận nói, ngồi ở ghế trên.

"Hòa Hoan, anh phát hiện phương thức em giáo dục đứa nhỏ thật sự có vấn đề." Cau mày, Đoàn Mộc Minh trầm giọng nói, tạm thời bắt luận anh đến cùng phải cha đứa nhỏ hay không, vừa rồi câu trả lời của cô, anh sẽ không vừa lòng.

"Anh quản chuyện gì? Con tôi tôi nghĩ như thế nào giáo dục liền như thế nào giáo dục, huống hồ, anh căn bản là không cần phụ."

Rót một chén nước đun sôi để nguội rót vào trong bụng, Hòa Hoan đứng lên, hai tay chống nạnh đứng ở trong mắt của anh, "Nếu tôi nhớ không lầm, anh ngày hôm qua nói chỉ ở một đêm, như vậy anh bây giờ có thể rời đi."

"Vì sao vội vã đuổi anh đi? Em có phải có chuyện gì không nghĩ tới anh biết đến hay không?" Nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn cô, Đoàn Mộc Minh mày lại một lần nhíu lại, "Hòa Hoan, anh cuối cùng hỏi em một lần, Tiểu Bảo đến cùng phải con anh hay không?"

"Tôi xem anh là nghĩ con trai muốn điên rồi, anh tiếp tục ảo tưởng đi, tôi lười quan tâm anh." Nói xong, Hòa Hoan xoay người hướng phía cửa đi tới, trong lòng khủng hoảng đem cô cấp dục lúc này rời đi thôi, có thể đi tới cửa, cô lại vừa quay đầu, "Vừa mới nghe anh nói anh phải làm pizza, đem của tôi một ít cũng làm lên đi, cảm ơn."

"Hòa Hoan" nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, Đoàn Mộc Minh kêu một tiếng.

"Lại làm sao? Hồn của tôi không quăng, không cần một lần một lần kêu to như vậy." Chưa có quay đầu lại, Hòa Hoan chính là không kiên nhẫn nói.

Luôn sẽ có một loại ảo giác, người nam nhân này xuất hiện ý nghĩa cuộc sống cô yên tĩnh như trước sắp bị đánh phá, thậm chí nhắc lên một cổ Kinh Đào Hải Lăng.

"Em phải biết đi? Trên thế giới này còn có một gọi là xét nghiệm DNA?"

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, ả ả còn có một tia mơ hồ, nhưng chính là thanh âm như vậy một tiếng nổ tung ở đáy lòng Hòa Hoan.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Quay đầu nhìn anh, Hòa Hoan vẻ mặt bất đắc dĩ nói, mày đều nhanh nhẹn thành một đạo bánh quai chèo.

"Không làm gì, anh chỉ là muốn biết chân tướng, không hơn." Hai tay nhất quán, Đoàn Mộc Minh biểu tình cực kỳ vô tội, anh là làm việc truy nguyên

nhân, nhưng mà này còn chuyện mằm móng rớt cuộc có dẫn ra ngoài hay không.

"Tốt lắm, tôi cũng vậy nói rõ ràng cho anh biết, Tiểu Bảo cùng anh một chút quan hệ đều không có, tôi không biết anh nhận được tin tức gì, nhưng là nếu anh lần này chỉ là vì chuyện này mà đến, chỉ sợ cho anh thất vọng rồi."

Hòa Hoan vô cùng trấn định nói, cùng nữ nhân vừa rồi cả lợ phát phơ hoàn toàn như hai người.

"Em xác định là thất vọng sao? Vì sao anh lại nghe đến một loại hương vị hi vọng?" Đoàn Mộc Minh vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn cô, ánh mắt kia nắm lấy không chừng.

"Anh." Nhìn cái khuôn mặt kia không ai bì nổi, Hòa Hoan nhất thời chán nản.

"Em có thể đi ra ngoài, anh muốn nấu com rồi, một hồi gấp." Để tay ở đầu như vậy giương lên, Đoàn Mộc Minh làm ra một cái tư thế tiễn khách .

Nhìn bóng lưng của anh, Hòa Hoan không tiếng động thở dài một hơi, kéo cửa ra đi ra ngoài.

Đúng lúc này, phía sau một đạo thanh âm trầm thấp truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Nói Thí Dụ Như——

"Hòa Hoan, lúc này đây anh tuyệt đối sẽ không lại buông tay."

Thanh âm của anh thực bình tĩnh, lại mang theo một loại lực lượng không tha con tin, nếu lúc trước đến, anh còn mang theo một tia do dự, thậm chí là không ôm hi vọng mà nói..., lại nhìn thấy cô, anh lại kiên định ý nghĩ trong lòng.

"Ha ha ~~~" chưa có quay đầu lại, Hoà Hoan tùy ý giơ tay lên, "Nấu com đi, tôi đói bụng." Nói xong câu đó, cô xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của cô, lại nhìn chính mình, trên mặt Đoàn Mộc Minh lộ ra một loại tươi cười rất kỳ quái, không tiếng động thở dài một hơi, anh xoay người đi hướng nhà bếp.

20 phút sau, mùi thơm nồng nặc ở trên không toàn bộ phòng tràn ngập thì đã nhìn thấy một lớn một nhỏ, một nam một nữ hai người nhanh chóng xông về bên bàn.

"Ừ, mùi vị không tệ." Hương về phía anh giơ ngón tay cái lên, Hòa Hoan không chút nào tiếc rẻ ca ngợi, trước kia chỉ biết anh nấu com ăn thật ngon, không nghĩ tới sáu năm không thấy, trù nghệ của anh nhưng thật ra ngày càng thành thực.

"Ăn ngon ăn nhiều một chút" đem một ít đặt ở trước mặt Hoà Thông, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, trong mắt anh có chính sùng nịch anh đều không có nhận thấy được .

"Chú, chú làm pizza so với trong cửa hàng pizza ăn ngon hơn." Một bên nuốt cả quả táo, Hoà Thông còn mơ hồ không rõ nói, giữa lòng mảy mảy tất cả đều là tràn đầy ý cười.

"Nhanh ăn đi, nếu không nhanh chút, đều bị mẹ cháu ăn sạch." Cầm lấy khăn tay lau đi khóe miệng quần áo dính dầu mỡ, nhìn nhìn lại một bên Hòa Hoan kia lang thôn hồ yết bộ dáng rất giống quỷ chết đói đầu thai, khóe miệng của anh càng thêm giơ lên, chợt đột nhiên đáy lòng liền xông lên một loại cảm giác ấm áp không thể nói rõ.

Có người nói, cảm giác như vậy kêu là hạnh phúc.

Anh không biết hạnh phúc rốt cuộc là cái gì, chính là anh thích loại cảm giác này, một người nam nhân, một nữ nhân hơn nữa một đứa nhỏ, như vậy bọn họ chính là một nhà vui vẻ hòa thuận.

"Anh không ăn sao?" Khoi nào một khối phóng tới địa bàn Hoà Thông, xiên lên một khối cuối cùng, Hòa Hoan nhìn hỏi anh, chính là động tác kia nuốt nước miếng quá mức rõ ràng.

"Em ăn đi, anh không đói bụng." Mút lấy cà phê trong ly, nhìn động tác cô ngốn từng ngụm lớn, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

Nếu là lúc trước, anh không thích nữ nhân chủng loại này, bởi vì luôn sẽ làm anh nghĩ đến Dạ Xoa, mà bây giờ cách mồm to ăn thịt mồm to uống rượu này ngày đã muốn quá xa, nữ nhân bây giờ càng là yêu cầu là tao nhã, đoan trang. Nhưng là bây giờ, anh lại thích hào phóng của cô, có nữ nhân mềm

mại, cũng không chú ý mang theo hào khí nam nhân.

"Nhìn cái gì vậy?" Đem cuối cùng một ngụm nuốt vào, đánh ợ một cái, Hoả Hoan vừa lòng thở một hơi.

"Xem mọi thứ" môi mỏng khẽ mím môi, Đoan Mộc Minh đem phần môi cái kia cười thành công che dấu.

"Tìm đánh, đôi chết đáng đời anh, trách không được vẫn như cũ gầy giống sào trúc." Đứng lên, Hoả Hoan lại nương đến một bên trên sô pha, trừng mắt nhìn trần nhà, lộ ra một cái cười mỹ mãn.

"Như em vậy ăn ngủ, ngủ ăn, em không sợ biến thành mập bà sao?" Rót một chén nước tới trước mặt Hoả Thông, Đoan Mộc Minh ngồi xuống gần cô, cảm giác, cảm thấy có cô ở giống như ngay cả không khí đều mang theo một loại hương vị ngọt ngào.

"Bỏ cô nương lệ chất trời sinh" liếc xéo anh một cái, Hoả Hoan "Khanh khách ~~~" cười mở, che miệng lại đánh một cái ngáp thật to.

Kỳ quái, cô lại muốn ngủ.

"Lại mệt nhọc?" Nhìn cô, Đoan Mộc Minh không khỏi mở to hai mắt nhìn, so với ngày hôm qua nhìn thấy, hôm nay thoát nhìn giống như là tinh thần rất nhiều, mắt quầng thâm đều giảm phai nhạt không ít, chính là, trên mặt vẫn như cũ mang theo một môi không che dấu được.

"A, tôi trước híp mắt một hồi, nửa giờ, không, 10 phút." Nói xong, Hoả Hoan chậm rãi nhắm hai mắt lại, qua một hồi, phát ra một tiếng hít thở đều đều.

"Chú" nhìn Hoả Hoan lại đang ngủ, Hoả Thông nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của anh.

"Làm sao vậy?" Ôm ngồi ở trong lòng, Đoan Mộc Minh lại một trong lòng rung động mê hoặc thỉnh thoảng xảy ra.

"Chú chừng nào thì vì cháu tìm được cha?" Ngồi chồm hồm trên đùi anh, hai tay vòng ở cổ của anh, Hoả Thông nhẹ giọng hỏi, trong đôi mắt to tràn đầy tất cả đều là chờ đợi.

"Liên nghĩ như vậy nhìn thấy cha sao?" Dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn, Đoan Mộc Minh đột nhiên phát hiện tâm mình không bị khống chế "Bùm bùm ~~~" không ngừng.

"Ừ" thật mạnh gật gật đầu, nằm ở đầu vai anh, Hoả Thông càng thêm dùng sức ôm sát anh.

Hô hấp ở nháy mắt giao hòa, ôm thân thể nhỏ nhỏ, Đoan Mộc Minh thật dài thở ra một hơi, trong lòng đột nhiên có một cái quyết định, mặc kệ kết quả như thế nào, anh muốn thử xem.

"Nói cho chú, cháu nhìn thấy cha nghĩ cùng nhau làm cái gì?"

Vỗ nhẹ phía sau lưng của bé, Đoan Mộc Minh thì thầm nói, đây là một loại cảm giác thực xa lạ, bị một cái đứa nhỏ ý lại như thế, mà dĩ vãng anh là ghét đứa nhỏ, nhưng khi nhìn đến bé một khắc bắt đầu, anh cũng đã thích tên tiểu tử này.

"Cùng nhau làm rất nhiều rất nhiều chuyện" chớp một đôi mắt to, nhìn về phía trước, Hoả Thông không tự chủ nở nụ cười.

"Thí dụ như——" làm cho bé ngồi ở trên đùi, Đoan Mộc Minh lẳng lặng nhìn bé, trong lòng đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, cho dù anh không phải của cha bé, nhưng là anh vẫn như cũ bồi bé làm chuyện muốn làm.

"Nói thí dụ như cùng nhau chơi cao chọc trời, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ., còn có thật nhiều thật nhiều chuyện."

Nói đến sau, Hoả Thông thanh âm của càng ngày càng nhỏ, những lời này bé cho tới bây giờ cũng chưa cùng bất luận kẻ nào nói quá, không nói cho mẹ, là vì sợ cô thương tâm, không nói cho cậu, là bởi vì bọn họ đều bận quá, từ nhỏ đến lớn, bé cũng không phải đứa nhỏ phiền toái người khác.

"Chỉ có này đó sao?" Xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, "Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, việc này chú đều cùng cháu làm, được không?"

"Thật sự?" Bỗng dưng mở to mắt, Hoả Thông có kinh hi không che dấu được.

"Đó là đương nhiên, gạt người là tiểu Cầu." Giống như là bị hài tử cuốn hút, Đoan Mộc Minh trên mặt cười cũng hiện lên một loại Thiên Nữ Tán Hoa lan tràn ra.

"Ngéo tay"

"Ngéo tay"

Một to một nhỏ hai ngón tay út cứ như vậy chậm rãi móc tại cùng nhau.

**

Đêm, dần dần tới, Hoả Thông khi anh kể chuyện xưa cũng ngủ thật say rồi, đánh một cái ngáp, Đoan Mộc Minh đứng lên, cẩn thận dịch chỗ, xoay

người đi ra ngoài.

Đi vào phòng khách, rõ ràng phát hiện nữ nhân mới vừa rồi còn ngủ cùng lợn chết như thế nhưng chính mình ngồi dậy.

"Không hề tiếp tục đã ngủ chưa?" Nhìn cô tóc tai bù xù, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, rót một chén sữa đặt ở trước mặt cô.

"Chúng ta nói chuyện" hai chân ngồi xếp bằng ở trên sô pha, Hỏa Hoan nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt là chưa có còn thật sự.

"Được" Đoan Mộc Minh cúi đầu lên tiếng, học bộ dáng của cô ở đối diện trên sô pha ngồi xếp bằng xuống.

"Ngày mai anh lúc này rồi đi thôi đi, trước khi Tiểu Bảo đối với anh có nhiều hơn không muốn xa rời." Cô thực bình tĩnh nói, cô không tin trên thế giới này huyết thống tương thông thiên tính, nhưng là con trai đối với anh không muốn xa rời cô lại có thể tỉnh tưởng xem tới được.

Con trai năm tuổi rồi, năm năm này, trừ bỏ Hoá Tự cùng Đoan Mặc, anh là một người nam nhân duy nhất Tiểu Bảo nhận .

"Vì sao?" Đầu lông mày chau lên, Đoan Mộc Minh trên mặt không có càng nhiều là biểu tình, "Em phải biết , nếu như muốn anh rời đi, lý do như vậy căn bản là không thành lập."

"Tiếp qua hai ngày chồng của tôi sẽ trở lại rồi, tôi không muốn làm cho anh gặp lại anh."

Uống một ngụm sữa trong chén, Hỏa Hoan mặt không đỏ tim không nhảy nói, lời nói dối nói lần thứ nhất còn sẽ chột dạ, nên nói ba lần, dần dần sẽ ngay cả mình đều cảm thấy đó là sự thật.

"Làm sao vậy? Sợ anh hiểu lầm?" Đoan Mộc Minh vẻ mặt trào phúng nói, anh như thế nào không biết nguyên lai Hỏa Hoan cũng là nhất gan như vậy .

"Đứng" nhìn thẳng vào mắt tròn mắt của anh, Hỏa Hoan dùng sức gật gật đầu.

"Ha ha ~~~" nhìn cô, Đoan Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, lập tức lắc lắc đầu, "Hỏa Hoan, em biết không? Em nói láo, biểu tình sẽ có vẻ đặc biệt còn thật sự."

"Nói bậy, tôi nơi đó có." Nói nói như thế, nhưng là Hỏa Hoan vẫn là nhanh chóng bưng kín mặt, đầu cũng không tự giác thả xuống dưới.

"Em rốt cuộc còn muốn gạt anh bao lâu? Chẳng lẽ em cảm thấy em đối với anh còn chưa hết hi vọng?" Đoan Mộc Minh vẻ mặt nghiền ngẫm nở nụ cười, "Không cần để cho anh nhắc nhở em, chúng ta là ở trạng huống gì bắt đầu?"

"Tôi tự mình hiểu lấy" nhún nhún vai, Hỏa Hoan cả người dựa vào sau lưng, sau đó nhắm hai mắt lại, "Anh đi đi, về sau không cần tái xuất hiện ở trước mặt chúng tôi, anh nên biết, chúng tôi cũng không muốn gặp đến anh."

"Người khác tôi không cần, nhưng là anh phải học thích ứng có tôi tồn tại." Đem vật cầm trong tay đặt lên bàn, Đoan Mộc Minh đứng lên, "Hỏa Hoan, tôi rõ ràng nói cho anh biết, ở địa phương tôi không được đến, tôi sẽ không rời đi, em tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Anh. . . ." Bỗng dưng mở con ngươi, Hỏa Hoan nháy mắt cũng không nháy mắt theo dõi anh, "Anh muốn cái gì?"

"Em"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 116: Mạng Do Trời Định, Sự Do Người Làm

Thanh âm của anh vô cùng kiên định, giống như đã ở trong lòng suy nghĩ thật lâu, mà bây giờ chính là rõ ràng nói cho cô biết.

"Ha ha ~~~" lắc đầu, Hỏa Hoan chậm rãi đứng lên, "Đoan Mộc Minh, kết quả là, anh vẫn là một chút cũng không biết tôi."

"Có ý tứ gì?" Quay đầu nhìn cô, trên mặt Đoan Mộc Minh lộ ra một chút nghi hoặc khó hiểu.

"Tôi lúc đầu cố ý phải rời khỏi, cũng bởi vì không nghĩ lại cùng anh có bất kỳ liên lụy, quá khứ là như vậy, hiện tại, tương lai cũng vẫn là như vậy."

Nói xong, Hỏa Hoan xoay người đi vào phòng ngủ, cô lúc này bình tĩnh, cùng Hỏa Hoan ngày thường không tìm không phỉ như hai người.

"Hỏa Hoan" sắc mặt tối sầm lại, Đoan Mộc Minh lạnh lùng mở miệng, "Anh ở trong lòng em rốt cuộc tính cái gì?"

"Là chồng bằng hữu tôi" chưa có quay đầu lại, Hỏa Hoan theo trong kẽ răng cố ra mấy chữ này. Tạm thời bất luận ân ân oán oán, chỉ bằng điểm này,

cũng đã bị đường lui.

"Anh cùng Tiểu Ái đã ly hôn rồi, hơn nữa mấy năm nay anh ngay cả chạm vào cũng chưa từng chạm qua cô, em có biết tại sao không?"

Đi đến phía sau cô, đè lại bả vai của cô, Đoan Mộc Minh ép cô nhìn thẳng vào anh, "Nói khả năng em không tin, thật là vì em."

"Phải không?" Lấy ra tay anh, Hỏa Hoan vẽ mặt tự giễu nở nụ cười, "Đây là truyện cười năm nay tôi nghe tệ nhất."

"Hỏa Hoan" Đoan Mộc Minh thanh âm hạ nhiệt độ, trong phòng to như vậy giống như cũng trống trải không ít.

"Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi, bên kia là khách phòng." Chia chia cuối hành lang, Hỏa Hoan cũng không quay đầu lại đi tới phòng ngủ.

Đưa mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất ở cuối tầm mắt, Đoan Mộc Minh không khỏi cười cười, lộn trở lại sofa, bưng lên cả phê sớm lạnh mạnh mẽ uống.

Đêm, yên lặng không tiếng động, ả ả có gió thổi động vang lên "Sa sa sa.".

Tất tất cả đèn, nằm trên ghế sofa, Đoan Mộc Minh cũng là trần trọc, thật lâu không thể ngủ say, trong lòng bị một cái ý niệm trong đầu quấy đến tâm phiền ý loạn.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một trận thanh âm cái chìa khóa chuyển động, rất nhỏ bé tiếng vang, lại như cũ rõ ràng truyền đến trong lỗ tai của anh.

Mạnh mẽ từ trên ghế salon bật lên, anh lặng lẽ núp ở phía sau cửa, ngay sau đó, cửa bị đẩy ra rồi, một cỗ mùi rượu cứ như vậy truyền tới.

Đèn sáng lên, nhìn đến cái bóng dáng kia quen thuộc, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

"Doãn Mặc, đã lâu không gặp." Anh theo chỗ tối đi ra, trên mặt là cái chùng loại kia... Cà lơ phát phơ cười, có một chút hư, một chút bất cần đời, một chút đề phòng.

"Đoan Mộc Minh" quay đầu nhìn anh, Doãn Mặc ập tức ngăn cả người, "Làm sao anh lại ở chỗ này?"

"Tôi là cái gì không thể ở trong này? Chỉ cần tôi nguyện ý, tôi xuất hiện bất kỳ địa phương nào."

Đoan Mộc Minh vẽ mặt cuồng vọng nói, bất quá, những lời này nhưng thật ra không có gì khuyếch đại, lấy địa vị tập đoàn u. k giờ này ngày này, nói vậy cũng không có gì ngỗ nghịch anh.

"Ha ha ~~~" khoe môi giờ lên một chút cười nhạt, Doãn Mặc ngồi xuống, kéo xuống caravat vút qua một bên, nhắm mắt lại, thật dài thở ra một hơi, "Mấy năm nay, Hỏa Hoan trôi qua thực bình tĩnh, tôi không nghĩ anh lại đến quấy rầy cô."

"Phải không? Nhưng là cô không vui về." Đoan Mộc Minh thập phần chắc chắn nói, bởi vì đêm qua, lúc cô ngủ, anh rõ ràng thấy nước mắt khoe mắt cô không che dấu được.

"Nếu như không có anh, cô sẽ khoái hoạt, chỉ cần anh cách xa cô." Mở to mắt nhìn anh, Doãn Mặc một mảnh sâu thẳm, "Tự vẫn chưa về phía trước, anh lúc này rồi đi thôi."

"Nếu phải rời khỏi, tôi sẽ không tới nơi này." Ngồi ở trên sofa, nhếch lên chân bắt chéo, Đoan Mộc Minh từ trong túi tiền lấy ra một điều thuốc, châm, sau đó hít thật sâu một hơi.

"Cần gì chứ? Anh được gia đình, vợ của anh, trách nhiệm của anh, làm gì lại đến nơi này trêu chọc Hỏa Hoan? Cô. Không có kiên cường anh thấy được."

Không biết có phải là mệt mỏi hay không, Doãn Mặc thanh âm có một loại cảm giác thiếu khí vô lực, trên mặt thần sắc nồng đậm tất cả đều là mệt mỏi.

"Tôi đã ly hôn" thản nhiên nói xong câu này, Đoan Mộc Minh nhả ra từng vòng khói trắng, "Hiện tại tôi có năng lực cho cô hết thảy."

"Ha ha ~~~, phải không?" Liếc xéo anh một cái, Doãn Mặc vẽ mặt trào phúng nở nụ cười, "Anh cảm thấy gia đình anh, cha mẹ của anh sẽ nhận xuất thân Hỏa Hoan loại này sao? Cho dù là cha mẹ anh nguyện ý, anh cảm thấy Tự sẽ đem cô giao cho anh sao? Đoan Mộc Minh, anh phải biết, việc này là anh chính mình không thể thay đổi, cho nên, trước khi sự tình trở nên càng tệ hơn phía, anh vẫn là rời đi đi."

"Tôi tin tưởng mạng do trời định, sự do người làm." Đem thuốc còn lại tất ở trong gạt tàn, Đoan Mộc Minh chậm rãi đứng lên, "Doãn Mặc, đi qua anh không ngăn cản được tôi, hiện tại anh giống nhau không ngăn cản được tôi, không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon."

Nhìn bóng dáng của anh biến mất ở cuối hành lang, tay vỗ về cái trán, Doãn Mặc từ từ nhắm hai mắt lại, trách không được gần nhất trong lòng vẫn đều có một loại cảm giác rất không an toàn, nhìn thấy anh, anh đột nhiên tìm được đáp án.

Từ đồng hồ quả lắc như trước tí tách. vang không ngừng, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, Doãn Mặc mạnh mẽ đứng lên.

Trong phòng ngủ, chỉ còn lại một chiếc đèn nhỏ màu hồng còn phát ra từng ánh sáng mỏng manh, trên giường, Hòa Hoan đang ngủ, nhưng là theo rồi rầm mảy, về mặt bất an đó có thể thấy được, cô ngủ cực không an ổn.

"Không. Không cần. Không cần." Hai tay trên không trung lung tung vung, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra lẩm bẩm.

Đem tay cô nhẹ nhàng nắm trong tay, vỗ lưng của cô, Doãn Mặc không tiếng động thở dài một hơi.

"Ngoan, anh ở chỗ này đây, anh ở trong này." Anh thì thảo đáp lại, thanh âm trầm thấp mà giàu từ tính, dưới ánh sáng, đôi tròng mắt kia giống như là xuyên vào ánh sao sáng ngời.

Khi anh không một chút phát hiện, núp ở trong ngực của anh, Hòa Hoan rốt cục dần dần đi ngủ, lông mi thật dài hợp tròng lên cặp mắt, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn, Doãn Mặc không khỏi nở nụ cười, cúi người, ở trên trán của cô ấn xuống một cái hôn nhẹ nhàng, theo sau, lại đem cô dùng sức ôm sát.

Cầm một chút tóc của cô ở ngón giữa vuốt vuốt, ngửi mùi kia quen thuộc, Doãn Mặc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đuối hoàn một buổi diễn cuối cùng, anh đã mệt mỏi kiệt sức, nằm ở trên mặt giường lớn khách sạn, lại như thế nào cũng ngủ không được, cho nên, anh đi suốt đêm trở về, giống như chỉ cần có cô tại bên người, tất cả đều an ổn.

Một đêm bình yên vô mộng, anh lúc tỉnh lại, Hòa Hoan vẫn là nặng nề ngủ, rút tay ra, nhưng vẫn là đánh thức cô.

"Doãn ca ca"

Đánh một cái ngáp thật to, Hòa Hoan về mặt mắt nhập nhèm nhìn anh, khóe miệng dạng một chút giống như cười.

"Tỉnh, ảm ỹ đến em sao?" Xoay người ở trên mép giường ngồi xuống, xoa xoa cô, Doãn Mặc vô cùng sùng sục nở nụ cười.

"Không có, em cũng nên tỉnh dậy rồi." Vòng ở cổ của anh, Hòa Hoan không ngừng đưa thân mình, "Doãn ca ca, chúng ta đi du lịch đi."

"Du lịch? Tốt, em nghĩ đi nơi nào?" Điểm đầu mũi của cô, Doãn Mặc xả quá một bên áo khoác cho cô choàng tại trên vai.

Đối với cô, trong lòng anh cảm tình thật là phức tạp, có đối với nữ nhân yêu, có đối muội muội sùng, lại còn đối đứa nhỏ đau.

"Lần trước chúng ta đi châu Mỹ, lần này đi Châu Phi thế nào?" Hòa Hoan hưng trí bưng bưng nói, kỳ thật, đi nơi nào cũng không quan trọng, quan trọng là, cô muốn mau rời đi thôi.

"Nghĩ khi nào thì đi?" Hợp lại tóc của cô, cầm qua một bên dây cột tóc cột chắc cho cô, đứng dậy, Doãn Mặc nhân tiện cũng đem cô kéo lên.

"Càng nhanh càng tốt" cả người dán tại trên người của anh, Hòa Hoan về mặt trẻ con nở nụ cười.

Động tác này từ nhỏ đến lớn cô đã làm vô cùng thuần thục, cho dù là nhắm mắt lại, có thể chuẩn xác không có ôm lấy anh.

"Vì sao? Phải. Bởi vì anh ta sao?" Quay đầu liếc một cái ngoài cửa, Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi.

"Anh nhìn thấy anh ấy?" Không có bất kỳ đặc ý, Hòa Hoan giọng điệu càng giống là khẳng định.

"Ừ, tối hôm qua lúc trở lại nhìn qua." Đem cô hướng lên trên kéo tha, Doãn Mặc thần nhiên nở nụ cười, "Hoan Hoan, em định làm như thế nào?"

"Cái gì làm sao bây giờ? Không có anh sáu năm em trôi qua không biết có bao nhiêu tốt đâu rồi, cho nên, em sẽ khiến anh ấy mau chóng cut đi."

Cuộc sống yên tĩnh không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy, cô có lẽ là ích kỷ, ích kỷ chính là hi vọng sống được.

"Kia. Thông Thông làm sao bây giờ? Mặc kệ em thừa nhận vẫn là không thừa nhận, Thông Thông luôn con anh." Doãn Mặc thấp giọng nói, khóe miệng có một chút chua xót không dễ dàng phát giác.

Anh rõ ràng biết, chính mình yêu cô, nhưng là anh cũng rõ ràng biết, cô đối với anh cảm tình chính là ca ca, cho nên mấy năm nay, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng ép cô, chính là giống như bây giờ, có thể chờ đợi cùng một chỗ, anh đã cảm thấy thỏa mãn.

"Em biết, nhưng là Tiểu Bảo cũng là con em, em nhưng lấy đưa giữ ở bên người, yên tâm đi, chuyện này giao cho em xử lý, em sẽ khiến anh ấy ngoan ngoãn trở về, từ nay về sau chặt đứt tất cả vọng tưởng."

Hòa Hoan về mặt chắc chắn nói, cô mới không tin tâm cao khí ngạo như anh chịu được có nữ nhân như vậy.

"Em lại muốn làm gì?" Quay đầu nhìn cô tà ác, Doãn Mặc lập tức ngăn cả người.

"Chờ xem đi, không một tuần, em sẽ khiến anh ấy kêu cha gọi mẹ trở về."

Chương 117: Ngày Đêm Dày Vò

"Đoan Mộc Minh, tôi muốn ăn trứng ốp lếp, không cần ăn trứng ốp lếp."

"Đoan Mộc Minh, sữa rất nóng, anh có phải ý định muốn hại chết tôi hay không?"

"Đoan Mộc Minh, anh rốt cuộc làm cái gì? Không phải nói cho anh hầm cháo đấy sao? Dạ dày tôi đau, muốn ăn cháo."

"Đoan Mộc Minh"

.....

Sáng tinh mơ, trong tiểu viện yên tĩnh truyền đến một trận thì thầm vu vu, ngồi ở trước bàn cơm, cầm dao nĩa, Hòa Hoan đập bàn rung lên, ngay tiếp theo hô to gọi nhỏ, bộ dáng kia thật giận cực kỳ.

Nhìn cô, Đoan Mộc Minh mày càng nhăn càng chặt, bất quá vẫn là nhất nhất đáp ứng yêu cầu của cô, giờ khắc này anh giống như là nam nhân bị lão bà gắt gao, thoát nhìn ôn lương rất nhiều, chính là nếu nhìn kỹ mà nói..., sẽ phát hiện trong ánh mắt của anh thiếu đốt lên đám hỏa diễm điên cuồng, hơi không cẩn thận, sẽ khiến nhân tan xương nát thịt.

"Hoan Hoan, đủ." Nhìn Hòa Hoan vô cùng kiêu ngạo, Doãn Mặc nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của cô, có thể nhìn ra được, Đoan Mộc Minh luôn luôn ần ần, đây cũng là lần đầu tiên, anh nhìn đến mặt khác Đoan Mộc Minh.

"Đủ cái gì đủ a? Em vừa mới bắt đầu đâu." Đem một khối trứng ốp lếp thơm ngào ngạt bỏ vào trong miệng, Hòa Hoan hơi hơi cười cười.

Anh không phải muốn cô sao? Được, cô có thể thành toàn anh, điều kiện tiên quyết là, anh chịu được cô mới được.

"Em có biết em bây giờ là ở con hổ ngoài miệng mặt mao (long) (dựng lông lên) hay không?" Nhìn một cái Đoan Mộc Minh sắc mặt càng ngày càng khó coi, Doãn Mặc nhỏ giọng nhắc nhở cô, ngay cả anh đều cảm thấy Hòa Hoan thực có điểm quá, chuyện như vậy cho dù đặt ở trên người của anh, anh chưa hẳn có thể nhận.

"Bạt mao (lông)? Hừ ~~, em còn muốn nhỏ sạch." Hung hăng cắn xuống một miếng lớn trứng ốp lếp, Hòa Hoan không có tốt nỡ nụ cười.

"Em" bắt đầu đi lắc đầu, Doãn Mặc thật dài thở dài một hơi.

"Yên tâm đi, không có việc gì." Thật mạnh vỗ vỗ bờ vai của anh, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười.

Tắt đi bếp, đem cháo hầm sền sệt vừa phải đến trước mặt cô, Đoan Mộc Minh trên mặt vẫn là cái loại biểu tình bình tĩnh.

"Cháo tốt lắm, hiện tại có thể uống." Anh nhẹ nói nói, tầm mắt dừng ở trên người cô khi có một chút treu tức chợt lóe lên.

"Không uống rồi, chính anh ăn đi." Đem dao nĩa vừa để xuống, Hòa Hoan rút ra ghế dựa đi ra ngoài.

"Không thành vấn đề" khóe môi gợi lên một chút độ cong, Đoan Mộc Minh rút ra ghế dựa ngồi xuống, "Anh muốn uống sao? Cháo trứng muối thịt nạc chính tông."

Nhìn về phía đối diện Doãn Mặc, anh nói như vậy nói.

"Tại sao muốn làm như vậy?" Dừng ở cái khuôn mặt gọn sóng không sợ hãi, Doãn Mặc vẻ mặt hồ nghi hỏi, cảm giác, cảm thấy hôm nay anh đặc biệt kỳ quái.

"Không tại sao, cô không phải muốn chơi sao? Tôi bắt quá là bồi cô chơi thôi." Hai vai đứng thẳng, Đoan Mộc Minh mức thêm một chén cháo nữa để lên trước mặt của anh, "Nằm thử đi, rất khó có người có thể ăn tôi tự mình làm cơm."

Nói xong, anh lại đứng lên, "Tiểu Bảo, đứng lên ăn cơm"

"Đoan Mộc Minh, anh biết không? Một chút như vậy cũng không giống anh." Doãn Mặc như có suy nghĩ gì nói, trong lòng đối với anh tìm tòi nghiên cứu càng sâu, lại gặp lại, anh giống như cái biến rất nhiều.

"Trong thân thể người có đồng thời Thiên Sứ cùng ma quỷ, có lẽ anh bây giờ nhìn qua, hoàn toàn là một mặt Thiên Sứ đi." Múc thêm một chén cháo nữa

cảm thán thối lạnh, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười.

"Tại sao muốn làm như vậy? Anh thích Hoan Hoan như vậy? Thích đến có thể dung túng cô có tình gây sự?" Múc cháo bỏ vào trong miệng, Doãn Mặc tình tẻ thư thường, một lát qua đi, hướng về phía anh đưa ngón tay cái, "Hương vị thật sự không tệ."

"Anh cũng hiểu được cô có tình gây sự đi" đầu lông mày chau lên, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, "Tôi không biết cô mục đích làm như vậy là cái gì, nhưng là có một chút tôi khẳng định, tôi chưa điều tra được một số chuyện, tôi sẽ không buông tay."

"Điều tra một số chuyện?" Doãn Mặc lập tức ngăn cản cả người, "Anh muốn cái gì?"

"Đây là chuyện giữa tôi cùng cô, bắt quá, lấy được tôi sẽ nói cho anh." Nhìn anh một cái, Đoàn Mộc Minh vẻ mặt bí hiểm nở nụ cười.

"Chú sớm, cậu sớm."

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm còn buồn ngủ, một bên xoa ánh mắt, Hoả Thông lẩm bẩm nói.

"Tiểu Bảo, mặt trời đều phơi nắng đến mộng đất, làm sao cháu mới ngủ tỉnh? Con heo lười nhỏ." Đưa bé ôm vào trong ngực, Doãn Mặc nhẹ nhàng nở nụ cười, khi anh trên trán ấn xuống thật mạnh một cái hôn.

"Cậu" cho đến lúc này, Hoả Thông mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, dùng sức ôm cổ của anh, hai cái chân cái củ tình tẻ còn gắt gao leo trèo, bầu vú trên lưng.

"Hiện tại mới phát hiện sao?" Mắt liếc thấy, Doãn Mặc cười càng thêm sáng lạn, nhu nhu ôm đến phòng rửa mặt, "Nhanh chút, rửa mặt, đánh răng, chuẩn bị ăn cơm."

Nhìn một màn này, Đoàn Mộc Minh quấy cháo càng ngày càng chậm, đôi tròng mắt có đồ kị.

Mấy phút đồng hồ sau, Doãn Mặc ôm bé theo trong phòng rửa tay đi ra, "Ăn cơm đi"

"Nao, cháo lạnh tốt lắm, ăn đi." Đem cháo độ ấm lạnh nóng vừa phải cáo đoạn đến trước mặt bé, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Được, tạ ơn chú." Vừa ăn cháo, Hoả Thông dùng sức gật gật đầu, nuốt xuống một ngụm, lại ngẩng đầu nhìn về phía anh, "Cháu tối hôm qua nằm mơ mộng chú."

"Thật vậy chăng?" Đoàn Mộc Minh trên vầng trán không tự chủ lung lên một tầng ý cười, "Chú đang làm gì đấy?"

"Chú cùng mẹ kết hôn." Ngẩng xem ra như Hoa giống như khuôn mặt nhỏ nhắn, Hoả Thông cười càng thêm vui vẻ.

"Thật sự?"

"Cháu nói cái gì?"

Hai thanh âm của Đoàn Mộc Minh cùng Doãn Mặc đồng thời toát ra, chẳng qua một là kinh hỉ, một là kinh ngạc.

"Cậu, cháu nói mẹ cùng chú kết hôn, có thể chứ?" Quay đầu nhìn về phía Doãn Mặc, vẻ mặt bé chờ đợi hỏi, trong tay thìa cũng buông xuống.

"Kết hôn? Cháu nghĩ làm cho bọn họ kết hôn?" Doãn Mặc nhẹ giọng hỏi, đột nhiên nói không rõ cảm giác trong lòng rốt cuộc là gì.

"Ừ" thật mạnh gật gật đầu, Hoả Thông tựa vào trong ngực của anh.

"Vì sao? Như bây giờ không tốt sao?" Ôm thân thể nhỏ nhỏ, Doãn Mặc không tiếng động thở dài một hơi, tầm mắt chuyển hướng Đoàn Mộc Minh thì đột nhiên có một chút ghen tị cùng hâm mộ.

"Cháu không muốn làm một tiểu hài tử không có cha" nói đến sau, Hoả Thông thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng, đơn giản đem trọn đầu nhỏ đều vùi vào trong ngực của anh.

Trong lòng chấn động, Doãn Mặc theo bản năng ôm sát bé, còn đối với mặt Đoàn Mộc Minh sắc thái thì nháy mắt thay đổi mấy lần.

Đây là lần thứ hai anh nghe được Hoả Thông nói, bé không muốn làm một tiểu hài tử không có cha, mỗi lần nghe được, trong lòng có một loại cảm giác thực đặc biệt, giống như có cái gì bị xé thành hai nửa, khi đó, anh đã nghĩ vì bé có thể làm mọi chuyện, chỉ muốn bé cười vui vẻ.

"Nói bừa, nhanh ăn cơm đi, xem một chút chú chuyên hầm cháo cho cháu đó." Đưa bé ôm ngồi ở trên đùi, cùng Đoàn Mộc Minh liếc nhau, Doãn Mặc không khỏi tránh được tầm mắt của anh, múc cháo bỏ vào miệng Hoả Thông.

Một bữa sáng hơi có vẻ nặng nề cùng áp lực qua loa đã xong, sau khi ăn xong, Doãn Mặc mang theo Hoả Thông chơi món đồ chơi mới nhất anh vừa mua về, ngồi ở trên sofa, một ly cà phê, một điếu thuốc, Đoàn Mộc Minh chậm rãi tiêu thời gian.

Buổi sáng bắt đầu, Hỏa Hoan lại không biết chạy đi nơi nào, anh không biết cô trước kia cũng là như vậy, nhưng anh đến hai ngày này, giống như cô luôn bẽ bộn nhiều việc.

"Tiểu Bảo là một đứa nhỏ đặc biệt thích người thân."

Chẳng biết lúc nào, Doãn Mặc đã ngồi ở bên cạnh anh, nhìn đứa nhỏ kia bắt diệp nhạc hồ, khóe miệng có sùng nịch rõ ràng.

"Đúng vậy" ánh mắt thủy chung đuổi theo bóng dáng nho nhỏ, Doãn Mặc Minh ném một ngụm cà phê trong ly.

"Anh cũng không muốn hỏi sao?" Xoay quá nhìn anh, Doãn Mặc thân nhiên nở nụ cười, "Vài năm không thấy, anh giống như trầm ổn rất nhiều."

"Người luôn sẽ lớn lên, trước kia tôi có một chút không hiểu chuyện, nếu sớm biết rằng hôm nay cái dạng này, lúc trước tôi chết cũng sẽ không để cô đi."

Lúc nói lời này, Doãn Mặc Minh sắc mặt rõ ràng ảm đạm xuống, ngày ấy ngày đêm dày vò sáu năm, anh cả đời khó quên. Lần đầu tiên biết, nguyên lai, anh thế nhưng có thể nhớ kỹ một nữ nhân lâu như vậy.

"Anh thật sự cùng trước kia không giống với lúc trước, chính là ——" nhìn anh một cái, Doãn Mặc lập tức dừng lại.

"Có lời cứ nói đi, kỳ thật mấy năm nay vẫn muốn đối với anh nói một câu ‘ thực xin lỗi ’." Nói xong, Doãn Mặc Minh không khỏi nở nụ cười.

Bằng tâm mà nói, nếu lúc trước không phải là bị cừu hận che hai mắt, Doãn Mặc nhưng thật ra một bằng hữu.

"Chuyện quá khứ rồi, chẳng qua, Tự sẽ không đồng ý các người cùng một chỗ." Doãn Mặc về mặt chưa sót nói, ngửa đầu nhìn về phía trần nhà, không tiếng động thờ dài một hơi.

"Ha ha ~~~, tôi biết, nghĩ đến khi đó, anh sẽ cùng Hoan Hoan cùng một chỗ, không nghĩ tới thế nhưng không phải."

"Tôi nghĩ tới như vậy, nhưng Tự không đồng ý, Hoan Hoan đối với tôi cũng chỉ là tình huynh muội, kỳ thật như bây giờ cũng rất tốt, có thể dựa vào lẫn nhau sống, tôi đã thực mãn nguyện."

"Hắn là đi, nói một câu anh khả năng không tin..., tôi thực hâm mộ các anh."

"Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Kiểm Tra Sức Khỏe

Đứng lên, Doãn Mặc chậm rãi thông thả đến phía trước cửa sổ, hai tay cắm ở trong túi quần, lẳng lặng đứng ở cảnh sắc ngoài cửa sổ, từ nơi này nhìn ra, có thể thu trọn phong cảnh tòa thành thị vào mắt.

Lúc trước cũng chính là đã yêu một mảnh phồn hoa này, cho nên mới xác định định cư, người cô độc lâu hướng chỗ náo nhiệt chạy, cho dù chính mình không nói lời nào, nhưng khi nhìn người khác cao hứng, lòng mình cũng sẽ thấp sáng.

"Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?" Nhìn cái bóng lưng cô đơn kia, Doãn Mặc Minh đứng dậy đi đến bên cạnh người anh đứng lại.

"Nói đi" nghiêng đầu nhìn anh, Doãn Mặc nở nụ cười, rất nhẹ rất nhạt... Cười, làm cho người ta cảm thấy giống như có một trận gió nhẹ nhàng thổi lại đây.

"Tiểu Bảo là con trai của tôi, đúng hay không?" Không có nhìn anh, Doãn Mặc Minh hướng tầm mắt về phía ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có một tia mê mang, giống như thời gian cũng dần dần trôi qua chậm rãi mở trí nhớ ra.

Nghiêng đầu nhìn anh, Doãn Mặc không nói gì, chính là hơi hơi cười cười, trong nụ cười kia có vô tận thâm lương cùng cô đơn. Anh rất muốn nói, Tiểu Bảo không phải con trai của anh, nhưng sự thật lại làm cho anh không phản bác được.

"Tôi đã biết, cảm ơn anh." Nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh, Doãn Mặc Minh xoay người đi ra, "Tiểu Bảo, trở lại thay quần áo, chúng ta đi tản bộ đi."

"được" tiếng vang dội, Hoà Thông hấp tấp chạy ra.

"Cái kia....." Nhìn anh, Doãn Mặc thật dài thở ra một hơi, "Buổi chiều..... Tự sẽ trở về."

"Tôi đã biết" gật gật đầu, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, Doãn Mặc Minh lại lộn trở lại bên cạnh anh, "Đúng rồi, anh có biết Hỏa Hoan làm gì? Hôm nay

đi ra ngoài, ngày hôm qua cô cũng không ở."

"à, mấy ngày nay là cô làm nghĩa công, không xa, cách nơi này có hai con đường." Chia chia phía trước, đánh một cái ngáp thật to, Doãn Mặc đi lên lầu, "Tôi lại đi ngủ một hồi, bốn năm ngày không có ngủ."

"ừ, giữa trưa muốn ăn chút gì không? Tôi thuận tiện mua về." Nhìn Hoả Thông đã chạy tới, Doãn Mặc Minh thuận miệng hỏi một câu.

"Tùy tiện đi, tôi ăn uống không soi mói." Hướng anh khoát tay áo, Doãn Mặc xoay người đi lên lầu.

**

"Tiểu Bảo, chúng ta đi tìm mẹ, được không?"

hai nam nhân một lớn một nhỏ tay nắm tay đi ở trên đường cái, diện mạo đồng dạng xuất sắc dẫn tới người qua đường đều nghỉ chân quan khán.

"Không tốt" không hề nghỉ ngơi, Hoả Thông gtrực tiếp lắc lắc đầu.

"Vì sao? Cháu không muốn gặp mẹ sao?" về mặt Doãn Mặc Minh hồ nghi nhìn bé, đứa nhỏ rất kỳ quái, những đứa trẻ khác tại... tuổi này sẽ luôn ở trong lòng mẹ đi, nhưng bé, rất độc lập.

"Mẹ không cho phép cháu đi nơi đó, chú, hay là chúng ta đi địa phương khác đi, nếu không, cháu dẫn chú đi nhà trẻ?"

tay anh loạn choạng, Hoả Thông về mặt chờ mong nhìn anh.

"Được rồi" không đành lòng bé thất vọng, Doãn Mặc Minh khẽ gật đầu.

Hai người cứ như vậy lao đảo tiêu sái, đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

"Alo, tôi là Doãn Mặc Minh."

anh trầm giọng nói, theo phương hướng ngón tay Hoả Thông nhìn sang, nhất thời, nhìn đến hai chim nhỏ đang ở ríu ríu ca hát.

"Tổ tông, anh chạy nhanh trở về đi." truyền đến thanh âm của Diệp Toàn gào khóc thảm thiết.

"Xảy ra chuyện gì? Trời sập rồi? Đất sụt rồi? Vẫn là công ty muốn đóng cửa rồi?" Doãn Mặc Minh lạnh lạnh nói, cả người một bộ bất cần đời.

"Ai hét ~~~"

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, theo sau truyền đến một đạo giọng nữ phẫn nộ.

"Xú tiểu tử, anh lập tức trở về."

Thanh âm kia, làm cho Doãn Mặc Minh không khỏi nhú mày, phone cũng lấy cách lổ tai của anh.

"Mẹ, thời mẫn kinh hình như là tới trước." Đi theo Hoả Thông về phía trước, anh thấp giọng nói xong, mới ba ngày mà thôi, anh còn không có đủ đầu.

"Anh cầm miệng cho tôi, xú tiểu tử, ngày mai tôi phải gặp anh, nếu không, anh đợi đến nhật xác đi."

Nói xong, điện thoại truyền đến một trận "Đồ đồ đồ ~~~".

Bất đắc dĩ lắc đầu, Doãn Mặc Minh cất điện thoại di động trong túi tiền, chỉ cảm thấy khí lực cả người như là bị bớt đi.

"Chú, làm sao vậy?" Ngửa đầu nhìn anh, về mặt Hoả Thông khó hiểu hỏi, vừa mới trong điện thoại chính là cái thanh âm thật hung dữ nha.

"Không có gì, bất quá là một bác gái thời mẫn kinh thôi." Khóe miệng lộ ra cười thần nhiên, Doãn Mặc Minh dẫn bé sai bước đi thẳng về phía trước. "Thời mẫn kinh? Cái gì là thời mẫn kinh?"

"Thời mẫn kinh chính là động hay không động cũng phát giận, cổ tình gây sự, làm cho người ta cảm giác thực chán ghét." Doãn Mặc Minh thuận miệng một câu.

"à, cháu đã biết, chính là giống mẹ, đúng hay không?"

về mặt Hoả Thông hiểu rõ gật gật đầu, lập tức, chạy chậm hướng phía trước chạy tới.

Chậm rãi vươn bàn tay ra, nơi đó còn lưu lại độ ấm trên tay của bé, cái loại lòng bàn tay ấm áp thể nhưng làm cho anh mê luyến.

"Tiểu Bảo" đi vài bước đuổi theo, Doãn Mặc Minh xoay người bế bé lên, "Chú dẫn cháu đi làm kiểm tra sức khỏe, được không?"

"kiểm tra sức khỏe?" Nhìn anh, mày Hoả Thông không tự chủ nhủ lại, "cháu không cần làm cái kia, rất đau."

"Tiểu Bảo là đứa nhỏ dũng cảm, hơn nữa Tiểu Bảo cũng hi vọng chính mình khoẻ mạnh, không phải sao?" Đầu đội lên trán của bé, Đoan Mộc Minh nhẹ giọng dụ dụ dỗ, "Chú cũng cùng cháu làm, được không?"

"Thật sự?" mắt không nháy nhìn anh, đầu nhỏ hạt dưa Hoả Thông đã vòng vo vô số ý niệm trong đầu.

"Dĩ nhiên, lần khác chúng ta cũng mang theo mẹ làm."

Giờ khắc này, trong lòng Đoan Mộc Minh đột nhiên có một cái quyết định, mặc kệ người khác nói cái gì, nói như thế nào, anh phải dùng phương thức của mình tới đáp án mình muốn.

Nếu Tiểu Bảo thật sự là con anh ——

.....

Theo bệnh viện đi ra, sắc trời đã gần đến buổi trưa, ghé đầu vào vai anh, Hoả Thông thoát nhìn vô tình.

"Làm sao vậy? Làm sao không thoải mái sao?" Thử xem trán của bé, lại thử xem của mình, Đoan Mộc Minh nhỏ giọng hỏi một câu.

"Không có, cháu nghĩ ngủ một hồi." Nói xong, đánh một cái ngáp thật to, Hoả Thông chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"được, ngủ đi." Nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng của bé, ôm bé, Đoan Mộc Minh từ từ ở bóng rùng trên đường, gió tùy ý mềm nhẹ bao vây bọn họ lại.

Một màn kia, xa xa nhìn sang, hình ảnh thân như phụ tử làm cho mọi người hâm mộ.

"Dừng xe" kèm theo một tiếng nói lạnh như băng, một chiếc Lincoln ở ven đường từ từ ngừng lại.

Cửa xe mở ra, dẫn đầu xuống dưới là một cái bóng giày da, theo sau, là một cái chân thon dài, sau đó toàn bộ thân mình đều lộ ra, tay vịn cửa xe, anh lẳng lẳng đứng ở nơi đó, một bàn tay cúi tại bên người đã gắt gao nắm thành hình quả đấm.

Tầm mắt lơ đãng quay lại, Đoan Mộc Minh cũng nhìn thấy anh, vẻ mặt ngẩn ra, lập tức thân nhiên cười, đứng ở nơi đó, nhìn anh từng điểm từng điểm tiêu sái lại đây.

"Hóa Tự, chúng ta lại gặp mặt."

Đoan Mộc Minh nhẹ nói, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, theo sau cúi đầu nở nụ cười, "Xem ra, anh đã muốn thành vua vạn quý."

"Đem con cho tôi" lạnh lùng đe dọa nhìn anh, thanh âm của Hoả Tự không mang theo một tia ấm áp.

"Tốt" cẩn thận đem Hoả Thông dịch chuyển đến trong ngực của anh, tay cầm ở trong túi quần, Đoan Mộc Minh nhìn anh như vậy, sáu năm không thấy, sát khí trên người anh càng thêm dày đặc.

"Tôi cảnh cáo anh, tôi không thay đổi chủ ý trước, lập tức rời đi nơi này, nếu không ——" hừ lạnh một tiếng, Hoả Tự xoay người đi.

Nhìn anh, anh nhớ tới một năm kia, muối muối của anh vì bảo hộ bọn họ từng như thế nào tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mỗi một ngày qua, trong lòng hận hơn một phần, cái thời điểm phát thê, thời điểm tái kiến anh, anh nhất định sẽ giết anh rồi.

"Cái này mệnh anh muốn mà nói..., tùy thời có thể tới lấy, coi như là tôi nợ anh, tôi sẽ rời đi, nhưng không phải hiện tại." Nói xong câu đó, Đoan Mộc Minh đi thẳng về phía trước.

Nhìn bóng lưng của anh, thật lâu sau, Hoả Tự mới quay lưng đi, che chở Hoả Thông thật cẩn thận ngồi vào trong xe, "Lái xe".

Xe chậm rãi khởi động, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, bóng dáng Đoan Mộc Minh càng kéo càng xa, thẳng đến xa xa tại phía sau.

Ngày nào đó, Đoan Mộc Minh ở bên ngoài lưu lại thật lâu, lúc trở về, trong thành thị sớm sáng lên đèn đuốc, đèn đường trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng nhiều màu hoà lẫn phát ra từng đợt quang ảnh sắc sỡ.

"Chú" vừa đi đến cửa, thấy một cái bóng dáng nho nhỏ đón anh chạy tới.

Theo bản năng ngồi xổm xuống tiếp được bé, Đoan Mộc Minh không khỏi nở nụ cười, nguyên lai, ít nhất nơi này còn có một người hoan nghênh anh.

Bọn họ chán ghét anh, anh biết, kỳ thật, ngay cả anh đều chán ghét chính mình.

Bên ngoài nhiều nữ nhân như qua sông, mặc anh cần tới cứ lấy, nhưng là bây giờ....., trên mặt lộ ra một chút tự giễu, anh chậm rãi đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Cỗ Cháp Sẽ Hại Chết Người

"Dì?" Nhìn thấy sự xuất hiện của anh, Hòa Hoan lập tức ngậy ngần cả người, "Anh còn chưa đi sao?"

"Em hi vọng anh đi sao?" Liếc xéo cô, ông Hoá Thông, Đoàn Mộc Minh ngồi xuống ở bên cạnh cô.

"Tôi nói rồi nơi này không chào đón anh."

Trùng mắt liếc anh một cái, Hòa Hoan cứ thế ăn cơm, người người đàn ông này đến đây ba ngày, thời gian ba ngày tuy rằng trên mặt cô vẫn cùng bình thường không khác, nhưng không thể phủ nhận, sự xuất hiện của anh vẫn đang quấy cô đến tâm phiền ý loạn, nhiều khi, cô thậm chí có một loại xúc động muốn thét chói tai.

"Hòa Hoan, anh đói bụng, cho anh cơm ăn." Nhìn cô không nháy mắt, Đoàn Mộc Minh trực tiếp đem hai người đàn ông đối diện bỏ qua không nhìn tới, cũng không nhìn tới cặp mắt âm lệ kia của Hoá Tự.

"Không có cơm, muốn ăn đi khách sạn bên ngoài." Cũng không nhìn anh cái nào, Hòa Hoan ồm ồm nói, cảm thấy có tầm mắt nhìn soi mói, cả người có một loại cảm giác đặc biệt xấu.

"Phải không?" Khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh đã nhìn bát bưng tới trước mặt cô, "Tôi ăn bát này tốt lắm."

"Đoàn Mộc Minh, anh hơi quá đáng." Đem chiếc đũa hướng trên bàn để xuống thật mạnh, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, chỉ anh nửa ngày, nhưng không có nói ra một câu đầy đủ.

"Chú, chú ăn bát của cháu đi, mẹ ghét nhất bị người ta tranh giành cơm ăn." Khi tầm mắt bọn hai người trên mặt tới tới lui lui nhìn tầm vài vòng, Hoá Thông đem chén của mình nâng đến trong tay của anh.

"Cám ơn Tiểu Bảo, bắt quá, không cần, mẹ con đã ăn đủ nhiều rồi, còn lại chú ăn thay cô ấy." Khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh đã cầm lấy chiếc đũa cứ thế bắt đầu ăn.

Hai tay chống nạnh đứng ở nơi đó, trong ánh mắt Hòa Hoan bắn ra một đạo quang muốn giết người, hiện tại đầu năm nay, chó cũng không tranh giành thức ăn rồi, anh lại vẫn dám ăn của cô, thật sự là hơi quá đáng.

Nhìn một màn này, Hoá Tự cũng không nói gì, chỉ là lúc đứng dậy rồi đi lạnh lùng bỏ xuống một câu nói ——

"Đoàn Mộc Minh, anh đi ra đi."

Màn đêm buông xuống, gió nhẹ từ từ thổi lật phất, ánh trăng sáng tỏ bao phủ khắp mặt đất, tựa tại trên lan can, châm một điếu thuốc, hít sâu một cái, nhìn lên mặt trăng, Hoá Tự chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Anh tìm tôi" khi đứng lại bên cạnh người anh, nhìn anh một cái, thanh âm của Đoàn Mộc Minh bình tĩnh dị thường, giọng điệu nhất quán tao nhã, trên mặt không thay đổi vẫn là chiều bài kiêu cười kia.

"Ngày mai lập tức rời đi nơi này, Hoan Hoan không thích hợp với anh, nơi này cũng không phải nơi để anh diễn tiểu thuyết phương tây." Phun ra từng vòng khói vòng màu xanh, Hoá Tự lạnh giọng nói, trong con người anh lạnh lùng thành băng.

"Có hay không tôi nghĩ muốn? Làm sao anh biết, nếu anh tìm tôi chỉ là vì nói câu này, vậy coi như xong rồi, bắt quá, cám ơn nhắc nhở của anh." Nói xong, Đoàn Mộc Minh xoay người hướng trong phòng đi đến, ngay tại thời điểm anh đi trên bậc thang thứ nhất, một đạo âm thanh lạnh như băng từ phía sau vang lên.

"Đoàn Mộc Minh, bản thân mình tương tật xấu vẫn không có sửa, như thế nào? Vẫn nghĩ Địa Cầu phải chuyển động vây quanh anh sao? Anh vẫn là ích kỷ như vậy, vẫn luôn là ích kỷ như vậy."

Nhìn lên mặt trăng, Hoá Tự đột nhiên nở nụ cười, nhưng là tia cười kia lại rõ ràng không có một chút ấm áp.

"Tự cho là đúng cũng tốt, ích kỷ cũng thế, tôi chỉ nghĩ muốn tốt đến tôi là đủ rồi."

Chậm rãi quay lưng lại, nhìn anh, Đoàn Mộc Minh trả lời như vậy, được làm tiểu thuyết phương tây mình muốn cũng không phải sai, anh không cần chính mình có đề tiện, anh muốn chính là kết quả, về phần quá trình thế nào, anh không cần, cũng không cố được nhiều như vậy.

Bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu sau, khóe miệng Hoá Tự trào phúng càng sâu, chỉ vào anh, thở ra một hơi thật dài, "Anh quả nhiên vẫn là một chút cũng không thay đổi."

"Tôi ngày kia rời đi, mặc kệ anh đồng ý hay không đồng ý, tôi sẽ dẫn Tiểu Bảo cùng Hỏa Hoan rời đi." Nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, Đoàn Mộc Minh nói như vậy nói.

Nếu như nói, thời gian sáu năm không đủ quên mất một người, như vậy anh sẽ dùng thời gian còn lại để cô nhớ kỹ anh.

"Anh dám?" Hỏa Tự hít mắt lên, ở trong đó bắn ra tinh quang làm cho người ta không thể khinh thường, chính là đứng ở nơi đó, một cỗ sát khí vô hình liên từ quanh thân anh tán phát đi ra.

"Tôi có dám hay không đến lúc đó chẳng phải sẽ biết sao? Còn có, có lẽ tôi nên hảo tâm nhắc nhở anh hạ xuống, Joy Tư đã tới nơi này, nay, anh đã cường đại rồi, nhưng là, so với Joy Tư, anh giống như còn non nớt một chút đi."

Hai tay cắm ở trong túi quần, đứng ở trong bóng đêm, sợi tóc mềm nhẹ của anh tùy ý bay trong gió, trong đó một túm vừa mới rơi xuống chặn cặp con ngươi tà mị kia của anh.

Nghe được lời của Đoàn Mộc Minh, Hỏa Tự không nói gì, bởi vì anh hiểu rõ thật là uy hiếp anh, đi lên con đường này, phải làm được là vô khiên vô quái, lưu lại chỉ là một trái tim, ngoan cùng càng thêm ngoan, mà hiển nhiên, anh vương bận nhiều lắm.

"Anh cùng Joy Tư ân oán tôi không biết, cũng không muốn biết, nhưng là tranh đấu giữa các anh tôi không nghĩ họa vừa đến người phụ nữ của tôi cùng đứa nhỏ trên người, anh hiểu được lời của tôi đi?" Nhìn anh, Đoàn Mộc Minh lạnh giọng nói, nhất quán lạnh nhạt.

"Cho dù là như vậy, tôi cũng sẽ không để cho anh dẫn bọn họ đi."

Thanh âm của Hỏa Tự phảng phất như ngâm ở trong nước đá, từng đợt từng đợt đều lộ ra một cỗ khí lạnh, đứng ở nơi đó, tùy ý ánh trăng chiếu vào trên người của anh, nguyệt trang kiên cường ở một khắc này âm âm sụp xuống.

"Cuối cùng khuyên anh một câu, cố chấp là hại chết người." Nói xong câu đó, Đoàn Mộc Minh bỏ đi cũng không quay đầu lại.

Phía sau anh, Hỏa Tự hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, điện thoại di động trên người đột nhiên vang lên.

"Alo " nhấn nút trò chuyện, thanh âm của anh càng thêm lạnh như băng, cúi tại bên người đích tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

"Anh nói cái gì?" Bỗng dưng anh mở con mắt, ánh mắt của anh lại lạnh như băng hoàn toàn không có độ ấm, ở trong đó hận ý giống như thủy triều đánh úp lại.

"Được, tôi đã biết, lập tức đi."

Ngay sau đó, anh rất nhanh xông ào vào trong phòng, ánh đèn sáng ngời, mặt vốn là trắng nõn thoát nhìn càng thêm tái nhợt rất nhiều.

"Tự, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Thấy cái bộ dáng vội vã kia, Doãn Mặc theo bản năng đứng lên, cùng một chỗ đã nhiều năm như vậy, từng cái biểu tình cùng động tác của đối phương đều đã rất quen.

"Hảo hảo chiếu cố Hỏa Hoan cùng đứa nhỏ" cầm lấy áo khoác, anh xoay người đi ra ngoài, thậm chí không kịp cùng Hỏa Hoan nói một tiếng Tạm biệt.

"Rốt cuộc là sao lại thế này?" Theo đuôi của anh đi ra ngoài, Doãn Mặc mày cũng hơi hơi nghiêm.

"Joy Tư đến đây" nói tới đây, Hỏa Tự lập tức ngừng lại, xoay người nhìn anh, trên mặt biểu tình vô cùng rối rắm, "Hai ngày sau nếu tôi còn chưa có trở về..., anh liền mang theo Hỏa Hoan cùng Tiểu Bảo đi theo Đoàn Mộc Minh cùng nhau trở về."

"Anh nói cái gì? Rốt cuộc là sao lại thế này?"

"Chuyện khác anh đừng có hỏi nhiều, Đoàn Mộc Minh tuy rằng không tốt, nhưng là anh ta đã có cũng đủ năng lực tới bảo vệ các anh, cứ như vậy, tôi đi trước."

Nói xong, Hỏa Tự bỏ đi cũng không quay đầu lại, xe một đường vọt nhanh vào trong bóng đêm mờ mịt thì Doãn Mặc vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó.

"Chúng ta đi suốt đêm thôi." Chẳng biết lúc nào, Đoàn Mộc Minh đã xuất hiện phía sau anh, thanh âm nhẹ như trước, cái bộ dáng này giống như khi hai người cả lo phát phơ.

"Vì sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Doãn Mặc càng thêm rối rắm, giống như có một cánh tay khắp cổ anh, làm cho anh cảm thấy hô hấp đều trở nên khó khăn.

"Mục tiêu cuối cùng của Joy Tư là Hỏa Hoan" nói xong câu này, Đoàn Mộc Minh xoay người hướng trong phòng đi đến.

"Anh nói cái gì? Đoàn Mộc Minh, anh nói rõ cho tôi." Một phen túm anh, Doãn Mặc vội vàng hỏi, vì sao việc này anh một chút cũng không biết? Mấy năm nay, Tự rốt cuộc giấu diếm anh bao nhiêu a?

"Tôi cũng gần đây vừa mới biết được" xoay người, nhìn về phía trước, Đoan Mộc Minh thở ra một hơi thật dài, "Anh có biết Thanh bang sao?"

"Thanh bang?" Doãn Mặc lập tức ngây ngẩn cả người, "Bang phái từng đứng đầu nước Mỹ."

"Đúng" chậm rãi gật gù đầu, đối với phản ứng của Doãn Mặc, anh một chút cũng không kỳ quái, bởi vì lúc ban đầu, anh cũng là loại này phản ứng.

"Cái đó và Hoan Hoan có quan hệ gì?" về mặt Doãn Mặc khó hiểu nhìn anh, trên nét mặt tất cả đều là nghi hoặc.

"Nghe nói Thanh bang năm đó chịu khổ diệt bang, mà nghe nói Hòa Hoan là con gái một của một lão đại lãnh đạo Thanh bang."

"Không có khả năng"

"Tôi cũng thực hi vọng đây là không có khả năng, nhưng là, toàn bộ hắc đạo cũng đã phát ra đặc sát lệnh, mặc kệ cô có là không phải? Kết quả cũng giống nhau."

"Cái gì?"

"Đặng đặng đặng....." bước lui về phía sau, trên mặt Doãn Mặc vẻ mặt ảm ảm mang theo một loại không dám tin.

"Nếu Joy Tư đã tìm được rồi nơi này, như vậy, trong vài ngày sẽ có càng nhiều người tìm tới nơi này, nếu chúng ta bây giờ không đi, sợ là về sau còn muốn chạy đều đi không xong."

"Được, anh lập tức mang theo Hoan Hoan cùng Tiểu Bảo rời đi đi." Trầm mặc vài, Doãn Mặc đột nhiên nói như vậy nói.

"VẬY CÒN ANH?"

"Tôi sẽ không rời đi, bởi vì Tự ở trong này."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Sắc Đẹp Có Thể Ăn Được

Ngày hôm sau, lúc mặt trời lặn, máy bay đã vũng vàng đáp xuống sân bay a thành.

Lại trở lại nơi từng quen thuộc, vừa mới xuống máy bay, hốc mắt Hòa Hoan ảm ảm nước mắt, đó là một loại cảm giác quen thuộc.

Hít vào một hơi thật sâu, giống như ngay cả không khí hương vị cũng không có thay đổi, mùi hoa thảo nhiên hỗn hợp có hơi thở cỏ xanh, thấm vào ruột gan, làm cho lòng người say.

"Nơi này biến hóa thật lớn" ngẩng nhìn bốn phía, cô lẩm bẩm nói, tất cả giống như không thay đổi, làm mất đi mỗi một chỗ lại cảm thấy tất cả giống như cũng cái biến.

"Ha ha, nhà cao một chút, đường rộng một chút, phong cảnh dễ nhìn một chút, cứ như vậy." Một tay ôm hòa thông, một tay vòng ở bả vai của cô, Đoan Mộc Minh nhẹ nói, phong cảnh biến hóa là theo theo nhân tâm mà biến hóa, cho nên, cô có cảm khái như vậy cũng không lạ.

"Nhị thiếu, Hòa Hoan." Đúng lúc này, một bóng người vội vã từ bên ngoài đi vào, phía sau anh, mười mấy người mang giày tây hướng bên này đi tới.

"Xú tiểu tử, Hòa Hoan tên này anh có thể tùy tiện gọi sao?" vỗ anh thật mạnh xuống, Đoan Mộc Minh tức giận nói, người phụ nữ của anh nha, làm sao có thể để cho người khác chỉ mặt gọi tên như vậy.

"Đã biết, lần sau chú ý không được sao?" Ôm nơi thấy đau, Diệp Toàn nhỏ giọng than thở, tầm mắt chuyển tới trên mặt Hoà Thông ở một bên thì nhất thời mắt mở thật to, miệng cũng là nửa ngày không có khép lại lại đây.

"Anh..... Anh là ——"

"Chú, nước miếng của chú đều chảy xuống, tuy rằng cháu cũng biết bộ dạng sắc đẹp cháu có thể ăn được, nhưng là ở nơi công cộng nước miếng rơi như vậy đó là rất không lễ phép."

Con của Đoan Mộc Minh, Hoà Thông nhẹ nói, một đôi mắt to tròn vo mắt cũng không nháy nhìn anh.

"Sắc đẹp có thể ăn được?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang, Diệp Toàn cũng nhìn không được nữa "Phốc ~~~" một tiếng bật cười, nước miếng chấm nhỏ loạn bắn tung tóe, dẫn tới Đoan Mộc Minh mày càng thêm nhíu lại.

"Lại cười?" Trùng mắt liếc anh một cái, Đoàn Mộc Minh tức giận nói, ôm Hòa Hoan đi thẳng về phía trước.

"Nhị thiếu, nhị thiếu....." Thấy thế, vội vàng che dấu nụ cười trên mặt, Diệp Toàn bước nhanh theo đi qua.

Trở lại biệt thự bọn họ từng ở, nơi đó vẫn y như là cô lúc trước rời đi, sáng sủa sạch sẽ, nhìn ra được lúc nào cũng có người quét tước.

"Các anh nghỉ ngơi trước một hồi đi, chờ đồ ăn làm xong, tôi gọi là các anh." Đưa bọn họ dàn xếp tốt, Đoàn Mộc Minh nhẹ nói, "Yên tâm đi, ở trong này các anh tuyệt đối an toàn."

"Kìa ca ca bọn họ....." Hòa Hoan mày hoi hoi nhịu, tuy rằng cô không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng là trong lòng lại ần ần có một loại cảm giác bất an.

"Bọn họ không có việc gì, em yên tâm đi." Nhẹ nhàng vuốt về tóc của cô, Đoàn Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Ngủ đi, anh đi xử lý một chút việc, chờ bữa tối làm xong, anh tới gọi em."

"Được" gật gật đầu, Hòa Hoan ngoan ngoãn đến trên giường nằm xuống.

Kim lòng không đậu, Đoàn Mộc Minh ở trên trán của cô hôn xuống một cái nhọt nhọt, sau khi cẩn thận chỉnh tốt góc chăn cho cô, xoay người đi ra ngoài.

Trong một phòng khác, có lẽ là kết quả đường dài mệt mỏi, Hoả Thông đã ngủ thật say rồi, ghé vào trước giường, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn Hoả Thông, mỗi nhìn nhiều anh liếc mắt một cái, Diệp Toàn trên mặt nghi hoặc thì càng nặng.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua soái ca sao?" Mang theo áo đưa anh, Đoàn Mộc Minh tức giận nói.

"Tôi nói nhị thiếu, vậy thật là con của anh sao?" Diệp Toàn gà mẹ hề hề hỏi, duỗi cái đầu còn hướng tới bên trong.

"Câm miệng, đây không phải vấn đề anh nên quan tâm." Dắt anh vào một bên thư phòng, sắc mặt Đoàn Mộc Minh nháy mắt tối xuống.

Phần nộ ngồi ở trên ghế, nhìn anh, Diệp Toàn thở ra một hơi thật dài.

"Đứng rồi, anh vẫn là nên sớm về thăm nhà một chút đi, bằng không, tôi sớm hay muộn sẽ bị mẹ anh đuổi giết khắp thế giới." Nhớ tới ánh mắt Phương Mỹ Linh kia hận không thể giết anh, anh vẫn là có một loại cảm giác không rét mà run.

"Thì thế nào?" Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Đoàn Mộc Minh lấy ra một điều thuốc từ trong túi châm, hít sâu một cái, như là nhớ ra cái gì đó mạnh mẽ đem tàn thuốc dập tắt ở tại trong gạt tàn.

"Sau khi phu nhân nghe tin tức anh muốn ly hôn liền giận điên lên, thậm chí không tiếc lấy cái chết đến uy hiếp, hơn nữa, tập đoàn bên kia phản ứng cũng rất mạnh liệt, có mấy cái hạng mục đang hợp tác đã bị bỏ dở."

"Phải không?" con ngươi Đoàn Mộc Minh nguy hiểm híp mắt lên, "Trương Tiểu Ái đâu?"

"Cô ấy vốn quyết định muốn rời đi, nhưng là chứng minh thư cùng hộ chiếu đã đều bị phu nhân lấy đi, hiện tại, phòng chừng phu nhân đã biết tin tức anh trở về, anh chuẩn bị tâm lý đi."

Diệp Toàn nhẹ nói, cảm thấy đầu lại lớn, so sánh với Đoàn Mộc Minh, anh đột nhiên cảm giác mình may mắn rất nhiều, tối thiểu anh không cần lưng đeo gánh nặng gia tộc, cũng không cần kết hôn cùng với người phụ nữ mình không thích.

"Tôi đã biết, anh ở nơi này coi chừng dùm đi, không có lệnh của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được tới nơi này." Nói xong, Đoàn Mộc Minh đứng dậy đi ra.

"Anh muốn làm gì?" Thấy anh rời đi, Diệp Toàn cũng đứng lên đi theo.

"Tôi sẽ trở về sớm."

Nói xong những lời này, Đoàn Mộc Minh rời đi.

Đưa mắt nhìn xe đi xa, Diệp Toàn bất đắc dĩ lắc đầu, quay trở lại trong phòng, lại thỉnh thoảng nhìn thấy trong giữa phòng khách một người nhỏ nhỏ đang đứng.

"Di, cậu không phải đang ngủ sao? Đứng ở chỗ này làm gì?" Vừa nhìn thấy cậu, Diệp Toàn liền cười híp mắt lại.

"Chú, cháu đói bụng." Vuốt quắt quắt cái bụng, Hoả Thông đáng thương nói.

"A?" mặt Diệp Toàn nhất thời suy sụp, anh ghét nhất là nấu cơm, trời biết, nơi này không có người nấu cơm.

"Chú, chú nấu cơm cho cháu ăn, được không?" Loạng choạng cánh tay của anh, cái miệng nhỏ của Hoả Thông đỏ cao, thoạt nhìn hết sức làm người

thương tiếc.

"A? Nga, nếu không, chúng ta ăn mỳ ăn liền đi." Nói xong, Diệp Toàn ôm cậu đứng lên, cảm giác rất kỳ quái, nhìn đến ánh mắt của cậu, không hiểu sao nghĩ đáp ứng yêu cầu của cậu.

"Được rồi" tuy rằng thất vọng, bắt quá cuối cùng Hoà Thông vẫn là khẽ gật đầu.

**

Một đường chạy nhanh về đến trong nhà, bọn họ đang ngồi ăn cơm chiều, nhìn thấy anh tiến vào thì chỉ có một mình Tiểu Ái đứng lên.

"Anh là đứa con bất hiếu, còn biết trở về à?" Thấy anh, Phương Mỹ Linh liền khí không thông, đem bát đặt lên bàn thật mạnh, mạnh mẽ đứng lên.

"Không phải mẹ để cho con trở về đây sao?" Đoàn Mộc Minh thân nhiên nói, thanh âm bình tĩnh không có một tia gọn sóng.

"Anh còn dám nói, đi theo tôi lên thư phòng." Nói xong, bà xoay người hướng thư phòng đi đến.

Nhìn anh, Tiểu Ái há miệng thở dốc lại cái gì đều không có nói ra.

Trong thư phòng, vẫn là hoàn toàn yên tĩnh, màn che thật dày che tất cả ánh sáng ở bên ngoài, không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy áp lực.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào à? Ly hôn? Anh muốn đi ra."

Phương Mỹ Linh cắn giận nói, sớm hay muộn có một ngày, cô sẽ bị đứa con trai này làm tức chết.

"Con không nghĩ muốn làm chậm trễ thanh xuân của cô ấy nữa, mẹ, mấy năm nay mẹ cũng thấy đấy, con không yêu cô ấy, một chút cũng không yêu."

Thanh âm của Đoàn Mộc Minh bình tĩnh như trước, dưới ánh sáng hoàng hôn, biểu tình trên mặt anh nhìn như là không có chuyện gì.

"Yêu? Ha ha ~~~" Phương Mỹ Linh đột nhiên nở nụ cười, "Mấy năm nay anh có yêu ai à? Giống gia đình chúng ta vậy sinh ra đứa nhỏ, từ nhỏ đến lớn, trong từ điển vốn không có cái chữ yêu này, biết tại sao không?"

"Con không muốn biết, cũng không còn hứng thú biết, cho dù không có yêu, ít nhất con cũng sẽ tìm một người phụ nữ con cảm thấy hứng thú để kết hôn."

Tiếp cận ba mươi năm sinh mệnh, đây là kiên trì duy nhất của anh.

"Người phụ nữ cảm thấy hứng thú?" tiếng cười Phương Mỹ Linh mang theo một chút lạnh như băng, "Mẹ nghe nói, con lúc trở lại dẫn theo một người phụ nữ, cô ta là ai? Chính là người phụ nữ con nói cảm thấy hứng thú sao?"

"Đúng, cô ấy chính là người phụ nữ con cảm thấy hứng thú." Gật đầu thật mạnh, Đoàn Mộc Minh đón nhận lời nói của cô.

"Tốt lắm, vậy mẹ cũng có thể rõ ràng nói cho con biết, chuyện ly hôn mẹ sẽ không cho phép, nếu con nghĩ cùng cô ta cùng một chỗ, không thành vấn đề, người phụ nữ như vậy không nên để ý làm tình nhân của con đi."

"Mẹ" Đoàn Mộc Minh lập tức ngưng cả người, hai tay gắt gao nắm thành hình quả đấm.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy, trong vòng năm nay, mẹ muốn ẵm cháu trai, con biết nên làm như thế nào đi?"

"Mẹ"

"Không cần lại kêu mẹ, nếu con không muốn để cho người phụ nữ kia chết..., con liền ngoan ngoãn nghe lời của mẹ."

"Tốt lắm, vậy con cũng rõ ràng nói cho mẹ biết, nếu mẹ dám động một cọng tóc gáy của cô ấy..., con cũng không còn là con của mẹ."

"Con nói cái gì? Con dám uy hiếp mẹ?"

"Nếu mẹ cảm thấy đây là uy hiếp, vậy cho là uy hiếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Gọi Điện Thoại Cho Tôi Đi

Hai người ngồi đối diện, cũng từ trong con mắt của đối phương thấy được một tia chân thật đáng tin cùng kiên định.

Bỗng dưng, Đoan Mộc Minh quay lưng lại, ở trong ánh mắt phần nộ của cô sai bước tiêu sái đi ra ngoài.

Nơi khúc quanh cầu thang, Trương Tiểu Ái đang lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn thấy biểu tình giận dữ trên mặt anh, lờ ra đến khoe miệng lại nuốt xuống.

"Anh..... Ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn chút đi." Lúc nhìn thấy anh, cô nói như vậy nói.

"Không cần, tôi còn có việc." Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, tầm mắt ngay một giây cũng không có dừng ở trên người của cô, trên mặt biểu tình bí hiểm.

"Cái kia..... Thực xin lỗi." Hít sâu một hơi, Trương Tiểu Ái gian nan nói ra một câu, đây tất cả đều là cô tự tìm, cho nên cô không trách bất luận kẻ nào.

Thân thể ngẫn ra, Đoan Mộc Minh dừng bước, chậm rãi xoay người lại nhìn về phía cô, biểu tình trên mặt là một loại nói không nên lời, giống như có một tia thương tiếc, cũng giống như có một tia áy náy.

"Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không trở về, nếu có chuyện gì..., hãy gọi điện thoại cho tôi." Nói xong, anh sai bước bỏ đi.

Nhìn bóng dáng của anh dần dần biến mất ở cuối tầm mắt, tất cả khí lực bình thường đều bị mất hết, theo thang lầu, Trương Tiểu Ái chậm rãi ngồi trên mặt đất, một hàng nước mắt vô thức chảy xuống trên má.

"Tiểu Ái"

Nhìn một màn này, Phương Mỹ Linh thì thầm một câu, đi đến trước mặt cô đỡ cô lên, "Là mẹ không tốt, mẹ không dạy con, cho con chịu ủy khuất."

"Không quan hệ" nhẹ nhàng lắc đầu, Trương Tiểu Ái không tiếng động thở dài một hơi, "Mẹ, con đột nhiên cảm thấy mình có chút không thoải mái, con đi nghỉ ngơi trước, mẹ cũng nghỉ sớm đi."

"Được, đi thôi."

Nhìn bóng dáng gầy gò của cô, Phương Mỹ Linh thở ra một hơi thật dài, xoay người đi xuống lầu.

Trong phòng khách, sớm không còn ai.

Cầm điện thoại, cô bấm số điện thoại của Diệp Toàn.

"Diệp Toàn, anh nghe kỹ cho tôi, mười giờ sáng ngày mai, mang người đàn bà kia tới cho tôi, cho tôi xem là dạng phụ nữ gì lại để con tôi mê thần hồn điên đảo."

Nói xong, cô mạnh mẽ cúp điện thoại, tựa vào trên sofa thở phò phò từng ngum từng ngum, hai tay gắt gao nắm thành quả đấm, móng tay thật dài bấm sâu rơi vào trong thịt.

Đợi cho lúc Đoan Mộc Minh gấp trở về, Diệp Toàn cùng Hoả Thông đang ăn mỳ ăn liền, trong phòng to như vậy thực im lặng.

"Chú" vừa nhìn thấy anh, Hoả Thông rất nhanh chạy vội tới, trên thân thể anh, gắt gao ôm cổ của anh, "Chú muốn ăn mỳ ăn liền cùng chúng cháu hay không?"

"Cái kia không cần ăn nữa, một hồi chú làm cho ăn ngon." Hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Toàn, Đoan Mộc Minh ôm bé ở trên sofa ngồi xuống, cả người bởi vì tức giận vẫn không ngăn được run rẩy.

"Ừ" gật gật đầu, ánh mắt Hoả Thông thành một vầng trăng non.

"Mẹ cháu đâu? Còn đang ngủ sao?" Vuốt ve đầu của bé, ngửi hương vị hương sữa trên người bé, tựa vào đầu vai bé, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhìn một màn này, Diệp Toàn mở to hai mắt nhìn, mỳ ăn liền đến bên miệng lại chậm chạp không có nuốt xuống.

"Nhị..... Nhị thiếu" anh lắp bắp, dùng sức dụi dụi mắt, trùng so với chuông đồng còn lớn hơn, nhưng là trước mắt một màn vẫn là mới vừa rồi nhìn qua.

"Lần sau cậu dám lại cho bé ăn mỳ ăn liền..., cậu nhất định phải chết." Liếc xéo anh một cái, Đoan Mộc Minh lạnh lùng nói, xuất ra mấy bao đồ ăn vặt đặt ở trong lòng Hoả Thông, lập tức mang theo Diệp Toàn đi vào phòng bếp.

"Già..... Lão đại, khụ khụ khụ ~~~" cổ áo bị nắm chặt, Diệp Toàn kịch liệt ho khan, hé ra khuôn mặt tuấn tú trắng nõn nháy mắt đỏ bừng.

"Đi xem trong tủ lạnh còn có cái gì ăn? Tôi quyết định từ hôm nay trở đi bồi dưỡng tài nấu nướng của cậu."

Cửa phòng bếp mang theo một khắc, nhìn anh, Đoan Mộc Minh nói như vậy.

"Cái gì?" mặt Diệp Toàn nhất thời xụ xuống, luôn luôn thờ phụng con trai tránh xa nhà bếp, cuộc đời anh thống hận nhất đúng là khói dầu vị.

"Còn không mau đi" nói xong, Đoàn Mộc Minh đã mặc lên tạp dề, mở thùng gạo ra, vo gạo, nấu cơm..... Động tác liền mạch lưu loát.

"Đã biết" lật ra vài cái xem thường, Diệp Toàn kéo bước chân hướng tủ lạnh bên kia đi đến, ai, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Huống hồ chuyện nhị thiếu cũng có thể làm, anh cũng hẳn là có thể làm đi.

Hương vị mùi cơm chín ở trên không trong phòng phiêu đảng, trên bàn cơm thật dài đã xuất phát hiện ra ba bốn món sắc hương vị đều đủ .

"Đúng rồi, nhị thiếu, có một việc tôi nghĩ tôi hẳn là cho anh biết." Một bên bới cà rốt ra, lúc này Diệp Toàn chỉ có thể dùng nước mắt giàn giụa để hình dung về mặt của anh.

"Nói đi" thuận thực để trứng xào cà chua trên bàn, Đoàn Mộc Minh không chút để ý trả lời.

"Vừa mới phu nhân đã gọi điện thoại, để cho tôi ngày mai mười giờ sáng mang Hòa Hoan, không, là mang Hòa tiểu thư đi gặp bà."

Lúc nói lời này, Diệp Toàn thật cẩn thận coi biểu tình của anh, tùy thời tùy chỗ đã làm xong chuẩn bị hướng ra phía ngoài.

"Tôi đã biết, chuyện này tôi sẽ xử lý." Thân nhiên nói một câu, Đoàn Mộc Minh này không tự chủ nhíu lại.

"Vậy ngày mai tôi ——" nghe anh trả lời lập lòe nước đôi, Diệp Toàn lập tức ngăn cả người, anh rút cuộc muốn làm như thế nào?

"Cậu ngồi máy bay đêm nay đi Paris, cậu nói, như vậy cậu ngày mai còn có thời gian sao?" Nhìn anh một cái, Đoàn Mộc Minh bắt đầu đi lắc đầu, thoát nhìn tiểu tử này tuổi chút lớn.

"Cái gì?" cà rốt trong tay "Đi chút chút (zhítss) ~~~" một tiếng rơi trên mặt đất, biểu tình Diệp Toàn thoát nhìn so với ăn Hoàng Liên (vị thuốc đắng) còn khổ hơn, "Cái kia..... Có thể đến ngày mai trời đã sáng lại đi chờ hay không?"

"Không thể" nhìn anh một cái, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng lắc đầu, về mặt vô tội cực kỳ.

"Vậy không bằng chờ tôi ăn xong bữa cơm này lại đi" Diệp Toàn đáng thương nói, anh đã muốn lui mà cầu tiếp theo rồi, tốt xấu bữa cơm này anh cũng hỗ trợ.

"Xe đã bên ngoài chờ cậu rồi, máy bay một giờ sau, cậu xem rồi làm đi."

Đoàn Mộc Minh lãnh lạnh nói, ý tưởng của mẹ mình anh há lại sẽ đoán không ra, chính là vì sao bây giờ nói? Bất quá là anh chán ghét nhạt rau này đó, rửa rau sống thôi, nhưng là anh không tính nói cho anh biết.

"A ~~~~" hai tay ôm đầu, Diệp Toàn quang quác quác kêu to, sớm muộn gì có một ngày, anh sẽ bị người đàn ông này tức chết.

"Được rồi, đừng kêu rồi, thanh âm so với người phụ nữ còn lớn hơn, còn kêu như vậy, cậu không sợ đưa quý tới." Nhìn anh, Đoàn Mộc Minh bắt đầu đi lắc đầu, "Như vậy đi, cậu cắt cà rốt, tôi an bài cho cậu chuyển máy bay tiếp theo đi."

"Thật sự, cảm ơn nhị thiếu, phi thường cảm tạ nhị thiếu." Diệp Toàn liền tiếp gạt đầu, về mặt kia chỉ có thể dùng mang ơn để hình dung.

"Tốt lắm, nhanh chuẩn bị, tôi đi ra ngoài lập tức quay lại." Tựa tiểu phi tiêu nhìn anh, Đoàn Mộc Minh xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ, vẫn là một mảnh hắc ám, chỉ có ánh sao xuyên qua khe hở rèm cửa sổ bắn vào, tiểu sai đến trước giường, nhìn đến người phụ nữ kia thân mình co rúc ở cùng nhau, Đoàn Mộc Minh không khỏi nở nụ cười.

"Hòa Hoan, Hòa Hoan....." Anh nhẹ nhàng gọi cô, trong thanh âm có ôn nhu chính anh cũng chưa từng phát hiện .

"Ừ ~~~, đừng phiền tôi, tránh ra." Cánh tay trên không trung vung lung tung , Hòa Hoan lẩm bẩm nói, thoát nhìn vẫn là không có tỉnh.

"Ăn cơm, sau khi ăn cơm xong ngủ tiếp, có đồ ăn cô thích ăn nhất." cứng rắn kéo cô lên, vuốt ve ôm vào trong ngực, thanh âm Đoàn Mộc Minh rất nhẹ, ôm bộ dáng của cô thật giống như cô là một đứa nhỏ.

Bọn họ dựa vào là gần như vậy, hơi thở giao hòa, đầu cô tựa vào trong ngực của anh, sợi tóc thật dài treu chọc mặt của anh , có một loại cảm giác ngứa .

"Tôi không ăn, tôi muốn đi ngủ."

Nói xong, đầu hướng bên cạnh cúi, Hòa Hoan vừa ngủ say đi.

"Em" không tiếng động thở dài một hơi, Đoàn Mộc Minh thật cẩn thận để cô xuống. "Ngủ tiếp 5 phút, 5 phút sau nhất định phải đứng lên."

Đứng lên, cẩn thận dịch hảo góc chăn cho cô, anh xoay người đi ra ngoài.

Mãi cho đến bọn họ ăn cơm, Hòa Hoan vẫn không có, nhìn đầy bàn sắc hương vị đều đủ đồ ăn, Diệp Toàn tướng ăn rất giống là quý chết đói đầu thai,

lang thôn hỏ yết ăn.

"Cậu chậm một chút không được sao? Nghẹn không chết được cậu, đi ra ngoài trăm ngàn đừng nói cậu quen biết tôi à." Cảm lấy khăn tay lau sạch khoe miệng quần áo Hoả Thông dính dầu mỡ, về mặt Đoan Mộc Minh khinh thường nhìn của anh, nhìn một cái, nếu ở bên ngoài, mặt của anh cũng làm mất hết.

"Nhị thiếu, tôi như thế nào trước kia không biết anh nấu cơm ăn ngon như vậy." Lại nuốt vào một khối thịt nướng, thẳng đến xác định trong bụng của mình thật sự không có không gian dư thừa có thể cất chứa càng nhiều đồ ăn, Diệp Toàn cảm thấy mỹ mãn buông bát đĩa.

"Ăn xong rồi đi, đừng ở chỗ này chường mắt." Liếc mắt, Đoan Mộc Minh lại kẹp lên đồ ăn bỏ vào trong bát Hoả Thông.

"Được, tôi biến, tôi biến còn không được sao?" Một bên xia răng, Diệp Toàn chậm đứng lên.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

"Các anh tiếp tục ăn, tôi đi mở cửa."

Không đợi Đoan Mộc Minh nói chuyện, Diệp Toàn đã hấp tấp chạy ra ngoài, chờ anh mở cửa trong nháy mắt, anh lập tức sững sờ.

"Phu..... Phu nhân, ngài làm sao tới nơi này?" Anh lắp bắp hỏi, trên trán đã có một tầng mồ hôi.

"Chào, tổng giám đốc ở trong này đúng không?" Đi đến bên trong, Trương Tiểu Ái nhẹ nói, "Anh có thể nói một tiếng, nói tôi muốn gặp."

"Cái kia....." Do dự một hồi, nhìn cô, Diệp Toàn gật đầu thật mạnh, "Được rồi, xin chờ một chút."

Nói xong, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại trở về.

"Nhị thiếu, xong rồi xong rồi." Vừa mới bước vào cửa phòng, anh hô lên, nếu có thể, anh thật muốn tìm đầu hủ đập chết đi, sớm biết rằng, anh còn ăn cơm cái gì? Sớm đi còn bớt lo.

"Tôi còn không chết đầu rồi, xong cái gì xong?" Liếc xéo anh, nhìn bộ dáng kia mắt hờn mắt vía, thanh âm của Đoan Mộc Minh không có một tia ấm áp.

"Cái kia..... Cái kia đến đây." Dùng sức vuốt lồng ngực của mình, Diệp Toàn nhẹ nói, tay cầm nắm cửa, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra.

"Ai tới rồi? Chẳng lẽ Diêm vương gia phái tiểu quý tới bắt cậu?" Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh ôm Hoả Thông đi đến trước sô pha ngồi xuống, "Một câu nói xong, nhìn đức hạnh cậu."

"Phu nhân đã tới, phải.... Là phu nhân." Hít sâu một hơi, Diệp Toàn nói một hơi ra.

"Trương Tiểu Ái?" Đoan Mộc Minh lập tức ngăn cản người, "Cô tới nơi này làm gì? Cậu đi nói cho cô biết, nói tôi đã buồn ngủ, có chuyện gì..., mời cô ngày mai đến văn phòng tìm tôi đi."

"Nhưng, cô đã tại cửa rồi, nếu không..... cho cô vào đi." Diệp Toàn lẩm bẩm nói, vừa mới gặp cô, không hiểu thế nhưng cảm thấy trong lòng lo lắng.

"Quên đi, tôi đi ra ngoài, cậu ở nơi này chơi với Tiểu Bảo." Đặt Hoả Thông ở trên sô pha, Đoan Mộc Minh xoay người đi ra ngoài.

Đứng ở cửa lớn, về mặt Trương Tiểu Ái thân nhiên, nhưng tay gao núm lấy túi xách, nếu nhìn kỹ..., sẽ phát hiện đôi tay kia đang không ngừng run rẩy.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, theo bản năng quay đầu lại, về mặt ngăn ra, lập tức lại lộ ra nụ cười thân nhiên.

"Có chuyện gì sao?" Dựa ở trên khung cửa, Đoan Mộc Minh lạnh lùng hỏi, cặp mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy.

"Không..... Không có" Trương Tiểu Ái vội vàng lắc đầu, nụ cười khoe miệng rút đi, "Anh bây giờ có rảnh không? Em nghĩ chúng ta nên nói chuyện."

"Cô nói đi" Từ trong túi lấy ra một điều thuốc, nhìn cô, Đoan Mộc Minh thuận miệng nói một câu, chính là ý tứ biểu tình hiển nhiên không có mời cô đi vào ngồi.

"Em..... Không có tiện đi vào ngồi, phải không?" Cô giống như vô ý hỏi, tựa tại xe, khoe miệng có một chút tự giễu.

Cô mới là vợ anh cưới hồi chàng hoàng, nhưng bây giờ.....

"Ở chỗ này nói đi" nhìn cô, Đoàn Mộc Minh nhẹ nói, hít vào một ngụm khói, lại chậm rãi nhỏ ra, nhất thời, vòng khói màu xanh lơ lửng lơ phía trên đỉnh đầu.

"Em..... Em có thể gặp Hoan Hoan sao? Lâu như vậy không gặp, em rất nhớ cô."

Thật lâu sau, thờ dài qua đi, Trương Tiểu Ái nói ra một câu như vậy.

"Lần khác đi, hiện tại cô ngủ, tôi sẽ giúp hai người hẹn thời gian." Tàn thuốc trong tay tắt dưới lòng bàn chân, ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt Đoàn Mộc Minh ngay cả một chút biểu hiện xin lỗi đều không có, "Nếu như không có chuyện khác, cô trở về trước đi."

"Ha ha ~~~ ha ha ~~~" nhìn anh, Trương Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, "Anh..... Rốt cuộc còn không nhìn em tới khi nào? Đoàn Mộc Minh, em mới là vợ của anh, nhưng mấy năm nay, anh nhìn em được một lần sao?"

"Nếu cô tới là muốn nói này, vậy cô vẫn là đi thôi, tôi cũng không muốn cùng cô trở mặt." Nói xong, Đoàn Mộc Minh xoay người hướng bên trong, ở trước cửa một khắc, thân mình Trương Tiểu Ái tiến vào.

"Cô rốt cuộc muốn làm gì? Trương Tiểu Ái, chú ý thân phận cô." Hai tay cầm ở trong túi, Đoàn Mộc Minh lạnh giọng nói, đôi mắt kia như hai lưỡi dao lạnh như băng bắn vào trên người của cô.

"Ha ha ~~~, thân phận của tôi?" Nhìn anh, Trương Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, "Ở trước mặt anh, tôi còn có thân phận đáng nói sao? Anh tìm phụ nữ, tôi không thể nói một chữ ‘không’, tôi thậm chí liên tục chỉ trách anh đều không được, ở trước mặt anh, tôi ngay cả một chút tự tôn cuối cùng cũng không có, như vậy tôi đây còn thân phận gì?"

Nhìn cô, Đoàn Mộc Minh đột nhiên mở mắt, đưa lưng về phía cô, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời đêm, "Đi thôi, có lẽ chúng ta thực nên tìm chỗ nói chuyện."

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhạt, sáu năm rồi, cô nhận ra thật sự đến cực hạn sao?

"Không cần, ở chỗ này đi, cùng Hoan Hoan thời gian dài như vậy không thấy, tôi vừa vặn cũng muốn gặp cô." Nói xong, không để ý ánh mắt anh uy hiếp, Trương Tiểu Ái thẳng hướng trong phòng đi đến.

Từng vô số lần ở trong đầu tưởng tượng chỗ anh Kim Ốc Tàng Kiều rốt cuộc là bộ dáng gì? Nay tận mắt thấy, trong lòng đau giống như như thủy triều lên.

Cho đến giờ phút này, cô mới biết được, cô sai lầm rồi, sai ở không nên yêu anh, sai ở ngoài sáng biết sẽ bất hạnh lại còn cố ý muốn gả cho anh, cô cũng sai ở thậm chí ngay cả phản kháng đều không có.

Nhìn bóng dáng của cô từng chút từng chút hướng trong phòng tới gần, không tiếng động thờ dài, Đoàn Mộc Minh lập tức đi theo.

"Hoan Hoan, Hoan Hoan....."

Còn không có bước vào trong phòng, ngăn cô họng cô hô lên, giờ khắc này, cô thật là bức thiết muốn gặp cô, nhưng, khi cô thấy được bóng dáng nhỏ nhỏ trong phòng kia thì cả người lại như là bị điểm nguyệt đứng tại đó.

"Đi khỏe chứ, đi, đi tìm mẹ cháu sao? Mẹ đang ngủ." Nhìn cô tiến vào, Hoả Thông theo bản năng ngẩng đầu lên, khóe miệng có một chút ý cười nhộn nhạo như Hoa Xuân.

Một tiếng gọi "Mẹ" làm trái tim Trương Tiểu Ái tan nát rồi.

Bước chân không bị khống chế "Đặng đặng đặng ~~~" lui về phía sau vài bước, thẳng đến thân mình ở khung cửa, cô vẫn cảm thấy tim đập như sấm, giống như có một thanh đao đâm vào lồng ngực cô.

Rất đau, đau đến hít thở không thông, lại không phản bác được.

"Phu..... Phu nhân" Diệp Toàn lại ngây dại, anh là thật sự nghĩ mãi mà không rõ nhị thiếu rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì? Chẳng lẽ anh không biết hai người phụ nữ tuyệt đối không thể gặp mặt sao?

hít vào một hơi thật sâu, gian nan nuốt nước miếng, trên mặt Trương Tiểu Ái miễn cưỡng cố mỉm cười, ngồi thẳng lên, hướng bóng dáng nhỏ nhỏ đi tới, trên đùi giống như đeo gông, đi từng bước đều cảm thấy gian nan vạn phần.

"Cháu..... Cháu là con Hoan Hoan?"

Ngón tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt của cô nháy cũng không nháy theo dõi bé, đột nhiên nói không rõ cảm giác trong lòng là gì? Thậm chí quên mất tại sao mình muốn tới nơi đây? Tự rước lấy nhục sao? Cô không biết, chính là rõ ràng biết, lòng giờ khắc này, tứ phân ngũ liệt (nhiều cảm xúc khác nhau).

"Ừ, đi là ai?" Nhìn xem ra thất hồn lạc phách, nhìn Đoàn Mộc Minh tại cửa mặt lạnh, một đôi mắt to đảo quanh loạn chuyển, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

"Dì....." Nói tới đây, Trương Tiểu Ái lập tức dừng lại, "Dì là bạn tốt nhất của mẹ cháu."

"Dì là dì Tiểu Ái sao?" Nhìn cô, vẻ mặt Hoả Thông ngạc nhiên hỏi, khóe miệng một ý cười nhợt nhạt.

"Cháu có biết?"

Lời của bé làm Trương Tiểu Ái chuẩn bị không kịp, thân mình vốn là quỳ gối ngồi xổm nơi đó cứ như vậy nằm úp sấp quỳ xuống.

"Mẹ thường thường nhắc tới dì, mẹ nói dì là người bạn tốt nhất." Hoả Thông nhẹ nói nói, mạnh mẽ đứng lên trước, ở trên trán của cô hôn một cái thật mạnh, "Dì, đi so với hình đẹp hơn nhiều."

"Phải không? Thực ngoan." Ôm thân mình nhỏ gầy tại trong lòng, Trương Tiểu Ái chậm rãi nhắm hai mắt lại, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

"Dì, dì chờ một chút, cháu lập tức đi gọi mẹ, mẹ nhìn thấy dì đến nhất định sẽ thật cao hứng." Nằm ở trên vai của cô, Hoả Thông nhỏ giọng nói, bé đã có thể tưởng tượng được đến nét mặt Hòa Hoan hưng phấn.

"Không..... Không cần, dì còn có việc đi trước, ngoan, có thời gian dì trở lại thăm hai người." Nói xong, nhìn cũng chưa từng nhìn bé, Trương Tiểu Ái mạnh mẽ buông lỏng bé ra, chạy trốn chết.

Đúng vậy, giờ khắc này cô vô cùng chật vật, lấy hết dũng khí tiến lên, lại không cần tốn nhiều sức bại trận.

"Nhị thiếu"

Nhìn cô rời đi, Diệp Toàn chậm rãi đứng lên, tầm mắt chuyển hướng trên người Đoàn Mộc Minh tràn đầy điều tra.

"Câu đùa cô trở về đi" nói xong câu đó, Đoàn Mộc Minh thật dài thở dài một hơi, nguyên lai, nên đến, trốn như thế nào đều không xong?

"Nha" cúi đầu lên tiếng, Diệp Toàn xoay thân đi ra ngoài.

"Chú, dì có phải giận cháu rồi hay không?" Trùng hai mắt to nhìn anh, Hoả Thông thì thảo hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bị thương.

"Không phải, dì chính là có việc đi trước, cô còn có thể lại đến." ôm bé vào trong ngực, Đoàn Mộc Minh xoay người đi lên lầu, "Đi, nên ngủ."

"Nha" nhẹ nhàng gật gật đầu, Hoả Thông vẫn không nhúc nhích nằm ở trên bả vai của anh, đột nhiên, bé lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên ——

"Chú, dì là vợ của chú sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

"Chú, dì là vợ của chú sao?" thanh âm trẻ thơ vang lên bên tai, trong lòng chấn động mạnh, Đoàn Mộc Minh lập tức sững sờ.

"Tại sao hỏi như vậy?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xem như Hoa Xuân nhộn nhạo, Đoàn Mộc Minh không tiếng động thở dài một hơi.

"Mẹ nói đi kết hôn." Một đôi mắt to tròn vo nháy mắt cũng không nháy mắt chăm chú trên người của anh, bên trong ẩn ẩn có một tia mê hoặc.

"Tiểu Bảo, cháu hãy nghe chú nói, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện là chúng ta không muốn làm" khóe miệng Đoàn Mộc Minh cười bất đắc dĩ, sờ sờ đầu của bé, đặt bé ở trên giường.

"Cháu biết, mẹ thường xuyên nói như vậy." Hoả Thông cái hiểu cái không gật gật đầu, một đôi mắt to vẫn đang nhanh như chớp loạn chuyển.

"Ng ngoan, ngủ đi." đắp kín mền cho anh, tựa tại đầu giường vỗ nhẹ phía sau lưng của bé, Đoàn Mộc Minh không tiếng động thở dài một hơi, thẳng đến xác định bé đã ngủ sau, mới đứng dậy rời đi.

Trong phòng khách, Diệp Toàn đã trở lại, biểu tình trên mặt ngưng trọng.

"Người đưa đến nhà?" Rót một ly rượu, Đoàn Mộc Minh chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn bóng đêm mờ mịt.

"Không có, lúc tôi đuổi theo ra đi, người đã không thấy." Nhìn anh, Diệp Toàn muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi cảm thấy hôm nay có điểm không thỏa đáng."

"Có thể lừa gạt được nhất thời, lừa không được một đời, sớm biết rằng cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý, huống hồ, cô sáng sớm nhận được tin tức." Ném một ngụm trong chén rượu, Đoan Mộc Minh nhìn anh, "Nơi này mấy ngày nay phải một ít người bảo vệ, không có lệnh của tôi, bất luận kẻ nào đều không cho tiến vào, còn có, tìm một nơi khác, cần phải càng thêm bí ẩn."

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn biểu tình ngưng trọng, Diệp Toàn cũng hơi hơi nhíu lại.

"Chiều tôi nói làm, Paris cậu không cần đi, mấy ngày này cậu phụ trách ở trong này tùy thân bảo hộ bọn họ, ở tôi trở về trước, cậu phải cam đoan an toàn của bọn họ."

"Trở về? Anh muốn đi đâu?" mày Diệp Toàn nhíu lại càng chặt, không thể phủ nhận, anh chán ghét loại cảm giác này, cảm giác chẳng hay biết gì giống đứa ngốc.

"Bên ngoài có chút phiền toái, tuy rằng nhất thời còn tôi không được nơi này, nhưng chúng ta phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, cậu cũng đừng có hỏi nhiều, mặt khác, tất cả mọi người đều triệu hồi, nếu như bọn họ tạo ra một chút sai lầm..., tôi sẽ tra hỏi."

"Đã biết, phu nhân kia bên kia ——" nhớ tới ngày mai ước hẹn mười giờ, Diệp Toàn chỉ cảm thấy đầu của mình đều lớn.

"Trừ bỏ điện thoại của tôi, cậu không cần tiếp nhận điện thoại người nào, mẹ tôi bên kia, tôi sẽ đi, điểm ấy cậu không cần lo lắng." uống rượu trong chén một hơi cạn sạch, Đoan Mộc Minh xoay người đi lên lầu.

Trong phòng ngủ, vẫn một mảnh tối đen, dựa vào trực giác, anh đi tới trước giường, nương ánh sao yếu ớt lẳng lặng đánh giá người phụ nữ trên giường còn ngủ say .

"Anh, anh ~~~~~"

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến thanh âm cô.

Ở bên giường chậm rãi ngồi xuống, nhẹ tay vuốt ve mái tóc dài của cô, Đoan Mộc Minh cười khổ lắc đầu.

Đã muốn đi qua trong cuộc đời này, anh chưa từng có muốn lại không chiếm được, nhưng bây giờ nhìn cô, lại phát giác cô cách mình đứng xa xôi như vậy, rõ ràng cô đang ở trước mắt, rõ ràng chỉ cần đưa tay lên là có thể đụng đến trên người cô, nhưng, tâm cùng tâm khoảng cách lại như cách cách xa vạn dặm

Thoạt nhìn rõ ràng rất gần, kì thực xa xôi.

Giữ nguyên áo ở bên người chậm rãi nằm xuống, mỉm cười nghiêng đầu, hơi thở của cô quanh quẩn tại trên mặt chính mình, hương khí rất nhẹ rất nhạt nhẽ, lại làm cho tim của anh từng chút từng chút an định lại.

Lần đầu tiên thấy cô, cô lưu cho anh si nhục suốt đời khó quên;

Lần thứ hai thấy cô, biết rõ sẽ là bấy, nhưng anh vẫn như cũ mắc câu rồi, lúc cô trêu chọc tâm anh ngứa khó nhịn, cô lại như một loại tinh linh trong đêm đen lặng yên rồi đi, lại lấy phương thức như mộng ảo xuất hiện lần nữa.

Ngoài ý muốn, một ít chuyện, trên mặt là tức giận, nhưng trong lòng lại xõng lên một loại cảm giác thực kỳ lạ .

Lần thứ ba thấy cô, cô thành một tiểu nữ sinh thanh thuần , có một chút phản nghịch, có một chút cảm giác khiến người động tâm, vì cô, anh không tiếc đi làm một Lão sư (giảng viên), có lẽ có một ngày anh nên nói cho cô biết, trường học đó là sự nghiệp gia tộc anh.

.....

Mỗi một lần, có thể gây cho chính mình kinh hi, kinh hi cùng sung sướng như vậy là dựa vào gì ** vui thích đều được không đến, thẳng đến sau lại, cùng với nói anh là vì trả thù Hỏa Tự, chẳng nói, anh chính là tìm cho mình một cái cớ đủ để giữ cô ở bên người .

Anh sủng cô, phụng cô giống một đứa nhỏ trong lòng bàn tay, chịu đựng cô cố tình gây sự, cô tức giận, cô kêu ngoạ mãnh liệt.....

Tất cả, anh đều nhịn, nhưng anh vẫn không có đi vào trong lòng của cô.

Lại sau, anh kết hôn, cùng bạn tốt nhất của cô.

Sau đó, cô rời đi.

ở sân bay đã gặp một chút bóng dáng cuối cùng của cô thì một khắc này, không có người biết, tim của anh như là bị người xé thành hai nửa, cảm giác rất đau, tuy nhiên nó phải thừa nhận như vậy.

Sáu năm

Anh suốt phi thời gian sáu năm, sáu năm kia, anh trở nên không hề giống chính anh, mỗi ngày giống cái xác không hồn... góc thành thị này, chạy ở bên người người phụ nữ bất đồng, anh nghĩ đến là có thể đã quên cô.

Nhưng, anh sai lầm rồi.

Thời gian không có hòa tan đoạn trí nhớ kia, ngược lại cô càng thêm rõ ràng.

Tại đây trong lúc đó tỉnh tỉnh mê mê, Đoan Mộc Minh ngủ thật say.

Bên tai truyền đến tiếng thở dốc đều đều, nghiêng đầu, khuôn mặt tuần tú cứ như vậy hiện ra ở tại trước mặt của cô.

Không ngoài ý muốn, thậm chí trên mặt cũng chưa từng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Nhẹ nhàng mà lấy cánh tay anh đặt ở bên hông, cô thật cẩn thận ngồi xuống, tim áo khoác tùy tiện bọc trên người. Vừa muốn đứng dậy, thành linh, một lực mạnh mẽ lại kéo cô lại.

"Không cần đi, lại ngủ cùng anh một hồi."

Đoan Mộc Minh nhẹ giọng than thở, ánh mắt vẫn gắt gao khép kín, lông mi thật dài như hai cánh quạt che ở nơi đó, hơi hơi rung động như là tùy thời tùy chỗ đều có thể động.

"Tôi muốn đi toilet, anh buông."

Hỏa Hoan nhỏ giọng nói, không hỏi anh tại sao lại xuất hiện ở cái giường này, vẻ mặt vẫn luôn thản nhiên.

"Anh cùng em cùng đi"

Khi nói chuyện, Đoan Mộc Minh mạnh mẽ ngồi dậy, vẻ mặt cô kinh ngạc, xoay người bế cô lên.

"Đoan Mộc Minh, anh..... Anh có phải điên rồi hay không?" Trong nháy mắt, đỏ mặt thối quét toàn thân cô, nói lắp bắp, dưới ý thức khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong ngực của anh.

"Đúng vậy, anh điên rồi, bởi vì em điên rồi." Đoan Mộc Minh trầm trầm nói, thật sâu hít vào một ngụm hương khí trên người cô, nhắm mắt lại, môi mông kêu gọi làm như lơ đãng sát qua cánh môi cô.

Trong nháy mắt, Hỏa Hoan mở to hai mắt nhìn, muốn giãy dụa, lại phát giác toàn thân bị anh ôm, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt của anh lại một lần nữa tới gần, chỉ có thể mặc cho anh cắn cắn môi của cô, thậm chí làm cắn cạy mở khớp hàm cô, tiện đà làm cho lưỡi của anh chui vào trong đó.

"Ô ô ồ ~~~" mặt cô đỏ lên, hai tay bị kiềm chế vô lực đặt ở bên người anh, tùy ý lưỡi anh nóng ướt khí phách trên ghẹo lưỡi cô hơi có vẻ trúc trắc, rồi sau đó càng cảm thấy đầu một mảnh râm râm rung động, một dòng điện lưu làm toàn thân cô tê dại đột nhiên từ lồng ngực của cô lên qua.

Thân thể của cô nóng bỏng, khí lực toàn thân đều không có.

"Không cần lại ngộ nghịch lời của anh" nụ hôn của anh ngừng lại, lập tức, một tiếng nói ở bên tai cô vang lên, cô còn không kịp phản ứng, cả người đã bị buông, bóng dáng của anh cứ như vậy biến mất ở cuối tầm mắt.

Một tay xoa môi thấy đau, chỉ ngây ngốc theo dõi bóng lưng anh, trong phòng to như vậy, chỉ có thể nghe thấy tim đập như trống vang lên.

cửa ở sau người khép lại trong nháy mắt, tựa vào trên cửa, Đoan Mộc Minh từng ngụm từng ngụm thở phì phò, từng tế bào đều điên cuồng, gào thét, thân thể dục giã trời buộc.

Dùng sức vỗ vỗ đầu, anh nhanh chóng vọt tới một phòng tắm, tắm nước lạnh, anh thở ra một hơi thật dài.

Lại một lần ở trong lòng kiên định một chuyện ——

Cô là một ác ma, ác ma trời phái xuống trừng phạt anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Editor: thanh huyền

Đội cô lấy tốc độ nhanh chóng trong phòng ngủ đi ra, trong phòng to như vậy im ắng, từ sau viện truyền đến từng trận tiếng cười như chuông bạc.

Vuốt cái bụng quắt quắt, cô đi tới nhà ăn, trên bàn cơm gỗ lim bày biện một phần bữa sáng phong phú.

"Đói bụng không, nhanh ăn đi."

Vài chữ to mạnh mẽ hữu lực, cuối cùng lại vẽ một khuôn mặt buồn cười tươi cười.

Cười một tiếng, cầm lấy một cái Hamburg, cô hưng hăng cắn một miếng lớn, vừa ăn, đi ra ngoài.

"Cô đã tỉnh, nhị thiếu có việc đi ra ngoài, anh bảo hôm nay cho cô nghỉ ngơi thật tốt."

Đã gặp cô thì Diệp Toàn thần nhiên nở nụ cười, đồng thời, ném bánh trong tay tới trước mặt Hoả Thông.

"Nha" gật gật đầu, Họa Hoan lại cắn một miếng lớn, ngồi ở trên ghế trước cửa, nhìn hai người trong viện đùa.

"Mẹ, cũng tới chơi." Đứng đưa bóng rổ trong tay, ánh mắt Hoả Thông thành một vầng trăng nhỏ, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ.

"Không được, các người ngoạn đi, mẹ còn có việc phải làm." Tùy ý khoát tay áo, cô đi vào thư phòng, mở Computer ra, mới phát hiện trong thời gian hai ngày, hộp thư đã bị tràn đầy.

Có hai phong bưu kiện là yêu cầu thiết kế mới nhất, còn có mấy phong là thư rác, lật đến cuối cùng, thậm chí có một phong là Hoả Tự phát tới.

Về mặt ngân ra, cô không tiếng động thờ dài một hơi, con chuột nhẹ nhàng, nhất thời mấy hàng chữ ít ỏi cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt:

"Hoan Hoan, nếu không phải khó xử như vậy..., nói cho Đoàn Mộc Minh chân tướng đi, cậu ta là cha đứa nhỏ, cậu ta có quyền lợi biết tất cả."

Thực ngắn gọn mấy câu, lại như là sấm chớp rạch một đường trong lòng cô tức thì nổ tung.

Tay nâng má, nhìn màn hình kia yên lặng, Họa Hoan ném tầm mắt hướng về phía ngoài cửa sổ.

Trong viện hoa quế đã muốn mở, theo gió nhẹ, từng đợt mùi thơm cứ như vậy thổi vào trong phòng.

Cầm lấy điện thoại một bên, cô bấm dãy số Hoả Tự, nhưng là, âm thanh trống rỗng vang lên, lại chậm chạp đều không có người tiếp, mạnh mẽ cúp điện thoại, cô nhanh chóng lại bấm dãy số Đoàn Mặc, kết quả giống nhau như đúc, chính là vang lên nhưng không ai tiếp.

Không hiểu, một loại cảm giác bất an cứ như vậy chạy lên não.

Ngay sau đó, cô vội vội vàng vàng chạy ra khỏi thư phòng, đi tới trong viện.

"Diệp Toàn, Đoàn Mộc Minh rốt cuộc đi nơi nào?"

"Không biết, nhị thiếu chính là phân phó cho cô nghỉ ngơi thật tốt, cái khác không nói."

Nhìn vẻ mặt cô dị thường nghiêm túc, vẻ mặt Diệp Toàn khó hiểu nhìn cô, "Như thế nào? Có vấn đề gì không?"

"Anh lập tức liên hệ Đoàn Mộc Minh cho tôi, một khi liên hệ lập tức nói cho tôi biết." Nói xong, cô xoay người lại lộn trở lại trong phòng.

Tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Toàn vẫn là móc di động ra, trong loa truyền đến điện thoại đã đóng thì anh nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Chú, chúng ta còn muốn tiếp tục không?" Giờ giờ bóng rổ trong tay lên, nhìn thần sắc bọn họ lạnh lùng, Hoả Thông nhỏ giọng hỏi.

"Tiểu Bảo, cháu trước trở về phòng nghỉ ngơi, chú lại cun cháu chơi, được không?" Một bên gọi điện thoại, nhìn bé, Diệp Toàn vẫn là cố cười.

"Nha" gật gật đầu, Hoả Thông chạy vào trong phòng.

Trong thư phòng

Họa Hoan đang lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, bất an dần dần theo đáy lòng tràn ngập ra.

"Mẹ" nhìn cô, Hoả Thông chạy chậm nhào vào trong lòng cô .

"Ngoan, qua một bên đi chơi, mẹ hiện tại có việc phải làm." Vuốt ve đầu con trai, lại như chậm dừng đứng, Hỏa Hoan không tiếng động thở dài một hơi.

"Nha" theo chân của cô trượt xuống, mới vừa đi chưa được hai bước, Hoà Thông lại trở về, "Mẹ, ngày hôm qua đi Tiểu Ái đã tới."

"Cô nói cái gì?" Hỏa Hoan đứng lên, "Đi Tiểu Ái? Đến đây lúc nào?"

"Đêm qua" Hoà Thông nhẹ nói, cặp mắt to trong suốt tràn đầy nghi hoặc.

"Đêm qua?" Hỏa Hoan thì thào lặp lại một lần, sau đó mạnh mẽ kéo bé vào trong lòng, "Cô..... Cô nhìn thấy con không?"

"Thấy được, cô còn nói con rất ngoan." Lúc nói lời này, trên mặt Hoà Thông lộ ra nụ cười thần nhiên.

"Phải không? Vậy con có nói cho cô biết con là ai hay không?" Ôm một tia tâm lý may mắn cuối cùng, Hỏa Hoan run giọng hỏi, mỗi một dây thần kinh cả người đều bị treo lên cao cao.

"Cô hỏi con có phải con trai Hỏa Hoan hay không? Con nói phải"

"Cái gì?" trên mặt Hỏa Hoan nhất thời tái nhợt, nguyên lai, mấy năm nay tất cả tâm tư vẫn uổng phí rồi, một cổ cảm giác vô lực thấu xương cứ như vậy bao quanh cô lại.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Con không phải nói dối rồi?"

Hai tay nhỏ bé đang cầm mặt của cô, Hoà Thông thật cẩn thận hỏi, bé còn nói dối sao?

"Không có, mẹ chẳng qua là cảm thấy đau đầu, con đi ra ngoài cùng chú Diệp đi đi." Nhẹ nhàng vuốt ve cái trán, Hỏa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Cô đã sớm biết chỉ cần chuyện gì cùng Đoàn Mộc Minh liên lụy, chỉ định không có chuyện gì tốt, chính là —— Đoàn Mộc Minh không phải nói bọn họ đã ly hôn sao? Vì sao Tiểu Ái còn tới nơi này?

Rất nhiều rất nhiều vấn đề như một đám bết tắc bày tại trước mặt của cô, dẫn tới lòng mảy cũng nhăn càng ngày càng gấp.

Người quen biết cô đều nói cô là người phụ nữ không tìm không có phôi, nhưng chỉ có chính cô biết, sau bất cần đời tươi cười cất dấu bao nhiêu chua xót.

Mỗi người đều có tự vệ thuộc về mình, mà cô, bất quá là áp dụng một loại... Phương thức làm hại nhất, lừa chính mình, người khác sung sướng.

Dựa ở phía trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài kia, tron đôi mắt bình tĩnh ẩn ẩn nhắc lên một dòng sóng.

Đúng lúc này, Diệp Toàn chậm rãi đi đến, tay ôm phone, đưa điện thoại tới trong tay của cô.

"Phu nhân điện thoại"

"Phu nhân?" Quay đầu nhìn anh, Hỏa Hoan thì thào.

"Cô nghe sẽ biết." đưa điện thoại tới trong tay cô, Diệp Toàn lui ra ngoài.

"Chào, tôi là Hỏa Hoan." Tiếp nhận điện thoại, cô nhẹ nói, thanh âm bình tĩnh nghe không được một chút gợn sóng.

Phone kia trầm tĩnh lặng lẽ, một chút tiếng vang đều không có, chính là trong lúc mơ hồ có tiếng thờ dốc rất nhỏ truyền đến.

"Tôi là Hỏa Hoan, nói chuyện." Thanh âm của cô không khỏi đề cao vài phần, cuộc đời ghét nhất bị loại người thần bí này ra về.

"Hoan Hoan, tôi là Tiểu Ái." Thật lâu sau, phone kia truyền đến một thanh âm, giống nhiều lần trải qua tang thương.

"Tiểu..... Tiểu Ái" tay nắm phone mạnh run lên, đỡ vách tường chống thân mình, trên mặt Hỏa Hoan không thể che dấu khiếp sợ.

Cô nghĩ tới sẽ có thời điểm như vậy, chính là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

"Ngày hôm qua tôi đi xem qua cô, chính là cô đang ngủ." Trương Tiểu Ái thì thào nói, thanh âm bình tĩnh như vậy làm cho người ta đoán không ra cô rốt cuộc muốn biểu đạt là gì.

"Phải..... Phải không?" Hỏa Hoan lắp bắp nói, "Cô..... Trôi qua được không?"

"Rất tốt, còn cô?" Ngồi ở trong xe, nhìn đồng thủ vệ bao quanh biệt thự, trên mặt Trương Tiểu Ái lộ ra ý cười chua xót.

"Có thể tiến hành"

Nói xong câu đó, hai đầu phone lập tức đều trầm mặc.

Từng không nói chuyện không nói chị em, từng là bạn thân duy nhất của nhau, cách điện thoại thật dài, khẩu khí đậm mực cùng xa cách như vậy .

"Hoan Hoan, tôi có thể vào thăm cô không? Sáu năm không thấy, thật sự rất nhớ cô."

Trầm mặc một thời gian thật dài, thanh âm của Trương Tiểu Ái lại theo trong loa truyền tới.

"Hảo..... Tốt, cô ở đâu? Tôi đi tìm cô."

"Tôi ở cửa"

"Phải không? Cô chờ, tôi lập tức đi ra ngoài." Nói xong, Hòa Hoan cúp điện thoại, ngay sau đó, cả người đều vội vàng chạy ra ngoài.

"Cô muốn đi đâu? Nhị thiếu phân phó không có anh cho phép, cô làm sao cũng không thể đi?" Diệp Toàn canh giữ ở ngoài cửa thỉnh thoảng nhìn một bóng người trong phòng thoát ra, không chút suy nghĩ, theo bản năng anh đã bắt cô.

"Tiểu Ái ngay tại cửa, tôi đi tiếp cô tiến vào." Quay đầu nhìn anh, Hòa Hoan trầm giọng nói, "Như thế nào? Như vậy cũng không được sao?"

"Này....." Răng anh khẽ cắn môi dưới, lo lắng, Diệp Toàn buông cô ra, "Cô ở nơi này chờ, tôi đi gọi cô tiến vào."

"Được" khẽ gật đầu, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Kỳ thật, ngay cả chính cô đều không có chuẩn bị sẵn sàng như thế nào đối mặt Tiểu Ái, lại gặp mặt, cảm giác, cảm thấy là một châm chọc thật lớn, mà tất cả ngọn nguồn chỉ là bởi vì người đàn ông đáng giận kia.

Nhìn bóng dáng Diệp Toàn dần dần đi xa, không hiểu, cô thế nhưng cảm thấy khẩn trương, tay cầm góc áo nơi đó nắm ra từng nếp uốn.

Cửa ở trước mắt cô từng chút từng chút mở ra, làm bóng dáng mảnh khảnh kia xuất hiện ở cuối tầm mắt, một khắc bốn mắt nhìn nhau, các cô đồng thời ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 125

Editor: thanh huyền

như cách thiên sơn vạn thủy (khoảng cách núi sông), lúc tầm mắt giao nhau, các cô đồng thời nở nụ cười, bất quá, cũng rất rõ ràng, cười đều mang theo hương vị gượng ép.

"Tiểu Ái"

Bước nhanh chạy tới, vẻ mặt nao nao, ngay sau đó, Hòa Hoan ôm chặt lấy cô.

"Xứ nha đầu, nhiều năm như vậy một chút tin tức đều không có, thật đúng là nhẫn tâm đầu." Thật mạnh đập một cái phía sau lưng của cô, Trương Tiểu Ái thở ra một hơi thật dài, buông cô ra, nụ cười trên mặt giống như sáng rất nhiều.

vừa mới một cái ôm, giống như ngăn cách mấy năm nay vùng hiểm khích đều ít rất nhiều, nhưng ít không có nghĩa là không tồn tại, những vấn đề kia vẫn như một mảnh khoảng cách cực lớn vắt ngang giữa bọn họ, có lẽ cả đời này đều không thể vượt qua.

"Đi thôi, chúng ta vào nhà nói sau." Nắm tay cô, Hòa Hoan kéo cô hướng trong phòng đi đến.

"Uống cà phê hay là uống trà?"

ấn cô ngồi ở trên sofa, Hòa Hoan không ngừng bận rộn, trong lúc xuyên qua phòng bếp cùng phòng khách, cũng may tuy rằng đã nhiều năm như vậy rồi, nhưng trong phòng bài trí như trước, cô cũng là có thể thuận thực tìm được thứ mình muốn.

"Cà phê đi, cảm ơn."

Ngắm nhìn bốn phía, nhìn tùy ý đều là giá trị xa xỉ, khóe miệng Trương Tiểu Ái lộ ra tự giễu.

"A, để cho, lập tức là tốt rồi."

Hỏa Hoan cao giọng, thanh âm hạ xuống xong, trên mặt cũng lập tức ảm đạm xuống.

"Cô đừng bận rộn, mau ngồi đi."

Tiếp nhận cả phê cô đưa tới, Trương Tiểu Ái thần nhiên nở nụ cười, "Đúng rồi, như thế nào không thấy được Tiểu Bảo? Gọi là Tiểu Bảo đi? Tôi nghe Diệp Toàn kêu như vậy."

"A, bé tại hậu viện chơi." Nhìn cô, Hỏa Hoan cúi thấp đầu xuống, "Đúng rồi, tôi đi lấy điểm tâm."

"Không cần, cô cứ ngồi đi." Kéo tay cô lại, ấn cô ngồi ở trên sô pha, Trương Tiểu Ái nháy mắt không nháy nhìn cô chăm chăm, "Nha đầu, vài năm không thấy, càng ngày càng đẹp."

"Tiểu Ái" ngẩng đầu nhìn cô, Hỏa Hoan ngượng ngùng nở nụ cười, "Cô cũng thế."

"Hoan Hoan" nhìn chăm chăm cô, Trương Tiểu Ái nở nụ cười, "Hoan Hoan, có cảm thấy hay không? Giữa chúng ta giống như bất hòa rất nhiều."

"Làm sao có thể?" Giống như trước, Hòa Hoan tựa đầu lệch qua trên vai cô, nhận thấy được thân thể cô cứng ngắc thì cô ngồi thẳng người.

"Mẹ, dì."

Đúng lúc này, một bóng dáng từ bên ngoài vọt tiến vào, nhào vào trong lòng Hỏa Hoan, cặp mắt kia cũng đang cẩn thận dò xét Trương Tiểu Ái một bên.

"Tiểu Bảo, chào hỏi dì có hay không? Đây là dì Tiểu Ái mẹ thường nhắc tới."

"dì Tiểu Ái tốt" đứng ở trước mặt cô, Hoả Thông cung kính cúi đầu.

"Thực ngoan" nhẹ vỗ về mặt của bé, Trương Tiểu Ái thân nhiên nở nụ cười, kéo bé đến trong lòng, nhưng trong lòng như là đồ ngũ vị, lại giống như có vô số con kiến tùm tùm chút tùm chút chui vào trong thịt.

"bộ dạng bé rất giống ——" nói tới đây, cô lập tức dừng lại, miệng há to lại cũng không nói gì ra, chính là ở trong túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ tinh mỹ bỏ vào trong tay của bé.

"Ngày hôm qua vội vàng đi, thật sự thật xin lỗi, đây là lễ vật di, nhìn xem có thích hay không?"

"Tiểu Ái, cô làm cái gì vậy?"

Thấy cô như vậy, Hỏa Hoan lập tức ngăn cản cả người, Tiểu Ái lạnh lùng yên tĩnh như vậy là cô chưa từng thấy.

Đó là một loại Lãnh Mạc theo trong khung lộ ra, vô hình trung khoảng cách giữa bọn họ kéo xa rất nhiều.

"Bất quá là tặng đứa nhỏ chút lễ vật thôi, co không cần để ý." ôm Hoà Thông ở trên đùi, thật sâu hít một hơi mùi sữa thơm trên người bé, Trương Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, "Thật không biết khi nào thì tôi cũng có thể có một đứa con trai đáng yêu như thế?"

"Tiểu Ái" nhìn cô, Hỏa Hoan đột nhiên không biết nên nói cái gì.

"Tôi không sao, cái kia..... Tôi còn có việc đi trước, cô bạn đi." Nói xong, nhẹ vỗ về đầu Hoà Thông, Trương Tiểu Ái đứng lên, ánh mắt Hỏa Hoan kinh ngạc, xoay người đi ra ngoài cửa.

"Tiểu Ái" nhìn bóng lưng của cô, Hỏa Hoan nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Thực xin lỗi".

"Không có gì, chúng ta là bạn, chính là bạn cả đời." Chưa có quay đầu lại, Trương Tiểu Ái nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

"Tôi...."

"Tôi đi rồi, cô bảo trọng đi."

Chưa cho Hỏa Hoan cơ hội trả lời, cô đi thẳng ra ngoài.

Nhìn vào bóng dáng của cô thật lâu, Hỏa Hoan phát ra một tiếng thở dài.

Lái xe ở trên đường cái chẳng có mục đích đi dạo, ánh mắt không tiêu cự nhìn phía trước, trên mặt Trương Tiểu Ái có một tia biểu tình mờ mịt.

Trong lòng trống rỗng, cảm thấy máu cả người đều như muốn chảy ngược rồi.

Đúng lúc này, điện thoại dế ở một bên đột nhiên vang lên.

"Mẹ, là con."

nhét ống nghe điện thoại vào trong lỗ tai, cô thần nhiên nói, biểu tình không có...chút nào biến hóa.

"Cái gì? Yền hội sao?" tay run lên, cô lập tức ngây ngẩn cả người.

"Hay là thôi đi, chúng con không qua, anh gần đây vẫn bề bộn nhiều việc."

"A? A, con thử xem xem đi, nếu như có thể đi..., con trước gọi điện thoại cho mẹ."

"Được, bất kể như thế nào, con sẽ đi, ừ, trước như vậy đi, mẹ. Tạm biệt."

Cúp điện thoại, cô thở ra một hơi thật dài, ý cười khúc khích tự giấu vẩn lan tràn đến cả khuôn mặt.

Ôm một tia hi vọng mỏng manh, cô bấm điện thoại Đoàn Mộc Minh, nhưng, truyền đến thanh âm khóa máy.

"Ha ha ~~~" bất đắc dĩ lắc đầu, cô ném điện thoại đến ghế ngồi phía sau, mạnh mẽ đạp xuống chân ga, nhát thời, ở ánh mặt trời giữa trưa, xe như tên rời cung hướng phương xa.

**

cả ngày, Hòa Hoan đều như đứng đông lửa, như ngồi đông than, cảm giác, cảm thấy thật lo lắng, lại nói không ra rốt cuộc là vì sao?

Không thể nghi ngờ, Tiểu Ái đột nhiên xuất hiện làm rối loạn tất cả suy nghĩ của cô, cho dù cô không có một câu trách cứ, nhưng, một ánh mắt, một động tác cũng làm trong lòng run sợ.

Có một khác như vậy, cô đột nhiên hỏi hận sinh Hoà Thông.

Bởi vì Hoà Thông tồn tại, căn bản chính là trào phúng trắng trợn đối với Tiểu Ái, đây không phải bản ý của cô, nhưng sự thật rõ ràng như vậy bày tại trước mắt.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Bò đến trên đùi của cô, Hoà Thông nhẹ giọng hỏi, đôi mắt nhỏ như mực đảo quanh loạn chuyển.

"Không có gì, mẹ cảm thấy có chút mệt mỏi." Hòa Hoan hơi nở nụ cười, cúi người ở trên trán con trai ấn xuống một cái hôn.

"A, con dám bóp cho mẹ." Nói xong, Hoà Thông dúi qua dằm lên trên một cái ghế, tay nhỏ bé hoặc nhẹ hoặc nặng nắm bắt bả vai của cô, "Mẹ, có thấy khá hơn chút nào không?"

"Ừ, con giỏi quá." Nhắm mắt lại, hưởng thụ con trai tri kỷ phục vụ, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Cô chưa bao giờ là một người oán trời trách đất, đây là cô lúc trước lựa chọn, cô không oán người khác, càng sẽ không hỏi hận sinh đứa bé này.

"Mẹ, di Tiểu Ái có phải vợ của chú hay không?"

Cuối cùng, Hoà Thông đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"A? Nha" Hòa Hoan lập tức giật mình, lập tức không tiếng động gật gật đầu.

Đây là sự thật, không chấp nhận được cô không thừa nhận cái gì.

"Nhưng, vì sao chú cùng chúng ta ở cùng một chỗ? Mà không phải cùng đi ở cùng một chỗ?"

Hoà Thông cảm thấy khó hiểu nhìn cô, khi trong nhận thức biết, ba mẹ đứa nhỏ khác đều ở cùng một chỗ, nhưng là ——

"Này ——" răng nanh nhẹ nhàng cắn môi dưới, Hòa Hoan đột nhiên không biết nên giải thích như thế nào?

"Là bởi vì bọn họ không yêu nhau sao?"

Thình lình xảy ra một câu làm cho Hòa Hoan nhất thời giật mình.

"Tiểu Bảo, những lời này con nghe từ đâu?"

"Ở tivi mỗi ngày đều ở diễn" nắm tay nhỏ nhỏ như mưa rơi dừng ở trên vai của cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có thật sự vô cùng, "Hon nữa chú cũng nói, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện là chúng ta không muốn lại phải làm."

"Chú nói như vậy?"

tay vỗ trán, Hòa Hoan cảm giác đầu mình đều nhanh muốn nổ tung, cúi đầu thanh âm cứ như vậy bật ra phần môi.

"Ừ, chú nói không đúng sao?" Nhìn khuôn cô có chút vụn vặt, Hoà Thông thực sẵn sóc ấn huyết thái dương cô.

"Đúng, rất đúng rồi, *** chết tiệt rất đúng."

Hòa Hoan nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, sớm muộn gì có một ngày, cô sẽ chết trong tay anh.

"Mẹ, mẹ nói thô tục."

về mặt Hoà Thông lên án nói, "Cô giáo nói, nói thô tục không là đứa trẻ ngoan."

"Được được được, mẹ không nói thô tục, mẹ rút lại được rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126

Chương 126. Anh đã xảy ra chuyện

Thời gian cứ một giây giây như vậy, một giờ một giờ, ngày từng ngày trôi qua rồi, trong nháy mắt, nửa tháng cứ như vậy lặng yên không một tiếng động trôi qua.

Kia vẫn là một sáng sớm ánh nắng tươi sáng, giọt sương trên lá cây ánh mặt trời chiếu xuống phát ra ánh sáng trong suốt.

Ngồi ở trên ghế trước cửa, Hòa Hoan lẳng lặng nhìn Hoà Thông chơi trong đồng hồ chơi xếp thành núi nhỏ, ô tô, máy bay, Tank cái gì cần có đều có, điều khiển từ xa, đang bay trên bầu trời, thanh âm không hiểu làm cho người ta cảm thấy huyền ảo.

Đúng lúc này, Diệp Toàn vội vã trong phòng chạy ra, gặp cô, về mặt rõ ràng kích động.

"Hóa tiểu thư, phiền toái cô mang Hoà Thông đến trong phòng ngủ đi."

Nhìn về mặt kia dị thường nghiêm túc, Hòa Hoan lập tức ngăn cả người, "Diệp Toàn, xảy ra chuyện gì?"

"Nhị thiếu đã xảy ra chuyện, các người lập tức đi vào."

nói xong, Diệp Toàn vội vàng chạy ra ngoài.

giật mình, Hòa Hoan lập tức đi kéo Hoà Thông vào phòng ngủ, cửa vừa mới mở ra, trong viện vang lên thanh âm ồn ào.

Cho dù cách cửa sổ thủy tinh thật dày, cho dù khoảng cách phòng ngủ cùng phòng khách còn cách xa như vậy, nhưng trong không khí vẫn có mùi máu tươi nồng đậm như cũ.

Hô hấp cứng lại, như bị người đột nhiên bóp cổ, cô thể nhưng cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn.

"Tiểu Bảo, con ngoan ngoãn ở nơi này xem phim hoạt hình, mẹ không nói ra, nhất định không thể đi ra, biết không?"

Cô không biết bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhưng, cô phải đi ra ngoài.

"Dạ" nhìn cô, Hoà Thông khẽ gật đầu.

trong phòng ngủ ngày thường luôn bị tầng tầng rèm cửa sổ che nghiêm nghiêm thực thực, lúc này, tất cả rèm cửa sổ đều bị kéo lên, ánh nắng vàng rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất rải đầy một phòng, chiếu vào trên thân người đàn ông trên giường, khiến cho da anh càng thêm trắng.

"Đoan Mộc Minh?"

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia ra, cô lẳng lặng nhìn, đột nhiên cảm thấy máu cả người đều giống như muốn chảy ngược rồi, máu đỏ tươi ở trước mắt cô mở thành từng đóa hoa quý bí diễm dóa lẳng lơ.

Cho tới bây giờ cũng không biết, nhan sắc máu thể nhưng cũng đẹp đẽ như thế.

"Hóa tiểu thư, Y Sinh đang xử lý miệng vết thương, cô trước đi ra ngoài đi." Thấy cô tiến vào, Diệp Toàn vội vàng ngăn cản cô, biết lưu lại một giây cuối cùng, Đoan Mộc Minh đã thông báo anh, đừng cho Hóa Hoan nhìn đến bộ dáng anh bây giờ.

"Anh. Làm sao vậy?" Gian nan nuốt nước miếng, Hóa Hoan nhẹ giọng hỏi, cước bộ vẫn không bị khổng chế hướng phía trước .

"Không có việc gì, chính là trúng hai viên đạn mà thôi, đạn lấy ra sẽ không chuyện."

Vừa nói, Diệp Toàn mạnh mẽ mang cô cách nơi này.

Ngơ ngác ngồi ở trên sofa, theo cánh cửa kia đi ra bắt đầu, Hóa Hoan một câu đều không có nói, trong lòng lộn xộn , có vô số hình ảnh ở trong đầu cuồng phi tán loạn, giống như là tìm không thấy sở hữu, hai tay đặt ở trên đầu gối, ánh mắt mờ mịt nhìn phía trước, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng , giống như có người khoét đi.

"Uống ly cà phê đi"

nhét một ly cà phê bốc hơi nóng vào trong tay cô, Diệp Toàn ngồi xuống bên người cô.

"Yên tâm đi, nhị thiếu không có việc gì ."

"Tại sao phải như vậy? Mấy ngày này anh rốt cuộc đi nơi nào?" cảm giác được âm áp ủ nóng lòng của cô, cô cảm giác mình lại có khí lực .

"Italy" nhìn cô, Diệp Toàn theo phản môi cổ ra ba chữ kia.

"Cái gì?" Hóa Hoan đứng lên, lật cà phê trong tay, chất lỏng làm nóng bỏng hắt trên đùi của cô thế nhưng cô không có nhận thấy được đau đớn.

"Cô không sao chứ?" Hung hăng vỗ đầu mình, Diệp Toàn vội vàng chạy đến phòng rửa mặt lấy cho cô một cái khăn mặt, trở ra, đã nhìn thấy cô điên cuồng gọi điện thoại, trên mặt là điên cuồng anh cho tới bây giờ đều không có nhìn thấy.

"Hóa Hoan, Hóa Hoan cô làm sao vậy?"

Thấy cô như vậy, Diệp Toàn theo bản năng ôm chặt cô, ấn cô ngồi ở trên sofa, một bàn tay còn không ngừng vuốt phía sau lưng của cô.

"Không có việc gì không có việc gì rồi, không có việc gì ."

Lời của anh còn không có hạ xuống, nhóm người trong phòng ngủ lại"Phản phật" toàn bộ bùng lên.

"Bác sĩ Trương, thế nào?"

Vừa nhìn thấy bọn họ đi ra, Diệp Toàn vội vàng đón chào.

"Viên đạn đã lấy ra, bất quá, mất máu rất nhiều, hơn nữa có một chút nội thương, nên đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện đi."

"Tốt, nhị thiếu vừa tỉnh lại đây, tôi lập tức an bài."

Diệp Toàn nhẹ nói, đưa bọn họ ra ngoài, rồi trở về, Hóa Hoan đã không ở phòng khách .

Trong phòng ngủ, tuy rằng đã rửa sạch, nhưng có mùi máu tươi nồng đậm truyền đến.

Đứng ở trước giường, Hóa Hoan lẳng lặng nhìn anh bởi vì mất máu mà mặt tái nhợt, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm một bàn tay anh lộ ở bên ngoài, dán trên mặt mình, làm xúc cảm lạnh lẽo một đường lan tràn hướng tứ chi bách hại, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhìn một màn này, Diệp Toàn không nói gì, nhẹ nhàng đóng cửa lại, khép cửa lại một khắc kia, không tiếng động thờ dài cứ như vậy bật ra.

Thời gian trôi qua , ban đêm dần dần đến phút cuối cùng.

Từ độ cao nơi này xem tiếp, thành thị đèn đuốc dĩ nhiên sáng lên.

Hai tay vòng ngực đứng phía trước cửa sổ, Hóa Hoan nhắm mắt không nhắm nhìn cái gọi là thịnh thế phồn hoa, đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác rét lạnh bao trùm cô.

phòng to như vậy, hoàn toàn yên tĩnh.

tiếng thờ dốc ồ ồ rất nhỏ cùng tiếng hít thở đều đều giao hòa, giống như nhạc nhẹ.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động không hề báo động trước vang lên.

"Alo, tôi là Hóa Hoan."

Không chút suy nghĩ, cô tiếp điện thoại.

"Chào, tôi là Joy Tư, chúng ta có thể gặp mặt sao?" Bên kia, truyền đến một loạt Trung văn hơi có vẻ sứt sọc.

"Joy Tư?" miệng thì thảo lập lại một câu, trong con Họa Họa lộ ra một chút hoang mang.

Tên này giống như đã từng quen biết.

"Cô không nhớ tôi sao? Sáu năm trước, tôi mang cô xuống núi."

một câu nhẹ nhàng kéo đoạn ký ức khuất nhục sáu năm trước ra.

"A, là anh, có chuyện gì sao?" Họa Họa thân nhiên nở nụ cười, kỳ thật, cô càng muốn hỏi là, anh làm sao có thể biết số điện thoại của cô.

"Chưa quên, cô còn nợ tôi một bữa tối đi." Thanh kia quả nhiên nghe qua giống như thực sung sướng, hoặc nhiều hoặc ít hòa tan một ít không khí nặng nề.

"A, lần khác tôi nhất định mời, thật có lỗi."

Nhớ tới người đàn ông tuấn nam kia, tươi cười trên mặt Họa Họa không tự chủ lớn ra vài phần, tâm tình giống như cũng sáng sủa không ít.

"Nước các cô không phải thích nói cái lương không bằng bạo lực sao? hiện tại đi, vừa vặn tôi còn không được ăn cơm chiều."

"Vẫn là lần khác đi, tôi bây giờ còn có chút việc bận."

Nhìn thoáng qua Đoàn Mộc Minh nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt mỉm cười giống trong nháy mắt đông cứng.

"hiện tại, cô xuất hiện đi, tôi ở cửa, sẽ không chậm trễ thời gian quá dài." Nói xong, Joy Tư cúp điện thoại.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm "Tí tách tí tách tí tách ~~~", Họa Họa thở ra một hơi thật dài, giao Hoả Thông cho Diệp Toàn, không để ý bé khuyên can mở cánh cửa kia ra.

dưới ánh trăng nhu hòa, một người đàn ông lẳng lặng đứng ở nơi đó, khoe miệng mỉm cười say người, thấy cô đi ra, nụ cười giống như nở càng hiển diễm đóa lẳng lơ.

"Họa Họa, đã lâu không gặp."

Giang hai tay cánh, anh giống như là muốn ôm cô vào lòng.

"Chào, Joy Tư." Nhẹ nhàng cầm tay anh, Họa Họa thân nhiên nở nụ cười.

Dò xét cẩn thận cô, Joy Tư nở nụ cười.

Nếu như nói, sáu năm trước cô là một đóa Sayuri thanh thuần, hãy còn ở núi rừng sáng lạn nở rộ, sáu năm sau cô giống như là một đóa Hồng kiều diễm, bỏ đi một ít ngây ngô trẻ con, nhiều hơn một ít ôn nhu phụ nữ đặc hữu, nhưng có một chút anh có thể khẳng định ——

Bất kể cô sáu năm trước, hay là cô sáu năm sau, đều trêu chọc tâm của anh.

"Cô đẹp hơn"

Anh không che dấu kinh diễm mình đối với cô, một thân tây trang màu bạc phối hợp một caravat màu đen sọc tơi, dưới ánh trăng, tuấn mỹ như thần.

"Anh cũng rất soái."

Khoe miệng miễn cưỡng mỉm cười, hít thật sâu một hơi không khí thấm lạnh, Họa Họa không tiếng động thở dài, "Làm sao anh biết tôi ở nơi này?"

"Chỉ cần có tâm, không có gì là không thể biết."

Joy Tư nói, ánh mắt thủy chung ở trên mặt cô.

"Cũng đúng"

Bọn họ anh một câu tôi một câu trò chuyện với nhau, hồn nhiên không biết, đây tất cả sớm rơi vào máy chụp ảnh bí ẩn ở một bên.

Cách biển rộng, hình ảnh không lọt rơi vào trong đôi mắt anh sáng như ánh sao.

Chương 127

Editor: thanh huyền

"Chỉ cần các anh thả cô, các anh muốn tôi đây cũng có thể cho các anh."

Ngồi ở ghế trên, Hoà Tự chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên mặt vốn trắng nõn tất cả đều là máu đen, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

"Cái này, đầu đã nhiều năm như vậy, chúng tôi muốn cái gì, anh không phải rõ ràng sao?" Ngồi ở trước mặt anh, một người đàn ông nhìn anh, xi gà trong tay lượn lờ bốc hơi nóng.

"Được, tôi thành toàn cho các anh, nhưng nếu để cho tôi phát hiện cô thiếu một sợi lông tơ..., tôi cam đoan, các anh sẽ chết vô cùng thảm."

Hoà Tự nhắm mắt như cũ, lạnh lùng nói, tay đặt ở trên lan can cũng đang không ngừng run rẩy.

Khi cô xuất hiện ở trong tầm hình thì anh cảm giác máu mình cũng giống như muốn chảy ngược, trong lòng bị một loại đau đớn giống như kim đâm bao quanh, nhưng trên mặt, anh lại chỉ có thể giả bộ không thèm quan tâm, bởi vì anh biết, phía sau, chỉ cần hơi không cẩn thận, bọn họ đều sẽ chết.

Hắc đạo cho tới bây giờ cũng không phải là một nơi van xin cầu tình, có chính là giết chóc, huyết tinh (máu) cùng phản bội.

**

"Tốt lắm, hôm nay cô đã thật sự không rảnh, chúng ta lần khác đi, đây là điện thoại tôi, cơ tùy thời có thể liên lạc, tôi hai mươi tư giờ khởi động máy."

Nhét danh thiếp vào trong tay của cô, Joy Tư cười càng thêm tà mị, cặp mắt thủy chung giao ở trên người cô, chưa từng lệch khỏi quỹ đạo.

"Được, Tạm biệt."

Hướng về phía anh tùy ý phát phát tay, Hòa Hoan xoay người rời khỏi.

Cửa ở trước mắt từng chút từng chút khép lại thì tươi cười trên mặt Joy Tư nhất thời dừng ở nơi nào, gõ gõ trên người vốn không tồn tại tro bụi, anh xoay người mở cửa xe ngồi xuống.

"Hóa tiểu thư, cô mau đi xem đi, nhị thiếu đã muốn tình."

Vừa nhìn thấy cô tiến vào, Diệp Toàn vội vàng đón chào, hình ảnh vừa mới không thể lộ roi vào ánh mắt của anh rồi, người đàn ông kia trước khi đi thoáng nhìn đột nhiên làm cho anh sinh lòng bất an.

Chỉ mong, không có sao.

Trong phòng ngủ, Đoan Mộc Minh muốn mở mắt, lẳng lặng nhìn trần nhà, môi gắt gao mím chặt.

"Làm sao rồi? Cảm giác có thấy khá hơn chút nào không?"

Đẩy cửa ra đi tới, nhìn sắc mặt anh tái nhợt như trước, Hòa Hoan không tiếng động thở dài một hơi.

"Anh không sao" quay đầu nhìn cô, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười, "Không cần lo lắng."

"Ừ, anh trước nghỉ ngơi thật tốt đi, chuyện khác không cần lo lắng, Diệp Toàn sẽ xử lý tốt." Khi nói chuyện, Hòa Hoan đi đến phía trước cửa sổ đứng lại, hai tay vòng ngực, cảnh đẹp dừng ở ngoài cửa sổ kia, "Tôi nghe nói anh đi Italy rồi?"

"Ừ" nhìn bóng lưng của cô, Đoan Mộc Minh nhẹ nhàng lên tiếng.

"Gặp anh tôi phải không?" Quay đầu nhìn anh, thanh âm Hòa Hoan nghe không ra một chút cảm xúc, nhưng chính bình tĩnh loại này không khỏi lại làm cho tim của anh không hiểu chán xuống.

"Ừ" đón nhận ánh mắt của cô, Đoan Mộc Minh trả lời một câu.

"Anh thế nào? Còn có, thương thế của anh là sao lại thế này?"

"Không có việc gì, bất quá chính là bị thương ngoài da thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có chuyện, em không cần lo lắng." Nói xong, như là bị bót khí lực bình thường, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Cái gì? Bị thương ngoài da? Anh có biết anh thiếu chút nữa chết hay không?"

Không biết tại sao, một cỗ tức giận không hiểu cứ như vậy theo đáy lòng tuôn ra.

"Đã biết, lần sau anh sẽ cẩn thận."

Khóe môi khẽ nhếch, Đoan Mộc Minh thân nhiên nở nụ cười.

"Được, anh trước nghỉ ngơi đi, tôi có chút chuyện đi ra ngoài." Nói xong, Hòa Hoan đi tới cửa, tay vừa xoa tay cầm cửa lại trở về, đi đến trước giường, cẩn thận dịch tốt chăn cho anh, "Ngủ một hồi đi, ngủ sẽ hết đau."

"Anh không đau, thật sự." hành động cô dị thường, thật khiến Đoan Mộc Minh kinh ngạc, từ khi biết cô đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô quan tâm anh như vậy.

"Không nên nói dối, nhìn mồ hôi trên trán đều ra." Lấy khăn tay nhẹ lau chùi mồ hôi trên trán anh, Hòa Hoan tức giận nói, "Bây giờ lập tức nhắm mắt lại."

"Nha" nghe lời nhắm mắt lại, Đoan Mộc Minh hơi hơi nở nụ cười, tinh tế cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của cô ủ nóng da thịt của mình, cô vỗ nhẹ, anh thế nhưng cũng dần dần chìm vào mộng đẹp.

Thẳng đến bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, Hòa Hoan mới đứng lên đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Diệp Toàn lặng lẽ đứng ở nơi đó, gặp cô đi ra, không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

"Hóa tiểu thư, thân thể nhị thiếu thê nào?"

"Anh đã ngủ rồi, đứng rồi, Diệp Toàn, anh giúp tôi tra một việc." Mày nhíu lại, cô nhẹ nói, cảm giác, cảm thấy chuyện gần đây một chuyện so với một chuyện kỳ quặc hơn.

"Được, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định giúp cô làm."

"Tốt lắm" nói xong, cô tiến đến bên tai Diệp Toàn nhỏ giọng nói vài câu.

"Cái gì? Làm sao cô sẽ biết điều này?" Nghe được lời của cô, Diệp Toàn lập tức ngăn cả người.

"Tôi không còn là đứa nhỏ, hơn nữa, anh cũng nên nghe Đoan Mộc Minh nói về tôi, nếu không phải như vậy, có lẽ tôi đã sớm chết."

Khóe miệng lộ ra một ý cười, Hòa Hoan bất đắc dĩ lắc đầu, khi ánh mắt anh kinh ngạc, xoay người đi xuống lầu.

Đột nhiên, Diệp Toàn lại cảm thấy trên người của cô có một loại quý khí cùng khí phách không thể nói rõ.

Trong viện, có hương khí hoa quả đánh úp lại, đậm mùi, hỗn hợp hơi thở cỏ xanh cùng lá cây có một loại cảm giác thấm vào ruột gan.

Tựa vào trên lan can, nhìn mây trắng trên bầu trời phiêu đảng trôi qua, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười.

"Anh trai, chờ em, em lập tức sẽ tìm được anh rồi."

Vươn lòng bàn tay ra, xem danh thiếp rõ ràng xuất hiện ở nơi đó.

Joy Từ sao?

Anh không nên xuất hiện đúng lúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thẳng Thắn Thành Khẩn Mà Chống Đỡ

Thời gian một tuần, Đoan Mộc Minh đã tốt lắm, đã có thể tự nhiên động, tuy rằng sẽ đụng đến miệng vết thương, nhưng cuộc sống thông thường đã không còn đáng ngại.

Mấy ngày nay, Hòa Hoan vẫn thực im lặng, thường ngồi một buổi sáng hoặc là một buổi chiều, trong phòng vắng kia bình tĩnh, không người đoán ra cô suy nghĩ gì, thiếu bất cần đời ngày xưa, như vậy làm cho người ta có một loại cảm giác bất an.

"Đang suy nghĩ gì?" ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô, Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng hỏi, đột nhiên cảm giác mình càng ngày càng không hiểu cô.

"Không có gì" nhìn về phía xa, Hòa Hoan thản nhiên đáp một câu.

"Anh nghe Diệp Toàn nói, em không ăn điểm tâm, sao lại thế? Không hợp khẩu vị sao? Trừ nghệ của cậu ta kém một chút, bất quá, em miễn cưỡng một chút đi, chờ thương thể anh tốt lên, anh tự mình xuống bếp làm cho em ăn, được không?"

Về mặt Đoàn Mộc Minh lấy lòng nói, cảm thấy sùng cô như vậy giống như hô hấp tự nhiên, nhất là sau khi anh bị thương, dự niệm bảo hộ cô càng thêm mãnh liệt.

"Tại sao muốn đối với tôi tốt như vậy?"

Nháy mắt không nháy nhìn anh, Hòa Hoan đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Không tại sao, chỉ là muốn đối với em, cứ như vậy."

Khẽ nhếch khóe môi, Đoàn Mộc Minh thản nhiên nở nụ cười.

"Đoàn Mộc Minh" Hòa Hoan mạnh mẽ kêu một tiếng, trong đầu lại một lần vang lên lời Hoà Tự nói.

"Làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng cô kia muốn nói lại thôi, mày Đoàn Mộc Minh không khỏi nhăn lại, anh không thích bộ dáng cô nhều mày như vậy, như là một đứa trẻ con không tức giận.

"Tiểu Bảo....." Khẽ cắn môi dưới, Hòa Hoan mạnh mẽ đứng lên, nhìn về phía trong viện đột nhiên không biết nên nói như thế nào?

"Tiểu Bảo làm sao vậy?" Nhìn về phía đứa nhỏ trong phòng khách vui đùa, trên mặt Đoàn Mộc Minh lướt qua một tia hồ nghi.

"Vì sao cho tới bây giờ anh cũng không hỏi tôi Tiểu Bảo là đứa nhỏ của ai?" Cô tránh nặng tìm nhẹ nói, hai tay đặt ở trong túi tiền không khỏi gắt gao nắm cùng một chỗ.

"Anh bất kể là đứa nhỏ của ai? Từ nay về sau, chính là con của anh." Đoàn Mộc Minh nhẹ giọng đáp lại, không cho cô xem kết quả báo cáo AND.

"Đoàn Mộc Minh, tôi một lần cuối cùng hỏi anh, trên chộc phải người phụ nữ như tôi, có lẽ nhân sinh của anh từ nay về sau sẽ không còn ngày yên tĩnh, anh cũng không hối hận sao?"

Xoay người, cô nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng nhận không ra, lời của cô rốt cuộc là thật hay là giả?

Bởi vì ở trong nhận thức cô biết, về tình về lý, anh giống như cũng không có lý do đối với cô tốt như vậy.

"Hối hận?" Đoàn Mộc Minh đột nhiên nở nụ cười, "Nếu hối hận, lúc trước anh sẽ không đi Italy tìm em."

"Tiểu Bảo là con trai của anh, thực xin lỗi, không được anh đồng ý sinh hạ."

Lời nói đặt ở trong lòng nhiều năm lại chưa từng nghĩ cứ như vậy dễ dàng nói ra, cả người không hiểu cảm thấy thư sướng, giống như có một tảng đá lớn bị người dịch chuyển.

"Anh biết" Đoàn Mộc Minh theo bản năng đáp một câu, trên mặt thậm chí không có bất kỳ kinh hi hoặc kinh ngạc, giống như anh đã sớm biết chuyện này, hồn nhiên không cảm thấy nhanh chóng trả lời như vậy đưa tới Hòa Hoan hoài nghi.

"Anh biết? Khi nào thì biết?" Cô lập tức ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ anh biết Tiểu Bảo là con trai anh mới đi tìm bọn họ?

"A, chính là vừa rồi, em không phải vừa mới nói qua." Nói xong, như là che dấu, Đoàn Mộc Minh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

"A, anh đã biết rồi, trong khoảng thời gian này tôi đi ra ngoài, anh có thể chăm sóc con, đúng không?" Nhìn con trai phía xa, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Đã từng vì, chuyện cũ năm xưa theo cái chết của cha vĩnh viễn bị chôn vùi, lại chưa từng nghĩ, một tấm bản đồ lại khiến mọi chuyện trở nên như vậy.

Cảm giác thực bất đắc dĩ, tất phải đi thừa nhận.

"Em muốn đi đâu?" Che ngực đứng lên, Đoàn Mộc Minh lại ho nhẹ hai tiếng, trên trán đã có một tầng mồ hôi.

"Italy"

Hít sâu một hơi, Hòa Hoan theo phần môi cô ra ba chữ như vậy .

"Cái gì?" Đoàn Mộc Minh nhất thời híp mắt, "Không được."

"Anh cũng biết, tôi không có lựa chọn nào khác, anh cũng nên biết, nếu tôi nghĩ đi, anh căn bản ngăn không được tôi."

Nhìn anh, Hòa Hoan cúi đầu nở nụ cười, "Anh là khi nào thì biết thân phận của tôi?"

"Ba tháng trước"

"Thì ra là vì vậy, cho nên anh mới có thể đi Italy tìm tôi."

"Có thể nói phải, cũng có thể nói không phải, nhưng bất kể thế nào nói, tôi không có ác ý."

Nói xong, trong phòng to như vậy hoàn toàn yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới truyền đến một tiếng thở dốc rất nhỏ .

"Anh còn biết cái gì?" Nhìn anh, Hòa Hoan lại một lần quay lưng đi, cô thích người thông minh, bởi vì người thông minh cùng người thông minh nói chuyện không uống sức lực, mà cô luôn luôn lười động não.

"Hoà Tự cũng không phải anh trai ruột của em."

"Anh ngay cả cái này cũng biết?" Loạng choạng, Hòa Hoan đột nhiên nở nụ cười, "Đoàn Mộc Minh, còn có cái gì là anh không biết?"

"Em khi đó không phải hỏi anh, tại sao muốn làm khó em sao? Anh hiện tại có thể nói cho em biết, có lẽ cũng có thể giải đáp một phần nghi vấn của em." Như là có chút thể lực chống đỡ hết nổi, Đoàn Mộc Minh một lần nữa ngồi xuống.

"Hoà Tự cùng anh là an hem cùng cha khác mẹ, từ lúc anh đi cô nhi viện, anh biết sự tồn tại của em, cho nên, anh ta không phải anh trai em chuyện thực anh rất sớm biết, nhưng anh không dự đoán được là, anh ta thể nhưng sẽ yêu em."

"Anh nói cái gì?" Hòa Hoan bỗng dưng tròn to mắt, không dám tin nhìn anh, chậm rãi lắc đầu, "Không có khả năng, điều này sao có thể?"

"Tên ngu ngốc kia cho tới bây giờ đều không có nói với em sao? Cũng là, người đàn ông lòng tự trọng mạnh phải chết làm sao có thể sẽ nói?" về mặt Đoàn Mộc Minh trào phúng nở nụ cười, có lẽ, chuyện diễn biến thành dạng này, anh nên cảm tạ Hòa Tự.

"Còn gì nữa không?"

"Còn lại, em làm cho chính anh ta nói với em đi, nếu anh ta nguyện ý."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, *Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Gọi Một Tiếng Cha

"Cha, mắt của cha không thoải mái sao?"

Một thanh âm trẻ thơ đột nhiên vang lên, trong nháy mắt, cả phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Không chút suy nghĩ, Diệp Toàn che cái miệng của bé bé lên, ngay tại thời điểm anh muốn chạy đi lại bị Phương Mỹ Linh ngăn lại.

"Diệp Toàn, anh đứng lại đó cho tôi."

Lúc đầu kinh ngạc qua đi, Phương Mỹ Linh mạnh mẽ đứng lên, từng bước một đến trước mặt anh, nhìn đứa bé phản điều ngọc trác, trong lòng xôn lên một loại cảm giác nói không nên lời .

"Cháu là ai?" Bà nhẹ giọng hỏi, cũng không dám nói lớn một tiếng, không biết là sợ hù đến bé, hay là sợ quá nhiều suy nghĩ chính mình kia càng ngày càng loạn.

"Cháu gọi là Hòa Thông, bà là ai?"

Mở to một đôi mắt tròn vo, Hoà Thông lẳng lẳng nhìn bà, tầm mắt không có... Trốn tránh.

"Hóa Thông?" Phương Mỹ Linh ở miệng thì thảo luận lại tên này, "Cháu là con trai Hỏa Hoan?"

"Bà, bà cũng quen biết mẹ cháu sao?"

Nhìn bà, trên mặt Hỏa Thông lộ ra một chút ý cười, trong nhận thức biết, mọi người nhận thức mẹ là người tốt.

Chính là theo dõi bé, Phương Mỹ Linh nói cái gì cũng chưa, nhưng ánh mắt rõ ràng sắc bén rất nhiều.

"Diệp Toàn, anh làm gì đó? Ôm Tiểu Bảo ra đi."

Đoan Mộc Minh thiếu khí vô lực nói, chỉ cảm thấy trên ót đầy hắc tuyến, nếu tiếp tục như vậy, sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ bị ép điên.

Tên tiểu tử kia, thời điểm làm cho gọi không gọi, ai biết, ném cho anh một viên trọng hình bom như vậy.

Áp suất thấp trong phòng đang hạ dần dần đi rồi, cửa phòng khép kín trong nháy mắt, Phương Mỹ Linh chậm rãi xoay người qua.

"Sao lại thế này? Con tốt nhất cho mẹ một giải thích hợp lý."

"Giải thích cái gì? Không có gì hay giải thích."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhanh chóng lấy chăn che lại đầu, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, trong đầu anh hiện tại giống như là bị người đờ đẫn.

"Nó thật là con trai anh?" Ở bên giường ngồi xuống, cho tới bây giờ, Phương Mỹ Linh mới cảm giác mình giống như sống lại.

Một tiếng cha làm tâm bà đều rối loạn.

"Tiểu hài tử tùy tiện kêu thôi, muốn thật sự là con con, mẹ còn phải nói buồn bán lời một Tôn Tử lớn như vậy." Đoan Mộc Minh cọt nhả nói, nhưng khi tầm mắt nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng kia thì tươi cười trên mặt cứng lại.

"Còn ở nơi này miệng lưỡi tron tru, rốt cuộc phải hay không phải?"

Vỗ một cái thật mạnh lên bàn, Phương Mỹ Linh thật sự là cũng bị anh tức chết rồi.

"Là thế nào? Không đúng thì thế nào?" Chóp một đôi mắt to, Đoan Mộc Minh thử có thể dùng phương pháp vô lại lừa dối hay không, hiện tại, đầu của anh thật sự rất nặng, bọn họ có thể không tra tấn anh hay không.

"Nói đúng, mẹ lập tức mang về nhà, nói không phải, lập tức tiến bước, chỉ đơn giản như vậy."

Ngữ khí Phương Mỹ Linh không có... Dư âm thương lượng chút nào, hiện tại chỉ cần vừa nghe đến Hỏa Hoan tên này, bà đã cảm thấy da đầu từng đợt run lên,

"Thật có lỗi, ra về đều không được." Kéo xuống góc chặn lộ ra hai con mắt, Đoan Mộc Minh bắt đầu dĩ vãng một hồi.

"Xú tiểu tử, con còn dám nói, mẹ còn không có hỏi con, thương thế kia rốt cuộc là sao lại thế này? Còn có, người đàn bà kia hiện tại ở nơi nào?"

Nhìn anh, Phương Mỹ Linh thật muốn một cái tát chụp chết anh, không phải con trai, rõ ràng chính là oan gia.

"Ai hết, mẹ, thanh âm nhỏ chút, chấn động đầu con đau."

Chau mày, vẻ mặt Đoan Mộc Minh làm nũng nói, đã muốn quên có bao nhiêu lâu chưa có chiều này rồi, chỉ là giọng điệu nói chuyện như vậy mềm mại nhiều.

"Đau đầu? Con còn biết đau đầu? Đầu mẹ đã sớm lớn."

Nhẹ vỗ cái trán, nhìn anh, Phương Mỹ Linh bắt đầu dĩ vãng dài một hồi, "Con, con nói mẹ rốt cuộc nên bắt con làm sao bây giờ?"

"Rau trộn là được, như trước kia, mẹ mặc kệ con, con cũng vậy mặc kệ mẹ, như vậy không phải đều tốt, tốt lắm, thời điểm không còn sớm, đến thời gian mẹ nên đi làm đẹp, nhanh đi thôi, con cho người đưa mẹ đi qua."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhấn xuống chuông đầu giường.

"Nhị thiếu" âm thanh chuông chưa dứt, Diệp Toàn nhanh chóng tiến vào, trên mặt vẫn có một loại biểu tình ngưng đọng như cũ, vừa rồi thật là anh khinh thường.

"Đưa phu nhân trở về, đúng rồi, hầu hạ, xảy ra vấn đề tôi hỏi tội anh." Hướng về phía anh nháy mắt, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Mẹ cho con biết, con không cần lấy cớ để qua loa tắc trách, cuối tuần này tập đoàn Bình Phục cử hành tiệc tối từ thiện bán đấu giá, con phải cùng Tiểu

Ái cùng nhau tham gia, nếu không, con chờ xem."

Bà đã vì anh trải đường thật tốt, vì sao anh không biết tốt xấu như vậy? Thật sự là tức chết bà.

"Mẹ, mẹ xem con đều như vậy, như thế nào đi tham gia tiệc tối? Cho Diệp Toàn thay con được rồi."

Đoan Mộc Minh không chút để ý nói một câu, khuôn mặt nhất thời xụ xuống.

"Chỉ cần không chết phải đi, đừng nói mẹ không sao nhắc nhở trước."

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn anh, Phuong Mỹ Linh hùng hổ đi ra ngoài.

"Nhị thiếu"

Nhìn anh, Diệp Toàn khẽ gọi một tiếng, đột nhiên cảm giác được sau cột sống của mình từng trận lạnh cả người.

"Câm miệng, còn không mau đi, xem tôi trở về như thế nào thu thập cậu."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhắm hai mắt lại, khí lực toàn thân như nháy mắt bị hút đi.

Trong phòng to như vậy im ắng, chỉ có tiếng thở dốc anh truyền đến.

Đúng lúc này, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra một đường nhỏ.

"Cha "

Đầu nhỏ Hoá Thông lại một lần xuất hiện ở cửa, nhìn chung quanh một lần, xác định không có người, mạnh mẽ đã chạy tới nhảy tới trên giường của anh.

"Ái" anh đáp ứng vang dội, gắt gao nhốt lại thân thể nhỏ nhỏ, làm cho bé co rúc ở trong ngực của mình, cảm giác trong lòng chỉ có thể dùng mừng như điên để hình dung.

Con anh nha

Loại cảm giác này thật sự tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chân Tướng

"Cha, mắt của cha không thoải mái sao?"

Một thanh âm trẻ thơ đột nhiên vang lên, trong nháy mắt, cả phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Không chút suy nghĩ, Diệp Toàn che cái miệng của bé bé lên, ngay tại thời điểm anh muốn chạy đi lại bị Phuong Mỹ Linh ngăn lại.

"Diệp Toàn, anh đứng lại đó cho tôi."

Lúc đầu kinh ngạc qua đi, Phuong Mỹ Linh mạnh mẽ đứng lên, từng bước một đến trước mặt anh, nhìn đứa bé phần điều ngọc trác, trong lòng xông lên một loại cảm giác nói không nên lời.

"Cháu là ai?" Bà nhẹ giọng hỏi, cũng không dám nói lớn một tiếng, không biết là sợ hù đến bé, hay là sợ quá nhiều suy nghĩ chính mình kia càng ngày càng loạn.

"Cháu gọi là Hóa Thông, bà là ai?"

Mở to một đôi mắt tròn vo, Hoá Thông lẳng lặng nhìn bà, tầm mắt không có... Trốn tránh.

"Hóa Thông?" Phuong Mỹ Linh ở miệng thì thảo lập lại tên này, "Cháu là con trai Hóa Hoan?"

"Bà, bà cũng quen biết mẹ cháu sao?"

Nhìn bà, trên mặt Hoá Thông lộ ra một chút ý cười, trong nhận thức biết, mọi người nhận thức mẹ là người tốt.

Chính là theo dõi bé, Phương Mỹ Linh nói cái gì cũng chưa, nhưng ánh mắt rõ ràng sắc bén rất nhiều.

"Diệp Toàn, anh làm gì đó? Ôm Tiểu Bảo ra đi."

Đoan Mộc Minh thiếu khí vô lực nói, chỉ cảm thấy trên ót đầy hắc tuyến, nếu tiếp tục như vậy, sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ bị ép điên.

Tên tiểu tử kia, thời điểm làm cho gọi không gọi, ai biết, ném cho anh một viên trọng hình bom như vậy.

Áp suất thấp trong phòng đang hạ dần dần đi rồi, cửa phòng khép kín trong nháy mắt, Phương Mỹ Linh chậm rãi xoay người qua.

"Sao lại thế này? Con tốt nhất cho mẹ một giải thích hợp lý."

"Giải thích cái gì? Không có gì hay giải thích."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhanh chóng lấy chăn che lại đầu, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, trong đầu anh hiện tại giống như là bị người đồ tước hồ.

"Nó thật là con trai anh?" Ở bên giường ngồi xuống, cho tới bây giờ, Phương Mỹ Linh mới cảm giác mình giống như sống lại.

Một tiếng cha làm tâm bà đều rối loạn.

"Tiểu hải tử tùy tiện kêu thôi, muốn thật sự là con con, mẹ còn phải nói buôn bán lời một Tôn Tử lớn như vậy." Đoan Mộc Minh cọt nhả nói, nhưng khi tầm mắt nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng kia thì tươi cười trên mặt cứng lại.

"Còn ở nơi này miệng lưỡi tron tru, rốt cuộc phải hay không phải?"

Vỗ một cái thật mạnh lên bàn, Phương Mỹ Linh thật sự là cũng bị anh tức chết rồi.

"Là thế nào? Không đúng thì thế nào?" Chóp một đôi mắt to, Đoan Mộc Minh thử có thể dùng phương pháp vô lại lừa dối hay không, hiện tại, đầu của anh thật sự rất nặng, bọn họ có thể không tra tấn anh hay không.

"Nói đúng, mẹ lập tức mang về nhà, nói không phải, lập tức tiến bước, chỉ đơn giản như vậy."

Ngữ khí Phương Mỹ Linh không có... Dư âm thương lượng chút nào, hiện tại chỉ cần vừa nghe đến Hòa Hoan tên này, bà đã cảm thấy da đầu từng đợt run lên,

"Thật có lỗi, ra về đều không được." Kéo xuống góc chăn lộ ra hai con mắt, Đoan Mộc Minh bắt đắ dĩ thờ một hơi.

"Xú tiểu tử, con còn dám nói, mẹ còn không có hỏi con, thương thế kia rốt cuộc là sao lại thế này? Còn có, người đàn bà kia hiện tại ở nơi nào?"

Nhìn anh, Phương Mỹ Linh thật muốn một cái tát chụp chết anh, không phải con trai, rõ ràng chính là oan gia.

"Ai hết, mẹ, thanh âm nhỏ chút, chấn đắ đầu con đau."

Chau mày, về mặt Đoan Mộc Minh làm nũng nói, đã muốn quên có bao nhiêu lâu chưa có chiều này rồi, chỉ là giọng điệu nói chuyện như vậy mềm mại nhiều.

"Đau đầu? Con còn biết đau đầu? Đầu mẹ đã sớm lớn."

Nhẹ vỗ cái trán, nhìn anh, Phương Mỹ Linh bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, "Con, con nói mẹ rốt cuộc nên bắt con làm sao bây giờ?"

"Rau trộn là được, như trước kia, mẹ mặc kệ con, con cũng vậy mặc kệ mẹ, như vậy không phải đều tốt, tốt lắm, thời điểm không còn sớm, đến thời gian mẹ nên đi làm đẹp, nhanh đi thôi, con cho người đưa meh đi qua."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhấn xuống chuông đầu giường.

"Nhị thiếu" âm thanh chuông chưa dứt, Diệp Toàn nhanh chóng tiến vào, trên mặt vẫn có một loại biểu tình ngưng ngưng như cũ, vừa rồi thật là anh khinh thường.

"Đưa phu nhân trở về, đứng rồi, hầu hạ, xảy ra vấn đề tôi hỏi tội anh." Hướng về phía anh nháy mắt, Đoan Mộc Minh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Mẹ cho con biết, con không cần lấy cớ để qua loa tắc trách, cuối tuần này tập đoàn Bình Phục cử hành tiệc tối từ thiện bán đấu giá, con phải cùng Tiểu Ái cùng nhau tham gia, nếu không, con chờ xem."

Bà đã vì anh trải đường thật tốt, vì sao anh không biết tốt xấu như vậy? Thật sự là tức chết bà.

"Mẹ, mẹ xem con đều như vậy, như thế nào đi tham gia tiệc tối? Cho Diệp Toàn thay con được rồi."

Đoan Mộc Minh không chút để ý nói một câu, khuôn mặt nhất thời xụ xuống.

"Chỉ cần không chết phải đi, đừng nói mẹ không sao nhắc nhở trước."

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn anh, Phurong Mỹ Linh hùng hổ đi ra ngoài.

"Nhị thiếu"

Nhìn anh, Diệp Toàn khẽ gọi một tiếng, đột nhiên cảm giác được sau cột sống của mình từng trận lạnh cả người.

"Câm miệng, còn không mau đi, xem tôi trở về như thế nào thu thập cậu."

Nói xong, Đoan Mộc Minh nhắm hai mắt lại, khí lực toàn thân như nháy mắt bị hút đi.

Trong phòng to như vậy im ắng, chỉ có tiếng thờ đốc anh truyền đến.

Đúng lúc này, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra một đường nhỏ.

"Cha "

Đầu nhỏ Hoà Thông lại một lần xuất hiện ở cửa, nhìn chung quanh một lần, xác định không có người, mạnh mẽ đã chạy tới nhảy tới trên giường của anh.

"Ài" anh đáp ứng vang dội, gắt gao nhốt lại thân thể nho nhỏ, làm cho bé co rúc ở trong ngực của mình, cảm giác trong lòng chỉ có thể dùng mừng như điên để hình dung.

Con anh nha

Loại cảm giác này thật sự tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Không Cần Rơi Nước Mắt Vì Người Đàn Ông Khác

Bước vào trong phòng kia trống rỗng, nhìn khắp bốn phía, không có vật gì, chỉ có thanh âm giày cao gót còn vang vọng ở trong này.

Lấy điện thoại di động ra, Hỏa Hoan bấm số điện thoại trên danh thiếp .

"Joy Tư, tôi muốn gặp anh."

Cô thực bình tĩnh, trong thanh âm nghe không ra một chút cảm xúc, chính là cặp mắt kia nhìn về bốn phía sắc bén bất đồng .

"Xoay người, tôi ở phía sau cô."

Một giọng nam ôn nhuận, theo bản năng quay đầu lại, Joy Tư cười rục rờ cứ như vậy xuất hiện ở cuối tầm mắt.

"Hoà Tự cùng Doãn Mặc ở trong này, tôi muốn thấy bọn họ."

Không có một câu vô nghĩa, cô nói thẳng ra toan tính, thông minh như anh, hẳn là sẽ minh bạch ý của cô.

"Nếu không phải bọn họ, cô sẽ không gọi điện thoại cho tôi, đúng không?"

Từng bước một tới gần cô, Joy Tư cúi đầu nở nụ cười, cặp mắt lam như nước biển khó nén phẫn nộ, "Hỏa Hoan, cô có biết vì hôm nay tôi chờ đợi bao nhiêu năm hay không?"

"Kia cùng tôi không quan hệ, anh thả bọn họ."

Không có mỉm cười, không có hàn huyên, cô cứ như vậy, trong mắt không có một tia ấm áp.

Trong phòng to như vậy hoàn toàn yên tĩnh, tại trong kiến trúc xù, tất cả đều đã tràn ngập một loại hương vị mục, suy bại, một trận gió thổi tới, cửa "Loảng xoảng " một tiếng đóng lại, trong nháy mắt, tất cả ánh sáng đều bị chặn, trong phòng tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

Cho đến lúc này, cô mới phát hiện, căn phòng này không có cửa sổ.

"Cô thật sự một chút cũng không nhớ rõ tôi?"

Hơi thở của anh bao vây cô, trong thanh âm ần ần có một loại hương vị tuyệt vọng.

"Không nhớ rõ, cô đang ở đây tính mạng của tôi không có quan trọng như vậy."

Nuốt nước miếng, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài, "Nói đi, anh muốn thế nào mới có thể thả bọn họ."

"Rất đơn giản"

Những lời này, Joy Tư nói rất nhanh, giống như trong lòng anh mong mỏi cô hỏi câu này, cho dù thấy không rõ biểu tình trên mặt anh, nhưng hơi thở quanh thân anh vẫn có thể dễ dàng cảm giác được anh lúc này có chút khẩn trương.

"Được, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định đều đáp ứng, bất quá, tôi muốn trước xác định bọn họ đều tốt."

Tuy rằng đoán không ra anh muốn làm gì, nhưng chuyện phát triển đến một bước này, giống như cô căn bản cũng không có tư chất cò kè mặc cả, trộm hường bình tĩnh nhiều năm, cô cũng nên vì bọn họ làm chút gì đó.

"Đương nhiên" Joy Tư đột nhiên nở nụ cười, mạnh mẽ sát vào cô, khiến cô chật chẽ tập trung tại trong phạm vi thể lực chính mình, "Bất quá, tôi nghĩ trước đó nói cho cô biết điều kiện của tôi là cái gì?"

"Anh nói đi" không được tự nhiên lui về phía sau mấy bước, Hòa Hoan nhẹ giọng nói, Joy Tư cùng đi vắng mỗi một lần cảm giác không giống nhau.

Giống như là một con báo tao nhã, nhưng báo tao nhã cũng tràn ngập tính công kích, nói không chừng khi nào, cô cũng bởi vì mình lơ là sơ suất mà thành đồ ăn trong miệng anh.

"Điều kiện rất đơn giản, cô gả cho tôi, chỉ cần cô gả cho tôi, tôi sẽ thả bọn họ, hơn nữa cam đoan cũng sẽ không đi tìm Đoàn Mộc Minh phiền toái."

Joy Tư nói vân đạm phong khinh, giống như anh đang nói một câu đàm luận về thời tiết mà thôi.

"Gả cho anh?" Hòa Hoan lập tức ngậy ngậy cả người, "Vì sao?"

"Bởi vì tôi thích cô, bởi vì đây là cô nợ tôi."

Nhẹ nắm cầm của cô, đầu ngón tay thon dài mềm nhẹ đảo qua cánh môi cô mềm mại, cúi người, ở phía trên ấn xuống một cái hôn, Joy Tư vừa cười, thời điểm cô nhân kinh ngạc mà ngẩn người, anh kéo cô đến trong lòng.

"Anh nói cái gì?"

Lời của cô còn không có hạ xuống, trong phòng to như vậy, toàn bộ đèn sáng lên, ánh sáng thành linh cô theo bản năng híp mắt.

"Mạng của bọn anh ở trong tay của cô, sống hay chết, chính cô nhìn làm đi." Khi nói chuyện, Joy Tư từ trong túi tiền lấy ra một cái điều khiển từ xa, đối với mặt tường trơn bóng nhẹ nhàng nhấn. Nhất thời, trên mặt tường có màn hình chậm rãi hạ xuống, một ánh sáng mãnh liệt đánh lại đây.

"Anh"

Nhìn hai hình dung tiểu tụy, nhưng vẫn không tổn hao gì tuấn mỹ như cũ, Hòa Hoan lập tức nghẹn ngào, xoay người, nhắm ngay Joy Tư quyền đấm cước đá.

"Hỗn đản, ai cho phép anh đối với anh tôi như vậy?"

"Hỗn đản, anh đáng chết, tôi và anh không để yên."

"Hỗn đản, tôi muốn giết anh."

.....

Từng tiếng hỗn đản cùng nguyên rủa... Trong phòng trống rỗng quanh quẩn, mặc cho cô làm âm ỉ như thế nào, Joy Tư lặng lẽ đứng ở nơi đó không nói lời nào, thân thể cô dần dần ngã xuống, gất gao ôm cô vào trong lòng.

"Tốt lắm, đừng khóc, tôi không thích nhìn em vì người đàn ông khác chảy nước mắt." (đối xưng hô cho tình cảm)

Anh lăm bầm nói, ngón tay ấm áp nhẹ lau đi lệ trên mặt cô.

Vĩnh viễn đều quên không được, lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của cô.

Khi đó cô là ba tuổi hay bốn tuổi? Đã muốn nhớ không rõ.

Chính là thời điểm khi anh tuyệt vọng bắt lực nhất, là cô cho anh một chút ấm áp, là cô cời áo bông trên người ra phủ ở hai chân anh nứt da, cũng là cô, lần lượt chạy trốn, đưa cho anh một cây kẹo que.....

Nhưng, có một ngày tất cả cũng không trông thấy.

Trong vòng một đêm, Thanh bang bị cừu gia tiêu diệt, mà cô, cũng không biết tung tích.

Khi đó, anh đều muốn chết, nhưng anh biết, anh muốn thay cô báo thù, anh nói qua muốn chăm sóc cô một đời một kiếp, anh căn bản là không tin cô đã chết.

Cho nên những năm kia, anh nhận huấn luyện nghiêm khắc, mỗi ngày trải qua cuộc sống đao kiếm đổ máu, thẳng đến có một ngày, anh lại gặp được cô, phải nói là hình của cô.

"Buông" mạnh mẽ đẩy anh ra, Hòa Hoan lau đi nước mắt khoe mắt, dùng sức hít mũi, lại lẳng lặng nhìn anh, "Được, tôi lấy đáp ứng anh, nhưng tôi có điều kiện."

"Em nói đi, đừng nói là một, chính là một ngàn, một vạn, chỉ cần anh có thể làm được, anh cũng có thể đáp ứng em." Ngắc đầu, vén sợi tóc cô rũ xuống sau tai, trên mặt Joy Tư sùng nịch cười.

"Tôi muốn thấy bọn họ"

Chia chia hai người trên tấm hình, giọng điệu của cô không tha tin nghi.

"Không thành vấn đề, anh hiện tại dẫn em đi, còn có khác sao?" Tự nhiên mà dắt tay cô, tầm mắt Joy Tư thủy chung cũng chưa từng lệch khỏi quỹ đạo trên người của cô nửa phần.

"Chờ tôi nghĩ tới tôi sẽ nói cho anh." Bỏ tay anh ra, Hòa Hoan sải bước đi thẳng về phía trước.

Giày cao gót kia thanh âm "Lộp bộp lộp bộp ~~~" lại một lần vang lên, lại như chùy tử thật mạnh đập vào trong lòng.

Trong phòng kia bốn phía đều trông coi nghiêm mật, Hoà Tự cùng Doãn Mặc đang lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, phòng trong chỉ ít có sáu camera góc độ khác nhau quan sát đến biểu tình rất nhỏ trên mặt bọn họ.

"Tự, anh nói Hoan Hoan không có việc gì đi?"

Thở ra một hơi thật dài, Doãn Mặc nhẹ nói nói, trong thanh âm có rõ ràng không xác định.

"Sẽ không, Doãn Mặc Minh có thể chăm sóc tốt cô." Hoà Tự trầm giọng nói, nhắm chặt hai mắt như cũ, trên mặt lạnh lùng nhìn không ra manh mối.

"Có lẽ chúng ta đi con đường này thật sự sai lầm rồi, nếu lúc trước chúng ta lựa chọn cuộc sống bình thường, hiện tại cũng không xuất hiện loại tình huống này."

Doãn Mặc lẩm bẩm, nhưng là, thời gian không thể quay lại, trên đời cũng không có thuốc hồi hận.

Không nói gì, Hoà Tự không tiếng động thở dài một hơi, một hồi lâu sau, anh mới chậm rãi mở mắt.

"Doãn Mặc, cậu đang ở đây trách tôi?"

"Không có, tôi chỉ là hồi hận."

Nói xong, tựa lưng vào ghế ngồi, Doãn Mặc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Đúng rồi" như là nhớ ra cái gì đó, anh lại mở mắt, "Trước anh không phải nói, Doãn Mặc Minh bị thương, sẽ không quá nghiêm trọng đi?"

Nghe được lời của anh, ngực Hoà Tự như là đột nhiên bị cái gì ngăn chặn, như là đột nhiên để lên một tảng đá lớn, nhưng lại làm cho anh không thờ nổi.

Một phát súng nặc dù là bắn vào trên người Doãn Mặc Minh, nhưng anh biết rõ, một phát súng là Doãn Mặc Minh thay ai.

Đi qua nhiều thù hận như vậy, nay nghĩ lại cảm thấy tất cả đều trở nên phai nhạt.

Trở thành anh em không phải bản ý của bọn họ.

Có người cha như vậy cũng không phải bản ý của bọn họ.

Nhưng, bọn họ lại lựa chọn thù địch nhau, nhưng không biết, hạt giống cừu hận ngày từng ngày tan rã, bọn họ phải như thế nào đối mặt với đối phương.

Kỳ thật, anh vẫn oán.

Đều là con trai, Doan Mộc Minh có thể hưởng thụ cuộc sống đầy đủ tất cả, mà anh chỉ có thể làm sát thủ, trời sinh không ngang hàng làm cho trong lòng anh trang bị đầy đủ cừu hận.

Nhưng, một phát súng, khi anh ta ở trước mặt anh thẳng tắp ngã xuống, vì sao anh cảm giác tâm mình đau.

"Tự, tôi hỏi anh đó?" Nhìn mất sắc anh tái nhợt, Doãn Mặc không khỏi lên giọng.

"A? A, cái gì?"

"Cái kia....."

Đúng lúc này, cửa lại đột nhiên được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Lập Tức Cút Khỏi Nơi Này

"Hoan Hoan, làm sao em ở trong này?"

Gặp cô trong nháy mắt, Hoả Tự cùng Doãn Mặc ngây ngẩn cả người.

"Anh, em mang bọn anh đi."

Quay đầu nhìn thoáng qua Joy Tư, Hỏa Hoan lập tức tới, cời bỏ sợi dây trên người bọn họ, khi thấy vết thương trên mặt bọn họ thì trong ánh mắt cô hiện lên đau xót rõ ràng.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em đáp ứng bọn họ chuyện gì rồi?"

Cầm cổ tay của cô, Hoả Tự lớn tiếng quát hỏi, "Doan Mộc Minh đâu? Tên hỗn đản đó rốt cuộc đang làm gì?"

"Em gạt anh ấy vùng trộm chạy đến, anh không biết, hiện tại chúng ta rời đi đi."

Cầm một bàn tay bọn họ, Hỏa Hoan lôi kéo bọn họ hướng phía cửa đi tới.

"Em đi, lập tức rời đi thôi, chuyện của đàn ông, em một người phụ nữ xen vào làm gì? Còn không mau đi, có nghe hay không?"

Dùng sức bỏ tay cô ra, Hoả Tự chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy tâm đau, kết quả anh không nguyện ý nhìn nhất vẫn xuất hiện.

"Nếu anh không đi, em cũng sẽ không đi."

Nói xong, Hỏa Hoan đặt mông ngồi ở trên ghế một bên.

"Hoan Hoan, em nghe thấy anh nói chuyện không? Rời đi, lập tức, hiện tại, có nghe hay không?"

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Hoả Tự phát hỏa lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên lớn tiếng quát lớn cô như thế.

Tim của anh không cầu cô có hiểu được, nhưng ít ra, anh nghĩ cam đoan cô không chịu một chút thương tổn, chính là yêu cầu gầy còm như vậy, anh không tin mình làm không được.

"Em không đi, trừ phi chúng ta cùng nhau rời đi."

Hỏa Hoan quật cường nói, trên nét mặt có kiên định không tha.

Tiếng nói còn không có hạ xuống, ngay sau đó, một cái tát thật mạnh á đến trên mặt của cô.

"Tự, anh điên rồi."

Nhìn một màn này, Doãn Mặc lập tức ngây ngẩn cả người, lập tức, che Hỏa Hoan cẩn thận ở trong lòng, "Anh rốt cuộc nổi điên làm gì? Đánh cô làm gì?"

"Em rốt cuộc có đi hay không? Lập tức rút ra khỏi nơi này."

Thanh âm của Hoà Tụ lạnh như băng không mang một tia cảm tình, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn cô, trong lòng đang chảy máu, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như băng.

"Em không đi, trừ phi các anh cùng em cùng nhau, nếu không, cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết cùng một chỗ."

Hòa Hoan không lùi bước trừng mắt anh, nếu anh nghĩ chỉ như vậy có thể đuổi cô đi..., kia chỉ có thể nói, mấy năm nay anh không có chân chính hiểu cô.

"Hoan Hoan, nghe Tụ nói..., em trước đi thôi, chúng ta không có việc gì."

Nhìn trên mặt trắng nõn dấu năm ngón tay đỏ tươi, Doãn Mặc rất đau lòng, nhưng, một tát này anh không trách Hòa Tụ, nếu cô có thể rời đi.

"Em không cần"

Hòa Hoan quát cường nói, ánh mắt trừng bọn họ đã từ từ chảy xuống một giọt nước mắt, nước mắt trong suốt như vậy ở dưới ánh đèn trong suốt chói mắt.

"Em rốt cuộc muốn anh nói bao nhiêu lần mới hiểu?" Sải bước lại đây, dùng sức lay bả vai của cô, Hoà Tụ bắt đầu dĩ nhắm hai mắt lại, từng tiếng gầm nhẹ giống chùy đập vào trong lòng cô.

"Em không đi, anh, em không thể đi....."

Khi trước mặt bọn họ, cô khóc, một trận nước mắt không thể ngăn chặn cứ như vậy mà ra, tiếng khóc nức nở như vậy gõ ở tâm mỗi người.

"Anh không có em gái như anh, nghe thấy được không đó? Em không phải em gái của anh, không phải, cho nên, em không cần phải bán mạng cho anh, nghe rõ ràng chưa?"

Không để ý nước mắt của cô, thậm chí không để ý cô gãy dựa, Hoà Tụ lớn tiếng gào thét, vẻ mặt cuồng bạo đau đớn như vậy làm cho Doãn Mặc mở tầm mắt.

"Em biết anh không phải, nhưng em vẫn không thể bỏ lại anh, anh, đi theo em đi, van anh, van anh....."

Hòa Hoan bùm một tiếng quỳ gối, nước mắt giống như hạt châu chặt đứt xuống.

Dùng sức đẩy tay cô ra, Hoà Tụ lạnh lùng quay lưng đi, giống như không nhìn cô, cô mới hết hy vọng, nhưng, anh đánh giá thấp Hòa Hoan quát cường, cũng đánh giá cao lòng mình.

Rốt cục, sau từng tiếng nức nở, anh xoay người gắt gao ôm cô vào trong lòng, cầm đề lên trên vai của cô, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Nha đầu ngốc, vì sao không đi? Trên đời này tại sao có thể có nha đầu ngốc như vậy?" Anh thì thầm nói, ngón tay thon dài nhẹ chải vuốt sợi tóc dài cô, một nước mắt giọt trong suốt cứ như vậy từ khóe mắt chảy ra.

"Cùng nhau sinh, cùng chết, lúc trước đã nói."

Dùng sức hít mũi một cái, nằm ở trong ngực của anh, Hòa Hoan thần nhiên nở nụ cười.

Nhìn một màn này, Doãn Mặc dùng sức cắn môi dưới, ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn trần nhà, giống như vậy, nước mắt cũng không chảy xuống.

Nhìn một màn này, Joy Tư đột nhiên nói không nên lời cảm giác trong lòng là gì? Giống như là loại đồ đặc thuộc về anh đột nhiên bị đoạt đi.

Cô rõ ràng là trong lòng bàn tay anh, nhưng lúc này, cô tâm tâm niệm niệm cũng là người đàn ông khác, có lẽ ở trong lòng của cô, anh sớm đã không còn chút vị trí nào.

Một cảm giác tức giận cứ như vậy bất ngờ tới.

"Chúng ta đi."

Ba bước làm hai bước đi đến trước mặt bọn họ, lời cô từ trong lòng Hoà Tụ lại đây, khi thấy hai má cô sưng thì tròng mắt của anh lý bắn ra phần nộ.

"Hòa Tụ, anh không nên đánh cô."

Thanh âm của anh thực bình tĩnh, nhưng lại có một loại hàn ý không thể nói rõ.

"Joy Tư, đây là chuyện giữa chúng ta, anh tốt nhất không cần làm phiền cô."

Đứng lên, Hoà Tụ lạnh lùng nói, quanh thân phát tán ra sát khí vô hình làm cho cả không khí giống như cũng ngưng trệ.

"Ha ha ~~~" nhìn anh, Joy Tư phát ra một trận cười lạnh, lập tức cũng không quay đầu lại ôm lấy cô đi ra ngoài.

"Joy Tư"

Nhìn Hỏa Hoan không ngừng giãy dụa, Hoà Tự hai lời chưa nói trực tiếp nhắm ngay sau ót của anh ta tập tễnh, lại bị Joy Tư linh hoạt lánh đi qua.

"Cô là người phụ nữ của tôi, chuyện trước kia tôi đã không có khả năng đi tham dự, nhưng từ nay về sau, mỗi một chuyện của cô đều phải có tôi gia nhập."

Biểu tình trên mặt Joy Tư trước sau như một, chính là đôi tròng mắt kia quá mức đông lạnh, nhưng tầm mắt rơi xuống trên người Hỏa Hoan thì lại có một loại ôn nhu không thể nói rõ .

"Anh nói cái gì? Người phụ nữ của anh?"

Hai mắt Hoà Tự hơi hơi híp mắt lên, khóe miệng lộ ra ý cười trào phúng, vừa mới như vậy trong nháy mắt, anh thiếu chút nữa nghĩ đến Joy Tư trên thực tế cũng yêu cô, bởi vì đôi tròng mắt kia chợt lóe lên ôn nhu làm cho anh mê hoặc.

"Đúng, người phụ nữ của tôi."

Mạnh mẽ giam cầm Hỏa Hoan tại bên người, quay đầu nhìn về phía anh, Joy Tư cúi đầu nở nụ cười, "Một tháng sau là hôn lễ của chúng tôi, yên tâm đi, đến lúc đó tôi sẽ nhớ phát cho các anh thiệp cưới."

Nói xong, anh xoay người hướng phía cửa đi tới, sắp ra cánh cửa kia, anh mạnh xoay người qua, "Đúng rồi, đã quên nói cho các anh biết, cảm ơn các anh trước kia chăm sóc cô thật tốt."

"Joy Tư"

Hoà Tự nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, cảm thấy trong thân thể như đại hỏa thiêu đốt lên hùng hục, không có bất kỳ ai có thể dập tắt.

"Các anh tùy thời cũng có thể rời đi, không tiễn."

Hai ngón tay khoát khoát, tùy ý giương lên như vậy, lưu lại ý cười bí hiểm, Joy Tư ôm lấy cô ở trong đám người vây quanh hướng xa xa đi đến.

Phía sau, Hoà Tự cùng Doãn Mặc như là điên rồi đuổi lại đây, tuy nhiên càng ngày càng nhiều người ngăn cản.

Một buổi tối, bọn họ không biết đánh bao lâu, chỉ biết là, khi bọn anh bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi té trên mặt đất, chung quanh bọn anh vẫn là người vây quanh không đếm được.

Khi mặt trời xuất hiện, Hoà Tự chậm rãi mở mắt, hơi chút động, cả người đều khó chịu, tầm mắt có thể nhìn rõ, Doãn Mặc nằm không xa, ngoài ra, không có một bóng người.

**

Tại trên giường công chúa tình mỹ, một người phụ nữ ngũ quan tinh xảo đang nằm ở nơi đó, lông mi thật dài giống như cánh chim gao khép kín đôi mắt, làm cho người ta không khỏi đoán rằng, đôi tròng mắt kia một khi mở ra sẽ là một cảnh đẹp như thế nào.

Ngồi ở bên giường, trên mặt Joy Tư thủy chung lộ ý cười nhạt nhẽo, hai bàn tay to cẩn thận bao vây tay nhỏ bé trắng mịn ở bên trong, cho tới bây giờ cũng không biết, có cô ở, là hạnh phúc như vậy .

Kim lòng không được, anh cúi người tại trên môi đỏ búng rơi xuống một hôn, ngẩng đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua môi của mình.

Nơi đó, còn có lưu mùi của cô.

Mặt trời từng chút từng chút lên cao, lên giữa không trung, đúng lúc này, người trên giường chậm rãi mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai*, Mẹ Hồ Đồ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Đợi Lát Nữa Tìm Anh Tính Số

"Em đã tỉnh."

Nhìn cô mở to mắt, trên mặt Joy Tư lộ ra một chút ý cười, như ánh mặt trời trong ngày đông làm cho tâm người ta cũng cảm thấy ấm áp.

"Nơi này là chỗ nào?" Hòa Hoan thì thào hỏi một câu, nhìn khắp bốn phía, tầm mắt có thể nhìn rõ, là xa lạ.

"Nhà của chúng ta" cẩn thận nâng cô dậy, đệm một cái nệm ở sau lưng của cô, vòng ở bả vai của cô, Joy Tư chậm rãi ngồi xuống, "Thích nơi này sao?"

"Anh tôi bọn họ thế nào?" Nhìn anh, trên mặt Hòa Hoan không có một tia biểu tình, anh giống như một người xa lạ.

"Em yên tâm đi, chuyện anh đáp ứng nhất định sẽ làm được, anh nói cho bọn họ đi, nhất định cho bọn họ đi."

Vén sợi tóc cô rũ xuống ở má đến sau tai, Joy Tư đứng lên, lấy quần áo bầy đặt chỉnh tề bên giường đến trước mặt cô, "Đứng lên đi, nên ăn cơm trưa."

"Cái gì? Cơm trưa?"

Theo bản năng nhìn ngoài cửa sổ, Hòa Hoan thở ra một hơi thật dài.

Đã trễ thế này sao?

Nghĩ đến đây, cô lấy điện thoại di động ra, đến lúc này, mới phát hiện di động thế nhưng không biết khi nào đã tắt.

"Là anh tắt, sợ âm ỹ đến em ngủ." Nhìn ra nghi hoặc trên mặt cô, Joy Tư nhẹ giọng nói, đi đến phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Nhìn anh, Hòa Hoan không có trả lời, chính là nhấn điện thoại Hoà Tư.

Vừa mới chuyển được, truyền đến một thanh âm dồn dập.

"Hoan Hoan, Hoan Hoan em bây giờ ở đâu?"

Hoà Tư vội vàng nói, hướng về phía Doãn Mặc làm ra một cái tay thế ok.

"Anh, em rất khỏe, các anh không có sao chứ?" Cô nhỏ giọng nói, không biết tại sao, đột nhiên xông lên một trận cảm giác thật nóng.

"Bọn anh không có việc gì, em rút cuộc ở nơi nào? Anh đi đón em."

Gian nan nuốt nước miếng, nói xong câu đó, Hoà Tư đã hướng cửa mà ra.

Anh ngay cả một phút cũng không chờ rồi, anh không thể tưởng tượng Hòa Hoan một người ở nơi nào sẽ phải chịu đựng gì, quen biết Joy Tư không phải một ngày hay hai ngày, thủ đoạn anh ngoan tuyệt ở trên đường cũng nổi tiếng, đây cũng chính là nguyên nhân anh vì sao có thể ở sáu năm ngăn ngừa thành lập một cái Vương Quốc Hắc Ám thuộc về mình.

"Anh, em không sao, anh không cần lo lắng cho em, ngày mai em sẽ tới tìm anh, anh, trăm ngàn đừng tới tìm em, em cúp."

Nói xong, không cho anh cơ hội nói chuyện, Hòa Hoan cúp điện thoại.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm "Tí tách tí tách tí tách.....", Hoà Tư hung hăng nống một tiếng, sau đó thật mạnh ném điện thoại di động tới trên tường.

Lần đầu tiên, có một loại cảm giác vô lực thấu xương như vậy;

Lần đầu tiên, anh cảm giác mình bất lực như vậy ;

Cũng là lần đầu tiên, anh cảm giác hai tay mình giống như bị người sinh bẻ gãy.

.....

"Tư, Hoan Hoan không có việc gì, anh yên tâm đi."

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh, Doãn Mặc nhẹ nói nói, biết rõ lý do như vậy vô lực cỡ nào.

"Chết tiệt, đều tại tôi, Doan Mộc Minh tên khốn kiếp kia rút cuộc đang làm gì đó? Một người phụ nữ đều bảo hộ không được, anh ta coi như chưa tính là đàn ông?"

Vô lực ngồi liệt trên mặt đất, giống khí lực toàn thân đều bị bót đi vậy, nhìn về phía trước, ánh mắt không có một chút tiêu cự.

Cùng một thời gian, Doan Mộc Minh cũng được biết tin tức này.

Lúc này, xanh vàng rực rỡ trong đại sảnh chính truyền đến từng đợt thanh âm hưng phấn, tiệc tối từ thiện đã gần kề ***.

"Anh nói cái gì?" Nhìn Diệp Toàn, Doan Mộc Minh mạnh mẽ đứng lên, không để ý người chung quanh ghé mắt.

"Ông xã, anh làm sao vậy?"

Nhìn ánh mắt mẹ lo lắng, Trương Tiểu Á nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh, ý bảo anh ngồi xuống, nhưng ai biết, anh bỏ tay cô ra sải bước bỏ đi.

Đại sảnh vốn huyền ảo trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, yên lặng giống như cũng có thể nghe được tiếng tim đập lẫn nhau, thẳng đến cửa truyền đến "Loảng xoảng lang" khép kín thì hiện trường mới bắt đầu dần dần *** động.

Ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng nhìn bóng lưng anh rời đi, mắt Trương Tiểu Á chứa đầy nước mắt, gục đầu xuống, vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, hai tay đặt ở trên đầu gối lại nằm lê phịch dạ hội ra một mảng lớn nếp uốn.

Tại trước mặt nhiều người như vậy, cô ở trước mặt tất cả nười thân bạn bè, anh thế nhưng không nhìn cô không nhìn đến nơi này chùng bước.

"Tiểu Á, sao lại thế này? Con rề như thế nào đột nhiên đi rồi?"

Thấy thần sắc cô khác thường, mẹ cô đi tới ngồi ở bên người cô, đối với con gái gầy yếu, bà so với ai khác đều đau lòng, nhưng, bà có năng lực làm cái gì đây?

"Mẹ, không có việc gì, anh có chút việc cần đi xử lý."

Miễn cưỡng cười, Trương Tiểu Á nhẹ nói nói, nước mắt lại nhịn không được rớt xuống, nhỏ tại trên mu bàn tay, ánh ra ánh sang lóng lánh.

"Con gái, mấy năm nay con cực khổ."

Lấy ra khăn tay cẩn thận lau sạch lệ trên mặt cô, mẹ Trương đau lòng kéo cô vào trong lòng, đối với đứa con gái này, bà vẫn luôn nâng niu trong lòng bàn tay sợ té, ngậm trong miệng sợ tan, tuy nhiên nó cũng là phụ nữ nhưng vẫn làm cho lòng của bà nín lấy.

"Mẹ, con không sao."

Dùng sức hít mũi, Trương Tiểu Á ngượng ngừng nở nụ cười.

"Tốt lắm, chuyện này trước không đề cập nữa, con xem một chút thích gì, mẹ đều mua cho con."

Không tiếng động thờ dài một hơi, mẹ Trương nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, giữ tay cô trong lòng bàn tay của mình, chậm rãi khép ánh mắt lại.

Dần dần rời xa ồn ào trong đại sảnh, tại trong viện Hóa Thụ Ngân Hoa, Đoàn Mộc Minh tiêu sái sải bước, biểu tình trên mặt là lạnh lùng chưa có .

"Lập tức tra rõ ràng cô hiện tại ở nơi nào?"

"Người đã phái đi ra rồi, chính là lai lịch đối phương không nhỏ."

"Chính là con ông trời, dám đụng đến người phụ nữ của tôi đều không được." Anh lớn tiếng nói, cõi ra bộ dạng dĩ vãng lưu manh, anh thoạt nhìn thế nhưng cũng có một loại hơi thở xơ xác tiêu điều .

Đi theo phía sau anh, Diệp Toàn cái gì cũng chưa nói, chính là trong con ngươi anh phát ra hàn quang cũng làm cho người không rét mà run.

Xe dần dần chạy nhanh hướng biệt thự, thời điểm cách cửa còn có 500m, xa xa, một đường đèn xe sáng ngời chiếu lại đây.

"Trễ như vậy ai lại đến đây?" về mặt Diệp Toàn hồ nghi nói, vừa định lấy điện thoại ra hỏi thăm tình huống, dần dần, có tiếng khóc đứa nhỏ dần dần gần.

"Là nhỏ " về mặt rừng mình, thân thể Đoàn Mộc Minh rồi đột nhiên buộc chặt, "Dừng xe."

Cứ như vậy, tại trên đường núi cũng không quá rộng, hai chiếc xe chống lại.

"Đi ôm đứa nhỏ đến"

Anh trầm giọng nói, tầm mắt thủy chung chưa từng rời đi chiếc xe kia.

"Dạ" mở cửa xe, Diệp Toàn vừa muốn xuống xe, nhưng Đoàn Mộc Minh đã muốn theo một bên cửa đi xuống.

"Cha, cha mau tới cứu con....."

Cửa kính xe hạ xuống, thấy bóng dáng của anh, Hoà Thông lớn tiếng la lên, trên mặt còn một giọt nước mắt trong suốt.

"Ngoan, nghe lời, cha mạng con về nhà."

Nhẹ giọng trấn an bé, tầm mắt chuyển tới người đàn ông trên ghế lái thì hai mắt của anh nguy hiểm híp mắt lên, "Trở về nói cho mẹ tôi biết, nếu bà còn dám không thông qua tôi đồng ý, tùy ý mang đứa nhỏ đi, cho dù bà là mẹ tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua."

"Thực xin lỗi, thiếu gia, những lời này anh có lẽ nên tự mình cùng phu nhân nói, tôi chỉ là phụng mệnh làm việc, thiếu gia không cần khó xử tôi."

Về mặt lái xe không có một chút bối rối, ngược lại không sợ đón nhận tầm mắt của anh.

"Tốt lắm" khi nói chuyện, Đoàn Mộc Minh đã cửa xe mở ra ngồi xuống.

Vừa nhìn thấy anh, Hoà Thông vội vàng nhào vào trong ngực của anh.

"Không có việc gì rồi, cha ở trong này, cha sẽ bảo vệ con" vỗ nhẹ lưng bé nhỏ gầy, Đoàn Mộc Minh thì thầm nói, cẩn thận che bé vào trong ngực, không tiếng động thở dài, "Lái xe đi."

Đoàn Mộc Gia ở trong biệt thự ngoại ô thành phố xa hoa, lúc này, đèn đuốc sáng trưng, Phương Mỹ Linh đứng ở cửa không ngừng nhìn quanh, khi thấy chiếc xe con càng ngày càng gần, trên mặt lộ ra ý cười không tự chủ.

Nhưng, mở cửa xe, nhìn đến người trong xe xuống thì bà lập tức ngây ngẩn cả người, một chút giận dữ hiện lên hai má.

"Mẹ, con nói rồi, đứa bé này mẹ không thể tùy tiện mang đi."

Đã gặp bà, Đoàn Mộc Minh nói thẳng một câu như vậy, hồn nhiên không để ý sắc mặt bà càng ngày càng khó coi.

"Là cháu nội của tôi, tôi tùy thời cũng có thể mang đi." Liếc xéo anh, Phương Mỹ Linh thẳng đi hướng đứa nhỏ tránh ở phía sau Đoàn Mộc Minh, "Tiểu Bảo, cháu cùng bà nội ở cùng một chỗ, được không?"

"Không tốt, cháu muốn cùng mẹ cùng một chỗ."

Hoà Thông nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt tất cả đều là đề phòng.

"Từ hôm nay trở đi, cháu cùng với bà nội cùng một chỗ." Nói xong, Phương Mỹ Linh lắc đầu ý bảo người hầu phía sau, "Còn không mau đi ôm tiểu thiếu gia tới cho tôi."

"Mẹ, mẹ đừng ép con."

"Câm miệng, đợi tôi tính sổ với anh."

Khi nói chuyện, lại là một chiếc xe con chậm rãi tiến vào.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thiên Tài: Tổng Giám Đốc Có Một Không Hai, Mẹ Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.